

Giới thiệu Thang Tiêu

Cô và hắn đã quen nhau được bốn năm . Một quãng đường dài nhưng kết cục của câu chuyện lại là sự phản bội , tâm trí của cô lúc này như đồng tro tàn .

Cô đã gặp tai nạn và xuyên qua trở về thời trung học , cô đã rút kinh nghiệm trước đây nên tâm bắt đầu tuyệt tình với tất cả ...

Nhưng khi anh xuất hiện , một người thông minh đã giăng toàn bộ bẫy tình nhắm vào cô . Cô đã biết và trốn tránh khỏi anh , nhưng càng buông ra thì chiếc bẫy ấy càng dính chặt vào !!! Không lẽ duyên số đã đến và cô không có cách nào trốn được sao ??

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sườn núi

“Báo cáo huấn luyện viên, có người té xỉu rồi!”

“Bị cảm nắng rồi hả? Bây giờ học sinh cao trung thật sự là! Mau đưa tới phòng y tế!”

“Cái kia...huấn luyện viên...”

“Có việc gì mau nói! Đàn ông con trai lằng nhằng còn ra thể thống gì nữa!”

“Bạn ấy...hình như là bị phân chim đập vào đầu choáng váng..”

“...”

Hồ hơ, Thang Viên thiếu chút nữa là cười ra tiếng, đây là cái đùa xui xẻo nào, cư nhiên bị phân chim đập vào đầu đến hôn mê! Nhưng mà hình như cô cũng đã từng bị phân chim rơi xuống đầu, lúc đó là khi còn học năm nhất? Thang Viên hơi mở to mắt, ánh sáng mặt trời chói mắt trong nháy mắt rơi vào đồng tử. Cô nhận không được hé mắt, chẳng lẽ cô bị vút xác rồi à? Không đúng, cô vẫn còn sống, ít nhất cô còn có thể thấy ánh mặt trời.

Dừng lại cho đến khi thích ứng được với ánh mặt trời, Thang Viên rốt cuộc nhìn thấy rõ vị trí địa phương cô đang ở. Trên sân thể dục, một đám thiếu nam thiếu nữ mặc trang phục giống hệt nhau đang khàn giọng kêu một hai ba bốn, bước đều rất chỉnh tề, vang lên ken két, nghe được thanh âm này da đầu Thang Viên run lên, lồng ngực như bị một vật cứng rắn thô sáp đè ép, đau đớn, Thang Viên lúc này mới cảm thấy không được thích hợp, ra sức mở to mắt nhìn thấy: Cừ thật, ai đang công cô vậy?

Cô giật giật, nhưng chưa tỉnh được, trên người chỗ kia đau đớn, trong lòng càng lúc càng cảm thấy quái dị, đang lúc cô muốn gọi cái người đang công cô kia, thì bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nam vui mừng: “Bạn học, bạn tỉnh rồi sao?”

Nam sinh mặc dù bị phơi nắng đen thui lại mang khuôn mặt nhìn có chút trẻ con nhất thời chiếu vào mi mắt cô, đây là đứa nhỏ nhà ai vậy, cố gắng nhớ lại thế nào cũng chỉ cảm thấy quen mắt? Vì sao bỗng dưng cô lại có một loại cảm giác không ổn? “Xin hỏi...đây là đâu vậy?”

Ồi! Nam sinh kia bị câu hỏi vừa rồi của cô làm cho sững sốt, ánh mắt kỳ quái nhìn cô, một lúc lâu sau cũng không nói ra từ nào. Vào thời điểm Thang Viên không thể kiên nhẫn thêm được nữa, cái lưng đang lao động kia bỗng nói chuyện, giọng nói rất êm tai, không giống cái giọng khàn khàn của con trai lúc vỡ giọng, ở đây mặt trời chiếu xuống gay gắt cũng vẫn cảm thấy sáng khoái, “Trên lưng tớ.”

Cái này được gọi là trả lời sao, Thang Viên thiếu chút nữa là không thể khống chế bản thân cho cậu ta một cái bạt tai, cô thấy mình giờ tay sau đó lại ngây ngẩn cả người, cái bàn tay này móng tay được cắt vô cùng gọn gàng, vô cùng sạch sẽ, vừa nhìn thấy đã biết ngay đây là bé ngoan. Nhưng rõ ràng mấy ngày trước cô mới đi làm lại móng, còn đặc biệt viết chữ đầu tiên trong tên mình lên ngón cái, mà bây giờ, mấy ngón tay này sao lại sạch sẽ như vậy? Sạch đến mức khiến cô có chút lưỡng lự.

Cô rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa, vùng vẫy muốn thoát khỏi cái lưng của người nọ. Từ lúc bắt đầu cô đã cảm thấy không thích hợp, nhưng cô vẫn cố kiềm chế cảm xúc chính mình, nhưng đến một khắc nhìn thấy bàn tay của mình kia, cảm xúc cô ảm đạm rồi cuộc không chịu được bộc phát.

“Đây là chỗ nào? Rốt cuộc tôi đang ở đâu?”

Người nọ cũng vô cùng sáng khoái, trực tiếp để cô xuống. Việc đầu tiên Thang Viên làm ngay sau khi được tự do chính là túm lấy cổ áo của nam sinh lần đầu gặp mặt kia mà hỏi.

Nam sinh kia dường như bị vẻ hung hãn của cô trấn trụ, ấp úng trả lời: “Sân thể dục.” Ánh mắt vẫn không hề chớp động cái nào, nhìn cô chằm chằm, giống như đã bị dọa sợ ngay người.

“Sân thế dục nào?”

“Một...trường số một.”

Thang Viên hai mắt trợn ngược trực tiếp ngã xuống, nhất trung, cô đã từng học trường trung học tốt nhất thành phố R. Nhưng mà rõ ràng cô đang ở thành phố H cách đây ba giờ bay, vì sao vừa tỉnh dậy đột nhiên lại trở về thành phố R?

Mơ mơ màng màng nghe thấy một giọng nói: “Này...bạn đồng học này có phải bị phân chim đập vào đầu u mê rồi không?”

“Có lẽ...đúng vậy.” Một giọng nói khác cực kì bối rối.

Cậu mới bị phân chim đập vào đầu u mê! Hai người đều bị phân chim đập vào đầu u mê! Đây chính là ý thức cuối cùng của Thang Viên.

Lần nữa tỉnh lại, không hề có ai bên cạnh, Thang Viên nhìn xung quanh rồi xốc chăn xuống giường. Đúng lúc có một người đàn ông trung niên đi đến, thấy cô thức dậy liền mỉm cười, bộ dáng cực kì thân thiện, “Học trò em tỉnh rồi, không có vấn đề gì lớn, chỉ là cảm nắng, nghỉ ngơi một chút là không sao rồi.”

Học trò? (*) cô đã được nghe hai người gọi cô như vậy, điều này là trùng hợp sao?

(*) học trò và bạn học đề được gọi là đồng học.

Nhìn cô không nói lời nào, người đàn ông đi qua lấy cốc nước ấm đưa cho cô: “Các em đều là những thế hệ trẻ, được cha mẹ nuông chiều, bình thường sống thế nào cũng không sao, nhưng đến lúc mấu chốt, nhìn xem, lập tức lại không được rồi!” Nói xong, người đàn ông trung niên có chút tiếc hận lắc đầu.

“Cái kia, xin hỏi...” Thang Viên cân nhắc tìm từ, cố gắng áp chế hoảng sợ trong người, nói: “Vì sao em lại bị cảm nắng?”

“Ai ôi, cô gái trẻ này, phơi nắng trong kỳ huấn luyện quân sự! Thể trạng của cô gái nhỏ không tốt. Nhưng mà đây đã là ngày cuối cùng, em có thể kiên trì đến hôm nay cũng đã là tốt lắm rồi.”

Thang Viên ngẩng đầu, cái lịch bàn sáng chói đặt trên bàn kia, ngày tháng trên đó rõ ràng là mười hai năm trước.

“Được rồi, về đội ngũ đi!” Thang Viên nghe được một giọng nói vang dội vội tìm một chỗ trống xếp vào hàng, học các bạn học xung quanh sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt nghiêm túc, nhưng thực ra trong lòng đang nổi lên một cơn sóng gió động trời. Cô trở về mười hai năm trước, năm cô học năm nhất đó.

Thang Viên còn nhớ rõ lúc cô bị tai nạn giao thông trên mặt của Quý Vân Phong là vẻ sợ hãi và đau đớn. Đó là lần cãi nhau cuối cùng của hai bọn họ, Quý Vân Phong là bạn trai của cô, không, có thể nói là vị hôn phu, nhưng mà vị hôn phu này một giây trước vẫn còn ôm cô miệng đầy lời ngon tiếng ngọt, một giây sau đã lại ôm ấp con gái ông chủ công ty mình làm việc.

Anh ta nói: “Thang Viên, em luôn sống trong tưởng tượng của mình, căn bản không biết xã hội này rất khó khăn. Chúng ta không tiền không thế nếu kết hôn chỉ có thể có cuộc sống nghèo khổ, không phải anh nịnh hót, mà xã hội ngày nay là như vậy.”

“Cuối cùng cũng vì tiền đồ của anh mà suy xét, anh không muốn con của anh sau này phải theo anh chịu khổ.”

“Chúng ta chỉ có bản thân cho dù có cố gắng nhiều thế nào đi chăng nữa thì có lẽ sau này đến cả căn nhà chúng ta cũng không mua nổi. Thay vì như vậy, không bằng tìm đi một con đường ngắn hơn.”

“Thang Viên, anh cũng không còn cách nào khác, em đừng trách anh.”

Lời nói của anh ta vẫn còn vang vọng ở trong đầu cô, Thang Viên cười lạnh, không biết xã hội khó khăn? Vì tiết kiệm tiền cô chưa từng mua một bộ trang giá hơn một trăm đồng, thậm chí năm mới cũng không hề mua thêm đồ gì mới, bình thường không tiêu tiền bậy bạ, cho dù bản thân thèm ăn món gì đó cũng liều mạng nhẫn nhịn, chỉ dừng lại ở rau xanh củ cải.

Nhưng chưa bao giờ cô oán giận nửa lời, mỗi lần chỉ cô cần cô nghĩ đến cô đang cố gắng vì tương lai của hai người họ, nghĩ đến việc cô đã góp thêm một viên gạch vào căn nhà tương lai của hai người họ liền hưng phấn không thôi, đó chính là do cô cố gắng dối lấy, sao cô có thể không vui vẻ? Cô cho rằng anh cũng giống cô, cô cũng tin rằng chỉ cần hai người đồng tâm hiệp lực thì có thể vượt qua mọi khó khăn.

Nhưng thật không nghĩ tới, thì ra người ngốc chỉ có cô, anh ta đã sớm vì cuộc sống khó khăn mất đi kiên nhẫn, nên muốn đi đường tắt đến xã hội thượng lưu, không cần tốn nhiều công sức có thể đạt được ước mơ của hai người họ đồng thời cũng muốn gì được đó. Chỉ là, lại đem chính mình đẩy ra rất xa.

Ngày đó, cô tức giận tới cực điểm, cũng thất vọng tới cực điểm. Cái người dịu dàng nói mua nhà chờ lấy cô vào cửa đã đi đâu rồi? Cái người tiết kiệm tiền vì muốn mời cô đi ăn một bữa cơm tây vào đúng dịp lễ tình nhân mà đối đến xuất huyết dạ dày đang ở nơi nào? Có câu tình cảm thay đổi theo thời thế, thì ra là sự thật.

Cô chỉ cảm thấy toàn thân rét run, nếu bốn năm tình cảm của hai người cũng không thể chống lại lực hấp dẫn của tiền tài cùng quyền thế, như vậy trên đời này còn có cái gì đáng để cô tin tưởng đây? Nhưng cô không thể ăn nói khép nép cầu xin anh, cầu xin anh trở lại bên cô, người đàn ông như vậy không cần cũng được. Cho nên cô mới nén nước mắt cắn răng bước từng bước rời khỏi anh.

Không ngờ, vừa chia tay đã là vĩnh biệt. Nếu là bình thường cô làm sao có thể không nhìn thấy chiếc xe tải đang đi ngược về phía mình, nhưng mà khi đó, mặc dù trên mặt ngụy trang vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại như bị ai níu chặt, sau đó liếc mắt nhìn anh một cái, vẻ mặt thống khổ của anh không ngừng hiện lên trong đầu óc cô, trở thành lễ vật chia tay cuối cùng.

Không nghĩ tới bánh xe vận mệnh lại vì cô mà quay ngược trở lại một lần, Thang Viên trong lòng cảm kích ông trời, lần này cô tuyệt đối sẽ không lãng phí sinh mệnh của mình, cũng tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch tin tưởng đàn ông. Chỉ cần mình cô, cô muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy, cho dù không phụ thuộc vào ai, cô cũng có thể tự mình tạo ra thành tựu đứng giữa trời đất!

Nghĩ như vậy, Thang Viên bỗng cảm thấy tinh thần sảng khoái, khủng hoảng vì được trọng sinh cũng biến mất không thấy tăm hơi. Nhất định phải sống cho có bộ dáng! Trong lòng Thang Viên nói năng hùng hồn. Nhưng cô còn chưa trở về vị trí bỗng nhiên cảm xúc về thời kỳ niên thiếu đã trở lại, huấn luyện viên lớn giọng rót vào lỗ tai: “Em học sinh kia, còn phát ngốc cái gì?”

Là ai vậy, lại chọc tới huấn luyện viên rồi sao? Thang Viên đảo tròn mắt nhìn xung quanh, lại phát hiện mọi người dường như đang nhìn về phía cô?!

“Là em đấy. học sinh kia, không cần lại nhìn nữa! Phát ngốc cái gì vậy? Tên là gì?” Huấn luyện viên hùng hổ đi tới.

Mặt dày của Thang Viên bỗng đồ lựng lên, lần trọng sinh này dễ dàng lắm sao, lại bị giáo huấn như học sinh tiểu học rồi! Cô xấu hổ nhìn ánh mắt mang nét cười của các bạn học chung quanh, mở miệng nói: “Thang Viên.” Tự dưng lại bị một đám trẻ con cười nhạo! Cô không cần sống nữa! May mắn là không ai nhận ra cô đã thay đổi.

“Lớn tiếng một chút!” Giọng nói của đứa trẻ này cứ như là tiếng mèo kêu vậy, ông ghét nhất là cái loại tiểu thư thiên kim mảnh mai này.

“Thang Viên (*)!” Thang Viên bị huấn luyện viên kích thích, lớn tiếng nói ra đại danh của mình, sau đó liền cam chịu số phận nhắm mắt lại. Quả nhiên, một giây sau trong hàng ngũ bắt đầu xuất hiện tiếng cười không kiềm chế được. Thang Viên đứng nghiêm như khúc gỗ còn về mặt lại như cương thi (xác chết), tên ba mẹ đặt cho cô không còn cách nào khác, cười đi cười đi, tốt nhất là bị huấn luyện viên bắt đứng phạt tập thể đi!

(*) Thang Viên: bánh trôi.

“Khụ khụ, cái đó, học sinh Thang Viên, về sau cần tập trung chú ý hơn! Không thể thất thần như vậy nữa.” Huấn luyện viên nói qua loa vài câu liền xoay người rời đi. Thang Viên dưới đáy lòng hò hét: Huấn luyện viên, đừng tưởng rằng thầy quay đầu đi thì em không nhìn thấy khoe miệng thầy nhếch lên, muốn cười lại cố kìm nén, kìm nén sẽ bị bệnh cho coi!

“Báo cáo huấn luyện viên!” Bỗng từ trong hàng ngũ truyền tới một giọng nam. Nghe rất quen tai, Thang Viên nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, ôi, đây chẳng phải là vị tráng sĩ đã công cô đến phòng y tế sao, trông rất đẹp trai, nhưng cho dù cô có cố gắng nghĩ thế nào thì vẫn không nhớ ra tên của cậu ta, mười hai năm, rất nhiều việc đã bị cô ném ra sau ốt rồi.

“Nói!”

“Trên đầu bạn học Thang Viên vẫn còn phân chim!”

Tôi! Tôi đập! Gương mặt Thang Viên đỏ ửng, trọng sinh kích thích này quá lớn, thế nên cô đã quên mất mình bị phân chim đập cho choáng váng! Nhưng mà, tên nam sinh đó tuyệt đối không thể tha thứ! Trong tiếng cười vàng của bạn bè Thang Viên trừng mắt nhìn cậu ta, hận không thể dùng ánh mắt giết chết cậu!

“...Em tên là gì?” Huấn luyện viên ngay thẳng cố kìm nén tiếng cười hồi lâu mới tiếp tục chuyển sang vấn đề khác.

“Báo cáo huấn luyện viên, em tên là Viên Tiêu.”

Đúng là sét đánh giữa trời quang! Thang Viên rốt cuộc nhớ ra người này là ai.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ngồi cùng bàn

Nhớ năm đó Thang Viên đau khổ làm một học sinh hiền lành, luôn tuân theo lời dạy bảo của thầy cô giáo: Học tập thật tốt, mỗi ngày đều hướng về phía trước. Nhưng thật không may, lại luôn ngồi cùng bàn với một học sinh nam thích làm nhảm! Người này chính là Viên Tiêu.

Nghĩ tới điều này là Viên Tiêu lại cảm thấy hàm răng ngứa ngáy, người này thật sự làm rất nhiều việc ác, tội lỗi chồng chất! Thời điểm học trung học thành tích của Thang Viên rất tốt, nhưng không phải do cô rất thông minh, mà bởi vì do cô rất cố gắng! Đi học luôn chăm chú nghe giảng, tan học liền cầm đầu cắm cổ làm bài, hết tiết học cuối cùng rồi vẫn ở lại học đêm, đây chính là cách thức học tập của Thang Viên. Nhưng mà, kể từ khi giáo viên chủ nhiệm lớp chuyển Viên Tiêu tới ngồi gần cô, sinh hoạt của Thang Viên đã xảy ra một trận biến hóa long trời lở đất!

Vì sao ư? Bởi vì Viên Tiêu rất hay nói nhảm! Lại là một kẻ thông minh thích làm nhảm! Trong trí nhớ của Thang Viên về Viên Tiêu tất cả đều NBA(*). Nào là dẫn bóng, nào là cướp bóng, nào là bước nhảy,...Bây giờ ngồi suy nghĩ lại, Thang Viên vẫn còn nhớ rất nhiều thứ. Cậu ta mê NBA thì mê, nhưng thành tích học cũng không đi xuống, rất nhiều lần Thang Viên đi học ngang qua sân bóng rổ nhìn thấy Viên Tiêu, lúc đó lòng có chút vui sướng, đợi đi xem kì thi lần này cậu làm như thế nào nhá!

(*):Viết tắt của National Basketball Association - Hội bóng rổ nhà nghề Mỹ.

Nhưng mỗi khi vừa thông báo bảng điểm thành tích, Thang Viên lại luôn ngồi vững trên đầu cô, đẩy dồn cô xuống vị trí thứ hai. Suy nghĩ đến việc này, Thang Viên liền cảm thấy tức giận vô cùng. Về sau vì cậu ta luôn làm nhảm bên tai mà không có cách nào tập trung học tập, thành tích của Thang Viên từ từ yếu đi, Thầy giáo đã nhiều lần tìm cô nói chuyện, nhưng vì luôn là học sinh ngoan ngoãn nên Thang Viên vẫn không dám nói ra chuyện về Viên Tiêu, vì thế phải tiếp tục nhận lấy các độc hại của cậu ta, độc hại này xuất hiện là xuất hiện liền một năm, phải đến tận khi phân ban Thang Viên mới có thể giải thoát khỏi bẽ khổ.

Nghĩ như vậy, oán giận của Thang Viên dành cho Viên Tiêu càng ngày càng sâu. Kẻ thù mà! Hai kiếp đều là kẻ thù! Thù này không báo thì không còn là con gái! Hãy chờ đây! Trong lòng Thang Viên xuất hiện mục tiêu đầu tiên kẻ thù từ sau khi trọng sinh: Trả thù Viên Tiêu!

Nói đến đây, Thang Viên cũng cảm thấy rất may mắn, may mà chỉ trọng sinh vào ngày cuối cùng của khóa huấn luyện quân sự, nếu là ngày đầu tiên...Thang Viên không kim lòng được rừng mình một cái, một bà đi ba mươi tuổi thật sự không thể chịu nổi một ngày lẫn qua lẫn lại mấy lần đầu!

Vào lúc cơm tối, Thang Viên đi tắm rửa một cái, nói cho oai là để gội đi xui xẻo toàn thân, kỳ thật là vì đồng phân chim trên đầu. Nhẹ nhàng khoan khoái đi ra khỏi phòng tắm, Thang Viên khẽ ngâm nga một bài hát đi về phía phòng học, cảm giác là tân sinh thật tốt nha! Đúng như dự đoán, cô đã đến muộn, chủ nhiệm lớp đã tới, đang đứng trên bục giảng an bài chỗ ngồi, thấy Thang Viên khoan thai tới muộn, cảm thấy không vui: “Em học sinh này vừa đi đâu vậy? Sao lại tới trễ?”

“Đi...đi tắm ạ.” Thang Viên cúi thấp đầu tỏ vẻ hối lỗi, bà vai co rụt lại, bộ dáng đáng thương tội nghiệp. Chủ nhiệm lớp thấy đứa trẻ không giống đang có tình gây sự nên cũng buông tha cô: “Vị trí đã được sắp xếp xong xuôi, em đi đến bàn cuối phía đó ngồi đi, nhìn vóc người em cũng khá cao, không sợ không nhìn thấy.”

Thang Viên lo lắng gật đầu, quán nó bàn đầu hay bàn cuối, bây giờ có thể thả cô đi mới là chuyện tốt. Đợi đến khi mông cô ngồi trên băng ghế...

Mới thờ phào nhẹ nhõm một cái, đây là ngày trọng sinh đầu tiên, thật đúng là đủ loại cảm xúc trầm bổng pháp phòng, nhưng mà không tồi, bây giờ tất cả đều thuận lợi. Nhưng thực tế, Thang Viên đã mơ về một tương lai quá hoàn hảo rồi_____

“Này, xin chào, tớ nhớ rõ cậu, cậu tên là Thang Viên đúng không, chúng ta thật có duyên, tớ tên là Viên Tiêu.”

Thang Viên cứng mặt nghiêng đầu liền nhìn thấy tấm biển tên Viên Tiêu đang cười cười, cô hít sâu một hơi, tại sao đi đến chỗ nào cũng không thoát khỏi cậu ta vậy! Nhưng theo trí nhớ của cô, rõ ràng là kết thúc học kì một cậu ta mới xuất hiện, sao bây giờ lại đến trước một học kì vậy? Chẳng lẽ cô trọng sinh lại thì tất cả đều thay đổi rồi sao? Vậy, kiếp này cô không thể dựa vào kiếp trước được nữa, khẳng định còn có thứ gì đó cũng theo lần trọng sinh này của cô mà thay đổi rồi, nhưng mà...có thể không cần xuất hiện người này không!

Mặt Thang Viên không chút thay đổi nhìn cậu ta một cái rồi quay đi, cô và cậu ta không còn lời nào để nói!

Ai nha, bạn học mới này có vẻ như không dễ chung sống nha? Viên Tiêu thầm nghĩ, rằng, ngay cả sức quyến rũ của cậu cũng đã bị coi như không nhìn thấy, rõ ràng khi học sơ trung một đám nữ sinh đi theo sau mông cậu kêu hô vương tử vương tử, Thang Viên này như vậy mà không thèm nhìn cậu vào mắt! Nhưng mà không sao, thứ cậu có nhiều nhất chính là kiên nhẫn!

“Cậu thật sự không biết là chúng ta rất có duyên phận sao? Tớ nói cậu nghe, nhũ danh của tớ cũng là bánh trôi (*), giống y như tên cậu đó.” Viên Tiêu coi như không nhìn thấy cô làm mặt lạnh, cười hi hi bước đến trước mặt Thang Viên, mắt cong cong, trên khuôn mặt còn chút trẻ con lộ ra một lúm đồng tiền.

(*): Thang Viên nghĩa là Bánh trôi đó các bạn

Đây là đang nói, cô dùng cái tên cậu ta không cần? Người này có biết phiền hay không! Trong lòng Thang Viên hò hét, giữ vững nguyên tắc không để ý cậu ta tới cùng, không thèm nói một lời nào.

“Cậu không thích nói chuyện? Hướng nời? Không sao, về sau tớ sẽ quan tâm tới cậu!” Đứa nhỏ này cũng đáng thương quá, bị mắc bệnh khó khăn trong việc giao tiếp với người khác, nhưng mà không sao, cậu nhìn cô rất thuận mắt, về sau cậu sẽ bảo vệ cô!

“Trong kì thi vừa rồi cậu được bao nhiêu điểm?” Viên Tiêu không ngừng cố gắng. Thang Viên tiếp tục không để ý tới.

“Cái kia...Cậu cứ ngồi như vậy không cảm thấy khó chịu sao?” Nói đến đây Viên Tiêu nhất thời cảm thấy rất bội phục Thang Viên, sách mới của bọn họ còn chưa phát xuống, vậy mà cô gái này có thể ngồi thẳng tắp ở đó không làm bất kì việc gì, thật sự là thần tiên mà!

“Ồ đây tớ có vài cuốn tạp chí cậu có muốn xem không?” Viên Tiêu thử thăm dò lấy mấy quyển tạp chí đưa cho Thang Viên, vốn không còn có hy vọng gì, ai ngờ Thang Viên lại nhận lấy tạp chí, phá lệ nói với cậu một câu: “Cảm ơn!”. Giọng nói mát lạnh êm tai, nghe như tiếng nước chảy rì rào trong khe núi vào mỗi buổi sáng sớm, Viên Tiêu nghe đến sững sờ một hồi, xem ra tiểu Thang Viên kỳ thật là một địa phương rất hấp dẫn đây! Nghĩ như vậy, hứng thú đối với người trước mắt này lại lớn hơn chút nữa.

Chủ nhiệm lớp gọi vài học sinh nam đi lấy sách về lớp, Viên Tiêu là người không chịu ngồi yên, xung phong nhận việc đi lấy, lúc đi vẫn còn nói nhỏ một câu vào tai Thang Viên: “Tớ giữ cho cậu một bản mới nhất!” Thang Viên nâng trán, có cần cô phải cảm tạ ân điển của cậu ta không? Nì mã, không phải đều là sách mới sao? Sách của cô cần cậu ta giữ cho à?!

Kỳ thật cô không muốn quan tâm đến Viên Tiêu, nhưng mấy cuốn tạp chí này rất hữu dụng đối với cô, ít nhất nhìn nó mà cô có thể nhớ ra phần nào các sự việc đã xảy ra. Cũng không phải nói muốn đầu tư cổ phiếu gì gì đó, kiếp trước Thang Viên chưa từng chạm qua mấy thứ cổ phiếu này, lúc này mặc dù trọng sinh, nhưng nào biết tất cả có lặp lại hay không? Điều duy nhất cô có thể khẳng định đó là buôn bán bất động sản rất náo nhiệt! Vô cùng náo nhiệt! Không tính sinh mạng được lặp lại lần nữa, đây là điều duy nhất có thể khiến cuộc sống sau trọng sinh của cô bước sang một hướng khác, nhưng mà! Cô không có tiền....

Đến như các đề thi vào trường cao đẳng, năm đó cô vừa bước ra khỏi phòng thi một cái là quên sạch sẽ luôn, hiện tại càng miễn bàn rồi. Thang Viên thờ dài, mặc dù trọng sinh, nhưng sinh hoạt của cô vẫn đi đúng quỹ đạo cũ nha!

Đầu thu, trời vẫn vô cùng nóng bức, khỏi phải nói đến cái phòng học bé xíu lúc này đang có hơn sáu mươi con người này, Thang Viên ngồi một bên lật tờ tạp chí, một bên không ngừng thấm mồ hôi ra từ trên mặt, trong lòng oán giận trường học điều kiện học tập thiếu thốn, đây còn là trường trung học tốt nhất thành phố R nha, vậy mà đến ngay cả một cái quạt điện cũng không có! Thật sự là đông lạnh hạ nóng mà!

Viên Tiêu đi chuyển sách giáo khoa cùng vài bạn khác một lát liền quay trở về, vừa đến cũng không giúp đỡ các bạn phát sách, mà ôm một đồng sách lớn đi thẳng về phía ghế ngồi của hai người, còn chưa về tới nơi đã bắt đầu lớn giọng gọi: “Thang Viên nhi, nhìn này, tớ đã giúp cậu mang đầy đủ tập sách giáo khoa về rồi!” Nói xong, phịch một tiếng đem tập sách giáo khoa đặt trên bàn Thang Viên, ánh mắt lấp lánh nhìn Thang Viên, giống như đang chờ cô lên tiếng kích lệ.

Thang Viên nhú mày lấy phần sách của mình, nói câu cảm ơn. Không còn cách nào khác, thật ra cô rất sợ nói chuyện cùng với những người vốn đã quen thuộc, thật sự rất nhiệt tình, mà cô lại là người không thích nói chuyện, có gì bức mình cũng đều để ở trong lòng, cho nên kết bạn cùng với những người như Viên Tiêu cô cảm thấy rất áp lực.

Lại nghe thấy giọng nói của Thang Viên, Viên Tiêu vẫn không nhìn được ngay người một chút, trên đường cậu cũng cô đến phòng y tế cũng đã từng nghe được giọng nói của cô, nhưng lúc ấy giọng của cô có chút khàn khàn, lại toàn gào thét, cậu chưa từng cảm thấy nó dễ nghe, nhưng mà người luôn yên tĩnh lúc này lại khiến cho người ta có một loại xúc cảm hoàn toàn khác. Tựa như đối mặt với một hồ nước trong vắt, khiến người ta không nhẫn tâm khuấy rầy đến sự yên lặng của cô, rồi lại muốn nhanh chóng kéo cô vào trung tâm của thế giới thanh thuần.

Vì thế, khi Thang Viên ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Viên Tiêu đang ngo ngắc nhìn mình không biết đang suy nghĩ điều gì. Bệnh thần kinh! Thang Viên trong lòng âm thầm mắng một câu, cúi đầu lật xem sách giáo khoa mới, muốn xem bản thân mình còn có thể nhớ chút gì không. Cùng lúc bên tai truyền đến tiếng cười của Viên Tiêu, dường như sắp không chờ nổi: “Hô hô, Thang Viên nhi, cậu, cậu...hô hô.”

Thần kinh! Thang Viên không để ý đến cậu, tiếp tục lật sách. Ai ngờ Viên Tiêu lại vươn tay nắm lấy cằm của cô, động tác đùa giỡn con gái nhà lành trắng trợn. Con người Thang Viên ngưng lại, lạnh lùng đẩy tay cậu ra: “Đừng chạm vào tôi.”

Viên Tiêu biết cô hiểu lầm, cũng không giải thích, bước nhanh về phía bàn học của mình, sau đó lấy từ trong cặp sách của mình ra một cái gương nhỏ quơ quơ trước mặt Thang Viên. Làm gì vậy? Thang Viên nhú mày, tiện thể chăm chú nhìn mặt mình phản chiếu ra từ trong gương, này...này! Làm sao có thể như vậy?

Trên đó là một gương mặt thanh tú, mặc dù trải qua khóa huấn luyện quân sự một tuần nhưng làn da vẫn chưa bị rám đi nhiều, nhìn có vẻ mềm mại yếu ớt, vì nét mặt của chủ nhân có chút lạnh lùng và miến cường nên có thêm vào phần hờ hững, nhưng, điều này cũng không quan trọng, quan trọng là ai có thể nói cho cô một vết đen sẫm trên gương mặt đó là gì không?

Thang Viên im lặng cúi đầu, không nhìn gương mặt đang cười cười của Viên Tiêu, thật sự là mất mặt! Ánh mắt nhìn tới mấy cuốn tạp chí mới bùng tình đại ngộ, đó không phải là đầu số gây nên mọi chuyện sao? Đáng hận, vậy mà cô không nhận ra, tự dưng lại để cho người kia nhặt được câu chuyện cười!

Thang Viên nắm chặt quả đấm, nhất định phải trả thù, ai biết cậu ta nghĩ gì khi đưa tạp chí cho cô? Nói không chừng đã sớm nghĩ đến việc này muốn nhìn cô ngây ngốc nhảy vào cạm bẫy của cậu ta! Thang Viên càng nghĩ càng tức giận, trên mặt lại hiện lên một tia cười: “Viên Tiêu.”

“Hô hô...à? Cái...cái gì?”

“Cậu không thích cái gì nhất?”

Bị nụ cười tươi của cô mê hoặc, Viên Tiêu nhìn Thang Viên chăm chăm, ngây ngốc nói: “Cá.”

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bắt cá (bắt sâu)

Khóa huấn luyện quân sự kết thúc, cũng bắt đầu chính thức học. Theo thường lệ giờ nghỉ giải lao, học sinh khóa một đều lần lượt tự mình lên bục giảng giới thiệu về bản thân. Chủ nhiệm lớp dựa vào thành tích thi lên cao trung của học sinh mà chỉ đích danh. Thang Viên là thủ khoa khóa này, tất nhiên sẽ là người giới thiệu đầu tiên.

Thật ra cô không giới thiệu bản thân cũng không sao, chuyện xảy ra ở kì huấn luyện quân sự, lại thêm cái tên rất đặc biệt của cô gần như tất cả bạn học đều đã biết đến cô, nhưng, khi cô là người đầu tiên đứng lên bục giảng, các bạn học ở dưới đều lấp bắp kinh hãi, không ngờ người xui xẻo bị phân chim rơi xuống đầu choáng váng lại là thủ khoa khóa này!

Thang Viên thật sự không biết nói gì về phản ứng của tất cả mọi người, nhưng đã trở thành học sinh cao trung, cũng không thể không tuân thủ nội quy, chỉ có thể không tình nguyện bước lên bục giảng, trên mặt mang bộ dáng vân đạm phong khinh. Cô vốn nghĩ sẽ giới thiệu bản thân rất đơn giản, chỉ có một câu, “Chào mọi người, tớ tên là Thang Viên, về sau xin mọi người giúp đỡ nhiều hơn.”

Khi cô vừa định đi xuống, chủ nhiệm lớp thấy cô giới thiệu như vậy quá đơn giản, đây chính là thủ khoa nha, là người được mọi người chú ý tới nhiều nhất, sao có thể để cô xuống nhanh như vậy, trước khi chân Thang Viên sắp bước xuống bục giảng, chủ nhiệm lớp liền lên tiếng: “Thang Viên cái gì? Em nói như vậy các bạn học khác không rõ ràng lắm.”

Thang Viên nhìn xuống phía dưới lớp, quả nhiên nhìn thấy các bạn học đều gật gật đầu, dường như đang đồng ý với câu nói của nhiệm lớp. Thang Viên giật mình, nói một câu trời chảy: “Chính là Thang Viên trong nguyên tiêu (*).”

(*) rằm tháng giêng.

Không ngờ xui xẻo thứ hai của cô dĩ nhiên là cậu bạn cùng bàn: Viên Tiêu! Người này khác Thang Viên hoàn toàn, vừa bước lên bục giảng liền nở một nụ cười sáng lạn, ánh sáng ấy nhất thời làm cho đôi mắt của các cô gái nhỏ dường như bị chọc thủng. Cậu thanh niên thân áo sơ mi trắng, quần vải ka-ki, đồng phục cực kì phổ thông, mặc trên người cậu lại hiện ra vẻ phóng khoáng cùng anh tuấn, lúm đồng tiền nhỏ nhảy nhót theo khóe môi hơi nhếch lên, nhìn như ánh mặt trời lại vô cùng có sức sống, Thang Viên cúi đầu, lúc này cậu mới mang bộ dáng thanh niên mà!

“Một câu cuối cùng, tên tớ là Viên Tiêu trong từ Thang Viên.” Nói xong liền cười tít mắt nhìn Thang Viên ở phía dưới, toàn bộ học sinh trầm mặc trong một giây liền nổ tung, thậm chí có nam sinh bắt đầu huyết sáo. Thầy giáo dờ khóc dờ cười nhìn đám học trò ầm ĩ, thật sự là bộ dáng học sinh năm nhất!

Nhưng không may, Thang Viên đang chìm đắm trong thế giới của mình, căn bản không nhìn thấy các bạn học đang quay đầu dùng ánh mắt hoặc ái muội hoặc nghi ngờ nhìn mình. Ánh mắt Viên Tiêu lóe lóe, khóe môi hơi nhếch lên, nhưng lúc trở về chỗ ngồi đã khôi phục dáng vẻ tươi sáng ban đầu, Thang Viên, thật thú vị!

Vài ngày sau, khi bạn cùng phòng kí túc xá là Hoàng Hân hỏi cô rốt cuộc quan hệ giữa cô và Viên Tiêu là gì thì Thang Viên mới biết đến chuyện này, lúc đó vừa mới hết giờ tự học buổi tối, Thang Viên mím chặt môi lại, quay đầu đối diện với Hoàng Hân: “Cậu về trước đi, tớ đi đến cửa hàng tạp hóa một lát.” Hoàng Hân ngạc nhiên nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Thang Viên dần dần biến mất vào trong bóng đêm, đành tự mình quay trở về kí túc xá.

>

Ngày hôm sau, Viên Tiêu vừa vào đến đến chỗ ngồi liền ngửi thấy một mùi hương thật khó chịu, nhìn sang hai bên, đột nhiên thấy bên cạnh cửa sổ xuất hiện một bể cá thủy tinh trong suốt, bên trong hai con cá đang vui vẻ bơi qua bơi lại chỗ cây rong, Viên Tiêu tròn mắt, ai có thể nói cho cậu biết vì sao bên cạnh chỗ cậu ngồi lại xuất hiện thứ cậu ghét nhất này không?

Quay đầu nhìn Thang Viên, cô đang cúi đầu vẽ tranh trên giấy, thật khiến cho người khác cảm thấy xấu hổ nếu làm phiền đến cô, Viên Tiêu cố gắng gạt đi hung bạo, nở một nụ cười tươi, đẩy đẩy Thang Viên nói: “Thang Viên, cậu có biết hai con cá kia là của ai không?”

Thang Viên không hề ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu: “Của tớ.”

Viên Tiêu nhất thời cảm thấy đầu như muốn nổ tung, cá kia là của Thang Viên! Nói cách khác từ nay về sau mùi vị tanh hôi đó sẽ luôn ở bên cạnh cậu sao? Không được! Tuyệt đối không được! “Thang Viên, cậu mua cá về làm gì?”

Thang Viên không để ý tới cậu, viết một chữ A vào chỗ trống trong sách bài tập, sau đó lại viết tiếp vào đề mục. Viên Tiêu thăm dò không thành, nhưng vẫn không chịu buông tay: “Khụ khụ, Thang Viên, cậu có thể mang hai con cá kia về phòng nuôi không?”

Thang Viên vẫn không hé răng, khóe mắt Viên Tiêu liếc về phía hai con cá kia, khuôn mặt tuấn tú đã nhàn lại thành một đoàn, thật là đáng sợ, cái này thật sự là thứ đáng sợ nhất trên thế giới! Hôm nay nếu phải liều cả cái mạng nhỏ này cậu cũng nhất quyết phải ném lù cá này đi!

Nghĩ như vậy, từ sau lưng Thang Viên, cậu nghiêng người định vươn tay cầm lấy bể cá đó, mắt thấy đã sắp thành công, Thang Viên lại bỗng nhiên lên tiếng: “Đừng tùy tiện động vào đồ của người khác!” Cơ thể Viên Tiêu cứng đờ, gương mặt rút tay lại, cậu cố chịu đựng cảm giác buồn nôn từ trong bụng, bước tới trước mặt Thang Viên: “Tiểu Thang Viên, chúng ta thương lượng một chút, cậu lấy cá về phòng nuôi, có được không?”

Thang Viên lắc lắc đầu, ngay tại lúc Viên Tiêu muốn nói thêm thì lại bị một câu nói ngăn chặn cái miệng cậu lại: “Đừng quấy rầy tớ, tớ muốn làm bài tập.”

Những lời Viên Tiêu chuẩn bị nói nhất thời bị chặn lại, cậu hung tợn nhìn Thang Viên, trong miệng răng đã nghiến đến kêu ken két, chờ đó, cậu cũng không tin Viên Tiêu này lại không đầu nổi một bánh trôi nhỏ!

Chỉ là, Viên Tiêu vịn vẹo nhìn cái bể cá kia, cậu không muốn chịu đựng cái mùi hôi thối đó nha! Thầy giáo, cứu mạng, em muốn đổi chỗ ngồi!

Thang Viên rất chăm chú cho hai con cá đó, ít nhất trừ bỏ học tập ra, Viên Tiêu chưa từng nhìn thấy cô để tâm tới vật gì khác như vậy, khóe mắt cậu giật giật nhìn hai con cá, cái con cá đáng ghét đó rốt cuộc có ma lực gì có thể khiến cho cô gái vô tâm đó để ý như vậy?

Đúng vậy, vô tâm, cậu chưa bao giờ gặp một nữ sinh như vậy, cô dường như không hề để ý bất cứ thứ gì, chỉ chuyên tâm làm việc mình muốn, cô luôn cố tạo ra một tấm rào chắn ngăn cách với thế giới bên ngoài, ngay cả cậu cũng bị cô làm như vậy.

Đề phá vỡ bình tĩnh của cô, mấy ngày nay cậu đã sử dụng vô số phương pháp, thậm chí ở bên tai cô nhắc đến NBA, nhưng Thang Viên dường như là như đầu gỗ không hề phản ứng, mặc cho cậu ở bên tai ồn ào, cô làm bài tập thì sẽ tiếp tục làm bài tập, đọc sách thì tiếp tục đọc sách, không hề bị ảnh hưởng từ cậu chút nào.

Đôi khi cậu suy nghĩ, hoàn cảnh gì đã khiến cho một con người có tính cách như vậy, tuy tiếp xúc chưa lâu, nhưng cậu biết Thang Viên không phải là con một sách không để tâm đến thế giới bên ngoài, cậu thường xuyên nhìn thấy trên bàn học của cô xuất hiện các tờ tạp chí tài chính và kinh tế số ra cùng ngày hôm đó, cùng một loạt các bản hướng dẫn phức tạp gì gì đó, cô dường như biết rất rõ mục đích của mình là gì, cũng biết cố gắng hết sức để đạt được điều mình muốn, Viên Tiêu bỗng cảm thấy cực kì hâm mộ một Thang Viên như vậy.

Nhưng vì sao cô lại muốn bài xích tất cả mọi thứ xung quanh, tuy cô cũng sẽ lộ bộ mặt tươi cười chào hỏi người khác, nhưng Viên Tiêu cảm giác được trên người cô có một loại sức mạnh vô hình, đem tất cả những người muốn tiếp cận cô đẩy ra bên ngoài.

Viên Tiêu bỗng cảm thấy càng ngày càng có hứng thú đối với Thang Viên, cậu bắt đầu chú ý tới cô nhiều hơn, thậm chí cô nhìn đông nhìn tây vật gì đó vài lần cậu cũng có thể biết, nhưng cậu vẫn không hiểu rõ cô như trước, thậm chí càng lúc càng cảm thấy mơ hồ.

“Anh, anh nói làm sao mới có thể hiểu rõ một người?” Hôm nay, Viên Tiêu trốn trong khuôn viên trường học gọi điện thoại cho anh trai cậu. Vào thời điểm này điện thoại di động vẫn còn là một thứ mới mẻ, ra ngoài mang theo cái di động chính là biểu đạt cho thân phận, Viên Tiêu nhìn như vô cùng phởn phàng, nhưng trên thực tế cậu lại là người không thích nổi bật trong đám đông, cậu không muốn để cho bản thân mình khác biệt với các bạn học khác, cho nên giấu đi rất nhiều thứ.

“Em hỏi cái này để làm gì?” Viên đại ca nhíu mày, có chút khó hiểu.

“Anh rốt cuộc có biết không đây?” Viên Tiêu không kiên nhẫn than thở, thời gian của cậu có hạn, kể đầu đuôi thì rất phiền phức, Sáng nay Thang Viên đã tặng cậu nhiều hơn bình thường mấy cái nhìn khinh bỉ, bây giờ cậu không có tâm trạng nói những lời vô nghĩa!

“Xuống tay từ nơi mà cô ta có hứng thú nhất, một phát mất mạng!” Viên đại ca nói một câu làm bùng tỉnh người trong mộng. Viên Tiêu nhất thời hiểu rõ, chuyện hứng thú nhất? Trước mắt liền hiện ra hai con cá, nhưng mà, khuôn mặt cậu bắt đầu trở nên vẹo vẹo, bảo cậu đi nuôi cái thứ tanh hôi đó quả thực còn khó chịu hơn là giết chết cậu! Nhưng mà, Viên Tiêu lại do dự, trước mắt đây là thứ duy nhất khiến Thang Viên cảm thấy có hứng thú. Không vào hang cọp sao có thể bắt được cọp con! Cậu không đếm xỉa đến bất cứ thứ gì rồi!

Viên Tiêu lập tức chạy về phía phòng học, đẩy cửa ra liền gọi Thang Viên: “Thang Viên, tớ giúp cậu nuôi cá!”

Nhất thời, tất cả bạn học đều ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, Viên Tiêu xấu hổ sờ sờ đầu, có vẻ như...kích động quá mức rồi. Thang Viên dành cho cậu một ánh mắt ngu ngốc rồi không để ý đến cậu, Viên Tiêu cũng không giận, ngồi cùng bàn với Thang Viên hai ngày này, da mặt cậu đã được luyện tới dày vô cùng, trước kia còn có thể vì Thang Viên lạnh nhạt không phản ứng mà hơi cảm thấy mất mặt, nhưng bây giờ, kể cả Thang Viên không để ý tới cậu, cậu cũng có thể tự nói tự họa, thật sự khiến người khác phải ngược nhìn.

“Thang Viên, cậu lấy cá cho tớ, tớ giúp cậu nuôi được không?” Viên Tiêu cực kỳ hứng thú nhìn Thang Viên nói.

“Không cần.” Thang Viên cũng không trùng kế của cậu, ai biết người này đang suy nghĩ cái gì, cá là thứ cậu ta ghét nhất, bây giờ lại muốn giúp mình nuôi cá, tự dung ân cần, không gian trá tức tởm cướp!

“Thang Viên, tớ thật sự có thể giúp cậu chăm sóc nó thật tốt, cá của cậu chúng ta cùng nhau nuôi đi, có được không?” Viên Tiêu tựa như con chó nhỏ chạy đến cọ vào bên người Thang Viên, thấp giọng thỉnh cầu.

Thang Viên cũng không thêm liếc cậu một cái, người này lại phát bệnh rồi. Vốn cuộc sống sau trọng sinh của cô rất tốt, thế nhưng tại sao lại xuất hiện cái ngoài ý muốn này! Ông trời quả nhiên không muốn để cô quá yên ổn, đặc biệt phái người này tới để làm đảo loạn cuộc sống của cô, tháng này mau qua nhanh đi, chờ mong lần đổi chỗ tháng sau sẽ không còn ngồi cùng bàn với người này nữa!

Viên Tiêu nhìn thái độ hờ hững của Thang Viên cũng không tức giận, ném lại một câu rồi chạy ra khỏi phòng học: “Cậu chờ đó, tớ nhất định phải nuôi cá!” Thang Viên bị một câu nói của cậu chẳng hiểu đầu đuôi, cậu ta nuôi cá cũng được, không nuôi cũng được, có chút xui quan hệ nào tới cô sao?

Lúc Viên Tiêu trở về lớp học, tay áo khoác được vén lên cao, nhìn đáng vẻ đó giống như là hận không thể cắt ngay cái tay áo kia đi, trong tay còn cầm một túi ni lông trong suốt, câu giờ thẳng cánh tay cầm túi ni lông ra rất xa cơ thể, vẻ mặt ghét bỏ, Thang Viên tập trung nhìn vào, hoảng sợ, bên trong túi ni lông đó không phải là hai con cá giống hệt hai con hôm trước cô mua đó sao?

“Nhìn này, cá của tớ.” Viên Tiêu nở ra nụ cười sáng lạn với Thang Viên, thừa dịp thầy giáo quay người lên bảng đen, một tay cầm lấy bể cá của Thang Viên đến dưới bàn, đổ hai con cá mình mới mua vào trong đó. Ngẩng đầu vui mừng nói với Thang Viên: “Thang Viên, bây giờ chúng ta có thể cùng nhau nuôi cá rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Mặc dù Thang Viên không biết tại sao trong một khoảng thời gian ngắn Viên Tiêu lại cảm thấy hứng thú với việc nuôi cá như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ cậu mỗi ngày thay nước cùng thức ăn cho cá chuyên nghiệp thế kia thì cũng tùy theo cậu. Chỉ cần người này không ồn ào bên tai cô, kỳ thật cô cũng không có ý kiến gì với cậu ta.

Lại nói về Viên Tiêu, cậu phát hiện kể từ sau khi cậu chủ động giành lấy việc nuôi cá, mặc dù Thang Viên vẫn lạnh nhạt với cậu, nhưng thái độ rõ ràng đã không còn lạnh lùng như trước nữa. Cho nên đến giờ phút hiện tại, đối với công việc nuôi cá này Viên Tiêu cảm thấy hết sức thuận buồm xuôi gió, cam tâm tình nguyện.

Đến cuối học kì, bốn con cá khổng tước được cậu nuôi trở nên bóng láng xinh đẹp, mỗi ngày đều thoải mái nhẩn nhả trong bể nước thích ý vô cùng.

Thang Viên cũng không phải là thật sự thích cá, ban đầu cũng chỉ muốn trả thì Viên Tiêu, tuy sau cùng ngược lại thành toàn cho cậu, nhưng ít nhất ở kiếp này Viên Tiêu không còn ồn ào như kiếp trước, có lẽ đây là tiến bộ, Thang Viên vô cùng hài lòng.

Sau khi thi cuối kì, Thang Viên đang chuẩn bị thu thập đồ để về nhà, vừa vào lớp liền nghe thấy tiếng Viên Tiêu đang ngồi trên ghế hô to gọi nhỏ, hoa chân múa tay: “Thang Viên, Thang Viên sinh rồi! Sinh rồi!”

Lời vừa nói xong được hiểu theo một nghĩa khác, toàn bộ học sinh trong lớp cười vang, Thang Viên có chút xấu hổ liếc mắt đi về phía Viên Tiêu hỏi cậu: “Cá?” Có thể khiến Viên Tiêu nhảy lên như vậy cũng chỉ có bốn con cá khổng tước kia thôi.

Quả nhiên, Viên Tiêu gật đầu, tinh thần hưng phấn, vội vàng nâng bể cá như dâng báu vật đến trước mặt Thang Viên, “Nhìn này, sinh rất nhiều cá nhỏ!” Thang Viên tập trung nhìn vào, quả nhiên bên trong có rất nhiều cá nhỏ đen sẫm, nhất thời dâng lên một cảm giác thành tựu đầy mình, đây đều là cô nuôi nha!

“Thế nào?” Viên Tiêu cười hi hi bụng bể cá nhìn Thang Viên hỏi. Thang Viên nhìn từ trên xuống dưới một cái, thân nhiên ngồi vào chỗ của mình, cầm lấy cây bút linh hoạt xoay xoay: “Nhiều cá như vậy nên làm gì bây giờ?”

“Ngạch...” Viên Tiêu sững sốt, cũng khó, bọn họ thật sự không có nhiều thời gian cùng tinh lực để nuôi nhiều cá như vậy, nhưng nếu bỏ đi lại không nở, nên làm gì bây giờ? “Tặng người khác đi!” Sau cùng Thang Viên nghĩ ra một chủ ý, dù sao lớp học hơn sáu mươi người, việc học cũng không nặng lắm, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đồng ý nuôi.

“Đúng vậy, sao tớ lại không nghĩ ra nhỉ?” Viên Tiêu vỗ vỗ đầu, vui vẻ bụng bể cá đứng lên bực giảng nói: “Tới đây, tới đây, ai muốn nuôi cá nhỏ không miễn phí, miễn phí!”

Phía dưới có người ồn ào: “Viên Tiêu, con trai con gái nhà cậu đều bị cậu đem đi tặng hết, Thang Viên có thể vui sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, nhẩn tâm quá, con của mình đều đem đi tặng người khác hết!”

Viên Tiêu cũng không để ý lời trêu đùa của bạn học, nở một nụ cười thân nhiên, thậm chí lúm đồng tiền đường như lại sâu vào thêm một chút, “Không quan hệ, chúng tớ còn có thể sinh tiếp!” Nói xong lại có chút ái muội lườm Thang Viên một cái.

“A..._____”

Mọi người đều đồng thanh kéo dài một tiếng, đồng loạt nhìn về phía Thang Viên, dường như muốn nhìn phản ứng của cô một chút. Không ngờ, Thang Viên lại căn bản không để ý tới lời trêu chọc của bọn họ, cô đang cúi đầu làm một số bài tập về đạo hàm, các bước giải đề sạch sẽ mà ngay ngắn, dường như không bị ảnh hưởng chút nào. Các bạn học đều thất vọng xoay người qua, vốn muốn xem cô có phát ra tia lửa vì chuyện bọn họ nói ban nãy không, nhưng hiện tại, dường như không còn chút hy vọng nào rồi.

Đứng trên bục giảng, Viên Tiêu vẫn cười cực kỳ sáng lạn như cũ, nhưng trong cái đầu đen tối kia lại hiện lên một tia thất vọng.

Ngày đó, Viên Tiêu đem tặng hết cá nhỏ cho các bạn học, còn như bốn con cá lớn kia, cậu vẫn muốn tự mình nuôi dưỡng. Mặc kệ người khác mở miệng nói như thế nào cậu cũng không đồng ý, thậm chí lúc nghỉ đông cậu còn ôm chúng trở về nhà.

Thang Viên tất nhiên là không thèm để ý, cô còn vui mừng vì có người muốn nuôi mấy con cá khổng tước, nếu để trong tay cô sợ rằng chúng sẽ không sống nổi qua mùa đông này.

Viên Tiêu không biết tại sao lại thế này, dường như cậu có chút lưu luyến Thang Viên, trước khi đi thường nhắc đi nhắc lại rằng nghỉ về nhà sẽ không thể nhìn thấy Thang Viên, Thang Viên cũng không nghĩ nhiều, dù sao trong mắt cô Viên Tiêu chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, mà trong cơ thể non nớt này của cô lại bị vậy lấy bởi một linh hồn tang thương.

Thang Viên cảm thấy rằng cuộc sống sau khi trọng sinh của cô không khác gì trước đây cả, chẳng qua là hiểu chuyện hơn một chút, đọc sách chăm chỉ hơn một chút, còn lại vẫn như cũ. Có lúc cô cũng cảm thấy mờ mịt mơ hồ, như vậy lần trọng sinh này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Nếu ông trời muốn cho cô sống lại sao không cho cô trọng sinh vào cái năm tốt nghiệp đại học gặp gỡ Quý Văn Phong kia?

Nhưng những oán giận vừa chột lóc trong đầu đó đều bị cô trực tiếp đè xuống, mặc kệ thế nào thì đây cũng là ân huệ trời ban, cô muốn cố gắng hết mình để chuẩn bị cho tương lai.

Lúc ở nhà, cha mẹ thấy cô đột nhiên hiểu chuyện cho rằng cô đã được khóa huấn luyện quân sự đó rèn giữa, gặp ai cũng nói: “Trường số 1 không hổ là trường trung học tốt nhất thành phố R, nhìn Thang Viên nhà chúng tôi này, sau một học kì liền trở nên giống như một vị đại nhân nhỏ, ở nhà còn tranh nấu cơm nhé!”

Đối với việc này Thang Viên dở khóc dở cười, nhưng cũng vụng trộm cảm thấy may mắn, may mà có trường trung học số 1 này làm lá chắn, nếu không cô cũng không biết giải thích sự biến hóa này của mình như thế nào.

Trình độ văn hóa của bố mẹ Thang Viên không cao, hai người sau khi tốt nghiệp sơ trung đều đi làm việc, dù sao ở thời điểm đó có thể học đến sơ trung cũng đã là rất khá rồi. Nhưng theo sự thay đổi của thời đại, Thang ba và Thang mẹ cũng đã ý thức được tầm quan trọng của học vấn, tuy nói bọn họ dựa vào đầu óc khôn khéo buôn bán cũng kiếm được chút lời, nhưng cũng thường xuyên bị người nhà khinh thường, bởi vì trong bụng bọn họ thiếu kiến thức, cho nên, Thang ba cùng Thang mẹ đặc biệt quan tâm chuyện học hành của Thang Viên, đối với việc trong nhà có cô con gái là thủ khoa đầu vào trường trung học tốt nhất thành phố R cũng có chút tin phục.

Nghỉ đông ở nhà, việc quan trọng nhất trong ngày của Thang Viên đó chính là mỗi ngày ngồi trước mặt ba mẹ đọc báo, mãi chp đến một ngày Thang ba không chịu được nữa liền mở miệng hỏi: “Viên Viên, khi nào thì con có thói quen đọc báo vậy?”

Kỳ thật, Thang ba chỉ thuận miệng hỏi một chút, lại không ngờ con gái vậy mà đứng lên nói chuyện với ông.

“Ba, con đọc được trên báo tin tức bán nhà.”

Thang ba sừng sốt, lập tức nghi ngờ hỏi: “Con đọc cái đó làm gì, chúng ta không phải không có nhà để ở.” Đối với Thang ba mà nói, tình hình trước mắt khiến ông vô cùng hài lòng, ông cùng vợ ở bên ngoài buôn bán kiếm chút tiền, con gái ngoan ngoãn học ở trong trường, nếu không có bất ngờ gì xảy ra tương lai sẽ là sinh viên đại học. Trong nhà có chút tiền tiết kiệm để phòng xa, cuộc sống như vậy đã khiến cho nhiều kẻ hâm mộ rồi.

Nhưng mà sao con gái lại đột nhiên có hứng thú đối với việc nhà cửa, chẳng lẽ ngại chuyện nhà cửa không tốt? Nghĩ tới đây sắc mặt Thang ba bỗng trầm xuống. Ông từ nông thôn mò mẫm lăn lộn tới đây, đã ném qua đủ loại khổ sở, đương nhiên hiểu rõ cuộc sống khó khăn vất vả, nhưng Thang Viên lại khác, lúc cô sinh ra hoàn cảnh gia đình đã tốt hơn trước rất nhiều rồi, mà ông cùng vợ đều kiên trì nguyên tắc “nuôi con gái nhỏ trong sung túc”, chưa từng để Thang Viên chịu khổ ngày nào.

Nhưng bây giờ, đứa nhỏ này mới học trung học mà đã học được cách ganh đua so sánh với các bạn học rồi sao? Đã bắt đầu biết ngại này ngại nọ rồi. Thang ba vừa muốn mở miệng giảng giải đạo lý liền nghe thấy giọng nói trong vắt của Thang Viên vang lên bên tai: “Ba, ba không biết nhà cửa bây giờ tiện lợi sao?”

“Nhà của chúng ta đã rất đầy đủ!” Thang ba lớn giọng nói, trong lòng có chút thất vọng đối với con cái, vốn tưởng con gái không phải loại người ham muốn hư vinh, không ngờ vừa lên trung học liền thay đổi!

“Ba, ba nghĩ cái gì vậy?” Thang Viên nhìn sắc mặt ba mình không tốt liền biết ông đang hiểu lầm, “Ba, ba có nghe nói bây giờ rất nhiều đất trống ở thành phố và nông thôn đều đang được đề nghị xây nhà tầng rồi không?”

Đó không phải là giả, ngày hôm qua ngôi nhà của bạn tốt ông ở dưới quê đã bị giải tỏa, đã được không ít tiền trợ cấp. Nhưng mà Thang Viên nói hỏi những cái này để làm gì, Thang ba mặc dù khó hiểu nhưng vẫn gật đầu, buôn bán nhiều năm đã tôi luyện cho ông không ít bình tĩnh cùng kiên nhẫn.

“Ba, ba ngắm lại xem, bây giờ rất nhiều người dân từ quê lên thành phố làm công, sau này có khả năng sẽ ở lại thành phố, nhưng mà thành phố như vậy, sao tất cả mọi người có thể ở lại hết được, cho dù là mở rộng ra bên ngoài cũng không mở rộng ra được là bao nhiêu, vài năm sau chắc chắn đất cùng nhà cửa sẽ càng ngày càng có giá, bây giờ những thứ này đều còn rất rẻ, hơn nữa đất ở ngoại ô và nông thôn cũng đều như vậy, cho nên, ba, ba có nghĩ ra cách gì không?”

Thang Viên nói rất rõ ràng mạch lạc, lúc đầu Thang ba còn có chút sừng sốt không hiểu gì, về sau ánh mắt ngày càng sáng rõ, cuối cùng không kìm nén được ôm lấy Thang Viên, xoa xoa đầu cô: “Viên Viên thật lợi hại! Không hổ là người đọc nhiều sách, chuyện này ba đi tìm mẹ con thương lượng.”

Thang Viên ngồi trên sofa cười tí mắt mở tivi, cuối cùng cầm tờ báo lên lật lư trước mặt ba mình, sáng sớm tinh thoảng lại ra về đọc báo chăm chỉ lắm.

Chất lượng giấc ngủ của cô đúng là không được kiểm chứng mà!

Bắt đầu từ hôm đó vợ chồng nhà họ Thang lại bắt đầu bận rộn, Thang Viên cũng không hỏi bọn họ đi làm gì, nên làm cô cũng đã làm, còn lại phải xem tầm nhìn của ba mẹ nhà mình đến đâu, cô cùng lắm cũng chỉ có thể “vô ý” nhắc tới viễn cảnh tương lai của những mảnh đất kia như thế nào. Bây giờ cô còn là học sinh, đó là điều duy nhất cô có thể làm.

Nếu cô nói quá nhiều, có khả năng ba mẹ sẽ nghĩ rằng cô đang lý luận suông, khoe khoang học thức, ngược lại sẽ không tin lời cô, như vậy không phải mất đi cơ hội rồi sao. Thang Viên cực kỳ thông minh, mấy cái việc này cô nắm rất chắc, thế cho nên mỗi khi nghĩ đến con gái của mình ba mẹ Thang đều cảm thấy tự hào vô cùng. Nhìn xem con gái nhà bọn họ thực tài giỏi biết đem lý thuyết ứng dụng vào thực tế nhà.

Ba mẹ Thang cảm thấy cực kỳ áy náy vì không thể chăm sóc con gái vào kỳ nghỉ đông này, nhưng Thang Viên gạt đi, đến phòng bếp làm bốn món mặn một món canh, hoàn toàn trấn an ba mẹ nhà mình, từ nay về sau ba mẹ Thang không còn phải lo lắng vì mỗi bữa cơm của Thang Viên nữa, cố gắng tập trung hoàn toàn vào buôn bán bất động sản. Mà Thang Viên, cũng cực kỳ hài lòng với việc ba mẹ không ở bên cạnh, dù sao đóng giả nhiều quá, khó tránh khỏi việc để lộ ra dấu vết, vạn nhất khiến ba mẹ hoài nghi thì nguy rồi.

Thời gian trôi qua mau, kỳ nghỉ đông cứ như vậy qua đi, Thang Viên trải qua một năm thật tốt, có tiền lì xì, có khuôn mặt tươi cười của ba mẹ, nghĩ đến kiếp trước vì mãi mê kiếm tiền nên tất niên cũng không về nhà ăn bữa cơm đoàn viên, Thang Viên hận không thể cho chính mình một cái tát, bây giờ cô mới biết, không gì có thể quan trọng bằng gương mặt tươi cười của ba mẹ, cha mẹ người đã sinh thành và nuôi dưỡng bạn khôn lớn luôn chờ đợi bạn cả cuộc đời nhưng bạn lại chỉ có thể bồi bọn họ trong bữa cơm tất niên. Tại sao khi đó cô có thể nhẫn tâm để cho hai người già họ cô độc ngồi trước bàn ăn tất niên?

Kiếp này, Thang Viên thề, cô sẽ đối xử với ba mẹ thật tốt! Nhất định sẽ không để họ cảm thấy cô đơn lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lừa gạt

Học kỳ mới bắt đầu đề cập tới vấn đề phân ban, sau đó sẽ lập danh sách phân ban, Viên Tiêu chuyển hướng hỏi Thang Viên: “Thang Viên nhi, cậu điền khoa học xã hội hay khoa học tự nhiên?”

Thang Viên trầm ngâm một chút, liền cúi đầu khắc ra hai chữ: “Khoa học tự nhiên.”

“Tớ đây cũng chọn khoa học tự nhiên!” Đứa nhỏ Viên Tiêu này vui vẻ nhảy nhót, điền vào biểu phân ban bốn chữ “khoa học tự nhiên”. Sau đó quay đầu thúc giục Thang Viên: “Thang Viên nhi, mau điền đi, điền xong tớ sẽ giúp cậu mang lên nộp.”

Thang Viên lắc đầu nói: “Không cần, cậu nộp trước đi, tớ lát mới nộp.”

Đúng lúc này một nam sinh bên cạnh kéo bà vai Viên Tiêu: “Đi thôi, nộp biểu đi!” Viên Tiêu đành phải không tình nguyện đi theo, đi thật xa vẫn còn không quên quay đầu lại nhìn Thang Viên một cái, đáng vẻ kia giống như đang nói: Cậu nhất định không được gạt tớ nhé! Thang Viên cười gật gật đầu.

Cúi đầu liền viết bốn chữ: “khoa học xã hội”, cô biết quyết định của mình có ảnh hưởng từ Viên Tiêu, về phần tại sao lại có, cô không biết, cũng không muốn biết. Kiếp trước Viên Tiêu học khoa học tự nhiên, kiếp này cậu ta vẫn muốn học khoa học tự nhiên, vận mệnh của tất cả mọi người đều đã được an bài, cô không thể vì bản thân mình mà thay đổi nhân sinh của người khác.

Thang Viên là một trong những học sinh nộp biểu muộn nhất lớp, khi Thang Viên từ trên bục giảng bước xuống, Viên Tiêu vội vàng bước đến trước mặt cô khẩn cấp hỏi: “Khoa học tự nhiên?” Thang Viên gật gật đầu, “Khoa học tự nhiên.” Viên Tiêu làm như thờ phào nhẹ nhõm, vui mừng, lại quay đầu đi nghịch cùng mấy chú cá, cho tới hôm nay, cậu đã sớm không còn bài xích lũ cá, thậm chí đôi khi còn có thể lấy tay sờ sờ lưng lũ cá.

Xóa sạch toàn bộ dấu vết, Thang Viên trở lại những tháng ngày bình yên như thường lệ, cô cho rằng quỹ đạo cuộc sống vẫn sẽ tiếp tục đi theo những gì cô chờ đợi, lại xem nhẹ người bên cạnh kia thực ra không hề vô hại như vẻ ngoài.

Chủ nhiệm lớp Thang Viên là giáo viên dạy môn toán, mà Viên Tiêu chính là học sinh được giáo viên yêu quý bởi đầu óc thông minh luôn được ngồi trên vị trí học sinh tiêu biểu lớp toán. Đứa nhỏ Viên Tiêu này bình thường đối với bất cứ ai đều rất nhiệt tình, cho nên ngày hôm đó cậu đề nghị giúp đỡ chủ nhiệm lớp đem biểu phân ban tới văn phòng thì giáo viên chủ nhiệm cũng không hề cảm thấy kỳ quái, ngược lại khích lệ cậu vài câu.

Viên Tiêu cười tí mắt đáp lại, thời điểm xoay người liền bắt đầu tìm kiếm biểu của Thang Viên, khi thấy trên mặt biểu bốn chữ “khoa học xã hội” đó, bước chân của cậu bỗng dừng lại, trong nháy mắt ánh mắt bỗng trở nên thâm trầm, trong ánh mắt sâu không thấy đáy bỗng bắn ra vài tia âm lãnh, gắt gao nhìn chăm chăm tờ giấy kia, giống như làm vậy có thể khiến tờ giấy đó đông cứng lại.

Sau đó vài giây, khi cậu ngẩng đầu lên. Trên mặt vẫn là nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, lúm đồng tiền nho nhỏ lay động, mang theo non nớt cùng đơn thuần của tuổi thiếu niên, còn có gì gọi là u ám? Chỉ là hơn sáu mươi bảng biểu trên tay đã bị nắm lại thật chặt, xuất hiện vài nếp uốn khó coi xoắn xuýt lại thành một đoàn.

Sau khi trở về, đối với việc này Viên Tiêu không hề nhắc tới nửa chữ, vẫn là bộ mặt cười hi hi dán lên Thang Viên, mở miệng một tiếng Thang Viên nhi, đầu lưỡi uốn cong kêu vô cùng dịu dàng mà lưu luyến. Mãi đến thời điểm Thang Viên ngồi trong lớp học mới phát hiện người ngồi cùng bàn với cô lại chính là Viên Tiêu, cô nhất thời chết đứng.

“Không phải cậu chọn khoa học tự nhiên sao?” Thời điểm Thang Viên nhìn Viên Tiêu tay trái ôm bể cá, tay phải cầm một tập lịch sử chính trị vào ban khoa học xã hội, nhất thời cảm thấy thế giới này thật sự là vô cùng kỳ diệu, vì sao cô đi tới bất kỳ chỗ nào cũng đều bị cột lại cùng người này vậy?

Viên Tiêu vô tội mở to hai mắt nhìn: “Thang Viên nhi, sao cậu lại ở đây? Tổ về

nhà suy nghĩ một chút liền cho rằng khoa học xã hội có vẻ thích hợp với tớ hơn, vì thế tớ liền sửa lại biểu.” Đứa nhỏ này nói vô cùng chân thành, lông mi dày chớp chớp mắt, trông đặc biệt thuần khiết. Thang Viên cũng không đoán mò không tốt, đành phải đem loại “trùng hợp” này quy tội cho cái nghiệt duyên vô cùng xoắn xuýt giữa bọn họ. Đối với việc Viên Tiêu lại trở thành bạn ngồi cùng bàn cô cũng thần nhiên tiếp nhận.

Thang Viên cảm thấy được mình đã thay đổi không ít, cô vốn tính tình hoạt bát, nhưng sau nửa năm trọng sinh, cô lại trở nên yên tĩnh một cách thần kỳ, không biết là do cảm thấy được sự khác nhau quá lớn giữa bản thân và các bạn cùng lớp hay là do trong lòng vẫn không buông được chuyện mình trọng sinh, tóm lại, cô phát hiện bên người mình trừ bỏ Viên Tiêu quần quýt làm phiền ra bản thân mình không hề có một người bạn tốt nào cả.

Không có thì không có đi, dù sao mình và mấy đứa trẻ mười lăm tuổi này cũng không có chuyện gì để nói. Nhưng mà, Thang Viên cau đôi lông mày thanh tú, vì sao một người con trai hoạt bát tựa ánh mắt trời như Viên Tiêu lại thích quần lấy cô? Chẳng lẽ nói Viên Tiêu lưu luyến mẹ? Nghĩ như vậy, Thang Viên bỗng có cảm giác sơn gai ốc, ánh mắt nhìn Viên Tiêu cũng thay đổi, quả thực là hận không thể cách xa cậu một chút.

Sự khác thường của cô Viên Tiêu đương nhiên để vào trong mắt, nhưng lại không biết rốt cuộc thì mình chọc phải cô lúc nào. Muốn giống như thường ngày lại gần cô cùng trò chuyện, Thang Viên lại như trên người cậu mang theo vi-rút gây bệnh cố gắng tránh xa. Viên Tiêu trong lòng có chút khó hiểu cùng buồn bực, cậu tốt với cô như vậy, còn giúp cô nuôi cá, vậy mà cô lại hờ hững với cậu như vậy? Vì thế Thang Viên ở trong lòng Viên Tiêu bị dán thêm một cái nhãn “vô lương tâm”.

Viên Tiêu cố gắng tìm kiếm nguyên nhân khiến Thang Viên trở nên xa lạ với cậu, nhưng thế nào cũng không tìm ra. Cậu nhìn Thang Viên lại co đầu rút cổ vào trong thế giới của mình, trong lòng càng lúc càng nóng, trên mặt tươi cười cũng càng ngày càng ít, thiếu chút nữa tươi cười ngay trang hằng ngày cũng không duy trì nổi nữa. mà lúc này xảy ra một sự kiện, đem toàn bộ đen tối trong lòng Viên Tiêu đẩy ra ngoài.

Nguyên nhân là vì Thang Viên được thả lộ, chính là được một nam sinh rất ưu tú trong ban bọn họ thả lộ.

Ngày đó sau khi tan học, Thang Viên vốn ngoan ngoãn ngồi trên ghế làm bài tập, nhưng lại bị cắt ngang bởi một nam sinh đột nhiên xuất hiện trước mắt. Thời điểm bị Chu Duy kéo đến phía sau phòng học, đầu óc Thang Viên còn chưa kịp xoay chuyển, thì vị nam sinh kia đã đỏ mặt lấp bắp nói ra: “Tớ...tớ thích cậu...cậu...cậu làm bạn gái tớ nhé!” (câu này tớ chém!) Thang Viên hoàn toàn bị chấn kinh rồi. cô há to mồm thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, ai có thể nói cho cô vì sao Chu Duy lại nhìn trúng cô gái khó hiểu như cô không?

“Cái kia, Chu Duy...” Thang Viên do dự nói, không biết làm như thế nào mới có thể không làm tổn thương tới cậu con trai mới biết yêu trước mắt này. “Cậu...cậu trước tiên cứ suy nghĩ! Tớ không vội! Không vội!” Đường như Chu Duy nhận ra do dự của cô, sợ nghe được những lời cự tuyệt vô tình, vội vàng cướp lấy những lời Thang Viên đang chuẩn bị mở miệng, nói xong liền vội vàng vàng chạy đi.

Thang Viên ở phía sau thở dài, xoa xoa huyệt thái dương, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chuyện này trong thời gian ngắn liền loan truyền khắp cả lớp, vào thời điểm đó, học sinh trung học vẫn vô cùng đơn thuần, khi tất cả mọi người còn đang mộng lung bước vào giai đoạn trưởng thành, một khi nghe nói người nào cùng ai có quan hệ ái muội gì đó thì lập tức bắt đầu bát quái, Thang Viên đối với việc cả lớp tung tin vịt quan hệ giữa cô và Chu Duy thế này thế nọ quả thực là trợn mắt há hốc mồm, cái này cũng thật có năng lực nha! Không phải là một cái thông báo sao, còn nói bọn họ dường như qua lại với nhau vài năm sao?

Viên Tiêu ngồi ở đây quan sát toàn bộ quá trình, cậu nhìn tên nam sinh ngượng ngịu phía sau lớp học cười ngọt ngào, giống như đã xảy ra chuyện gì vui vẻ lắm, chỉ là cây bút bị trong tay đã gãy thành vài đoạn.

Thang Viên có một thói quen, khi suy nghĩ đề luôn thích dựa người vào cửa sổ, hôm nay nghỉ giữa giờ, cô lại dựa người vào sườn cửa sổ suy nghĩ về một đề toán, nhưng vừa mới chuẩn bị nghiêng người một cái, liền nghe thấy bịch một tiếng, giống như tiếng thủy tinh rơi xuống mặt đất, nửa người trên của mình cũng bị xối ướt một mảng.

Thang Viên vừa quay đầu, trông thấy bể cá xinh xắn đã sớm rơi trên mặt đất vỡ nát bươm, bốn con cá Viên Tiêu tỷ mỉ chăm sóc hầu hạ đang nằm trên mặt đất bụng trắng dã. Thang Viên cũng chẳng quan tâm vì sao bể cá bình thường luôn để ở phía trong nhất của cửa sổ lại bị mình nghiêng người một cái liền rơi vỡ, càng không quan tâm quần áo mình ướt nhẹp, vội vàng ngồi chồm hổm muốn nhặt mấy con cá kia lên. Không ngờ, vừa mới cúi người liền nghe thấy giọng nói có chút run rẩy của Viên Tiêu:Thang Viên nhi....cá, cá làm sao vậy?”

Da đầu Thang Viên tê rần, không biết nên giải thích như thế nào với Viên Tiêu, tuy nói mấy con cá này trên danh nghĩa là của cô, nhưng trên thực tế mỗi ngày thay đổi nước cùng thức ăn đều do một tay Viên Tiêu làm, nếu bàn về tình cảm, khẳng định tình cảm của Viên Tiêu đối với mấy con cá này sâu hơn một chút, huống hồ Viên Tiêu lại là một người rất đơn thuần, làm cái gì cũng đều tận tâm tận ý, nhìn việc cậu không thích cá lại chăm sóc bốn con cá không tước này cự kỳ tốt thì có thể biết.

Thang Viên lần đầu tiên nói giọng nhẹ nhàng với Viên Tiêu: “Viên Tiêu, thực xin lỗi, tớ không cẩn thận đụng làm rơi vỡ bể cá rồi.”

Viên Tiêu cúi đầu nhìn bốn con cá rõ ràng đã không còn sống được kia, trong ánh mắt nhất thời dâng lên một tầng hơi nước, lại quật cường không chịu để cho nước mắt rơi xuống, cậu hít hít cái mũi từ từ ngồi xổm xuống tay sờ sờ bụng con cá: “Cá của tớ...đã chết?” nói xong lại ngẩng đầu nhìn Thang Viên, trong mắt tràn đầy sợ hãi và sợ hãi, giống như là muốn nghe thấy đáp án phủ định của cô.

Trong lòng Thang Viên nhất thời tràn ngập cảm giác có tội, Trong lòng Viên Tiêu bây giờ chắc hẳn đang rất khó chịu. “Tớ cùng cậu đi tiễn mấy con cá

này có được không?” Cô kéo kéo Viên Tiêu giống như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Viên Tiêu lắc lắc đầu, hốc mắt ửng hồng, không ẩm ỉ cũng không ráo, như vậy càng khiến người ta cảm thấy thương tiếc cực kỳ. “Tớ...tớ nuôi gần một năm rồi...một năm rồi...” Cậu từ từ cúi thấp đầu, những câu nói kế tiếp cũng không thể nào nghe nổi nữa.

“Thực xin lỗi, tớ...tớ thật sự không phải cố ý.” Thang Viên cắn môi, trong lòng không ngừng suy nghĩ làm thế nào để Viên Tiêu phấn chấn trở lại. Lại bất ngờ nghe thấy tiếng kinh hô của Viên Tiêu: “Thang Viên, sao cậu lại ướt như vậy?”

Thang Viên lúc này mới chú ý tới tình trạng của bản thân, nửa người trên gần như ướt hết cả rồi, quần áo dán chặt lên cơ thể, những đường cong xinh đẹp của thiếu nữ vừa mới trở mã lúc này hoàn toàn bị bại lộ ra ngoài. Cô lúng túng một hồi, lại nhìn Viên Tiêu một chút, đứa nhỏ này đáng vẻ nghiêm chỉnh, căn bản không có cái suy nghĩ kia, cô len lén thở phào nhẹ nhõm, may mà Viên Tiêu rất đơn thuần, bằng không cô thật đúng là không biết nên đối mặt như thế nào.

“Thang Viên, áo của tớ cho cậu mặc, cậu nhanh vào nhà vệ sinh thay đi!” Viên Tiêu vừa nói vừa cởi áo khoác ngoài của mình ra nhét vào trong tay Thang Viên.

“Vậy cậu thì sao?” Thang Viên do dự, lúc này đối với cô mà nói áo của Viên Tiêu quả thực là một cọng cỏ cứu mạng, nhưng bây giờ thời tiết vẫn còn se lạnh, Viên Tiêu cởi áo khoác ngoài thì bên trong chỉ còn một cái áo ngắn, mặc như vậy khẳng định sẽ bị cảm.

“A, hôm nay vừa đúng lúc tớ muốn mang quần áo bẩn đi giặt, nhìn này, đây là quần áo bẩn.” Viên Tiêu nói rồi đi về phía ghế ngồi của mình móc từ bên dưới ra, lấy một cái áo khoác quơ quơ trước mặt Thang Viên, dường như là cảm thấy để cho cô gái nhỏ nhìn thấy quần áo bẩn của mình có chút không tốt, trên gương mặt Viên Tiêu xuất hiện vài rặng mây hồng hồng, Thang Viên nhìn trong lòng cảm thấy một trận mềm mại. Có lẽ, mình không nên bài xích người thiếu niên đơn thuần này, mình giết chết cá của cậu ta, thế nhưng cậu ta ngay cả một câu nói nặng lời cũng không nói, ngược lại còn quan tâm tới mình, suy bụng ta ra bụng người, cho dù thế nào cô cũng không nên lạnh lùng với cậu ta như vậy nữa.

Động tĩnh của hai người bên này làm kinh động đến đa số thành viên trong lớp học. Rất nhiều bạn học quay người nhìn về phía hai người, Thang Viên cũng không dám trì hoãn nữa, vội vàng phủ áo Viên Tiêu lên rồi chạy ra ngoài.

Xác nhận Thang Viên sẽ không quay lại ngay, thống khổ cùng kinh hoàng trên mặt Viên Tiêu đều bị quét sạch, cậu nheo lông mày nhìn về phía Chu Duy, lạnh lùng cùng ngoan ý trong đôi mắt kia khiến Chu Duy không rét mà run, vội vàng cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Viên Tiêu cười lạnh lùng, dẫm một bước lên cái đuôi xinh đẹp của một con khổng tước, mũi chân hung hăng nghiền nghiền, nhìn về phía con cá ngóc đã chết thấp giọng ni non: “Cản trở gì đó đã xử lý xong!”

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tóc ngắn

Lúc Thang Viên trở về, thủy tinh vỡ trên đất cùng cá chết đều đã được dọn dẹp xong, cô nhìn bóng lưng Viên Tiêu nằm trên bàn vẫn không nhúc nhích, bỗng nhiên có chút đau lòng, thiếu niên này có lẽ là lần đầu tiên tổn công tổn sức chăm sóc động vật nhỏ như vậy, lại bị chính mình vô tình giết chết.

Thực ra, cô nên đối xử với cậu tốt một chút.

Bắt đầu từ hôm nay, thái độ của Thang Viên đối với Viên Tiêu đã tốt hơn trông thấy, mặc kệ cậu bám người thế nào, cũng không còn lạnh lùng như trước nữa, cho dù có những khi cậu ẩm ỉ cũng sẽ dần lại tính tình của mình để nghe cậu nói chuyện. Không khí giữa hai người càng lúc càng hài hòa, nghiêm nhiên trở thành đôi bạn tốt cùng bàn.

Thang Viên đem giặt sạch áo Viên Tiêu rồi mới mang trả lại cậu, dù sao biết cậu không thích mùi cá, thế nào cũng phải trả cậu một chiếc áo sạch sẽ không mùi. Sau khi Viên Tiêu nhận lấy áo, kinh hỷ lạ thường, lớn giọng khiến cả lớp đều có thể nghe thấy: “Thang Viên nhi, cậu giặt áo giúp tớ sao?”

Thang Viên nghe vậy nhủ nhủ mày, trong lòng có chút không vui, cậu ta ồn ào như vậy, toàn bộ bạn học đều biết cô giặt áo giúp cậu ta, đây không phải là thừa nhận giữa bọn họ có quan hệ ái muội gì đó sao? Nhưng chống lại cặp mắt vô cùng vui sướng lại đơn thuần kia, cô lại cảm thấy mình không phát cái nổi.

“Được rồi, cậu đừng nói nữa, làm cho người ta nghe lại tưởng có chuyện gì xảy ra nha!” Thang Viên kéo Viên Tiêu đang hưng phấn nhảy dựng lên kia đè trên ghế dựa, cảnh cáo: “Không được nói nữa...nếu không...”

Dù sao cậu cũng chỉ là một thiếu niên, về phương diện này không chút nhạy cảm, căn bản là không nghĩ đến, sao cô lại có thể trách móc cậu?

Viên Tiêu nghe vậy vội vàng gật đầu, đôi con ngươi lóng lánh mở thật to, ôm chặt áo khoác không buông tay, đáng vẻ như thả con đó khiến trong lòng Thang Viên lại dâng lên một cỗ cảm giác tội ác gì đó, vừa rồi cô phải cô đã quá lớn tiếng với cậu không?

Nhưng mà hình như gần đây càng ngày cô càng mềm lòng với cậu nha! Thang Viên lắc lắc đầu tiếp tục cúi đầu là bài tập, mặc kệ thế nào, Viên Tiêu cũng đối xử với cô rất tốt, lòng của cô cũng không phải làm từ giả, đương nhiên biết cảm động, đối tốt với cậu tuyệt không quá chút nào.

Viên Tiêu cúi đầu hít sâu một hơi cảm nhận hương vị xà phòng thơm ngát từ chiếc áo, khoe môi hơi cong lên, đây dường như là một dấu hiệu tốt.

Sau những lời đồn đại về mối quan hệ giữa Thang Viên và Chu Duy, học sinh trong lớp lại bắt đầu rỉ tai nhau chuyện giữa Thang Viên và Viên Tiêu, Thang Viên không chút để ý, dù sao những tin đồn về cô cùng Viên Tiêu đã không phải ngày một ngày hai rồi. Chu Duy cũng không đi tìm cô nữa, mỗi lần nhìn thấy cô cứ chỉ cúi đầu đi qua. Thang Viên thờ dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời cũng cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao cậu ta lại có thái độ đó với cô, cô hình như chưa từng làm chuyện gì khiến cậu ta tổn thương mà nhỉ?

Nhưng mà nghĩ thì nghĩ, đối với việc cậu ta chủ động buông tha Thang Viên cảm thấy cô cũng hài lòng, dù sao trong cơ thể trẻ trung này ẩn giấu một tâm hồn người đi, đối với lời tỏ tình của một nam sinh nhỏ tuổi thật sự là không biết nên làm như thế nào.

Thang Viên mơ hồ cảm thấy Viên Tiêu cùng cô cũng gần giống như vậy

Dường như rất không bình thường, nhưng mà cô cũng không nghĩ nhiều, dù sao giữa bọn họ cái gì cũng không có, Viên Tiêu mỗi ngày đều mang bộ dáng ngốc ngốc, đối với ai cũng đều rất nhiệt tình. Mãi cho đến khi chủ nhiệm lớp tìm cô nói chuyện, từng câu từng chữ đều muốn nói về việc không nên yêu sớm, Thang Viên mới bừng tỉnh đại ngộ, đây là ám chỉ về quan hệ giữa cô và Viên Tiêu sao?

Trong lớp cô không có bạn bè, lại thường xuyên ở chung một chỗ với Viên Tiêu, đối với những thiếu niên tuổi này mà nói như vậy quả thực rất ái muội rồi. Vì thế Thang Viên hạ quyết tâm muốn giữ khoảng cách cùng Viên Tiêu, muốn giống như những học sinh nữ đối với học sinh nam khác, duy trì mối quan hệ không gần không xa.

Nhưng mà lúc này trong đầu lại không tự chủ hiện ra khuôn mặt Viên Tiêu, nếu mình lại bắt đầu rời xa cậu, cậu chắc chắn sẽ cảm thấy ủy khuất, nghĩ đến đôi mắt ngập nước của Viên Tiêu xuất hiện vài tia âm đạm, Thang Viên liền có cảm giác như mình vừa làm một tội ác tày trời nào đó. Nếu như vậy, vậy thì thử một lần đi, xem cậu rốt cuộc là vì cái gì mà thích bám cô như vậy.

“Viên Tiêu.” Trờ về chỗ ngồi Thang Viên liền dùng cánh tay chọc Viên Tiêu đang làm bài tập. Viên Tiêu vừa nghe Thang Viên chủ động gọi mình, lập tức hạ bút xoay người, trong đôi mắt ướt sũng tràn đầy chờ mong.

Thang Viên bị cậu nhìn bỗng dừng tim đập mạnh, lời nói sắp thốt ra đến cửa miệng liền bị nuốt trở vào, uyển chuyển thay đổi cách nói: “Viên Tiêu, cậu thích mẫu nữ sinh như thế nào?”

Trong ánh mắt Viên Tiêu lộ ra chút nghi hoặc, dường như không hiểu vấn đề cô đang hỏi, Thang Viên bất đắc dĩ hỏi lại lần nữa: “Ài, Viên Tiêu, nói với tớ một chút đi, cậu thích mẫu nữ sinh như thế nào vậy?”

Lần này Viên Tiêu nghe hiểu, khuôn mặt tuấn tú nhất thời đỏ ửng giống như có nhũ ra máu tới nơi, đầu cũng cúi thấp xuống, thẹn thùng không dám nhìn Thang Viên lấy một cái. Đứa nhỏ này có thể thẹn thùng như vậy được không, rõ ràng bình thường đều mang bộ dáng không sợ trời, không sợ đất, sao chỉ mới hỏi một vấn đề thôi mà đã đỏ thành như vậy. Chẳng lẽ ở cái thời đại này trẻ con đều đã khó xử như vậy? Thang Viên nghi hoặc.

“Tớ...tớ thích nữ sinh tóc dài tung bay, tính tình thật tốt.” Ngay tại thời điểm Thang Viên cho rằng Viên Tiêu sẽ không trả lời, vậy mà Viên Tiêu đã mở miệng ngoài dự đoán.

Không tồi, không tồi, Thang Viên trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, tính tình của cô rất không tốt, không phải mẫu con gái Viên Tiêu thích, Viên Tiêu thật sự chỉ coi cô là bạn tốt, căn bản không có suy nghĩ khác. Nhưng mà, Thang Viên hơi nghiêng đầu nhìn đuôi tóc thật dài của mình, sao càng nhìn lại càng cảm thấy chóng mặt? Cô hung ác suy nghĩ, trong lòng đưa ra một quyết định.

Viên Tiêu mất khép hờ, tóc rơi trên khuôn mặt che đi một mảng âm trầm, là có ai nói gì đó sao? Không thì vì sao bỗng dưng cô lại hỏi vậy? Thật sự là tội không thể tha thứ mà, cư nhiên muốn phá hoại chuyện tốt của cậu! Khoe môi cậu chậm rãi giương lên, xem ra lại có người nhàn rồi không có việc gì để làm rồi.

Vài ngày sau, lớp trung (*) có hai học sinh bị mấy thanh niên xấu từ ngoài trường vào đánh ở sân trường, thời điểm giáo viên trong trường chạy đến chỉ còn thấy hai học sinh bất tỉnh nhân sự nằm đó, những người đánh đã sớm trốn đi nơi nào không biết. Bị đánh một người chính là Chu Duy, còn một người là nam sinh khá thân với Chu Duy. Chu Duy bị thương khá nặng, ước chừng phải khoảng ba tháng mới có thể xuất viện về nhà, bất đắc dĩ đành phải xin nghỉ học, đương nhiên đây là nói sau.

(*) lớp trung: tớ nghĩ nó tương đương với lớp 11.

Thang Viên cũng không có cảm giác gì đối với sự việc này, dù sao cô cũng không thân với hai người kia, cho dù Chu Duy kia đã từng theo đuổi cô rất nhiệt tình, nhưng bọn họ vẫn luôn trong trạng thái nửa xa lạ. Cô chỉ dặn dò Viên Tiêu một chút, để cho cậu không chạy loạn, đừng va chạm cùng đám thanh niên xấu kia. Mãi đến khi Viên Tiêu gật đầu cười tít mắt đồng ý, Thang Viên mới thờ phào nhẹ nhõm.

Trường số 1 là trường trung học trọng điểm, mặc kệ là cao nhất hay là cao tam đều không có chủ nhật, bình thường chỉ có buổi chiều chủ nhật được nghỉ tạm hai tiếng, nhưng học sinh thường dùng nó để làm thời gian ôn bài. Thang Viên lợi dụng hai giờ này để ra ngoài trường cắt tóc, khi cây kéo hạ xuống, mái tóc dài tung bay của cô biến thành mái tóc ngắn ngang tai.

Lúc trở về lớp học các bạn học gần như không thể nhận ra cô rồi. Viên Tiêu nhìn cô trước kia buộc tóc đuôi ngựa sau đầu hiện tại trống không, trong

mắt tràn đầy u tối.

Hôm nay tan học, Viên Tiêu liền kéo Thang Viên chạy về phía cửa hàng tạp hóa, lý do là mùa đông đến, cậu cảm thấy tay rất lạnh, muốn đi mua một đôi bao tay, kéo Thang Viên đi tư vấn giúp cậu. Mặc dù Thang Viên không biết đi mua bao tay thì cần tư vấn gì, nhưng thấy Viên Tiêu nhiệt tình liền đi theo.

Bên trong cửa hàng có lò sưởi, không khí ấm áp khiến người ta không nỡ rời đi, Thang Viên thoải mái hé mắt, còn Viên Tiêu thì vui đầu vào đủ loại bao tay. Cậu đi một vòng rồi chọn lấy một đôi bao tay. Vui mừng giờ lên hỏi Thang Viên: “Thang Viên nhi, đôi bao tay này thế nào? Có nhìn được không?”

Thang Viên ghét bỏ nhìn đôi bao tay đủ màu sắc sỡ thuận miệng nói: “Tớ cảm thấy màu đen đẹp hơn.”

Viên Tiêu há miệng thờ dốt, lời nói còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng đã bị ông lão chủ cửa hàng đoạt trước: “Ai ôi, chàng trai này nói gì vậy? Đôi bao tay này là loại thịnh hành nhất năm đây! Nhìn xem, bạn của cậu thật biết phân biệt tốt xấu! Màu đen mới khó coi.”

Thang Viên trừng to mắt nhìn Viên Tiêu, cứng ngắc dùng tay chỉ chỉ vào mình: “Ông ấy đang nói chuyện với tớ à? Gọi tớ là chàng trai?”

Viên Tiêu vô tội gật gật đầu. Thang Viên thiếu chút nữa bị một hơi nghẹn chết mình, chàng trai? Cô lúc nào thì giống nam sinh vậy hả? Cô không phải chỉ là cắt tóc ngắn thôi sao? Đến mức ấy sao? Đến mức ấy sao? Càng nghĩ càng giận, Thang Viên kéo Viên Tiêu rời đi, một cái bao tay cũng không mua. Ông lão chủ cửa hàng còn gọi lại ở phía sau: “Ai, chàng trai, cậu lại đây nói một chút, bao tay nhà ông không đẹp ở chỗ nào hả? Đừng đi nha...”

“Tớ rất giống con trai?” Thời điểm đi tới phòng ngủ Thang Viên rốt cục không nhịn được nữa liền mở miệng hỏi. Viên Tiêu trầm ngâm, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, cậu cẩn thận nhìn Viên Tiêu một cái, bộ dáng muốn mở miệng lại không dám.

Thang Viên bị cậu nhìn như vậy càng cảm thấy tức giận bốc lên ngàn ngút, “Nói mau! Không cho phép im lặng!” Viên Tiêu cắn môi bộ dáng quyết tâm giống như là vừa hạ một quyết định rất quan trọng nào đó, vừa định mở miệng liền bị một giọng nói cắt ngang

“Ai, cậu nhìn xem, nam sinh kia sao lại giống nữ sinh như vậy chứ?”

“Đâu có, đâu có? Chỉ cho tớ với!”

“Cái người bên cạnh nam sinh cao cao kìa, chắc chắn, quá giống!”

“Oa, thật sự nha, giống như nữ sinh vậy, sao lại có nam sinh như vậy chứ? Hô hô.”

Thang Viên cứng ngắc quay người đi, ánh mắt như dao găm bắn về phía hai nam sinh kia, đáng tiếc hai nam sinh đó đã nhìn về hướng ngược lại, không hề nhìn thấy ánh mắt đó của cô, trái lại chính cô, ánh mắt nhìn đến sau cùng bắt đầu trở nên mệt mỏi.

Thang Viên trong lòng bắt đầu hồi hận, hiện tại cô vô cùng nhớ mái tóc dài đẹp trước kia nha! Sao lại có thể bị ma quỷ ám liền cắt tóc đi chứ! “Không sao, Thang Viên nhi, tóc ngắn còn có thể dài lại, về sau đừng cắt nữa là được rồi!”

Viên Tiêu tiến lên phía trước vụng về an ủi cô. Thang Viên nhìn vẻ mặt thân thiết của Viên Tiêu, trong lòng cảm động lệ rơi đầy mặt, ngồi cùng bàn vài năm cũng không phải ngồi suông nha! Vẫn là Viên Tiêu tốt nhất! Cô dùng lực gật đầu với cậu. Về sau thế nào cũng không cắt nữa, cái gì mà giống nam sinh đều đi chết hết cả đi! Cô chính là nữ sinh thuần khiết!

Viên Tiêu sờ sờ tóc Thang Viên, trên mặt lộ ra chút tươi cười bất định, Thang Viên vợ cậu thực ngoan, nhanh như vậy đã biết nghe lời! Mà Thang Viên, đang chìm đắm trong thứ cảm xúc của chính mình, không hề nhận ra móng vuốt của Viên Tiêu đang tàn sát bờ bãi trên đầu mình, cũng đã bỏ qua một cơ hội nhìn rõ bản chất của Viên Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thời gian

“Tiểu Thang Viên nhi, đi nào, tớ mời cậu ăn cơm!” Sau khi thi vào cao đẳng Thang Viên thường xuyên nhận được những cuộc điện thoại bất ngờ từ Viên Tiêu. Hỏi rõ địa chỉ liền mang mũ che nắng rồi đi ra ngoài.

Ba năm trung học đi qua cực kỳ vui vẻ, cuộc sống của Thang Viên rất đơn giản, đơn giản đến mức không học bài thì là làm bài tập, còn những thứ khác, cô không có thời gian suy nghĩ nhiều. Bạn học có vẻ thân thiết một chút chỉ có duy nhất Viên Tiêu. Chỉ có Viên Tiêu có thể chịu được cô mặt lạnh, cũng chỉ có Viên Tiêu mới có thể cứu vớt cô ra khỏi cuộc sống nhạt nhẽo. Thang Viên cảm thấy ba năm trung học này chính là một loại duyên phận giữa cô cùng Viên Tiêu, cái đó chắc chắn là kiếp trước đã phải tu luyện không biết bao nhiêu lâu mới có thể có được cái loại duyên phận này. Từ năm nhất cho đến khi tốt nghiệp cao trung, Viên Tiêu là bạn ngồi cùng bàn duy nhất của Thang Viên. Mỗi lần Viên Tiêu đều cười tí mắt nói với cô: “Thang Viên nhi à, tớ là duy nhất của cậu đó!”

Đối với loại ái muội này Thang Viên cũng đã từng phản kháng vài lần, nhưng lâu dần cũng thành thói quen, tùy cậu nói thôi, cô chính là thắng thần không sợ bóng nghiêng!

“Sao bỗng dừng lại muốn mời tớ ăn cơm!” Thang Viên ngồi trong nhà hàng trang hoàng đẹp để có chút khó hiểu.

“Không có gì, tớ chỉ muốn cùng Tiểu Thang Viên nhí đi ra ngoài thôi! Sau khi vào đại học là không thể ngồi cùng bàn với Thang Viên nhí rồi.” Trong đôi mắt ngập nước của Viên Tiêu nổi lên một tầng ủy khuất, đôi mắt chớp chớp khiến người ta yêu mến.

Thang Viên nuốt chút nữa không khống chế nổi bản thân đặt tay lên vò mái tóc cậu, cô lấy lại bình tĩnh an ủi cậu: “Ngày nghỉ chúng ta có thể gặp mặt mà.”

“Thang Viên nhí rất máu lạnh.” Viên Tiêu bĩu môi lên án cô.

Có thể dừng làm nũng được không! Thang Viên giật giật khóe miệng có chút bất đắc dĩ, đứa nhỏ này vẫn đơn thuần như hồi mới vào cao nhất, sau này bước vào xã hội thì phải làm sao? Thang Viên lần đầu tiên cảm thấy lo lắng về tương lai của Viên Tiêu. “Viên Tiêu, tính cách của cậu cũng nên sửa lại đi.” Thang Viên xụ mặt ra vẻ đại nhân: “Như vậy về sau sẽ phải chịu thiệt.”

“Nếu cậu lo lắng cho tớ thì hãy ở bên cạnh tớ đi!” Viên Tiêu không để ý hình tượng âm ỉ, đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Thang Viên, dường như muốn từ trong đôi mắt của cô nhìn đến nơi sâu kín trong lòng.

Thang Viên cười nhạo, ai có thể một mực bên người cậu? Chỉ có dựa vào bản thân mình là tốt nhất. “Viên Tiêu, cậu sắp vào đại học rồi sao vẫn còn đơn thuần như vậy, ai cũng đều có cuộc sống của riêng mình, không có khả năng luôn bên cạnh một ai khác.”

“Phải không?” Viên Tiêu cúi đầu nhẹ nhàng nghiền ngẫm những lời Thang Viên vừa nói, đôi tay dưới gầm bàn đã siết chặt lại thành quả đấm, “Nhưng mà tớ nhớ là cậu vẫn luôn ở bên tớ.”

Giọng nói của cậu quá nhỏ, Thang Viên cho dù ngồi đối diện với cậu cũng không nghe rõ: “Cái gì?”

“Không có gì.” Viên Tiêu cắn môi, bộ dáng tội nghiệp: “Bố mẹ tớ muốn tớ đăng ký vào trường quân đội.”

“Không được!” Thang Viên đặt mạnh đôi đũa lên trên bàn, lớn tiếng quát. Viên Tiêu kinh hãi miếng rau trong miệng cũng đều bị rơi ra ngoài, cậu trừng to con ngươi nhìn Thang Viên, không rõ vì sao cô bạn ngồi cùng bàn ba năm luôn an tĩnh bỗng dừng lại nổi bão.

“Khụ khụ...” Cảm thấy chính mình phản ứng hơi quá khích, Thang Viên giả ho hai tiếng mới nghiêm mặt nói: “Bộ dáng của cậu như vậy muốn đi vào trường quân đội để bị lột một lớp da hay sao? Ba mẹ của cậu cũng thực quá độc ác đi.”

“Đừng vậy, Thang Viên nhí,” Viên Tiêu túm lấy tay áo của Thang Viên nước mắt nước mũi đều chảy ra đó, khóc lóc kể lể nói: “Tớ chỉ vừa nói chưa nghĩ ra nguyện vọng của bản thân, bọn họ đã tức giận, nói tớ đối với cuộc sống sau này quá hời hợt, muốn tớ đi trường quân đội, nhưng mà chúng ta vừa mới thi vào cao đẳng xong, ai đã kịp nghĩ đến nghề nghiệp bản thân mình muốn nhất chứ! Thang Viên nhí có phải cũng suy nghĩ giống tớ không?”

Thang Viên bị một màn đó của cậu làm cho choáng váng mơ hồ, cho đến câu cuối cùng mới thanh tỉnh một chút, vội vàng phản bác: “Tớ sao lại giống cậu, tớ đã sớm nghĩ muốn đăng kí vào đại học J!”

Viên Tiêu hé mắt, miệng lại giương to: “Thang Viên nhí thật là lợi hại nha, tớ cũng không biết bản thân mình thực sự muốn gì, không hiểu rõ về các trường chuyên nghiệp.”

Được Viên Tiêu khen ngợi, Thang Viên nhất thời cảm thấy toàn thân vực dậy: “Tất nhiên, tớ đã sớm nghĩ thật tốt, tớ nhất định phải học tài chính.” Nói xong lại giơon cằm nhìn Viên Tiêu, trẻ con vẫn là trẻ con, đối với tương lai đến một cái kế hoạch cũng không có! Quả thực là lãng phí tuổi thanh xuân!

“Đại học J đúng là trường tài chính chuyên nghiệp nha!” Viên Tiêu cảm thán, sau đó lại chuyển: “Nhưng tớ nghe nói không có trường nào tốt hơn trường đại học H, cậu xác định không muốn học trường tốt hơn sao?”

“Nào có.” Thang Viên xù lông, dám nói về trường đại học cô tha thiết mơ ước như vậy, không thể tha thứ! “Tớ nói cậu Viên Tiêu, đại học J là đại học tài chính chuyên nghiệp tốt nhất cả nước! Cậu đừng nói bừa!”

Viên Tiêu nhếch miệng, gấp vào bát Thang Viên một miếng củ sen cô thích ăn nhất: “Cậu xác định sẽ không thay đổi sao? Nhưng tớ cảm thấy...”

Nói còn chưa xong đã bị Thang Viên thờ phỉ phỉ cắt ngang: “Tớ chắc chắn sẽ không thay đổi! Đại học J mới là tốt nhất!”

Như vậy sao! Con ngươi đen của Viên Tiêu phát sáng lên, nhìn thoáng qua chính là do bị những lời nói của Thang Viên hiềm khi lộ về trẻ con khiến trong lòng sáng tỏ thông suốt, nhìn xem, không cần tốn nhiều công sức đã biết được điều mình muốn biết! Tiểu Thang Viên nhí này thật đáng yêu!

“Thang Viên nhí thật hung dữ!” Viên Tiêu nước mắt lưng tròng lên án, cắn chiếc đũa tỏ vẻ ủy khuất nhìn Thang Viên, nhìn bộ dáng đó khiến Thang Viên xấu hổ một trận, mình sao lại suy bại nông nổi so đo với một đứa trẻ như vậy chứ. Lập tức, cô khôi phục lại dáng vẻ sóng nước chẳng sao như bình thường: “Được rồi, nhanh ăn cơm đi! Đây, đây là món cậu thích ăn.”

“Thang Viên nhí thật tốt! Tớ bây giờ đã không nhớ rời xa cậu rồi!” Viên Tiêu đem miếng chân gà Thang Viên gấp cho bỏ vào trong miệng, vừa gặm vừa

nói.

Thang Viên dùng bữa một lát không nói gì, có lẽ, ngồi cùng bàn với Viên Tiêu ba năm này chính là hồi ký ức vui vẻ nhất của cô từ sau khi trọng sinh. Cô cực kỳ xác định thiếu niên đơn thuần lại trong sáng như ánh mặt trời này đã khắc sâu vào lòng cô. Không phải loại tình cảm giữa nam và nữ, mà là một loại cảm giác không thể nói rõ thành lời.

Tuy nói trọng sinh một lần chính là lễ vật lớn nhất trời ban cho cô, nhưng loại cảm giác sợ hãi cùng bất an vẫn bám theo cô. Một linh hồn ba mươi tuổi tồn tại trong cơ thể mười mấy tuổi, loại cảm giác xa lạ mãnh liệt này khiến cô không biết làm sao, thậm chí sợ hãi kết giao cùng người khác, sợ hành vi của chính mình quá mức cổ quái.

Mà Viên Tiêu lại cường bạo dùng nhiệt tình của cậu phá vỡ sợ hãi của cô. Ba năm này, người cô quen thuộc nhất trong đám bạn học chỉ có Viên Tiêu, chỉ có cậu coi như không nhìn thấy cô mặt lạnh, cường bạo lôi cô ra khỏi thế giới của chính mình. Đem tuổi thanh xuân đến cho cô lần nữa, có lẽ về sau sẽ không còn người nào có thể gần gũi mình như vậy nữa, cũng sẽ không còn ai có thể chiếm được nhiều sự chú ý của mình như vậy nữa, nghĩ như vậy, trong lòng Thang Viên có một loại cảm giác thương cảm mơ hồ, nhưng đồng thời cũng có một loại cảm giác mang tên “giải thoát.”

Sau khi điền nguyện vọng vào biểu mẫu, Thang Viên không còn gặp lại Viên Tiêu, cũng không biết rốt cuộc Viên Tiêu chọn trường đại học nào, cô vốn muốn gọi điện thoại hỏi một câu, nhưng ngẫm lại, cho dù thế nào cũng đều phải chia ly, không bằng chặt đứt phân tình cảm này sớm một chút, miễn cho sau này càng thêm hoài niệm. Vì thế Thang Viên do dự vài ngày cuối cùng vẫn quyết định không gọi cho Viên Tiêu. Mà Viên Tiêu cũng phá lệ tất cả các ngày nghỉ đều không có quá rầy Thang Viên.

Mãi cho đến khi ngồi trên xe lửa đến thành phố J, Thang Viên đem túi hành lý to dùng sắp xếp thỏa đáng, ngồi trong chỗ ngồi mới chợt nhớ đến Viên Tiêu, cậu hẳn là quên cô rồi, đúng thôi, thanh niên mười mấy tuổi chính là thời gian đẹp nhất, sao có thể duy trì về nhiệt tình mãi với một người được, tuy nói ba năm trung học Viên Tiêu vẫn vô cùng bám mình, nhưng sau khi mình không còn bên cạnh, loại cảm giác này sẽ rất nhanh chuyển dời sang một người khác. Thang Viên xoa xoa huyệt thái dương cười khổ, có một loại cảm giác khi con trai của mình trưởng thành liền bỏ mặc mình sau lưng.

Thành phố R cách rất xa thành phố J, đi xe lửa cũng ít nhất phải một ngày một đêm, cho nên Thang Viên mang theo rất nhiều đồ ăn vặt, xe lửa đã rời bánh, Thang Viên cảm thấy rất nhàm chán, liền xé một túi khoai tây chiên chuẩn bị giết thời gian. Ai ngờ, khoai tây chiên mới ăn được một miếng liền nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc, vô cùng kinh hi: “Thang Viên nhi! Thang Viên nhi à!”

Thang Viên cứng ngắc quay người sang liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của Viên Tiêu, đứa nhỏ này cao hừng đến mặt đều đã đỏ, hai cái móng vuốt lay áo Thang Viên, kích động đến mức nước mắt suýt chút nữa thì rơi xuống: “Thang Viên nhi, chỗ ngồi của tớ bên cạnh cậu, thật sự là quá tốt rồi! Tớ đi chỗ nào cũng có thể gặp được Thang Viên nhi!”

Này tôi cũng muốn hỏi, vì sao tôi đi đến đâu cũng gặp phải cậu? Thang Viên yên lặng chụp tới hai móng vuốt đang đặt trên áo của mình, vô cùng khó khăn mới có thể kéo chúng ra, gian nan hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Trường tớ ngày kia khai giảng mà! Tớ ngồi xe lửa đi học đại học! Đây là lần đầu tiên tớ ngồi xe lửa, thật sự rất hưng phấn nha!” Viên Tiêu hưng phấn hết nhìn đông lại nhìn tây, đến mông cũng cảm thấy ngồi không yên. Thực dọa người nha! Thang Viên kéo cái đầu đang chuyển động không ngừng của cậu đối mặt với mình: “Cậu học trường nào?”

“Ài? Thang Viên cậu không biết? Tớ học đại học J mà!” Nghe xong lời của cậu Thang Viên thiếu chút nữa thì thổ huyết, đại học J à! Lại là bạn học. Từ từ! Sao lại có thể khéo như vậy? Thang Viên mơ hồ cảm thấy sự việc có chút không thích hợp, lại nhớ tới việc mình đã từng nói qua với Viên Tiêu nguyện vọng của mình, bỗng nhiên cảm thấy giống như đã nhìn ra điều gì đó, cô vừa định mở miệng, không ngờ Viên Tiêu lại nói trước: “Thang Viên nhi sao lại cũng ở đây? Cậu học trường nào?”

Lời nói đến bên miệng Thang Viên cứ như vậy mà bị nuốt xuống, cảm thấy chính mình đang tự đa tình, Viên Tiêu cái người không chịu để tâm đến việc gì này đã sớm quên hết chuyện hôm đó. Thang Viên chống lại đôi con ngươi sạch sẽ trong suốt kia nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đại học J, khoa tài chính.”

“OH! Tớ cũng như vậy nha!” Viên Tiêu kích động nhảy lên, cầm ống tay áo Thang Viên đưa qua đưa lại: “Tớ học ban hai, còn cậu ban nào?”

Nghịch duyên nha! Thang Viên thiếu chút nữa ngã mặt lên trời than vãn, cô cũng học ban hai nha! “Ban hai.” Thang Viên hữu khí vô lực dựa lên ghế tựa nói.

“Chúng ta đúng thật là cô duyên nha!” Viên Tiêu bỏ nhào ôm lấy Thang Viên, không an phận cọ tới cọ lui trên vai cô, “Tránh ra!” Thang Viên nghĩ muốn túm cậu xuống, lại bất đắc dĩ không túm được, “Viên Tiêu, cậu... Ừm...” Cơ thể Thang Viên mềm nhũn, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, Viên Tiêu chết tiệt này, mỗi lần đụng phải vành tai cô như vậy!

“Thang Viên nhi sao mặt cậu lại đỏ vậy? Nóng sao?” Viên Tiêu không cần Thang Viên túm lấy, tự động bò xuống đến trước mặt Thang Viên ân cần hỏi.

Thang Viên giương con mắt liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước tầm mắt, khác với vẻ non nớt khi vừa vào năm nhất, giờ khắc này Viên Tiêu đã sớm mất đi vẻ ngây ngô, thì ra khuôn mặt mượt mà đã có những góc cạnh rõ ràng, anh tuấn dị thường, đặc biệt ánh mắt đó, mỗi lần chỉ cần hơi nhử lại như thế này, Thang Viên lại có loại cảm giác như bị nhìn thấu.

“Không... không có gì.” Thang Viên phá lệ nói có chút lắp bắp, đẩy Viên Tiêu sang một bên, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra đưa cho cậu túi đồ ăn vặt thích nhất: “Ăn đi!”

Viên Tiêu cười tí mắt, tựa vào Thang Viên ăn rắc rắc cảm thấy thật hạnh phúc, Thang Viên thờ dài, cô là người vô năng hay sao mà lại cảm thấy bị một người ăn khoai tây chiên miệng đầy mảnh vụn nhìn thấu?

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Công cô

Trong năm nhất có rất nhiều hoạt động, đặc biệt là hoạt động tập thể, với Thang Viên mà nói không thể nghĩ ngờ đây chính là hành hạ, suy nghĩ một chút cô cũng đã ba mươi tuổi, vậy mà bây giờ vẫn còn phải ở đây giả bộ thiếu nữ đơn thuần, thật sự là làm khó cô nha! Nhưng thầy hướng dẫn đã ra lệnh cô cũng không thể không nghe, Thang Viên nhìn đồng bài tập đang đợi hoàn thành trên bàn thờ dài, chỉ còn cách với các bạn cùng phòng tham gia rèn luyện thân thể thôi.

Nếu nói về rèn luyện thân thể, chính là vì muốn bồi dưỡng tình cảm giữa các nam sinh và nữ sinh qua các hoạt động, đây là do hội sinh viên phát động. Tập trung các nam sinh và nữ sinh năm nhất trên gò núi thuộc trường học, sau đó xếp ngay ngắn thành một hàng nam, một hàng nữ, một nam sinh ứng với một nữ, nữ sinh bị che kín mắt, còn nam sinh phải mang nữ sinh đi từ chân núi lên đến đỉnh qua các chướng ngại vật, trước khi đến nơi đích nữ sinh không được phép trông thấy các chướng ngại vật.

Giữa nam và nữ không thể dùng bất kỳ phương thức trao đổi nào, thành viên của hội hội học sinh có thể tùy ý bố trí thêm các chướng ngại vật khác ở dọc đường đi, ví dụ như lưới bóng chày, v.v. nhưng đường lên đỉnh núi thuộc đại học J có những bậc thang, thành viên của hội học sinh chủ yếu lợi dụng yếu tố đó làm chướng ngại vật, cho nên cũng không bố trí nhiều nhân lực xếp chướng ngại vật.

Sau khi bị bịt mắt, trước mắt Thang Viên tối đen như mực, cô không khỏi nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, sắc mặt cũng có chút tái nhợt. Cô chán ghét cảm giác bị người xa lạ nắm tay, điều này khiến cho cô khủng hoảng, trong lòng trừ mình ra không hề tin tưởng bất cứ người nào, đây là hậu quả do kiếp trước để lại, Thang Viên từng thử thay đổi, lại phát hiện bản thân thật sự không có biện pháp nào khiến mình toàn tâm toàn ý tin tưởng một người khác được nữa, không thể làm gì khác hơn ngoài việc mặc kệ nó. Nhưng bây giờ, trên ngọn núi cao này, đôi mắt bị bịt kín, bị buộc đem bản thân mình giao cho người khác. Loại cảm giác thật là tồi tệ.

Còn chưa kịp chờ cô suy nghĩ xong, đã phát hiện tay của mình bị một người khác nắm lấy, bàn tay người đó ấm áp mà khô ráo, nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô, lại mơ hồ khiến cô sinh ra một loại cảm giác an toàn. Nhưng đến thời điểm bước đi, toàn thân Thang Viên cứng lại, cô không dám cất bước, cô sợ bước tiếp theo bản thân mình sẽ giẫm hụt. Cô ở trong lòng vô số lần tự an ủi, nhưng vẫn không thể vượt qua nỗi sợ hãi, bàn chân cũng càng ngày càng cứng ngắt.

Dường như nhận ra tâm tình của cô, người nắm tay cô bỗng dừng bước, Thang Viên đang nghi ngờ, chợt phát hiện cơ thể mình bỗng nhẹ bẫng, cô kêu lên một tiếng, đến khi bình tĩnh lại đã phát hiện mình đang nằm trên một tấm lưng bền chắc, đôi bàn tay người kia siết chặt chân cô, đem cô dán sát vào cơ thể mình không chừa một khe hở. Đường như muốn để lòng cô an tâm trở lại.

Gương mặt Thang Viên ửng đỏ, có chút ngượng ngùng, dù sao vừa phải leo núi vừa phải vượt suối, sao có thể để người ta công minh đi như vậy?

Cô lay nhẹ cánh tay người nọ ý muốn hấp dẫn sự chú ý của cậu ta, muốn cậu ta thả mình xuống, người nọ lúc đầu vẫn không hiểu động tác nhỏ của cô, về sau bị Thang Viên dùng hết sức, mới vuron một bàn tay ra vỗ vỗ cô sau lưng, ý bảo cô yên lặng. Thang Viên chân chờ một lát, cuối cùng chỉ có thể ôm lấy cổ người kia.

Thang Viên cũng không biết vì cách làm của hai người mà dẫn đến sự chú ý của rất nhiều thành viên, thậm chí một người có vẻ nhanh nhẹn trên đường đi đã chụp cho bọn họ rất nhiều tấm ảnh, Thang Viên yên lặng tựa vào lưng người nọ, nghe thấy hơi thở của cậu ngày càng nặng nề trong lòng xẹt qua cảm giác chua chua ngọt ngọt khó hiểu. Mặc dù cô không thể nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm nhận được cậu một bước lại một bước bước lên bậc thang, cũng có thể cảm nhận được cậu từng bước một bước qua con suối.....

Chỉ là khoảng cách một ngọn núi, phía sau lưng người kia đã ướt đầm, tại cái thời tiết khô ráo mà mát mẻ của mùa thu. Đang lúc Thang Viên cảm động, bỗng nhiên, trên lưng người đó cô lại hắt xì một tiếng thật vang dội, Thang Viên giựt giựt khoé miệng, lấy tay lau đi nước đọng văng lên mảnh vải.

Không biết đã qua bao lâu, mãi đến khi Thang Viên nghe thấy tiếng nhạc cùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt, cô biết đích đến đã ở phía trước. Người kia cũng không có trực tiếp vứt cô xuống ngay tại đích đến, mà thật cẩn thận đặt cô lên một chiếc ghế dựa mềm mại rồi mới rời khỏi. Thang Viên tựa lưng lên ghế ngồi bắt đầu tháo miếng vải che mắt đi, nắm chặt trong tay miếng vải nhỏ đã bị ướt đầm.

Thang Viên yên lặng ngồi trên ghế nhìn một đám nữ sinh được các nam sinh đỡ đi tới, không thấy có ai được công trên lưng giống mình. Cô lấy lại bình tĩnh, dường như đã hiểu rõ.

Sau khi mọi người về tới đích, người dẫn chương trình cười tí mắt cầm micro bước đến bên một đám nữ sinh hỏi một chút cảm nhận của họ. Rất nhiều nữ sinh đều mắt rung rung, nói các nam sinh trên đường tới đích đã có bao nhiêu chiêu cố, bao nhiêu săn sóc đối với họ, Thang Viên trầm tĩnh giữa một đám nữ sinh đang kích động. Người dẫn chương trình liếc mắt nhìn đến nữ sinh không giống bình thường này, anh ta đem micro đến bên miệng Thang Viên: “Bạn học này, có thể nói một chút cảm nhận của bạn được không?”

Nhất thời, mọi người chung quanh sáng nay đã nhìn thấy Thang Viên liền quay đầu nhìn về phía cô bằng ánh mắt hoặc tò mò, hoặc chờ mong, hoặc trầm mặc không nói, ngay tại lúc người dẫn chương trình muốn hỏi lại lần nữa, Thang Viên cầm micro chậm rãi đứng lên, mắt cô bị cận thị nhẹ, nhìn sân khấu bố trí có chút mờ mịt, ngay cả bức màn gì gì đó đều bị kéo lại, cô không nhìn rõ người kia rốt cuộc ở chỗ nào, sau đó lên tiếng: “Viên Tiêu, là cậu phải không?”

Cả hội trường nhất thời rộ lên, tất cả mọi người dường như đều cảm nhận được hương bị bát quái, nhất thời các tiếng nghị luận vang lên ong ong. Lúc đó, đôi con ngươi của Viên Tiêu nhìn chằm chằm về phía Thang Viên không dời, cậu không ngờ Thang Viên lại ở trước mặt mọi người gọi tên mình, nhưng mà rất hợp ý cậu, lần này cậu không cần nói cũng rõ ràng: “Thang Viên nhi! Chúng ta rất ăn ý nha!” Viên Tiêu trước mặt hàng trăm người vội vàng chạy tới trước mặt Thang Viên, bỏ nhào lên người cô rồi ôm chặt lấy không buông, cọ xát cơ thể mềm mại của cô: “Thang Viên nhi, tớ còn nghĩ cậu sẽ không đoán được là tớ....” Đôi mắt cậu trong hội trường u ám có vẻ đặc biệt sáng ngời, đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Thang Viên, trong con ngươi tràn đầy vui sướng.

Thang Viên bất đắc dĩ thở dài, nhưng lại hắt xì một tiếng, nghĩ đoán cũng không khó! Cô đẩy Viên Tiêu ra khỏi cơ thể mình, cau mày nhìn nụ cười đẹp trước mắt, những lời nói trách cứ cậu làm ra hành động ái muội trước mặt mọi người lên đến cửa miệng lại bất tri bất giác bị nuốt trở lại. Cô dịu dàng nói với Viên Tiêu: “Được, cậu buông ta trước.”

Nghe vậy, Viên Tiêu nghe lời buông cô ra, nhưng mà bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt góc áo của cô, giống như là đứa trẻ nhỏ sợ lạc mất người thân. Thang Viên cũng không nhẫn tâm gạt tay cậu ra, đành để mặc cho cậu nắm.

“Hai người đã sớm quen biết nhau rồi sao?” Người dẫn chương trình hứng thú hỏi Thang Viên.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Thang Viên nhi đã từng giặt quần áo cho tôi, làm bài tập giúp tôi, mua đồ....” Thang Viên vừa định trả lời đã bị Viên Tiêu đoạt trước, cậu đưa vài đầu ngón tay ra đếm thao thao bất tuyệt kể lại thời trung học của bọn họ, tất cả mọi chuyện đều đem kể hết ra. Thang Viên hận không thể cho cậu một cái bạt tai, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cầm miệng!” Cậu ta muốn cho tất cả mọi người ở đây hiểu làm sao? Tuy những việc này cô quá thật đã làm, nhưng lúc này nói lại như vậy thực sự là rất ái muội rồi.

Quả nhiên, “A....” Người dẫn chương trình kéo dài giọng nói, nhìn hai người bọn họ, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ, tân sinh bây giờ đúng là, vừa mới khai giảng mà yêu đương rồi, mình học đến năm ba mà vẫn chưa có bạn gái nha! “Nhưng mà tôi còn một vấn đề.”

“Cái gì?” Sợ Viên Tiêu lại nói ra chuyện gì không nên nói, Thang Viên vội vàng mở miệng.

“Cậu ấy gọi bạn là Thang Viên (bánh trôi), bạn gọi cậu ấy là Nguyên Tiêu (*), đây là...xưng hô đặc biệt giữa hai người?” Người dẫn chương trình suy nghĩ một lúc lâu rốt cục sửa ‘tên thân mật’ thành ‘xưng hô đặc biệt’.

(*) Tết nguyên tiêu là rằm tháng giêng nhưng cũng có nghĩa là bánh trôi. Cái này tớ thấy Trans dịch vậy.

Thang Viên thiếu chút nữa là phun ra một bụng máu, cái gì mà xưng hô đặc biệt? Đây đều là tên ba mẹ đặt cho có được không! Cô trời sinh đã gọi là Thang Viên, cậu ta cũng gọi là Viên Tiêu, như vậy cần trở ai sao?

“Không phải, tôi tên là Thang Viên, cậu ấy tên là Viên Tiêu, Viên trong Viên Thế Khải, Tiêu trong thổi tiêu.” Thang Viên khó chịu nói. Nhất thời, mọi tiếng bàn luận đột nhiên dừng lại, một giây sau, bật lên một tràng cười âm ỉ, chấn động khiến lỗ tai Thang Viên cũng run cả lên rồi. Người dẫn chương trình không kịp thở, anh ta khoát khoát tay ý bảo Thang Viên cùng Viên Tiêu ngồi xuống. “Hô hô....được rồi, được rồi, hai người đều ngồi xuống đi, ha ha ha, chúng ta tiếp tục...tiếp tục.”

Thang Viên thờ phỉ phỉ kéo Viên Tiêu vẫn ngây thơ không biết ngồi xuống, hung hăng trừng mắt nhìn cậu như muốn đục khoét gì đó vẫn chưa nguôi giận, lại lấy đánh một cái thật mạnh lên đầu cậu, tức giận nói: “Đầu tại cậu!” Viên Tiêu hí hí mắt, ánh mắt nhìn về phía Thang Viên rồi dùng một bàn tay xoa xoa chỗ vừa bị đánh, vẻ mặt như là vô cùng ủy khuất: “Tớ đâu có nói sai!” Nhìn ánh mắt Thang Viên dần trở nên không tốt đầu cậu càng ngày càng cúi thấp, bộ dạng tội nghiệp, vẫn còn không quên lầm bầm: “Vốn là thế...”

Thang Viên nhìn bộ dạng của Viên Tiêu, thật sự không đành lòng bắt nạt cậu thêm nữa, cô cũng không phải mới biết cậu ngày một ngày hai, sao có thể không biết cậu ấy vô cùng đơn thuần, trách cậu làm gì chứ! Nói không chừng cậu còn không biết chuyện gì đang xảy ra đi! Nhưng mặc kệ như thế nào thì cũng không thể tiếp tục để như vậy nữa.

“Viên Tiêu.” Thang Viên đầy đầy cậu.

Thang Viên nhìn ánh mắt ướt sũng của cậu cuối cùng vẫn lòng dạ cứng rắn nói ra: “Viên Tiêu, về sau nói chuyện nên chú ý một chút, đừng có không biết phân biệt trường hợp mà chuyện gì cũng nói hết ra như vậy nữa!”

Ánh mắt chờ mong của Viên Tiêu nhất thời trở nên âm trầm, ngay cả lúm đồng tiền trên mặt dường như cũng nhỏ đi: “Tớ...tớ nói vậy sao?” Hai tay cậu bất an xoắn chặt vào nhau, gương mặt bừng sáng như ánh mặt trời đã không còn.

Trái tim Thang Viên bỗng co rút, có một chút đau đớn thật nhỏ tràn lan trong ngực. Cô nói quá nặng lời, tính cách của Viên Tiêu chính là như vậy, đó là do trời sinh, sao cô lại có thể nói cậu như vậy? Hướng hồ tại cái thế giới phù hoa này, lại vẫn có thể duy trì tâm hồn trong sáng không biết có bao nhiêu khó khăn, là cô đã nghĩ quá nhiều.

“Thực xin lỗi, Viên Tiêu, tớ...”

“Không, là tớ sai rồi! Thang Viên nhi, cậu đừng không để ý đến tớ! Cậu đừng không để ý đến tớ được không?” Viên Tiêu vội vàng cắt ngang lời Thang

Viên nói, con người tràn đầy sợ hãi cùng bất an cẩn thận nhìn Thang Viên, sợ cô nói ra điều gì đó mà cậu không muốn nghe.

Chắc cậu chỉ sợ chứ cũng không biết mình sai ở chỗ nào đi! Chỉ vì một câu nói đơn giản của mình mà đã khiến cậu sợ hãi như vậy, Viên Tiêu đơn thuần như vậy làm sao phải sống như thế nào trong cái xã hội này đây! Thang Viên trong lòng thầm than, thôi, dù sao bây giờ mình cũng đang ở bên cạnh cậu ấy, có thể che chở cậu ấy lúc nào thì hay lúc ấy đi. “Sẽ không, tối nay đi ăn cơm nhé, tớ mời cậu ăn chân gà cậu thích nhất.”

“Thật sao? Thang Viên thì thật tốt!” Viên Tiêu vừa nghe đến chân gà, lo sợ trên mặt bỗng biến thành hư không, đôi con người trong suốt nháy nhót. Thang Viên lắc đầu, Viên Tiêu đứng là không thể lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Gãy xương

Tại thời điểm Thang Viên học năm hai, Viên Tiêu trở thành chủ tịch hội học sinh trong trường, mà cô vẫn khiến tốn học tập như cũ, không để lộ tài năng (cái này tớ chém), chỉ có lúc tham gia cuộc thi mới cao giọng một lần. Cô không lãng phí thời gian như kiếp trước, mà tập trung đắm mình trong sách vở như cũ, mỗi ngày vội vàng vàng thi cái này nhận giấy chứng nhận kia, hoạt động tập thể không tham gia nhiều. Trong cuộc sống muôn màu muôn vẻ của sinh viên mà làm vậy đúng là có vẻ rất đặc biệt, nhưng mà Thang Viên không thêm nhìn ánh mắt của người khác, và lại bên người cô còn có một Viên Tiêu muốn bỏ cũng không xong, có người này ở đây, cô căn bản không có khả năng sản sinh ra loại cảm giác có tên tịch mịch.

Kỳ thật, không phải Thang Viên không muốn cùng các sinh viên khác xây dựng mối quan hệ hữu nghị, tham gia các hoạt động thể dục thể thao hay các loại hoạt động khác, cô cũng đã từng thử qua, nhưng mà không được, dù thế nào đi nữa tất cả cũng không thể khơi lên thích thú của cô, nhìn đáng về cười vui của mọi người, đôi khi cô cũng sẽ cảm thấy trong lòng chua xót, chính mình rõ ràng mang vỏ bọc tuổi trẻ, vì sao lại cứ phải mang tâm hồn một cụ già? Nhưng là, loại hối hận này thường chỉ duy trì được trong vài phút sau đó cũng sẽ bị cô ném ra sau đầu, bởi vì cô biết có chuyện quan trọng hơn cô cần phải hoàn thành.

Kiếp trước, cô vừa vào đại học liền hoàn toàn buông lỏng, cảm thấy bản thân đã vô cùng giỏi rồi, đại học H nha, đứng số một số hai cả nước, lại cảm thấy giáo sư toàn nói những lời vô ích gì đó, thì thổ lộ các loại chứng nhận không tác dụng, khi đó cô vô cùng tin tưởng vào năng lực của bản thân, tin tưởng rằng với năng lực của bản thân ra ngoài xã hội sẽ có khả năng xông xáo làm thay đổi toàn bộ thế giới này. Nhưng mà khi hai bàn tay trắng bước vào xã hội mới phát hiện ra, lúc trước mình có bao nhiêu ngu dốt, những thứ cô coi thường không thêm ngó ngang gì tới thực ra lại là những thứ có thể khiến bản thân cô sống an nhàn, đáng tiếc, hối hận cũng không thể thay đổi được.

Đau khổ cay đắng sức làm việc, bốn năm gian nan, chờ mong có thể tại thành phố phù hoa này trở thành một người không phải lo lắng về chuyện tiền nong, nhưng mà cuối cùng ao ước nhỏ nhỏ ấy của cô lại bị chính người mình yêu thương cường bạo xé rách, sao có thể không đau, sao có thể không bị thương, chỉ là tất cả đều chôn giấu trong lòng, không thể nói ra mà thôi.

Kiếp này cô lựa chọn cách thật xa thành phố H, như vậy sẽ không phải gặp lại người kia, cũng sẽ không thương tâm lần nữa. Cô đã không dám yêu thêm lần nữa. Yêu một lần, lại tạo cơ hội khiến người khác tổn thương chính mình thêm một lần, trái tim của cô đã sớm bị người kia nghiền nát không còn nhìn rõ bộ dáng, làm sao có thể chịu thương tổn thêm một lần nữa?

Nhưng mà, có một người là ngoại lệ, đó chính là Viên Tiêu. Cho dù Thang Viên có lạnh nhạt với người khác thế nào, nhưng đối mặt với khuôn mặt đơn thuần như một đứa trẻ đó, trái tim cô không thể nào ngoan độc được, cô coi cậu như một người em trai của mình, hỏi han ân cần, chăm sóc mọi thứ.

Đôi khi cô cũng tự thắc mắc, Viên Tiêu người này thật sự đơn thuần như vậy sao? Một người như vậy làm sao có thể ngay tại năm hai đã trở thành chủ tịch hội học sinh? Cho dù cô không biết cậu ở cùng người dưới cậu như thế nào, nhưng mà với cái tính cách kia sao có thể khiến mọi người phục tùng? Nhưng sự thực xảy ra trước mắt đó chính là, tại thời gian Viên Tiêu đương nhiệm, mặc kệ là thể thao hay là học tập học viện tài chính đều bay cao không ngừng.

Thang Viên cảm thấy bản thân có chút không hiểu Viên Tiêu, mỗi lần chống lại con người trong suốt dị thường kia, cô cảm thấy bản thân thật sự là đang đoán mò, nếu Viên Tiêu cực kỳ phức tạp, trên thế giới này chắc sẽ không còn có ai đơn thuần nữa.

Bất quá không sao, không có tình cảm thì ít nhất vẫn còn sự nghiệp, không một ai biết ngoài sách vở Thang Viên còn bí mật tập trung buôn bán bất động sản. Ba Thang trực tiếp gửi chi phiếu tiền sinh hoạt phí cả một năm cho cô. Những năm gần đây, vì đề nghị của Thang Viên mà ba mẹ Thang đều tập trung chiến đấu trên chiến trường bất động sản, buôn bán càng lúc càng lớn, tiền bạc cũng vì vậy mà càng kiếm càng nhiều, khiến cho sinh hoạt phí của cô tự nhiên cũng đi theo nước lên thì thuyền cũng lên.

Thang Viên đối với thành phố J cũng không thể nói là quá hiểu biết, nhưng kiếp trước cũng đã đi đến đây công tác một vài lần, đương nhiên biết đâu là mảnh đất hoàng kim. Thời điểm vừa mới khai giảng năm nhất cô đã bắt đầu khảo sát khu đất sau này được xây dựng lên thành khu thương mại ở thành phố J, sau cùng chọn một nơi có vẻ bị che khuất, sau đó đi dò hỏi, giá căn phòng kia thấp đến mức khiến cô kinh hãi.

Cô hận không thể đem thu mua hết tất cả các ngôi nhà trong khu vực đó cho mình, nhưng nhìn đến tấm chi phiếu mỏng manh của mình, Thang Viên cũng chỉ có thể đè nén nội tâm kích thích trong lòng xuống, chỉ lựa chọn căn nhà có vẻ sáng sủa một chút. Nhưng mà dù vậy, tiền trong tay cô tạm thời vẫn chưa đủ, cô lại không đành lòng buông tha căn nhà này, đành phải mặt dày mày dạn tìm Viên Tiêu vay tiền.

Mặc dù Viên Tiêu cảm thấy rất kỳ quái khi lần đầu tiên cô mượn nhiều tiền như vậy, nhưng vẫn không nói hai lời liền đem tiền đưa cho cô. Khiến Thang Viên cảm động rót cả nước mắt nước mũi, phá lệ mời Viên Tiêu đi ăn mì thịt bò.

Trong lúc đó, Viên Tiêu có hỏi qua cô muốn nhiều tiền như vậy làm gì, nhưng mà Thang Viên thề sống chết cũng không nói, Viên Tiêu cũng không có biện pháp, nhưng mà Thang Viên rõ ràng cảm thấy Viên Tiêu dường như càng ngày càng dính cô hơn thời trung học, cô biết cậu sợ cô chọc phải chuyện không hay, cũng mặc cậu vậy.

Nhưng mà từ giữa năm hai bọn họ bởi vì yêu thích bất đồng, cũng không còn nhiều thời gian chung đụng cùng nhau nữa, Thang Viên vui vẻ, thật ra cô rất thích một mình yên lặng ngây ngốc ngồi một chỗ, mà Viên Tiêu người này cái gì cũng tốt, chỉ là quá ồn ào. Không có việc gì cũng quấy rầy việc học tập của cô!

Đúng rồi, nghĩ đến quấy rầy cô học tập, Thang Viên xoa xoa huyết thái dương rồi chậm rãi cất sách vở vào túi xách, hôm ngày ngoài đến thư viện ra cô còn có tiết nữ sinh, hình như gọi là hoạt động hứa nguyện nữ sinh. Chính là nữ sinh viết nguyện vọng của bản thân ra một tờ giấy, sau đó sẽ được hội học sinh bỏ vào một cái hộp nhỏ, tiếp đó để nam sinh lấy ra, nam sinh sẽ phải nghĩ hết mọi biện pháp để giúp nữ sinh thực hiện nguyện vọng của mình. Thật sự là một đám trẻ con tinh lực dồi dào mà, những lúc như vậy thà đọc thêm một cuốn sách còn hơn, Thang Viên cảm thán.

Cô không có nguyện vọng gì muốn thực hiện, Thang Viên cầm tờ giấy nhỏ trong tay ngăn người, nên viết cái gì bây giờ? Thực đau đầu! Viên Tiêu ở trên sân khấu chỉ huy nhóm người trợ lý làm việc, thỉnh thoảng mắt liếc nhìn Thang Viên một cái, nếu Thang Viên nhìn lại sẽ cười vô cùng sáng lạn, lộ ra hai lúm đồng tiền tròn tròn nhỏ xinh. Vì sao cậu lại cao hứng như vậy? Thang Viên buồn bực, lập tức bưng tỉnh đại ngộ, tiết nữ sinh chính là hoạt động truyền thống của học viện tài chính, nam sinh đều vô cùng vui vẻ tham gia, lý do thực sự của hoạt động này chính là nối dây tơ hồng cho sinh viên nha, để nước ruộng trong không chảy ra ruộng ngoài! Thang Viên hiểu rồi, thì ra là Viên Tiêu muốn yêu đương nha!

Nhưng mà, Thang Viên nhú nhú mày, học đại học hai năm qua, rất nhiều sinh viên đều cho rằng, cô cùng Viên Tiêu chính là một đôi, quả thật, bọn họ thường xuyên cùng ra cùng vào, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tự học, thậm chí cùng nhau về nhà. Bị người hiểu lầm cũng là chuyện bình thường, nhưng mà bây giờ, nếu Viên Tiêu muốn yêu đương, có bị cô làm cản trở hay không? Thang Viên cắn cắn đầu bút, tùy tiện viết viết lên giấy rồi đưa lại cho Tiểu Kiên, vốn định đem nay lại tìm cậu tự học, nếu đã vậy hay là thôi đi, hai người vẫn nên duy trì khoảng cách thì hơn.

Thang Viên không hề biết, cô vừa mới ra khỏi phòng học, Tiểu Kiên kia đã vội vàng vàng chạy đến trước mặt Viên Tiêu, đem tờ giấy trong tay đưa cho Viên Tiêu, Viên Tiêu hơi nhếch môi nở nụ cười, sờ sờ đầu Tiểu Kiên: “Làm không tệ!” Cúi đầu mở tờ giấy ra, khoe miệng Viên Tiêu giật giật: tôi muốn tiền, rất nhiều rất nhiều tiền. Cái này muốn cậu phải giúp cô như thế nào đây? Cậu đang muốn lại lần nữa tạo ra sự tình cờ, Viên Tiêu lâm vào khó khăn.

Nhưng mà suy nghĩ một hồi, ánh mắt Viên Tiêu liền sáng lên, lẽ nào đây là Thang Viên ám chỉ cho cậu? Ám chỉ muốn sau này cậu kiếm thật nhiều tiền đến cưới cô? Viên Tiêu càng nghĩ càng cảm thấy đúng, nhất hưng phấn đến mức bước chân như muốn bay lên. Nhưng mà....làm sao Thang Viên có thể biết được người ngẫu nhiên lấy được tờ giấy này chính là cậu? Có lẽ Thang Viên chỉ là thích tiền mà thôi, như vậy bất kỳ một ai đó, bất kỳ một ai đó.... Viên Tiêu nắm gút gao tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay, đầy mắt âm trầm đáng sợ.

Thang Viên vì để thành toàn cho Viên Tiêu, nên đã mấy ngày không đi tìm cậu, mỗi lần Viên Tiêu gọi tới, cô đều có việc từ chối, ngay cả đi học cũng không đi cùng cậu nữa. Viên Tiêu nghĩ mãi không ra, không hiểu vì sao Thang Viên lại xa lánh mình. Từ trung học đến giờ, loại chuyện như vậy Thang Viên không chỉ làm một lần, nhưng mà mỗi lần đều có nguyên nhân, không phải vì giáo viên cảnh cáo thì là vì những lời đồn đại của bạn bè, nhưng mà gần đây, cậu không hề nghe thấy tin đồn nào cả, Thang Viên vì sao lại phải làm như vậy? Có phải...có đã biết rõ chuyện kia hay không? Đôi mắt Viên Tiêu nhất thời tối sầm xuống, nếu có ai dám làm miệng, cậu tuyệt đối sẽ không để người kia dễ chịu!

Nhưng việc cấp bách bây giờ chính là phải làm thay đổi thái độ của Thang Viên, lần này nên làm như thế nào đây? Viên Tiêu ngồi sau cùng nhìn tóc đuôi ngựa cao cao của Thang Viên suy nghĩ. Bỗng nhiên cậu cảm thấy có một tâm mắt giống cậu đang nhìn về phía Thang Viên, cậu hướng mắt nhìn về phía ấy, ánh mắt nhất thời trở nên lạnh lùng, đó nghĩa là gì? Ái mộ? Viên Tiêu cười nhạt, tốt tốt, vật hy sinh đến đây, bất luận vì cái gì mà nhìn Thang Viên nhà cậu như vậy đều đáng chết!

Hôm sau, giữa lúc Thang Viên đang ăn cơm, bỗng nhiên điện thoại vang lên: “Viên Tiêu, chuyện gì?”

“Thang Viên nhì, đau...đau quá!” Giọng nói Viên Tiêu tràn đầy đau đớn từ đầu bên kia điện thoại truyền tới, Thang Viên chấn động, đến cơm cũng chẳng ăn tiếp, vội vàng cầm điện thoại chạy ra khỏi căn tin ồn ào, lo lắng hỏi: “Viên Tiêu, cậu nói rõ ràng một chút, đau ở đâu hả? Cậu làm sao vậy?”

>

“Cánh tay....cánh tay bị gãy...” Viên Tiêu đau đớn rên rỉ, Thang Viên nghe được kinh hồn bạt vía, đứa nhỏ này rốt cuộc bị sao vậy? Cánh tay sao có thể bị gãy? Cùng người ta đánh nhau rồi sao? Ăn không thiết thòi? Trong lòng Thang Viên nóng như lửa đốt: “Viên Tiêu, cậu đang ở đâu? Nói vị trí cụ thể của cậu cho tớ biết!”

“Thang Viên nhì...tớ ở sân bóng rổ....”

Thang Viên bóp một tiếng cắt đứt điện thoại, trực tiếp chạy về phía sân bóng rổ, vừa đến sân liền nhìn thấy một đám người xúm xít đứng vây quanh, còn có người chỉ chỉ trỏ trỏ không biết đang nói cái gì. “Nhường một chút! Xin nhường một chút!” Thang Viên sử dụng hết tất cả vốn liếng chen lấn vào đám người, rốt cuộc nhìn thấy Viên Tiêu đang nửa nằm trên đất.

Sắc mặt của cậu tái mét, hàm răng cắn chặt môi dưới, vẻ mặt cực kỳ đau đớn. Mũi Thang Viên bỗng chua xót, khăn trương chạy tới nâng cậu dậy, từ trên nhìn xuống: “Sao vậy? Làm sao lại biến thành cái dạng này?”

Viên Tiêu vừa thấy Thang Viên chạy tới, hốc mắt đều đã đỏ, đột nhiên ôm cô vào lòng, vô cùng tủi thân: “Thang Viên nhi, đau quá, đau chết mất!”

Thang Viên cũng không dám giẫy thoát khỏi cậu, sợ đụng tới vết thương, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nói cho tớ biết!” Nếu là có người bắt nạt cậu, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ!

Không ngờ Viên Tiêu còn chưa mở miệng, người bên cạnh đã nói: “Chúng tớ đang chơi bóng rổ, chính cậu ấy không cẩn thận đụng vào tớ, kết quả ngã gãy cánh tay.” Thang Viên ngẩng đầu nhìn, đây không phải là Lý Dịch học cùng lớp bọn họ sao? Nhưng mà cậu ta vừa nói cái gì, Viên Tiêu đụng vào cậu ta? Vậy ý cậu ta là Viên Tiêu bị như thế là xứng đáng?

“Thật không? Viên Tiêu nhà chúng tôi có thể chơi bóng rổ rồi sao? Ý của cậu là Viên Tiêu cố ý đụng vào cậu?” lòng này Thang Viên nhấn lại, cô hung ác nhìn Lý Dịch, dáng vẻ kia cực kỳ giống gà mẹ bảo vệ gà con. Thang Viên không ý thức được chính mình tức giận, thậm chí câu “Viên Tiêu nhà chúng tôi” cũng thốt ra khỏi miệng, bên cạnh có không ít sinh viên học viện tài chính, mà cô cùng Viên Tiêu cũng không phải là sinh viên vô danh gì trong trường, nhất thời đám người xì xào bàn tán, chỉ tiếc Thang Viên đang trong cơn tức giận căn bản không có nghe thấy.

Lý Dịch bị cô nhìn như vậy lập tức trở nên luống cuống, anh vốn thích Thang Viên, lần này xảy ra chuyện của Viên Tiêu, anh chỉ sợ Thang Viên trách mắng lên đầu mình, cho nên mới cụp lời mở miệng giải thích, không nghĩ tới lại vẫn bị cô hiểu lầm.

Kỳ thật anh không biết vì sao Viên Tiêu đang tốt đẹp lại bỗng nhiên ngã xuống, thời điểm mình mang bóng đi qua rõ ràng chỉ va chạm vào cơ thể cậu, nhưng mà cậu ta liền lao đảo rồi ngã, lại còn bị thương nghiêm trọng như vậy.

“Thang Viên, cậu thật sự hiểu lầm, tớ...” Lý Dịch còn chưa nói xong, bên kia Viên Tiêu kêu đau một tiếng liền hấp dẫn sự chú ý của Thang Viên, “Vẫn còn đau sao, tớ mang cậu tới phòng y tế của trường.” Nói xong liền đỡ Viên Tiêu từng bước rời khỏi sân bóng rổ, ngay cả liếc mắt nhìn Lý Dịch cũng không.

Lý Dịch nóng nảy, đúng lúc này Viên Tiêu quay đầu lại, khỏe môi giương lên, lộ ra một nụ cười khiêu khích, nào Lý Dịch nhất thời nóng lên, liếc nhìn lướt về phía Thang Viên kêu to: “Cậu không có nhìn thấy sao? Cậu ta căn bản là cố ý! Cậu ta chính là muốn hấp dẫn lực chú ý của cậu.”

Bước chân Thang Viên dừng lại, quay đầu nhìn Viên Tiêu, Viên Tiêu không rên một tiếng đứng bên cạnh cô, lông mi dài run rẩy, đôi mắt ướt át, dáng vẻ trông cực kỳ giống con nai con đang hoảng sợ. Nhìn như vậy Thang Viên càng cảm thấy tức giận hơn nữa, cô cẩn thận buông Viên Tiêu ra, chuyển hướng nhìn về phía Lý Dịch: “Viên Tiêu là người như thế nào tôi rõ ràng hơn cậu, không cần cậu phải nói! Còn có, nếu để cho tôi nghe được cậu nói xấu Viên Tiêu một lần nữa, đừng trách tôi không khách khí!” Hừ, phụ nữ đều không dễ chọc! Còn dám hăm dọa Viên Tiêu nhà cô, phải cho cậu ta nếm mùi lợi hại của cô! Ánh mắt Thang Viên tỏa ra sắc bén. Không quan tâm Lý Dịch giậm chân ở sau lưng, đỡ Viên Tiêu đến thẳng phòng y tế của trường.

Viên Tiêu cúi người ngửi thấy hương thơm từ trên người Thang Viên liền nở nụ cười, người, chỉ có ngoan độc với bản thân, mới có thể đoạt lấy vật mình muốn tìm.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phân ly

Viên Tiêu bị gãy tay phải, Thang Viên không thể không tận tâm tận lực chăm sóc cậu một tháng. Theo ý cô, Viên Tiêu là em trai của mình, cậu ấy sinh bệnh mình chăm sóc cũng không có gì đáng trách, nhưng những người khác lại cảm thấy mối quan hệ giữa hai người họ không hề bình thường.

Từ đó về sau bên người Thang Viên, người theo đuổi cô gần như không có, cô cũng biết trên người mình đã sớm dán cái nhãn “Viên Tiêu”. Chỉ có các bạn cùng phòng biết rõ chuyện gì đang xảy ra, có một lần bạn cùng ký túc xá nói chuyện này cho Thang Viên, lúc đầu Thang Viên vẫn cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó cô lại cảm thấy như vậy cũng không có gì là không tốt, dù sao bây giờ cô vẫn chưa muốn nói chuyện yêu đương. Kiếp trước bị thương quá sâu, bảo coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra thì cô không làm được.

Thành tích của Thang Viên rất tốt, năm thứ ba đại học được phân đến công ty chứng khoán HD lớn nhất thành phố J, ở nơi đó nửa năm liền được công ty đề nghị ký hợp đồng, từ đó không còn lo ngại về vấn đề việc làm nữa. Vốn trường đại học muốn cô tiếp tục thi nghiên cứu sinh, nhưng Thang Viên đã cự tuyệt ý tốt của giáo sư, cô biết rõ mục đích cuối cùng của mình là gì, nghiên cứu sinh ba năm chỉ làm lãng phí thời gian thôi. Cô bây giờ, đã khẩn cấp muốn dùng tiền tài đi ngược lại cuộc sống kiếp trước rồi.

Nhưng mà, tin tức này cô không nói cho bất kỳ một ai khác, dù sao nếu giọng điệu đoán đo không phù hợp sẽ biến thành khoe mẽ. Năm học thứ tư, cô ngoan ngoãn làm một sinh viên tốt, chờ mong ngày nào đó tốt nghiệp. Hiện giờ, cô đã không cần hỏi xin ba mẹ tiền sinh hoạt phí, vài năm gần đây giá đất ở thành phố J càng ngày càng cao, tự nhiên tiền thuê nhà cũng sẽ tăng theo, tiền thuê nhà cô thu được từng tháng càng ngày càng nhiều, cô đã trả hết nợ cho Viên Tiêu, tiền mặt trên tay cũng dần dư dả, mỗi lần tới ngân hàng nhìn những con số nhảy nhót trong lòng cô dần yên ổn trở lại, kiếp này mặc kệ thế nào cô cũng sẽ không phải buồn phiền vì chuyện tiền bạc!

Sau khi uống xong rượu tốt nghiệp nên đường ai nấy đi, Viên Tiêu từng hỏi cô muốn làm việc ở ở đâu, cô nói còn chưa quyết định, Viên Tiêu dường như có điều gì đó muốn nói, nhưng rồi lại nhin xuống, anh lần đầu tiên mang dáng vẻ nghiêm túc đứng trước mặt Thang Viên, ánh mắt anh nhìn cô đầy trịnh trọng nói: “Thang Viên nhi, tớ muốn trở về thành phố R, chúng ta cùng nhau trở về đi.”

Thang Viên không biết cậu dùng tâm tư nào để mời cô cùng trở về thành phố R, có lẽ là thói quen có từ nhiều năm trước, nhưng cô vẫn lắc đầu, tránh đi ánh mắt của anh: “Tớ muốn ra ngoài lăn lộn một lần.” Có ý tứ gì không cần nói cũng biết, sắc mặt Viên Tiêu có chút xấu đi, nhưng vẫn duy trì hai lúm đồng tiền nhỏ như trước, nhìn cô tha thiết: “Thang Viên nhi, cùng trở về với tớ đi, có được không? Chúng ta đã như vậy nhiều năm rồi.”

Thang Viên thích sự hồn nhiên của anh, mà lúc này nghe cậu nói vậy, gương mặt lần nữa xuất hiện sự nồn nóng, giống như trở lại thời trung học. Mỗi người đều từng có cuộc sống riêng, cái gì mãi mãi, cái gì cả đời thực ra chỉ là chữ in trong sách, vì sao anh lại không rõ?

“Viên Tiêu.” Thang Viên chống lại đôi con ngươi của cậu nói từng câu từng chữ: “Chúng ta bất quá chỉ là bạn học thôi, có lẽ vẫn là bạn tốt, nhưng cậu phải biết rằng, mỗi người đều có lựa chọn khác nhau, tớ không có nghĩa vụ vì cậu mà phải buông tha cho lựa chọn của chính mình.” Những lời này cô nói không hề lưu tình, thậm chí nói trở mặt thì chính là trở mặt, lạnh lùng giống như là đang nói với một người xa lạ. Viên Tiêu ngẩng ngẩng cả người, anh đã biết cô sẽ cự tuyệt, cũng đã sớm nghĩ ra một phương pháp tốt để ứng đối, nhưng không nghĩ cô lại trực tiếp nói ra như vậy, khiến cho toàn bộ sự chuẩn bị của anh đều không có chỗ dùng.

“Thang Viên nhi, tớ...”

“Được rồi, cứ như vậy đi, tớ đã ký hợp đồng với HD, không có khả năng trở về thành phố R nữa!” Thang Viên ném ra một câu rồi nghiêng đầu quay sang chỗ khác chuẩn bị bước đi, cô không biết nên đối mặt với đôi con ngươi trong suốt hồn nhiên kia như thế nào, mỗi lần đều không nhận được thỏa hiệp, rõ ràng giữa hai người không hề có chuyện gì, nhưng vì sao cô lại luôn mềm lòng với cậu? Tình cảm thật ra là cái gì, vô luận tình bạn hay là tình yêu, cô nghĩ cô đã đủ hiểu biết, cô không thể bị cái loại hư vô mờ mịt gì đó ràng buộc!

“Cậu ký hợp đồng với HD? Ký lúc nào? Vì sao cậu lại không nói cho tớ biết?” Viên Tiêu xông tới nắm chặt cánh tay cô ép hỏi. Bị khí thế bất ngờ của cậu làm hoảng sợ, Thang Viên thật lâu không nói nên lời, có lẽ là do áp lực của mọi người đè lên khi cậu trở thành chủ tịch hội học sinh gây nên! Cô cũng không nghĩ nhiều, dù sao mỗi người tại những thời điểm khác nhau đều phải diễn những vai diễn khác nhau, tự nhiên sẽ không có khả năng luôn luôn mang một dáng vẻ.

“Học kỳ sau của năm ba, bây giờ thì cậu biết rồi.” Thang Viên đẩy đẩy tay cậu, “Viên Tiêu, chúng ta có điện thoại, có internet, mặc kệ thế nào cũng đều có thể liên lạc.”

“Đủ rồi.” Viên Tiêu đột nhiên quát bảo cô im lặng, Thang Viên sững sờ tại chỗ, lúc này khuôn mặt Viên Tiêu âm trầm đến đáng sợ, gân xanh trên thái dương nhảy động, vẻ mặt đáng yêu lại vô hại lúc bình thường lúc này trở nên vẩn vơ: “Tớ vẫn cho là tớ thắng, thì ra cuối cùng vẫn là cậu....vẫn là cậu...” Anh bặm mặt lão đạo từng bước lùi về phía sau, miệng thì thảo nhấc đi nhấc lại, mặc dù Thang Viên không rõ cậu đang nói cái gì, nhưng vẫn đi lên phía trước giữ chặt cậu: “Viên Tiêu, cậu đừng như vậy, tớ...”

“Thang Viên nhi, cậu đi HD đi, tớ sẽ trở về thành phố R, tớ nhất định phải trở về, tớ không thể không trở về...” Cậu nói năng có chút lộn xộn, nhưng Thang Viên vẫn nghe hiểu những gì cậu nói, cô buông tay ra, nhìn cậu đi xa từng chút một, nói nhiều nữa cũng không có tác dụng, cuối cùng vẫn là cách xa. Cô rất khó chịu, lại vẫn kiên định như cũ duy trì ý nghĩ của chính mình, con người đều ích kỷ, cô không thể chỉ vì Viên Tiêu mà buông tha công việc ở HD, còn về cậu suy nghĩ thế nào, mặc kệ đi, nếu về sau còn có thể làm bạn bè, cô cũng sẽ rất vui vẻ, nhưng nếu vì vậy mà chặt đứt quan hệ...vậy thì thôi đi.

Tháng năm năm đó, Thang Viên đến HD làm việc, mà Viên Tiêu thì lại trở về thành phố R. Trước khi cậu đi, Thang Viên đến sân bay tiễn, lúc đó Viên Tiêu đã sớm khôi phục lại, vẫn là đáng vẻ cười hi hi như trước, bảo Thang Viên nhất định phải thường xuyên liên lạc cùng cậu, không thể quên cậu....Thang Viên đồng ý từng cái một, thật ra, cho dù cậu không nói cô cũng tuyệt đối không thể nào quên cậu. Cô từ phía sau nhìn bóng dáng Viên Tiêu càng lúc càng đi xa, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí còn có chút hoảng hốt.

Chỉ trong chớp mắt mà đã qua nhiều năm như vậy, cuộc sống của cô cũng đã xảy ra biến hóa đến long trời lở đất, cuộc sống bây giờ của cô gần như khác hoàn toàn kiếp trước, nhưng đôi khi cô vẫn cảm thấy bàng hoàng, cảm thấy không biết nên làm như thế nào, mà loại cảm giác này từ sau khi Viên Tiêu rời đi càng trở nên mãnh liệt, Thang Viên có chút vô lực dựa vào một cột đá lớn trong sân bay, hai mắt nhắm lại. Có lẽ, không phải cậu ý lại cô, mà là cô đã quá ý lại cậu rồi.

Cô khe khẽ thở dài, cố gắng đem các suy nghĩ lung tung lộn xộn ném ra khỏi đầu óc, trong cuộc sống của cô đã ít đi một người chỉ vì muốn tiếp tục bước tiếp, trong một khắc kia cô đã quyết định sẽ tiếp tục bước tiếp quyết tâm không để tình cảm ràng buộc, bây giờ cô vẫn tiếp tục tin vào điều đó, bước tiếp, không dừng lại vì bất luận kẻ nào! Thang Viên vươn thẳng lưng quay người bước nhanh về phía cửa sân bay, kế tiếp là một cuộc chiến mới rồi.

Thang Viên cũng không phải người mới, kiếp trước mọi khó khăn cô đều đã đi qua, cô biết nên làm thế nào để nổi bật trước kẻ khác, biết khi nào nên tiến khi nào nên lui, vậy cho nên cô rất nhanh cô đã được đồng nghiệp trên dưới khen ngợi hết lời, công việc cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Tiền lương ở HD rất cao, mặc dù đối với sinh viên mới tốt nghiệp ra trường như cô mà nói, cô đã chuyển đến sống tại ngôi nhà hồi năm hai đại học cô mua sinh sống, như vậy, trừ bỏ ăn cơm ngồi xe, cô gần như không thiếu tiền bạc, hoàn toàn không giống một sinh viên vừa mới tốt nghiệp buồn rầu vì tiền, mà công việc tại HD cũng không nặng, lúc có thời gian rồi cô bắt đầu học đầu tư cổ phiếu, mặc dù kiếp trước cô không hiểu cổ phiếu, nhưng mà công ty nào có tiền đồ cô vẫn biết chút ít.

Có lẽ tại phương diện này rất có thiên phú, Thang Viên đầu tư cổ phiếu rất nhanh liền được lời một khoản không ít, cô vốn là một nhà đầu tư rất cẩn thận cung không đủ cầu, còn như lâu dài, cô vẫn không dám thử. Thang Viên cảm thấy mình đang như rút xuống hố tiền, toàn bộ đều lấy tiền làm trọng, mặc dù bây giờ đã có không ít tiền, nhưng cô vẫn hy vọng càng nhiều càng tốt. Cô không cảm thấy như vậy thì có gì không tốt, kiếp trước cô nghèo túng, bây giờ biết rõ sức mạnh của tiền mới càng thêm quý trọng những gì trong tay đã có.

Viên Tiêu cơ hồ mỗi ngày đều gọi một cuộc điện thoại, lúc đầu Thang Viên vẫn rất vui vẻ nhận điện thoại của cậu, nhưng mà dần dần có chút không chống đỡ kịp, ban ngày cô bận rộn công tác, sau khi tan tầm khó khăn lắm mới có chút thời gian để nghỉ ngơi, lại bị điện thoại của Viên Tiêu quấy nhiễu, mà mỗi lần trò chuyện đều phải hơn một tiếng, nếu không phải cô phát hỏa Viên Tiêu tuyệt không cúp máy, Thang Viên thật sự sợ hãi trình độ bám người như vậy của cậu, hơn nữa, dần dần tiếp xúc với xã hội bên ngoài, cô cũng hiểu được có chỗ nào đó không bình thường, ví như chỉ là bạn bè nào có một ngày một cú điện thoại như vậy?

Cô hy vọng là bản thân mình đang suy nghĩ quá nhiều, dù sao cho đến bây giờ Viên Tiêu vẫn chưa nói ra bất cứ cái gì, huống hồ nếu cậu thật sự thích cô, lấy tính cách đơn thuần của cậu mà nói sao có thể giấu được ở trong lòng? Khi hai người đang trò chuyện, Thang Viên uyển chuyển giải bày mình không muốn thường xuyên liên lạc như vậy, bên kia Viên Tiêu làm như nghe không hiểu, Thang Viên cực lý đầu đầu, lại không biết nên nói trắng ra với cậu như thế nào.

Cô không biết, đầu dây bên kia, sắc mặt Viên Tiêu đã hoàn toàn thay đổi.

“Anh, em không nên đi, không nên rời khỏi thành phố J.” Viên Tiêu ném chiếc điện thoại lên sofa, mười ngón tay bấu chặt góc bàn, vẻ mặt hung dữ vô cùng.

“Viên Tiêu, đừng để anh nhắc nhở chú lần nữa.” Viên Dịch đẩy tài liệu đi ngang đầu lạnh lùng nhìn Viên Tiêu: “Nếu chú muốn vì một người phụ nữ mà phá hủy tất cả, anh sẽ lập tức làm cô ta, anh không nói đùa.”

“Viên Dịch, anh dám động tới cô ấy một lần xem!” Viên Tiêu hung hăng ném một xấp tài liệu lên người Viên Dịch, trong mắt lóe ra hàn quang, giống như người đang đối mặt với mình không phải là anh trai thân thiết, mà là kẻ thù.

“Không muốn cho anh cơ hội thì lập tức làm việc cho anh! Chú có biết, Nếu chúng ta không tranh sẽ không còn bất cứ cái gì cả.” Viên Dịch không thèm để ý em trai vô lý, giống như người ném anh không phải là cậu.

Viên Tiêu từ từ cúi đầu xuống đất, giọng nói ni non trầm thấp vang lên trong căn phòng yên tĩnh: “Đúng vậy, nếu cái gì cũng không có vậy thì càng không có tư cách rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thăm dò

Không biết có phải những lời nói bóng gió của cô có tác dụng hay không, bắt đầu từ ngày đó các cuộc điện thoại từ Viên Tiêu gọi tới thực sự ít đi, nhưng mà chỉ là ít đi một chút thôi, vẫn cách hai ba ngày lại gọi một lần. Thang Viên trong lòng cảm thấy cực kỳ áy náy, trong cả quá trình kết giao cùng Viên Tiêu, người chủ động thường là Viên Tiêu, còn cô, chỉ là bị động tiếp nhận sự quan tâm của anh. Không cần nghi ngờ, nếu Viên Tiêu không liên lạc với cô, cô căn bản sẽ không chủ động liên lạc với anh. Viên Tiêu giống như một đứa trẻ không thành thực, thích ý lại cô, quần lấy cô. Mà cô, thật ra không hề thích như vậy, thậm chí là chán ghét, trong mắt người khác, bọn họ tình cảm đặc biệt tốt, nhưng chỉ có mình cô biết, tất cả chỉ là do Viên Tiêu chủ động. Không phải cô máu lạnh, mà là thật sự sợ hãi loại kết giao thân thiết gắn bó này.

Thang Viên không biết Viên Tiêu vì sao lại nghe hiểu ý tứ của cô, cũng không biết Viên Tiêu đơn thuần đến mức không thể đơn thuần hơn kia có suy nghĩ miên man không. Cô cảm thấy như bây giờ rất tốt, không phải cô không cần tình cảm thân thiết giữa hai người bọn họ, mà là liên lạc thường xuyên khiến cô bị áp lực rất lớn. Nhưng mà trong lòng cô vẫn cảm thấy thực xin lỗi Viên Tiêu.

Viên Tiêu đơn thuần mà trực tiếp, nghĩ muốn cái gì đều trực tiếp nói ra, không che giấu chính mình, mà cô, vì ích kỷ đã không biết bao nhiêu lần tổn thương cậu, nhưng Viên Tiêu cũng không để ý, vẫn trái phải vây quanh cô, cho nên số lần Thang Viên quan tâm Viên Tiêu qua điện thoại tăng lên rất nhiều, giọng nói cũng dịu dàng trở lại.

Không thể không nói, đối với Viên Tiêu, đây là một kinh hi ngoài ý muốn, anh thích Thang Viên như vậy, mặc dù bị ngăn cách bởi hai thành phố, nhưng đối với cuộc sống hiện tại của Thang Viên anh đều biết rất rõ ràng. Thang Viên căn bản không đề phòng anh, anh chỉ cần làm bộ hỏi một phen là đã biết toàn bộ mọi chuyện của cô.

Viên Tiêu sở dĩ dám liều trở về thành phố R như vậy là bởi vì anh hiểu Thang Viên rất rõ, Thang Viên không hề cảm thấy hứng thú với tất cả mọi thứ chung quanh, dù sao lực chú ý của một con người cũng đều có giới hạn, nếu Thang Viên bị những chuyện bên lề phân tán lực chú ý, vậy thì thời gian dành cho anh liền ít đi rồi. Ở trong lòng anh, quả thực là hận không thể nhét Thang Viên vào trong túi áo để tùy thời mang đi, như vậy thì lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô, như vậy có thể ngăn chặn những ánh nhìn trộm từ bên ngoài!

Thời điểm tết Đoan Ngọ, Thang Viên trở về trường nhận bằng tốt nghiệp cùng chứng chỉ học vị, lúc xuống xe từ xa xa đã nhìn thấy Viên Tiêu đang đứng chờ ở cửa lớn, cô cau mày nhìn lên bầu trời, ánh nắng gắt tỏa xuống mọi nơi, lại nhìn Viên Tiêu bị phơi nắng đến khuôn mặt đỏ bừng, vội bước tới cầm ô che cho anh: “Không biết tìm một chỗ râm mát ngồi sao?”

Viên Tiêu cười ngây ngô, gãi gãi đầu: “Tớ sợ cậu không nhìn thấy tớ.”

Trong lòng Thang Viên có chút chua xót, đã qua nhiều năm, mà Viên Tiêu vẫn giống như thiếu niên ôm bả cá năm đó như thế, dùng ánh mắt lấp lánh này nhìn cô, làm nũng với cô, đem một câu nói thuận miệng của cô trở thành thánh chỉ, một chút cũng không thay đổi. Thang Viên phá lệ cười với anh: “Đi thôi, lấy xong mọi thứ tớ mời cậu ăn cơm.”

Viên Tiêu kinh hi dị thường, số lần Thang Viên chủ động mời anh quả thực chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thì ra khoảng cách xa một chút cũng không phải là không có lợi!

Đây là lần đầu tiên Viên Tiêu được ăn cơm Thang Viên tự tay nấu, dù là những món ăn gia đình vô cùng đơn giản, anh lại giống như là được ăn các loại mỹ vị gì đó, cảm đầu cảm cổ ăn, một bát lại một bát, làm hại Thang Viên không dám xới thêm cơm cho cậu, sợ cậu bị đau bụng.

Ăn cơm xong, Thang Viên vào trong bếp rửa bát, Viên Tiêu thể nhưng lại ngồi ngay ngắn trên ghế sofa đợi cô xong việc, anh nhìn bóng dáng Thang Viên bận rộn trong bếp thật lâu, đồ khỏe mắt.

Từ lúc sinh ra cho đến bây giờ, đã bao lâu rồi? Rất nhanh đã qua hai mươi năm rồi, những món ăn tinh xảo kia đã giúp anh gắng gượng sống lâu đến như vậy, rất nhiều người đều hâm mộ anh, hâm mộ anh cái gì cũng có, hâm mộ sự giàu có của anh, nhưng có ai biết thực ra anh chỉ muốn ngừng lại một chút ăn những món ăn gia đình đơn giản.

“Tránh ra! Tôi không quan tâm tới cậu, đi tìm anh trai cậu đi!”

“Cút! Cút hết cho tôi! Ba người các người đều khổ nạn giống nhau!”

“Đừng quán lấy tôi! Viên Tiêu, cậu cũng đã bốn tuổi rồi.”

Những thứ này dường như đã trôi qua rất lâu giờ trong nháy mắt lại mãnh liệt ập vào óc anh, Viên Tiêu ngửa đầu tựa vào sofa, dùng ngón tay cái lau đi giọt lệ ở khóe mắt, anh là Viên Tiêu, em trai Viên Dịch, anh không thể không kiên cường, nếu không kiên cường anh sẽ không có cách nào sống sót... Nhưng Thang Viên thì, anh dịu dàng vuốt ve chiếc gối ôm vẫn còn lưu lại hương thơm của cô, tớ có thể ở bên cạnh cậu yếu đuối một lần được không?

Tiếng chuông điện thoại chói tai làm ngắt đoạn suy tưởng của Viên Tiêu, anh nghiêng đầu hướng về phía bóng lưng Thang Viên kêu to: “Thang Viên thì, điện thoại của cậu.”

Hiện tại khắp tay Thang Viên đều là bọt xà phòng, căn bản không có khả năng nghe điện thoại, cô không quay đầu đáp lại một câu: “Thay tớ nhận đi, hỏi xem có chuyện gì?”

Viên Tiêu trong lòng vui vẻ, đề xuống nút trò chuyện: “Xin chào!”

Bên kia trầm mặc vài giây rồi mới truyền đến một giọng nam: “Xin hỏi đây có phải điện thoại của Thang Viên không?”

Trong lòng Viên Tiêu lộp bộp một tiếng, dường như có dự cảm không tốt: “Đúng vậy, anh là ai?”

“Vậy anh là ai? Sao điện thoại của cô ấy lại ở trong tay cậu?” Giọng nói của người bên kia mang theo địch ý rõ ràng, Viên Tiêu sao lại không biết? Tay cầm điện thoại bắt đầu xiết chặt, nhìn về phía Thang Viên cuối cùng vẫn quyết định nhịn xuống, trong giọng nói thoáng hiện một tia khờ dại: “Tôi là em trai của cô ấy, xin hỏi anh là ai?”

“A, cái đó...chị gái em ngày mai có rảnh không? Anh muốn mời cô ấy đi ăn cơm.” Người bên kia dường như có chút xấu hổ, anh ta dừng lại một chút lại nói thêm một câu: “Đương nhiên em cũng có thể tới.”

“Không có thời gian!” Viên Tiêu không nhin được nữa, trực tiếp rống ra ba tiếng, cúp điện thoại. Cho tới bây giờ, chuyện người đàn ông kia muốn làm không cần nói cũng biết.

Lúc này Thang Viên cầm khăn mặt đi tới, một bên lau nước trên tay một bên không để ý nói: “Ai vậy?”

Viên Tiêu nhin nôn nóng trong lòng xuống, nở nụ cười lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ: “Thang Viên thì, có người muốn theo đuổi cậu nha!”

“Cái gì?” Tay Thang Viên dừng lại một chút, lập tức nhú màu hồng: “Nói bừa cái gì vậy, rốt cuộc là ai gọi tới?”

“Tớ cũng không biết là ai, anh ta chưa nói, chỉ bảo ngày mai muốn mời cậu đi ăn cơm, còn muốn tớ đi cùng, thật sự là hào phóng nha!”

“Bệnh thần kinh!” Thang Viên ngồi xuống bên cạnh Viên Tiêu cầm lấy điện thoại xem số vừa gọi tới, thì ra là một đồng nghiệp nam cùng công ty, nhưng mà giữa bọn họ cũng không kết giao gì, biết số điện thoại của anh ta đơn thuần là vì hôm đó máy tính của cô bị hỏng màn hình trống rỗng, bắt đặc dĩ đành phải tới bộ phận máy tính tìm người. từ đó mới lưu lại dãy số này. “Anh ta thật sự nói như vậy sao?”

Viên Tiêu dùng lực gật đầu, vô cùng đơn thuần nhìn Thang Viên: “Thang Viên thì, cậu muốn dẫn tớ đi ăn tiệc lớn sao?” Dáng vẻ kia cực kỳ giống đứa trẻ đang chờ mong món đồ chơi mà mình hằng mơ ước.

Không biết tại sao trong lòng Thang Viên lại có chút bức bối, cô hung hăng trừng mắt nhìn Viên Tiêu, trực tiếp đem xóa đi cuộc gọi của người nọ: “Muốn thì tự cậu đi đi.” Thang Viên không biết cảm giác này từ đâu mà tới, giống như là, nói như thế nào đây, giống như con trai mình nuôi lớn lại hung

bạo đem mình giao cho người khác. Ai, Thang Viên cảm thán, quả nhiên là tuổi tác trong lòng quá lớn, cứ nhiên lại vì một câu nói của Viên Tiêu lại trở nên đa sầu đa cảm.

Đáy mắt Viên Tiêu lóe lên một tia sáng, lại gần Thang Viên cọ xát rồi chờ mong nhìn cô, trong mắt đều là tò mò không che đậy: “Thang Viên nhi, cậu không muốn yêu đương sao?”

Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi! Dưới đáy lòng Thang Viên găm thét, mỗi lần Viên Tiêu bày ra vẻ mặt như vậy cô đều không chống đỡ được, quả thực là hận không thể đem tất cả chính mình đưa cho Viên Tiêu. Thang Viên ho khan hai tiếng lấy lại bình tĩnh: “Yêu đương? Qua vài năm nữa đi, bây giờ còn chưa nghĩ đến chuyện này.”

“Nhưng mà ngộ nhờ cậu gặp một người mà cậu cực kỳ cực kỳ thích thì sao?” Viên Tiêu đặc biệt dùng hai chữ ‘cực kỳ’, giọng điệu nặng thêm vài phần gợi ý Thang Viên. Thang Viên khinh bỉ nhìn anh, nghĩ thâm, quả nhiên là một đứa trẻ đơn thuần, làm gì có chuyện ù ù cạc cạc thích một người, tình yêu đều phải bắt nguồn từ hai phía, một là nhất kiến chung tình (*), một là lâu ngày sinh tình. Mà cô đã sớm qua tuổi rung động, có lẽ kiếp này sẽ không còn xúc động thêm lần nào nữa. Nếu nói đến cái thứ hai, Thang Viên bỗng nhiên lờm Viên Tiêu, toàn thân bỗng rung mình một cái, hay là thôi đi.

“Không có.” Thang Viên khẽ thở dài một tiếng, sau đó chuyển đề tài: “Nhưng sao cậu lại có hứng thú với chuyện này? Muốn yêu đương rồi hả?”

“Mới...mới không có.” Viên Tiêu lấp bắp kháng nghị, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ triệt để.

Ôi, thật muốn yêu đương rồi hả? Thang Viên bị anh gọi lên hứng thú: “Nhìn trúng rồi sao? Nói với tớ một chút, tớ giúp cậu nghĩ cách!”

Cậu đừng hỏi tớ nữa! Viên Tiêu trong lòng hò hét, giờ khắc này Thang Viên chỉ cách anh vài centimet, lúc cô nói chuyện, giọng nói ảm áp hòa lẫn cùng hơi thở thơm ngát đều phun lên lỗ tai anh, nhưng cô một chút cũng không biết, lại vẫn nhìn anh chằm chằm, việc này quả thật là đang hành hạ anh mà! Viên Tiêu muốn dịch mông xa cô một chút nhưng cô lại không chịu buông tha, nên anh chỉ có thể vui sướng chịu đựng loại hành hạ ngọt ngào này.

“Viên Tiêu, tớ phát hiện ra một chuyện.”

“Cái...cái gì?” Viên Tiêu trong lòng nhảy dựng, giọng nói mang theo chút sợ hãi. “Cậu phát hiện ra cái gì?”

“Sao cậu đỏ mặt vậy?” Thang Viên kỳ quái tóm lấy lỗ tai anh, vẫn còn không sợ chết tiếp tục trêu chọc anh: “Nhìn xem ngay cả lỗ tai cũng đỏ này.”

Oanh, giờ phút này, đại não Viên Tiêu trở nên trống rỗng, bàn tay lạnh của cô cứ như vậy nắm lấy tai anh, cái loại đau đớn xen chút cảm giác tê dại này khiến anh thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Không thể chịu đựng được nữa! Thang Viên nhi, đây là cậu tự đưa tới cửa.

Viên Tiêu bỗng nhiên xoay người trực tiếp đặt Thang Viên ở dưới thân: “Thang Viên nhi, cậu bắt nạt tớ, tớ muốn hoàn trả lại.”

Thang Viên túng quẫn, ai có thể nói cho cô biết vì sao bỗng nhiên hôm nay anh lại trở nên thông minh không? Nhưng tư thế của hai người bọn họ bây giờ...đường như có phần không ổn nha! Thang Viên đẩy đẩy anh: “Cậu đứng lên cho tớ! Thật nặng nha!”

“Thì ra Thang Viên nhi sợ bị đè sao?” ánh mắt Viên Tiêu cong cong, cả cơ thể đều mạnh xuống, tay chân giống như bạch tuộc ôm cô gắt gao, đúng tiêu chuẩn tư thế nam trên nữ dưới. Thang Viên trở nên luống cuống, không phải sợ Viên Tiêu làm ra chuyện gì đó, chỉ là cảm thấy tư thế này rất nguy hiểm, trong lòng cô vẫn luôn xem Viên Tiêu như em trai, mà bây giờ, cô dùng hết sức mạnh toàn cơ thể, vẫn không rung chuyển được anh, lúc này Thang Viên mới bừng tỉnh, thiếu niên đã từng cùng cô lớn lên này đã sớm bị thời gian tạo hình thành một thanh niên khỏe mạnh.

“Viên Tiêu, cậu còn không đứng dậy tớ liền tức giận!” Thang Viên đành phải ra đòn sát thủ, cô biết Thang Viên sợ nhất là cô tức giận, quả nhiên, Viên Tiêu tay chân luống cuống rời khỏi cô, vẻ mặt như đang sợ bị trừng phạt. Thang Viên không thể nào đem đáng về đó của anh làm nơi trú ẩn, đành phải vỗ vỗ vai anh: “Cậu chừng nào thì trở về thành phố R?”

“Ngày...hôm nay.” Không chút nghĩ ngợi muốn thốt ra hai chữ ‘ngày mai’, may mà phản ứng kịp lập tức sửa lại lời. Anh thương tâm biết bao, chỉ là muốn bên cạnh cô ngày ngày thêm một ngày cũng không thể được nữa rồi.

“Nhanh như vậy?” Thang Viên có chút giật mình, nhưng lại nghĩ đến anh còn có công việc ở đó cũng bình thường trở lại: “Buổi chiều tớ đưa cậu đi.”

“Được.” Viên Tiêu nhìn chằm chằm cô bởi vì vui đùa ầm ĩ vừa nãy mà đôi má đỏ ửng, gần từng tiếng thật nghiêm túc: “Như thế, Thang Viên nhi, nếu cậu muốn yêu đương thì hãy nói cho tớ biết trước có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Gặp nhau

“Vi...vì sao?” Trái tim Thang Viên đột nhiên nhảy dựng, nói chuyện có chút lấp bắp.

“Cái kia...tớ muốn nhìn xem hai ta ai sẽ kết hôn trước?” Đầu Viên Tiêu cúi hơi thấp, dường như có chút xấu hổ. Đây mà cũng là câu trả lời sao? Thang Viên bất đắc dĩ, cái này là so sánh kiểu gì vậy?

“Được rồi, được rồi, Thang Viên nhi, cậu nhất định phải nói cho tớ biết nhé!” Viên Tiêu chu môi, mở to đôi mắt khát vọng nhìn cô. Thang Viên luôn không chịu nổi ánh mắt đó của anh, đành phải gạt đầu cho qua. Ánh mắt Viên Tiêu lập tức sáng lên, giống như vừa nhận được lời hứa hẹn quan trọng nhất thế gian.

Sau khi Viên Tiêu đi, Thang Viên ngày lại ngày vẫn nhợt nhạt như nước, trôi theo dòng nước đã định sẵn con đường, không có gợn sóng cũng không có sóng gió. Hôm nay, máy tính của cô lại bị hỏng, bảng biểu phân tích rất khó khăn mới làm xong hơn phân nửa giờ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, Thang Viên ghé đầu vào mặt bàn kêu rên, xem ra chủ nhật tuần này lại phải làm thêm giờ rồi.

Đồng nghiệp nhìn thấy cô như vậy, cũng không nhịn được nở nụ cười, cô gái nhỏ mới tốt nghiệp rất biết đối nhân xử thế, tất cả mọi người đều thích cô. Trong lúc đó có một đồng nghiệp qua vô vô Thang Viên đang co rút thành một cục: “Đi tìm trưởng bộ phận máy tính đi, anh ta mới nhậm chức, nghe nói người này kỹ thuật rất tốt, ngay cả bộ dáng cũng rất đẹp trai.”

“Thật sao?” Thang Viên ngẩng đầu ánh mắt lấp lánh nhìn đồng nghiệp kia, lựa chọn xem nhẹ câu nói cuối cùng của cô ta. Máy tính của cô đã bị hỏng hai lần, lần này nhất định phải sửa thật tốt, nếu không sẽ tiếp tục ảnh hưởng tới thành tích của mình.

“Thật sự”. Đồng nghiệp kia nở nụ cười thiện ý, nghĩ thầm, không hổ là cô gái trẻ, vừa nghe gắp soái ca cả đôi mắt đã phát sáng rồi. Thang Viên nghe được tiếng khẳng định lập tức đi về phía bộ phận máy tính, vừa đi còn vừa nghĩ, nhìn tận suất cô chạy đến phòng máy tính nhiều thế này, không biết lại còn tưởng rằng cô cố ý tới phòng này cũng nên!

Không nghĩ còn chưa kịp bước vào phòng máy tính đã bị một người ngăn lại ở cửa, người nọ xụ mặt ngăn Thang Viên nói: “Vì sao em lại không nhận điện thoại của tôi?”

Ai vậy nhỉ? Thang Viên trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, mãi đến khi sắc mặt người kia trở nên không tốt cô mới bừng tỉnh đại ngộ, người này không phải người lần trước sửa máy tính cho mình sao?

“Thực xin lỗi.” Nếu có thể trực tiếp cự tuyệt, Thang Viên tuyệt đối không kéo dài dây dưa, cô cũng không uýchuyển từ chối, mà trực tiếp nói rõ ràng: “Chúng ta không quen.”

“Từ từ rồi sẽ hiểu rõ.” Người kại kiên quyết nói, lập tức bá đạo biểu thị công khai: “Quyết định như vậy đi, tối nay cùng đi ăn cơm.”

Thang Viên nhìn dáng vẻ tự tin của người nọ bỗng nở nụ cười, có lẽ đôi khi, lòng tự tin nên bị đắm vào một chút: “Tôi đối với anh không có hứng thú, cũng không muốn hiểu rõ anh, xin hãy tránh ra.”

Người nọ làm như có chút không tin vào những gì mình vừa nghe được, anh ta không ngờ cô lại cự tuyệt không chút khách khí như vậy, người đàn ông bị mất mặt, đến nước này càng không thể thả cô đi, hai người cứ giằng co như vậy, mãi cho tới khi có một giọng nói vang lên: “Ồ đây làm gì? Mau đi làm việc!”

Người đàn ông đang dây dưa vừa nghe thấy giọng nói này nhất thời trở nên ảo não cúi đầu xuống, không cam lòng rời đi, mà Thang Viên, lúc này máu trong toàn bộ cơ thể cô dường như bị đông đặc lại, cứng ngắc đứng ở đó, động cũng không động được. Giọng nói này làm sao cô có thể quên, không phải nói là toàn bộ con người đó cô sẽ không bao giờ quên, nhiều năm ở bên nhau như vậy, mỗi câu yêu thương anh nói cô đều nhớ rất rõ ràng, cô vốn cho rằng cô đã thật sự quên, nhưng lúc này nghe thấy giọng nói quen thuộc đó đã khiến toàn bộ trí nhớ cô tận lực muốn quên kia lại quay trở lại đảo lộn xoay vòng trong đầu cô.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì sao?” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vọng lại bên tai, nước mắt trong nháy mắt tuôn rơi, cuộn trào mãnh liệt không thể đè ép, Thang Viên xoay người sang chỗ khác chạy vội đi. Người đàn ông không rõ chân tướng nhìn theo bóng dáng của cô, kinh ngạc há to miệng, bộ dáng mình khủng bố tới mức ấy ư?

Thang Viên chạy về phía trước không hề ngoảnh lại, mãi cho đến khúc rẽ mới miễn cưỡng vịn tường đứng lại, cô ôm ngực thở hổn hển, sắc mặt tái mét, không biết là do vừa rồi đột nhiên chạy trốn thật nhanh hay bởi vì thứ gì khác. Sao cô lại gặp được anh ta ở chỗ này? Kiếp trước rõ ràng gặp anh ta ở thành phố H, nhưng kiếp này, cô ở thành phố J xa xôi này gặp lại anh ta! Tại sao, tại sao cuộc sống của cô nhất định phải liên quan tới người kia? Thang Viên tựa trán vào vách tường lạnh lẽo nỗ lực khiến cho chính mình tỉnh táo trở lại. Tim đập dồn dập trở nên mất tiết tấu, bắt đầu từ một giây nghe thấy giọng nói kia.

Không buông xuống được! Cô không buông xuống được! Rõ ràng hai người tốt như vậy, rõ ràng chỉ cần hai người tiếp tục cố gắng sẽ thành công, nhưng tại sao tới cuối cùng người đó lại muốn vứt bỏ hết? Cô cũng muốn hỏi anh, cô muốn nghe chính miệng anh ta nói!

Kiếp trước, cô quen Quý Vân Phong ở trên tàu điện ngầm, tình huống cực kỳ máu chó, lúc đó cô đang chen lấn trong tàu điện ngầm thì điện thoại bị rơi, lại được anh ta nhặt lên, không có giữ lại cho mình, mà lại ở phía sau kêu lên rồi trả lại điện thoại cho cô. Vì cảm kích cô liền mời anh ăn cơm, ai ngờ càng không thể cứu vãn được nữa, càng trò chuyện càng phát hiện giữa hai người có rất nhiều điểm chung, trong cái thế giới nhộn nhịp hỗn loạn này đây chẳng phải là một loại duyên phận sao?

Sau đó hai người trao đổi số điện thoại, một tuần gặp mặt vài lần, rất nhanh liền trở thành người yêu. Quý Vân Phong là một người đàn ông vô cùng dịu dàng, mà Thang Viên lại không phải một cô gái tính tình tốt lắm, Quý Vân Phong không hề để ý tính xấu của cô, mỗi lần hai người cãi nhau mặc kệ là lỗi của ai đều là anh cúi đầu trước. Công ty của cô ở một nơi khá xa, lại còn thường xuyên tăng ca, cô thường vội vàng không kịp ăn cơm trưa, anh biết rõ điều đó nên thường rút ra chút thời gian đi tới ngã tư cạnh công ty cô, chính là để cô nghỉ ngơi một lát ăn cơm trưa. Mà thời điểm đó bọn họ căn bản

không có tiền mua xe, rất nhiều hôm, sau khi trở về cơm trưa của anh đều đã nguội lạnh, nhưng anh vẫn không chút để ý, ngày hôm sau vẫn kiên trì tới công ty của cô.

Những kí ức về anh không ngừng xâm chiếm lấy suy nghĩ của cô, Thang Viên chợt phát hiện từ lần chia tay đó ra, lúc hai người ở cùng một chỗ đều là anh chiều chuộng cô. Anh như vậy rất mệt mỏi có đúng không? Cho nên mới chia tay. Không, không cần lừa mình dối người thêm nữa, Thang Viên yên lặng cúi đầu lau nước mắt, anh là một người có tài, vậy nên anh cần một nền tảng vững chắc mới có thể phi xa hơn, mà cô, không thể cho những thứ anh muốn. Chỉ có thể bị anh vứt bỏ lại phía sau.

Con người, đều rất thực tế, tình yêu không như vậy, có thể vượt qua vật chất, vượt qua tiền đồ, là cô đã yêu cầu quá xa vời rồi thôi. Thang Viên hung hăng xoa nhẹ hai má, đem tất cả thuộc về Quý Vân Phong ném ra sau đầu. từ một khắc anh lựa chọn buông tay kia, bọn họ đã không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa rồi. Kiếp trước tình cảm kiên định như thế, kiếp này rốt cuộc không còn tin tưởng nữa, đây là kết thúc cuối cùng dành cho hai người. Sinh mệnh đó của cô, coi như là bồi thường cho anh, từ nay về sau, hai người không ai thiếu nợ ai.

Thang Viên điều chỉnh tốt tâm tình của chính mình rồi mới trở về văn phòng, ai ngờ vừa mới ngồi vào chỗ mới đột nhiên nhớ tới mục đích ban đầu mình đi tới bộ phận máy tính, Thang Viên nâng trán, đêm nay lại phải tăng ca rồi. Nhưng đây không phải là vấn đề đau đầu nhất, vấn đề cấp bách cần tháo gỡ ngay bây giờ đó là, máy tính của cô nên tìm ai tới sửa đây? Bộ phận máy tính chắc chắn cô sẽ không đi lần nữa, nhưng trừ bỏ người ở bộ phận máy tính còn ai có thể sửa máy tính nữa đây? Trong một giây Thang Viên vô cùng oán giận vì sao bản thân mình không học khoa học tự nhiên.

Cuối cùng, chính là tổ trưởng của cô ra mặt tìm người quen ở bộ phận máy tính tới giúp cô sửa máy mới có thể giải quyết vấn đề, Thang Viên vô cùng cảm ơn tổ trưởng, chỉ kém không có cung kính cúi gập người 90 độ. Bởi vì đã bị chậm trễ quá nhiều thời gian, buổi tối này Thang Viên tự giác lưu lại công ty tăng ca, đối với sự chủ động của cô tổ trưởng vô cùng hài lòng, hôm nay nhân viên ở lại tăng ca không ít, cuối cùng khi công việc kết thúc, cô vung tay mời mọi người ở lại đi ăn tối, thuận tiện lại đi KTV chơi đùa một lát.

Mọi người đều dạt dào cảm xúc, Thang Viên cũng bị bầu không khí vui vẻ này cuốn hút, ăn cơm xong liền đi theo các đồng nghiệp nữ đi KTV, sau khi đi vào phòng thuê liền cầm lấy micro hát một bài đơn ca nhất thời khiến một đám người đang hò hét âm ỉ khiếp sợ, cuối cùng một đồng nghiệp bên cạnh nhìn cô không thể tin được: “Được đấy Thang Viên, giấu kỹ quá!”

Thang Viên cười ha ha không đáp, cảm xúc bị dồn nén đến một mức độ nào đấy nhất định phải dùng tới phương thức này để phát tiết, ít nhất khó chịu trong lòng ngực đều đã bị đẩy ra ngoài. Thang Viên sau khi đơn ca xong liền đưa micro cho người khác, những vị đồng nghiệp này tuy lúc nào cũng hi hi ha ha cùng nhau, nhưng đều là tiền bối của cô, việc một mình chiếm lấy micro là một điều tối kỵ, và lại cô cũng không còn hứng thú tiếp tục hát nữa rồi. Một đám con gái ở chung một chỗ đương nhiên là muốn làm gì thì làm, trong buổi tối này Thang Viên cũng đã được trông thấy vẻ mặt khác của các đồng nghiệp, vừa ngạc nhiên, vừa kinh sợ, trên thế giới này mọi người đều mang mặt nạ để duy trì cuộc sống, mà cô, cũng là một trong số đó, đương nhiên không có tư cách trịch trịch người khác.

Hát được một hồi, tổ trưởng ra ngoài đi toilet, khi trở về còn mang theo vài người đàn ông. Một đám phụ nữ đang điên cuồng ngay tức khắc quay trở về vị trí ngồi ngay ngắn đúng tư thế, nhanh đến mức làm cho Thang Viên ông tỏ ngụy trang này cũng cảm thấy không thể tin được.

“Đây là vài người trong bộ phận máy tính, vừa rồi tôi ra ngoài đúng lúc gặp được bọn họ, liền mời tới đây, mọi người không có ý kiến chứ!” Tổ trưởng nhìn một đám tiểu bạch thỏ ngồi ngay ngắn trên sofa khoe miệng hơi nhếch lên, cô đương nhiên biết bọn họ không ngại, nhưng lúc này vẫn muốn thể hiện sự dân chủ của cô!

“Không ngại, không ngại, hoan nghênh!”

“Đúng vậy, tổ trưởng, bọn em sao lại để ý chứ.”

Vì thế một đám người bộ phận máy tính liền công khai ngồi lên sofa. Ai cũng không nhận ra sắc mặt Thang Viên đã hoàn toàn thay đổi.

Ông trời đang đối nghịch với cô sao? Thang Viên nhìn Quý Vân Phong ở sau đám người kia liền có một loại kích động muốn chồm ngay lập tức, nhiều thứ trùng hợp lại thêm cuộc gặp gỡ tình cờ bây giờ quả thực cô không biết nên nói như thế nào cho phải. Càng muốn tránh đi lại càng nhanh chóng gặp gỡ, Thang Viên cúi đầu hung hăng lấy một hộp popcorn nhét vào miệng, hung hăng ăn, đáng vẻ hung ác đó giống như một chú sư tử nhỏ.

Thang Viên cố gắng núp trong đám đồng nghiệp muốn giảm bớt tối đa cảm giác tồn tại của chính mình, lại không biết Quý Vân Phong đã sớm chú ý tới mình, một khắc anh bước vào cửa kia đã trông thấy Thang Viên ngồi trên sofa, thật ra anh không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi cô một chút, rằng tại sao hôm nay cô vừa mới trông thấy anh đã liền bỏ chạy, nhưng cô gái này dường như không quá nguyên ý tiếp xúc với người lạ, nhiều phụ nữ như vậy chỉ có một mình cô không chủ động đến gần đàn ông, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó. Không dám phán đoán cô dịu dàng ít nói, nói khó nghe chính là một cái bình buồn bực (Ý nói chị ấy là một cái bình bên trong toàn buồn bực)! Quý Vân Phong quay đầu đi, Tuy bộ dáng cô không tệ, nhưng đối với dạng tiểu thư khuê các này anh không có hứng thú!

Sau khi người bộ phận máy tính đến được một lát, bầu không khí nhất thời lại bắt đầu náo nhiệt, sau đó lại liêu mạng mời rượu, không khí sôi động mà mập mờ. Khoan hãy nói, đàn ông bộ phận máy tính nhìn nghe không chớp mắt, giọng hát cũng không tệ, bộ phận bọn cô đã thua đến vài lần, Thang Viên nhìn mấy vị đồng nghiệp một ly lại một ly bia uống vào trong bụng trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Nhưng không kịp đợi cô nghĩ sâu, giọng nói phóng khoáng của tổ trưởng đã truyền vào lỗ tai Thang Viên: “Thang Viên, tiếp tục thể hiện tài năng đi nào, núp ở phía sau làm gì? Bộ phận đầu tư chúng ta không thể để bộ phận máy tính của họ xem thường được!”

Da đầu Thang Viên tê rần, thế nào cũng không nghĩ tới mình trước mặt mọi người lại bị chỉ đích danh, cô vẫn luôn ngồi im muốn đóng vai người trong suốt tối cùng! Nhưng nếu tổ trưởng đã lên tiếng, cô không thể trước mặt nhiều người như vậy làm trái ý cô (tổ trưởng), chỉ có thể tiếp nhận micro từ tay người khác, không tình nguyện hát một bài.

Mà cô như thế nào cũng không nghĩ tới bài hát ngoài ý kiến này của cô lại khơi gợi lên hứng thú của một người khác.

Tác giả: Nam phụ xuất hiện~~~

Đối với Thang Viên, anh là điều ngoài ý muốn, đối với Viên Tiêu, cũng không đơn giản chỉ là tình địch đâu~~~

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Không không chế được

Một đám người chơi đùa âm ỉ đến tận đêm khuya, vài đồng nghiệp nữ đã có chút men say, các nam đồng nghiệp bộ phận máy tính tất cả đều xoa tay nóng lòng muốn thử, cực kỳ hứng thú muốn chuẩn bị đảm nhiệm chức hộ hoa sử giả, tổ trưởng cũng im lặng nhìn hành động của bọn họ, dù sao đã trở thế này các cô gái một mình đi đêm quả thực không an toàn.

Thang Viên một ngụm rượu cũng không uống, mà thật ra có uống cô cũng sẽ không để cho người khác đưa về. Vì thế cô đi tới trước mặt tổ trưởng, muốn nói với cô một tiếng mình đi về trước.

Ngoài dự đoán, cô vừa đi qua, tổ trưởng lập tức hô to: “Còn thiếu Thang Viên, ai muốn đưa cô ấy về nhà?”

Thang Viên vội vàng từ chối: “Tổ trưởng, không sao, em có thể tự mình về.” Cô nhìn ánh mắt hoài nghi của tổ trưởng kiên trì nói: “Thật sự, chị xem em...” Nói còn chưa xong liền bị một giọng nói khác cắt ngang_____

“Tôi đưa em về.” Không phải đề xuất yêu cầu, không phải nghi vấn, mà là giọng nói khẳng định.

Ánh mắt Thang Viên ngưng lại muốn từ chối, ai ngờ không kịp phòng ngừa bị tổ trưởng đẩy tới bên người Quý Vân Phong: “Đi thôi, đi thôi, đứng ở đây làm gì!” Thang Viên vừa mở miệng lại yên lặng khép lại, cô thấy trong mắt tổ trưởng đã xuất hiện không kiên nhẫn liền chào tạm biệt rồi xoay người rời đi, mà Quý Vân Phong vẫn an tĩnh đi theo sau cô.

Đi được một đoạn, Thang Viên bỗng quay đầu lại: “Anh về đi, tôi có thể tự đi.” Trong bóng đêm, Quý Vân Phong không nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng vẫn cảm nhận được sự kiên định trong giọng nói đó, anh không khỏi có chút ngạc nhiên, cô gái này cảnh giác đến mức độ ấy sao? Thật ra, cũng không thể nói là cảnh giác, từ khi bọn anh bước vào phòng, cô ấy vẫn khiêm tốn như thế, anh không chút nghi ngờ, nếu không phải các đồng nghiệp ép buộc cô, hôm nay ngay cả một bài cô cũng sẽ không hát. Bắt đầu từ lúc đó, anh vẫn luôn chú ý tới cô, khi cô hát bài hát đó không hề nghe thấy âm thanh run rẩy trong giọng hát là có thể nhìn ra, cô tuyệt đối không phải một người hay xấu hổ, thiếu tự nhiên trước mặt người khác, nếu thế vì sao cô phải thể hiện như vậy? Anh bỗng nhiên rất muốn biết.

“Một cô gái tự mình đi đêm, nói như thế nào cũng không an toàn, cứ để tôi đưa em về đi. Nhà em ở đâu?” Quý Vân Phong kiên trì, thật ra, cho dù anh không có hứng thú đối với cô cũng sẽ không để cô một mình về nhà, đồng nghiệp với nhau vẫn phải có phong độ.

“Không cần!” Thang Viên ngẩng đầu nói như đinh chém sắt: “Tôi có thể tự mình về nhà.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà!” Thang Viên cứng rắn cắt ngang lời nói của anh, xoay người không hề quay đầu nhìn lại tới bên đường bắt một chiếc taxi. Quý Vân Phong có chút ngu ngơ nhìn theo bóng dáng của cô, Đêm thu, gió lạnh thổi bay chiếc áo gió màu vàng nhạt của cô, lọn tóc hơi xoắn dưới ánh đèn nê ông phiêu đảng khiến lòng người run sợ. Cô đeo một chiếc túi màu đen trên vai, đôi tay nắm chặt chiếc túi phóng khoáng như thế, kiên quyết như thế, dường như bất luận người nào cũng không thể níu kéo bước chân cô lại.

Quý Vân Phong đứng tại chỗ rất lâu, mãi cho tới khi nghe thấy tiếng loa chói tai rót vào lỗ tai mới đột nhiên thanh tỉnh.

Anh đưa ánh mắt phức tạp nhìn theo Thang Viên đến khi khuất hẳn, yên lặng nắm chặt quả đấm.

Từ ngày đó, Thang Viên phát hiện, bộ phận các cô cùng bộ phận máy tính bắt đầu thường xuyên tụ họp. Bộ phận Thang Viên làm việc là phòng đầu tư, đàn ông trong phòng hiếm hoi như phụ nữ trong phòng máy tính, cho nên hai phòng này tụ họp gần như là để nam nữ hai phòng giao lưu tình cảm. Nhưng Thang Viên thì khác, cô không thích loại tụ họp như thế này, cô không có hứng thú đối với việc yêu đương, hưởng hờ, điều tệ hại nhất của các cuộc tụ họp này chính là phải tiêu tiền! Mỗi lần đi đều phải tốn ít nhất một tuần tiền cơm của cô, Thang Viên cực kỳ đau lòng, hết sức đau lòng! Cô ngồi ở trong phòng làm việc cần cẩn đầu bút bi, suy nghĩ nên làm như thế nào để từ chối buổi tụ họp tới nay!

Nhưng cô chưa kịp nghĩ ra nên cự tuyệt thế nào thì tổ trưởng đã bước tới đẩy đẩy cô: “Đi thôi, tan làm rồi, phát ngôn cái gì thế!”

Thang Viên trong lòng ngậm thờ dài, chỉ có thể bất đắc dĩ thu dọn lung tung rồi đi theo mấy vị đồng nghiệp đang cực kỳ hưng phấn rời khỏi công ty. Vì tiền của cô ối, lại phải co vào rồi! Mấy ngày nay sao không có chuyện tốt gì vậy? Không đúng, thật ra vẫn có một sự kiện, người kia của phòng máy tính

đã không còn dây dưa với cô, mấy ngày này anh ta đều thân thiết với một đồng nghiệp phòng cô, bây giờ thấy Thang Viên đều ngừng cao đầu bước qua, giống như đang nói: Nhìn đi, không có cô tôi vẫn có phụ nữ tìm đến! đối với thái độ đó của anh ta Thang Viên đều im lặng, nhưng thực ra cô rất vui mừng, chỉ cần anh ta buông tha cô là tốt rồi.

Trong quán bar cực kỳ âm ỉ, âm nhạc đỉnh tai nhức óc cơ hồ có thể ném bay một nóc nhà, cả nam lẫn nữ dán vào nhau điên cuồng vận vẹo, Thang Viên muốn cầm một chai bia nhỏ uống một mình, tuy nhiên cô không nghĩ sẽ đụng chạm vào những loại rượu linh tinh, nhưng bị mười đôi mắt nhìn cô như thể đang nhìn quái vật khiến tổ chức tâm lý cường đại của cô cũng không thể nào chịu nổi, không còn cách nào khác đành phải cầm một chai bia giơ lên.

Đa số các đồng nghiệp đều đã ra sàn nhảy, đối với những hành động đó Thang Viên đã sớm nhìn quen, bất quá cô vẫn tiếp tục ngồi bên quầy bar, cảm lý rượu nheo mắt lại nhìn ca sĩ ở trên sân khấu, cô bị cận thị nhẹ, mỗi lần muốn nhìn chỗ xa một chút lại phải nheo mắt lại.

Chỉ chốc lát sau, Thang Viên liền cúi đầu xoa xoa đôi mắt có chút men rượu, cô quả nhiên vẫn thích yên tĩnh hơn!

“Sao không chơi cùng bọn họ?” Đối diện bỗng có một người đàn ông, Thang Viên tập trung nhìn vào, lúc đầu không nói gì.

“Tôi cảm thấy em thật sự rất kỳ lạ!” Quý Văn Phong tinh tế đánh giá Thang Viên, nâng cằm lên có chút nghi hoặc nói.

Thang Viên nhấp một ngụm bia nhỏ, không hề cảm thấy ngoài ý muốn, cũng không có phản ứng gì đặc biệt, một lúc sau anh có thể nghe thấy một giọng nói: “Là rất kỳ lạ.” Cho nên anh đi nhanh đi đi, không cần đi qua đi lại trước mặt tôi.

“Nhưng bỗng nhiên tôi lại cảm thấy vô cùng hứng thú với em, nên làm sao bây giờ?” Quý Văn Phong gọi lên khoe môi, thưởng thức ly rượu trong tay, ánh mắt không rời Thang Viên.

“Khụ khụ...” Thang Viên căn bản không dự đoán được lời này của anh ta, nhất thời ngụm bia bị sặc trong cổ họng, kịch liệt ho khan. Quý Văn Phong nhìn cô ho đến nước mắt đều đã chảy ra ngoài vội vàng bước đến vỗ vỗ sau lưng cô, lại bị Thang Viên né tránh, cô đứng thẳng lên, xoa xoa khoe mắt đã phiem hồng: “Nói đùa cũng nên một vừa hai phải thôi.”

Quý Văn Phong không để ý cô bài xích, cầm lấy một ly rượu cho cô lại rót một ly khác cho mình, ánh mắt nhìn chằm chằm Thang Viên nói: “Nếu không phải tôi nói đùa, là thật thì sao?”

“Thật sự?” Thang Viên tinh tế nhắm mắt hai chữ kia, bỗng nhiên nở nụ cười. Quý Văn Phong cảm thấy hai mắt của mình không đủ dùng, tiếp xúc với cô thời gian dài như vậy, anh chưa bao giờ nhìn thấy cô tươi cười, mỉm cười thì có, nhưng chỉ là nụ cười mỉm đó mang tính chất lịch sự. Mà bây giờ cô nâng ly rượu, ánh mắt cong cong như ánh trăng non, khoe môi giương cao, lộ ra hàm răng đều đặn xinh đẹp, nhẹ nhàng căn ly thủy tinh trong suốt bên cạnh, hồn nhiên lại mang theo nét quyến rũ, cực kỳ mê hoặc.

Nhưng chưa kịp đợi anh hồi phục lại tinh thần từ nụ cười đó của cô, giọng nói của Thang Viên đã truyền vào lỗ tai anh: “Tôi ghét nhất là hai chữ đó!” Quý Văn Phong ngạc nhiên trừng to mắt, lúc này mới phát hiện tươi cười trên mặt cô đã sớm biến đâu mất, khuôn mặt xinh đẹp chỉ còn lại lạnh lùng, trong ánh mắt mang theo sự tối tăm vô bờ, giống như có thể nhuộm đen toàn bộ thế gian này: “Cho nên đừng bao giờ nói những lời này trước mặt tôi.” Thang Viên quẳng xuống những lời này rồi đặt ly rượu xuống muốn xoay người rời đi, không ngờ góc áo lại bị Quý Văn Phong giữ chặt, khuôn mặt lạnh lùng của cô, những lời quát mắng còn chưa ra khỏi miệng, đôi lông mày đẹp liền nheo lại, cô nhìn Quý Văn Phong bằng ánh mắt cảnh cáo rồi lại cảm thấy chiếc điện thoại đang không ngừng rung trong túi áo, đề xuống nút nghe: “Viên Tiêu?”

Thang Viên đã quên mất mình đang ở trong quán bar, cô có thể tự do nói chuyện cùng Quý Văn Phong là do hai người đang ở gần quầy bar nơi có âm thanh nhỏ hơn các chỗ khác, với lại hai người cách nhau quá gần, nhưng nếu muốn nghe điện thoại, đó là điều không thể.

Viên Tiêu ở đầu bên kia hiển nhiên cũng phát hiện hoàn cảnh của Thang Viên, căn bản không cần nghĩ cũng biết cô đang ở chỗ nào. Viên Tiêu cảm gát gao chiếc điện thoại di động, ánh mắt âm trầm đáng sợ. Khi nào thì tiểu Thang Viên nhí của anh lại học được cách đi quán bar rồi hả? Khi nào thì con người thích yên tĩnh như cô bắt đầu hướng tới cái loại địa phương ồn ào này rồi hả? Bất quá chỉ là mấy tháng thôi, hay tại anh không quan tâm tới những thay đổi lặng lẽ của cô sao? Thay đổi thói quen, thay đổi sở thích, thậm chí...có phải tính cách của cô cũng thay đổi rồi không? Cô chối bỏ tất cả những gì đã qua, sau đó không chút lưu tình vứt bỏ lại sau lưng, còn anh thì sao? Anh đó! Anh cũng là một phần bị cô vứt bỏ sao?

Từ lúc hai người tách ra đến giờ, hầu như đều là anh liên lạc với cô, mà số lần cô gọi điện thoại cho anh quả thực chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, huống hồ, trước đây cô đã từng không chỉ một lần nói gần nói xa ám chỉ bọn họ đã liên lạc quá mức thường xuyên rồi. Viên Tiêu cắn chặt hàm răng kêu khách khách, các cơ thịt trên khuôn mặt nhảy lên đến mức đáng sợ, anh nhấn mạnh nút tắt điện thoại, miệng thở hổn hển, thời điểm ngẩng đầu lên lần nữa ánh mắt đã nhuộm một màu đỏ sẫm, vì sao, vì sao anh luôn luôn không giữ được những người anh yêu thương? Đầu tiên là mẹ, sau đó là bàn ngoại...lần này lại đến lượt Thang Viên sao? Không, anh không cho phép! Viên Tiêu lao mạnh ra khỏi phòng ngủ, áo khoác cũng chưa mặc đã chạy vội ngoài.

“Viên Tiêu! Em muốn đi đâu?” Đúng lúc này, giọng nói lạnh như băng của Viên Dịch truyền vào trong lỗ tai Viên Tiêu.

“Em muốn đi tìm cô ấy! Đi tìm cô ấy! Anh đừng ngăn cản em! Em không muốn ngồi ngốc ở đây nữa!” Viên Tiêu phẫn nộ gầm thét, giọng nói khàn đặc mang theo sự sợ hãi vô cùng: “Em chịu đủ rồi! Thật sự chịu đủ rồi!”

“Em đi đi.” Giọng nói Viên Dịch nhàn nhạt, cũng không vì những gì em trai nói mà sản sinh ra loại cảm xúc gì đặc biệt, Viên Tiêu sừng sốt nhìn anh, dường như không thể tin được những gì vừa nghe được là do anh trai mình nói.

“Đợi cho sau này em nghèo rớt mồng tơi, chỉ có thể dựa vào chút tiền lương một tháng để sinh hoạt, không thể mua những thứ cô ấy thích, không thể cho cô ăn những món ngon, không quần áo đẹp. A! Đúng rồi.” Viên Dịch đẩy đẩy gọng kính trên mũi tiếp tục nói: “Em còn nhớ không, em khắc vào đầu giường những gì cô ấy mong muốn, nhưng sau này những thứ cô ấy muốn đó, em vĩnh viễn sẽ không giúp cô ấy thực hiện được. Cuối cùng hai người sẽ

như thế nào đây? Sẽ...”

“Đừng, đừng nói...” Viên Tiêu che lỗ tai liều mạng lắc đầu, trong ánh mắt còn mang theo nước mắt: “Em không muốn nghe, đừng nói nữa!”

Viên Dịch từ từ từng bước đến bên cạnh Viên Tiêu, không để ý anh vùng vẫy kéo tay anh ra khỏi tai: “Cuối cùng cô ấy sẽ rời đi cùng người khác! Người kia sẽ chăm sóc cô ấy tốt hơn em, thành thực hơn em, quan trọng nhất là, người kia có nhiều tiền hơn em!”

Nước mắt Viên Tiêu rốt cục cũng trượt xuống, anh nán lòng ngồi xuống mặt đất bụm mặt khóc hu hu như một đứa trẻ, người thanh niên đã thành thực trong nước mắt dường như còn mang theo cả bàng hoàng cùng sợ hãi của tuổi thiếu niên: “Em chẳng qua chỉ muốn giành lại những gì em muốn....chỉ như vậy mà thôi...”

Viên Dịch nhẹ nhàng ngồi xổm xuống kéo em trai vào lòng, thở dài một tiếng: “Viên Tiêu, kiên trì thêm một chút nữa, chúng ta không thể cái gì cũng không có! Suy nghĩ về tương lai một chút, các em đều còn trẻ, người bên kia vì em mới tốt nghiệp đã bắt đầu không an phận, cho nên em bây giờ em tuyệt đối không thể đi! Em họ Viên, vừa mới sinh ra em đã có năng lực chịu đựng hơn người, có năng lực giành lấy những gì em muốn, nhưng mà, nhưng không phải em tự có.” Ánh mắt lạnh lùng của Viên Dịch từ từ nhuộm đau thương, ánh mắt lo lắng mà trống rỗng nhìn phương xa, không biết là vì Viên Tiêu hay vì chính anh. Thật lâu sau, trong phòng mới vang lên giọng nói chau chát: “Viên Tiêu, em hiểu chưa?”

“Em biết! Em biết hết!” Viên Tiêu nghẹn ngào: “Nhưng mà em sợ, rất sợ...” Viên Tiêu bỗng nhiên từ trong lòng Viên Dịch ngẩng đầu nhìn lên, đôi con ngươi đầy nước mắt mong đợi nhìn Viên Dịch: “Anh, cô ấy sẽ không bỏ em đúng không? Cô ấy sẽ không giống mẹ cô đúng không?”

Viên Dịch nắm lấy tay Viên Tiêu, trầm mặc một vài giây mới mở miệng, giọng nói không hề bận tâm: “Đúng.” Anh nhìn ánh mắt em trai trong nháy mắt trở nên phát sáng lại bỏ thêm một câu: “Cô ấy sẽ không.”

Viên Tiêu còn muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang, anh nhìn màn hình điện thoại, lập tức vui mừng giờ điện thoại lên trước mặt Viên Dịch: “Anh! Cô ấy gọi điện thoại cho em rồi.” Viên Dịch nhìn đôi má em trai còn vương nước mắt trong lòng đau xót, kéo Viên Tiêu đứng dậy khỏi mặt đất: “Mau tiếp đi! Nhớ điều chỉnh cảm xúc cho tốt.”

Viên Tiêu gật gù đầu, nhanh chóng đề lên nút nhận cuộc gọi: “Thang Viên nhi...” Giọng nói vẫn dễ nghe như trước, khò đại mang theo đơn thuần như thế, đâu có điên cuồng như vừa rồi.

Tác giả: Tôi vẫn muốn viết một người đàn ông như vậy, anh ta cố chấp, giả dối, tàn nhẫn,... vì mục đích của mình mà không từ thủ đoạn.

Nhưng mà anh vẫn rất đơn thuần, khò đại, khát vọng được yêu, khát vọng được ở bên cạnh người mình yêu

Ở trước mặt người mình yêu không tự giác trở nên ngây thơ, giống như một đứa trẻ hy vọng được người khác quan tâm

Chương 14, manh mối

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Manh mối

“Viên Tiêu, thực xin lỗi, vừa rồi ồn quá.” Thang Viên đi ra khỏi quán bar, đứng ở cửa gọi điện thoại lại cho Viên Tiêu.

“Thang Viên nhi, cậu...cậu đang ở quán bar sao?” Giọng nói của Viên Tiêu có chút lắp bắp, mang theo chút thăm dò cẩn thận. Thang Viên không nghĩ nhiều, chỉ gật gù đầu: “Ừ, đi cùng các đồng nghiệp.”

“Cậu đừng đến những chỗ như thế.” Âm lượng Viên Tiêu bỗng đề cao lên, dọa Thang Viên nhảy dựng, dường như cũng nhận ra bản thân mình thất thố, Viên Tiêu bắt đầu giấu đầu hờ dúi: “Cái kia...tớ không phải không cho cậu đi, mà là...không an toàn, ừ, chính là không an toàn!”

Thang Viên bị anh chọc cười, đây là cách thức người này quan tâm đến cô? Khi nào thì một đứa trẻ đơn thuần kia biết cẩn thận như vậy, cũng biết dặn cô nọ nài không nên đến? Thang Viên trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Tớ biết, chỉ là gặp thì chơi, không có cách nào khác.”

Quý Vân Phong nghe thấy những lời này của cô, đang muốn tiến lên trước bước chân bỗng dừng lại, ngẩng đầu nhìn qua, khóe môi cô hơi gọi lên, trên mặt là tươi cười nhợt nhạt, anh chưa bao giờ trông thấy sự yên lặng cùng dịu dàng đó của cô, giống như mọi lời dịu dàng thân thiết đều đem trút xuống cho người bên đầu dây kia. Anh rũ mắt, sắc mặt đen tối khó phân biệt.

“Ừ, sắp về nhà, chắc là gần tết âm lịch, về nhà liên qua gặp cậu.” Vẫn là dính người như trước! Thang Viên bắt đắ dĩ, không biết có phát hiện ra trong tiềm thức của mình xuất hiện một tia vui sướng nhàn nhạt hay không, mặc kệ thế nào, người được cô chăm sóc bấy năm không có vì xa cách ngăn ngại mà quên mất cô, đối với cô vẫn trước sau như một, bất kể như thế nào đều đáng cao hứng.

“Thang Viên!” Giọng nói Quý Vân Phong vang lên làm cắt đứt bầu không khí hài hòa giữa hai người, dáng vẻ tươi cười của Thang Viên nhanh chóng biến mất, lúc quay người sang Quý Vân Phong đã chuyển thành lạnh lùng. Cô che điện thoại, nhẹ giọng cảnh cáo: “Đừng quấy rầy tôi trong lúc tôi đang nghe điện thoại.” Sau đó lại đem điện thoại dán vào tai: “Viên Tiêu, cậu vừa nói gì vậy, tớ...”

“Thang Viên nhì, người đàn ông đó là ai?” Viên Tiêu nhảy cảm nghe thấy một giọng nam bên cạnh Thang Viên, trong lòng anh căng thẳng, lời nói chất vấn không tự chủ được mà thốt ra, lúc phản ứng kịp thì đã quá trễ, lời đã nói ra như nước hắt ra ngoài, không thu lại được, một đợt hoảng sợ lan tràn vào trong lòng anh, bản thân mình cố gắng lâu như vậy, có thể vì một câu nói này mà hoàn toàn sụp đổ không? Nếu như cô biết tất cả hồn nhiên và rục rờ như ánh mặt trời đều là giả dối thì nên làm gì đây?

Đây là một bước ngoặt lớn về tâm lý của Viên Tiêu, trước đó, anh đều toàn tâm toàn ý ở trước mặt cô vờ hồn nhiên, vờ như đứa trẻ nhỏ, chưa bao giờ nghĩ tới nếu có một ngày bộ mặt thật của anh bị bại lộ thì anh sẽ làm như thế nào, nhưng trong đêm nay, thời cơ đến, anh rốt cục bắt đầu đối mặt vào vấn đề này.

May là Thang Viên bị Quý Vân Phong quấy nhiễu khiến tâm phiền ý loạn, không hề nhận ra giọng điệu không đúng của anh, vậy mà còn giải thích thật tốt: “Một đồng nghiệp không quen mà thôi.” Giọng nói của cô mặc dù bình thản, nhưng Viên Tiêu có thể nhận ra sự mất hứng trong đó, anh còn nhận ra không phải mất hứng với anh, mà là người đàn ông đó! Tâm tình Viên Tiêu bỗng chuyển tốt, đã nói rồi, trừ bỏ anh, còn ai có thể xứng đôi với cô? “Thang Viên nhì, mặc dù tớ chưa từng tới đó, nhưng tớ nghe anh trai nói, cái đó, quán bar rất hỗn loạn, đã trễ thế này rồi cậu nên nhanh chóng trở về nhà đi!”

“Ừ, tớ đang định về rồi, cậu đi ngủ sớm đi.” Đối với sự quan tâm của Viên Tiêu Thang Viên cảm thấy vô cùng dễ chịu, vui mừng tiếp nhận.

“Thang Viên nhì, tạm biệt!”

“Tạm biệt.”

Thang Viên cúp điện thoại sau đó mới quay sang Quý Vân Phong: “Nói với tổ trưởng giúp tôi một tiếng, tôi còn có việc về trước.” Nói xong không đợi Quý Vân Phong gật đầu liền quay người bước đi.

Vừa mới bước được một bước cánh tay đã bị giữ lại: “Em có bạn trai?”

“Cái gì?” Thang Viên khó hiểu.

“Người vừa rồi là bạn trai em sao?” Trong lòng Quý Vân Phong bỗng nhiên cảm thấy bức bối, chỉ cần nghĩ đến việc cô đã thuộc về người khác, anh liền khó chịu. Ghen tỵ, ảo não cùng phần nộ nhất thời như con sóng dữ ập vào lòng anh, khiến cho anh không chút nghĩ ngợi liền giữ cô lại. Nhất định phải hỏi cho rõ ràng! Anh dường như muốn điên lên rồi.

Thang Viên trầm mặc một lát, tiếp theo gật gật đầu: “Đúng vậy.” Chân tình không chút nào che giấu trong đôi mắt của Quý Vân Phong kia cô làm sao có thể không nhìn ra, không ngờ sau khi trọng sinh vẫn có quan hệ ràng buộc với người kia, nhưng cho dù là vậy, kiếp này cô tuyệt đối sẽ không tiếp tục dấn đưa cùng anh ta.

Đôi khi, nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, nhìn bóng dáng bận rộn vì công việc đó, cũng sẽ cảm thấy hoảng hốt, hình ảnh kiếp trước hai người vui vẻ hạnh phúc sẽ không tự giác hiện lên ngay trước mắt, cái tốt của anh, nuông chiều của anh tất cả đều làm cho cô quyến luyến đến thế, nhưng tuyệt tình sau này lại ngoan độc đến vậy, trong giây lát như đoạn tuyệt quan hệ, làm cho trái tim cô như bị xé thành hai nửa. Cho dù vẫn còn nhớ nhung, cho dù tim vẫn còn đập, nhưng cô vẫn sẽ cự tuyệt, bởi vì cự tuyệt mới không để người khác có cơ hội làm tổn thương chính mình...

“Phải...phải không?” Quý Vân Phong cười chưa xót, thì ra vẫn chậm! Nhưng mà không sao, chỉ là vừa mới có chút cảm xúc mà thôi, vẫn chưa đến mức hăm sâu, nếu cô đã có bạn trai anh đương nhiên sẽ không tiếp tục dây dưa: “Thực xin lỗi, tôi không biết.”

Thang Viên lắc đầu gỡ bàn tay đang nắm lấy mình xuống tiêu sái bước đi, mặc kệ có hay không tuyệt đối cũng sẽ không phải anh, có lẽ...cô ngẩng đầu nhìn những ngôi sao sáng trên bầu trời đêm, trong mắt thoáng hiện chưa chút, cũng sẽ không có bất cứ kẻ nào.

Qua đêm đó, Quý Vân Phong liền trở nên dậm dặt với cuộc sống của Thang Viên, Thang Viên cũng tìm cơ hội nói chuyện cùng tổ trưởng rằng sau này cô sẽ không cùng đi liên hoan nữa, từ sinh viên mới tốt nghiệp đại học bị viêm màng túi linh tinh,..v..v..đủ các thể loại lý do, tổ trưởng tỏ vẻ cực kỳ thông cảm, không có ý cưỡng cầu cô, Thang Viên thở phào nhẹ nhõm, nhìn túi tiền nhỏ trong ba lô của mình, nghĩ thầm, cuối cùng cũng bịt kín lỗ hồng không để tiền bạc chảy ra ngoài.

Thời điểm cuối thu, Thang Viên bớt chút thời gian trở về thành phố R, Thang sau khi đoàn tụ cùng ba mẹ Thang Viên liền nghĩ tới Viên Tiêu, không biết bây giờ anh thế nào, vì thế liền gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết mình đã trở về. Ở đầu bên kia, Viên Tiêu dường như đã bị kinh hi to lớn này làm đầu óc u mê, thật lâu sau mới truyền đến giọng nói tung tăng của anh: “Cậu ở chỗ nào? Tớ đi tìm cậu!” Thang Viên cười nói địa chỉ nơi mình đang đứng.

Mùa thu ở thành phố R không hề lạnh, Thang Viên ngồi ở đài phun nước trên quảng trường vừa vọc nước vừa đợi Viên Tiêu, trong đài phun nước nhỏ nhỏ tiếng nước kêu ừng ục ừng ục, cực kỳ dễ thương. Thang Viên nhìn rất thích thú, để ba lô bên cạnh lấy tay chặn dòng nước, cảm nhận dòng nước dưới bàn tay xao động không an phận, khóe môi Thang Viên hơi nhếch lên nở ra một nụ cười ác ý, không nghĩ tới nụ cười còn treo trên mặt không đánh đã tan, con nước không biết từ đâu lập tức phá tan gông cùm xiềng xích của cô (Cái này tớ không hiểu lắm, hy vọng các bạn thông minh hơn tớ.), dòng nước nhanh như chớp trực tiếp phun vào trên mặt Thang Viên. Thang Viên yên lặng lau mặt ở trong lòng roi lệ, cô rất không dễ dàng có một lần bộc phát tính tình trẻ con cư nhiên lại bị bắn lên! Quả nhiên, ngay cả đài phun nước nhỏ cũng có tính tình sao? Thang Viên cúi đầu lùi về sau một bước, một cảm túi lên rồi xa đài phun nước này, ai ngờ bàn tay vừa sờ vào bên cạnh, trong lòng nhất thời lộp bộp một tiếng, túi của cô không thấy nữa!

Thang Viên kích động đứng lên, híp mắt quét nhìn bốn phía, chợt phát hiện trên quảng trường có một người đang lén lút, dưới cánh tay đó không phải là túi của cô sao! Thang Viên cắn răng một cái liền đuổi theo, đúng lúc này giọng nói Viên Tiêu vang lên từ phía sau: “Thang Viên nhi, cậu muốn đi đâu?”

“Túi của tớ bị trộm rồi!” Thang Viên rống ra một tiếng như vậy liền không để ý tới Viên Tiêu nữa, chạy thẳng về phía hông quảng trường. Viên Tiêu nhìn theo hướng cô chạy, sắc mặt nhất thời trầm xuống, gan cô lại lớn như vậy, dám một mình chạy theo kẻ cướp? Lập tức không dám trì hoãn khẩn trương đuổi theo. Vừa chạy vừa kêu hô: “Thang Viên nhi, đừng chạy nữa! Dừng lại!”

Đáng tiếc trong lòng Thang Viên tiền bạc quan trọng hơn hết thấy mọi thứ, huống chi trong chiếc túi đó còn rất nhiều tài liệu quan trọng, mất đi phiền toái không chỉ một chút, vì thế cô cũng không để ý tới lời Viên Tiêu nói, càng tăng nhanh tốc độ.

Vì giọng Viên Tiêu rất lớn, tên trộm túi đó cũng nghe thấy, nhìn lại, trời, nguy rồi! Vậy mà có đến hai kẻ đuổi theo hần! Làm sao bây giờ? Mau chạy thôi! Hần chạy rất nhanh, Thang Viên cảm thấy hơi mệt, sức thở của cô vốn không lớn, cũng không thường xuyên rèn luyện thân thể, sao có thể đuổi kịp người đàn ông đó, nhưng trong lòng cô có một cỗ sức mạnh tinh thần chống đỡ, khiến cô cắn răng tiếp tục, không đuổi đến tuyệt không bỏ qua!

Viên Tiêu ở phía sau mặt đều đã đen lại, những tên cướp này đều là những kẻ muốn tiền không muốn mạng, Thang Viên nhi cái đứa ngốc này cứ nhiên lại dám đuổi theo, nếu hôm nay không có anh ở đây! Nếu không có anh ở đây...Khóe môi Viên Tiêu bặm chặt lại, chạy vài bước liền vượt qua Thang Viên, đề đôi vai cô lại, ánh mắt tối tăm gắt gao nhìn chăm chăm cô: “Ồ chỗ này chờ cho tới!”

Không còn nụ cười hồn nhiên, không còn lúm đồng tiền như ánh mặt trời, ánh mắt người đàn ông này sâu sắc như ánh sáng giữa màn đêm đen tối.

Không, liếc mắt một cái nhìn sang có thể nhìn thấy đôi mắt khiến người ta say mê, Thang Viên đứng ngây người ngay tại chỗ, người này, thật sự là Viên Tiêu mà cô quen biết sao?

Chần chờ một hồi, Viên Tiêu cùng tên cướp đã sớm chạy xa, hiện tại cô muốn đuổi theo cũng không còn kịp, Thang Viên không làm việc vô dụng đó nữa, ngoan ngoãn cúi thấp đầu đứng tại chỗ, trong lòng vẫn còn nghĩ về ánh mắt vừa rồi của Thang Viên, ánh mắt xa lạ đó khiến người ta sợ hãi...

Cho dù chậm vài phút, nhưng Viên Tiêu vẫn không cần tốn nhiều hơi sức đã đuổi được tên cướp, ngay tại lúc hần muốn vượt qua lan can qua đường anh liền bám lấy hung hăng xoay người đè hần ngã xuống mặt đất, lấy chân giẫm lên người hần, giành lấy chiếc túi của Thang Viên. Tên cướp kia dường như cũng bị Viên Tiêu dọa cho u mê, hần ngơ ngác nằm trên mặt đất, mặc cho đôi chân Viên Tiêu tàn nhẫn giẫm nát người hần, những câu như cầu xin tha thứ đều không còn nhớ.

“Cướp túi của cô ấy?” Viên Tiêu nhếch môi lộ ra khuôn mặt tàn khốc, cười: “Người tao từ nhỏ cần thận che chở cứ nhiên lại bị người tùy tiện bắt nạt rồi.” Dưới chân Viên Tiêu dùng lực một cái, chỉ nghe thấy tên cướp kia hét lên một tiếng, dường như đã đau đến mức cực hạn, đáng tiếc âm thanh này đã bị tiếng còi ô tô ồn ào che giấu, đừng nói Thang Viên, ngay cả người ở gần nhất cũng không nghe được.

“Chưa từng có người có thể cướp đồ từ trên tay tao, cũng chưa từng có người có thể tùy ý giẫm đạp lên đồ của tao!” Viên Tiêu trầm thấp ni non, cùng lúc dưới chân răng rắc một tiếng giòn vang. Anh rút cuộc không để ý người nằm trên đất kia nữa, chỉ nhanh chóng mang túi trở về. Để lại tên cướp nằm nguyên vị trí, toàn thân giật giật không ngừng...

Viên Tiêu rất nhanh liền đi đến bên người Thang Viên, mang chiếc túi cầm trên tay đặt lên vai cô, mắt to chớp chớp hướng cô tranh công: “Thang Viên nhi, tớ cướp túi trở về rồi!” Đáng vẻ kia giống như chú chó con phe phẩy cái đuôi muốn được chủ nhân yêu thương.

Nhưng Thang Viên trước mặt không có cao hứng như trong tưởng tượng của anh, càng không có tươi cười với anh, mà là thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mắt anh: “Viên Tiêu, cậu thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Buộc lại

Cậu thay đổi, cậu thay đổi...bất quá chỉ là ba chữ mà thôi, lại khiến Viên Tiêu hoàn toàn rơi vào khủng hoảng, vừa rồi anh quá lo lắng cho cô, không cần thận liên lụy bỏ nguy trang của chính mình, mà bây giờ, quả thật khi khuôn mặt thật trần trụi, không che giấu xuất hiện trước mặt cô, anh bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, thậm chí toàn thân đều run rẩy, cô sẽ nhìn anh thế nào đây? Có thể còn được giống như trước kia hay không...

Kỳ thật, là Viên Tiêu suy nghĩ quá nhiều, Thang Viên mặc dù thông minh nhưng căn bản sẽ không vì anh nhất thời thất thố mà liên tưởng đến mức độ thâm sâu của anh, cô chỉ cảm thấy xã hội này quả thực là một cái chảo nhuộm lớn, bất kể dạng người gì sau khi được xã hội tẩy rửa đều bị ép nhuộm lên người đầy màu sắc, mặc kệ người ta nguyện ý hay là không nguyện ý...

“Như vậy rất tốt, Viên Tiêu, thật sự.” Thang Viên nhận lấy chiếc túi đeo trên bả vai mình, kéo Viên Tiêu đang ngăn người đi đến bắt một chiếc taxi tránh ánh mắt những người xung quanh: “Ít nhất tớ sẽ không còn lo lắng việc cậu bị người bán mà còn giúp người ta đếm tiền.” Trong lòng Thang Viên, Viên Tiêu đơn thuần như trang giấy trắng, đối với bất cứ người nào cũng đều vô cùng tin tưởng, tuy cô không nói, nhưng kể từ khi tốt nghiệp cô luôn luôn lo

lắng, chỉ sợ Viên Tiêu bị người ta lừa hoặc là bị sao đó, bây giờ nhìn thấy bộ mặt khác của Viên Tiêu, Thang Viên bỗng nhiên cảm thấy thời gian dài lo lắng cho Viên Tiêu như vậy tất cả đều là dư thừa, Viên Tiêu hoàn toàn có khả năng sinh tồn trong thế giới này.

“Tớ thay đổi chỗ nào?” Viên Tiêu phản ứng kịp, vội vàng che giấu một tia kỳ lạ trên khuôn mặt, anh túm lấy cánh tay Thang Viên không ngừng ồn ào: “Tớ căn bản là không thay đổi, là Thang Viên vậy thay đổi! Chính là cậu thay đổi!” Anh bất mãn trừng mắt nhìn Thang Viên, giọng nói uất ức chỉ trích cô, cực kỳ giống đứa trẻ nhỏ cố tình gây sự.

Huyết thái dương của Thang Viên bắt đầu mơ hồ cảm thấy đau nhức, cô sợ nhất chính là Viên Tiêu như vậy, cái khí thế tràn đầy như vừa nãy đi đâu rồi hả? Có lẽ cái đấy là do tình thế cấp bách mới bùng nổ đi, bất kỳ ai cũng đều có bản năng, căn bản không liên quan gì đến tính cách cả! Thang Viên thờ dài gờ ngón tay Viên Tiêu đang dính lấy góc áo mình xuống: “Vậy cậu nói đi, tớ thay đổi ở chỗ nào?” Tuy đáng về vừa rồi bất quá là hoa quỳnh sớm nở tối tàn (*), nhưng tiểu tử này lại có thể học được cách trả đũa, này coi như là tiến bộ rất lớn!

(*): chỉ là có nhất thời.

“Cậu không cho tớ gọi điện thoại, đi quán bar, đêm không về ngủ, nhất là nửa đêm còn ở cùng một chỗ với đàn ông!” Viên Tiêu trong lúc mất Thang Viên càng ngày càng trừng lớn bắt đầu đếm ngón tay kể các “hành vi phạm tội” gần đây của Thang Viên, sau cùng còn không quên ném một quả bom lớn: “Cậu nói chuyện không tính toán gì hết, luôn luôn gạt người, là người phụ nữ miệng đầy lời nói dối!”

Thang Viên bị anh lên án khiến cho đại não ong ong cả lên, này nói giống như cô tội ác tày trời, đêm không về ngủ? Hơn nửa đêm còn ở cùng đàn ông? Cô có thể hỏi khi nào thì cô làm ra cái chuyện này vậy? Sao bản thân cô lại không biết? Còn có, sao cô lại miệng đầy lời nói dối, cô lừa gạt anh chuyện gì sao?

“Viên Tiêu!” Thang Viên níu chặt lỗ tai của anh cắn răng nói: “Mấy tháng không gặp không ngờ cậu lại biết cách bịa đặt tội danh nha! Vậy cậu nói cho tớ nghe một chút, tớ khi nào thì trở thành người như trong miệng cậu nói rồi hả?”

“A! Đau...đau! Thang Viên cậu nhẹ một chút!” Viên Tiêu ngoài miệng kêu la om sòm nhưng không lấy tay đẩy Thang Viên, ngược lại mượn cơ hội bịt lỗ tai đem bàn tay mình lại gần tay Thang Viên hơn, Thang Viên căn bản không nhận ra hành động mờ ám của anh, kỳ thật có phát hiện ra cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, người bình thường bị nhéo lỗ tai đều lấy tay chặn lại, nhưng cô xem nhẹ người trước mắt mình này căn bản không phải là muốn chặn, mà là muốn lấy tay nắm chặt bàn tay đang để trên lỗ tai mình, người bình thường có khả năng như vậy sao?

“Nói mau! Nếu cậu không nói tớ sẽ không tha!” Thang Viên híp mắt uy hiếp.

Tớ chỉ mong cậu không rời thôi! Viên Tiêu nói thầm, lại vẫn mở miệng: “Tớ...tớ hôm đó gọi điện thoại cho cậu không phải đúng lúc cậu đang ở quán bar sao?” Nói xong vẫn mang dáng vẻ bị oan ức nhìn Thang Viên. Thang Viên gật đầu: “Không sai! Nhưng mà...”

“Khi đó bên cạnh cậu còn có một người đàn ông!” Viên Tiêu cắn môi bị phần lên án Thang Viên.

“Đúng là như thế, nhưng...”

“Khi đó đã hơn chín giờ rồi! Cậu chính là nửa đêm còn không về nhà! Nếu không phải tớ gọi điện thoại thì không biết đến mấy giờ cậu mới trở về! Mà còn...”

“Mà còn cái gì?”

“Cậu rõ ràng đã đồng ý với tớ, về sau sẽ gọi điện thoại cho tớ! Nhưng mà cậu xem” Viên Tiêu lập tức trở nên xúc động, anh nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi ra, mở ra phần trò chuyện được ghi lại, đưa tới trước mặt Thang Viên: “Cậu xem! Chỉ một tháng này thôi, tất cả đều là tớ gọi cho cậu, cậu căn bản không có chủ động gọi điện thoại cho tớ, tớ biết...biết cậu sau khi tốt nghiệp sẽ quên tớ, cậu căn bản là không thích tớ! Không, cậu chán ghét tớ!” Viên Tiêu nói tới đây đôi mắt đều đã đỏ, mím môi, không hề nháy mắt nhìn Thang Viên.

Thang Viên bị anh nhìn chằm chằm như vậy, lại thêm những lời nói kia cái cân tiểu ly trong lòng đã sớm nghiêng về phía Viên Tiêu, bắt đầu nghĩ lại về chính mình, có lẽ bản thân mình phải thật xin lỗi Viên Tiêu! A phi phi phi! Cuộc sống của mình thì mình sống, có nửa điểm quan hệ gì tới Viên Tiêu?! Nhưng mà...mình quả thật có phần hơi quá, như vậy...về sau nên thường xuyên gọi điện thoại gì gì đó cho anh đi!

“Được được, là tớ sai lầm rồi! Tớ thề về sau nhất định sẽ chủ động liên lạc với cậu! Có được không?” Thang Viên xoa xoa nhẹ mái tóc anh, buông lời hứa hẹn. Nói thật, Thang Viên cảm thấy thật sự rất kỳ quái, Viên Tiêu đã là một chàng trai hơn hai mươi tuổi, không còn là thiếu niên rực rỡ như ánh mặt trời năm đó nữa, nhưng bất kể anh ở trước mặt cô làm nũng, chơi xấu gì đó cô đều không cảm thấy không đúng, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy anh vốn là như vậy, một người đơn thuần, nên mọi giờ phút đều nuông chiều anh. Thật sự là do tuổi tác tâm lý của mình quá lớn sao? Thang Viên trong lòng lệ rơi đầy mặt, thì ra không phải cô coi Viên Tiêu như em trai, mà là coi anh thành con trai rồi!

“Tớ không tin.” Thang Viên nghiêng đầu quay sang chỗ khác, đáng về thờ phỉ phỉ.

Thang Viên bỗng cảm thấy đau đầu, vì muốn lừa gạt anh nên chỉ có thể tiếp tục dương cờ trắng lên: “Vậy cậu muốn như thế nào?”

“Tớ muốn buộc cậu lại!” Viên Tiêu thốt ra tiếng nói kinh người, Thang Viên sững sốt, cảm thấy lời này có chút không đúng: “Cậu nói cái gì?”

“Buộc cậu lại! xem cậu! Không cho cậu tiếp tục lừa gạt tớ!” Thì ra là như vậy, Thang Viên thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy chính mình có chút điên loạn. Đoán mò làm cái gì vậy! Thực cho rằng bản thân mình là nhân dân tệ người gặp người thích? Nét mặt già nua đỏ lên, Thang Viên nâng trán: “Viên Tiêu, lần này tớ sẽ không gạt cậu, thật sự.” giọng nói Thang Viên thành khẩn vô cùng, chỉ còn kém giờ tay lên thề với ông trời thôi.

Nhưng Viên Tiêu vẫn không hài lòng, anh lắc đầu như cũ, bộ dáng không thèm để ý đến cậu, tia kiên nhẫn duy nhất của Thang Viên đều bị anh mài mòn, thời điểm đang muốn phui tay bỏ đi thì ánh mắt Viên Tiêu bỗng trở nên sáng ngời: “Đúng rồi!”

“Cậu lại làm sao vậy?”

“Cái này cho cậu!” Viên Tiêu lấy từ trong túi quần ra một đồ vật nhét vào lòng bàn tay Thang Viên: “Lấy cái này buộc cậu lại!”

“Tớ lấy cái này làm gì, lấy đi lấy đi.” Thang Viên tập trung nhìn vào, trong lòng bàn tay mình rõ ràng là chiếc vòng cổ dây tơ hồng treo một chiếc ổ khóa nhỏ màu vàng, dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng rực rỡ. Rõ ràng là dây chuyền nữ thức(*), Thang Viên không biết Viên Tiêu lấy nó ở đâu, cũng không biết vì sao anh lại muốn tặng nó cho mình, nhưng trực giác cho biết cô không thể nhận nó.

“Tớ đã nói cậu muốn chơi xấu mà...” Viên Tiêu cúi đầu dùng mũi chân lê nhẹ mặt đất, bộ dạng uể oải tới cực điểm

“Không phải như vậy, mà là...” Lời nói đến bên miệng lại không biết nên giải thích như thế nào, nói rằng bạn tốt không thể nói muốn dùng dây chuyền buộc mình lại sao? (Đoạn này tớ chém mạnh!!!) Nhưng mấu chốt là người trước mặt cô là Viên Tiêu, anh căn bản là không rõ ràng với cái lý do này! Thang Viên cảm thấy bối rối, chuẩn bị rất lâu rồi mới mở miệng lần nữa: “Cái này cậu lấy ở đâu?”

“Mẹ tớ đi mua quần áo rút thưởng được tặng.” Viên Tiêu đáp trôi chảy, Thang Viên nghe xong mặt đen một nửa, giờ dây chuyền trong tay lên, cửa hàng kia của nhà ai vậy, phần thưởng đúng là khác biệt.

“Lấy về cho mẹ cậu đi, tớ lấy vật này làm gì.” Thang Viên nói xong muốn đem dây chuyền nhét lại vào tay Viên Tiêu, không ngờ Viên Tiêu lại xoay người né tránh tay cô, anh cắn cắn môi mi mắt hơi rủ xuống, sâu xa nói: “Nếu cậu không cần thì ném đi!”

Thang Viên sững sốt, không tự giác liền tiếp lời: “Tớ chưa nói không cần...” Còn chưa kịp nói xong đôi con ngươi Viên Tiêu liền nhanh chóng giương lên, ánh mắt kinh hi chớp động, anh cầm lấy chiếc dây chuyền sai bước tới trước mặt Thang Viên: “Tớ đeo lên cho cậu!”

“Ài, Viên Tiêu! Viên Tiêu! Cậu nghe tớ nói...” Thang Viên nóng nảy, cúi đầu muốn ngăn cản động tác của Viên Tiêu, lại nghe thấy giọng nói vui vẻ của Viên Tiêu: “Tốt, Thang Viên cậu chạy không thoát rồi!”

Trong lòng cô nhảy dựng, không biết nên làm thế nào đồng thời có chút sợ hãi: “Viên Tiêu...”

“Thang Viên, vừa rồi tớ phát hiện có một tiệm kem đặc biệt ngon, cậu có muốn đi ném thử không?” Khóe môi Viên Tiêu hơi giương lên, nhìn chằm chằm Thang Viên nói.

Ánh mắt Thang Viên sáng lên, nhưng không nói gì, vẫn liều mạng chống cự sức hấp dẫn của kem: “Tớ không muốn...tớ...”

“Bên trong có quả mâm xôi màu lam cực kỳ ngon nha...” Viên Tiêu tiếp tục không nhanh không chậm hấp dẫn, Thang Viên nuốt một ngụm nước bọt, trầm mặc một hồi: “Ồ chỗ nào? Còn không đưa tớ đi!”

“Tuân mệnh!” Viên Tiêu nhanh nhẹn quay đầu, đi nhanh về phía ngoài quảng trường, bàn tay vẫn nắm chặt trong túi quần rút cục từ từ buông lỏng, một tay đẩy mồ hôi...

Một ngày này Thang Viên ăn mâm xôi lam trong miệng Viên Tiêu nói đặc biệt ngon, thỏa mãn trở về thành phố R, mà Viên Tiêu, này đã không thể dùng từ cao hứng cùng thỏa mãn để hình dung rồi. Sau khi tiễn bước Thang Viên, anh đưa bàn tay vào trong cổ áo, lấy ra một chiếc dây chuyền giống vậy, chỉ là mặt trên chiếc dây chuyền treo một chiếc khóa nhỏ xinh xắn.

Anh cười, nụ cười chân thành đầu tiên kể từ sau khi tốt nghiệp, Thang Viên nhi, cậu chạy không thoát, chìa khóa kia chỉ có tớ mới mở được! Đời này cậu bị tớ buộc lại rồi!

Mà Thang Viên đang ở trên máy bay phía xa xa từ đầu đã xem nhẹ sự việc kia, thế nên phải thật lâu sau mới biết được, thì ra từ thời điểm đó mình đã tự bán bản thân cho Viên Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Vạch trần

Viên Định ngồi ở bàn làm việc rộng rãi nhìn gương mặt vui mừng của em trai nói: “Vật đó đưa ra ngoài rồi hả?”

“Đương nhiên.” Viên Tiêu nở một nụ cười mờ ám, lấy dây chuyền trên cổ mình quơ quơ trước mặt Viên Định: “Làm sao có thể lừa tay?” Anh cúi đầu hôn chiếc chìa khóa tình xảo nhỏ nhắn, khóe miệng không che giấu được hạnh phúc.

Viên Dịch đẩy kính mắt đem một phần văn kiện ném vào trong lòng Viên Tiêu: “Đừng đắc ý! Nhìn tài liệu trong tay em đi!” Viên Tiêu nhún mày, cất kỹ đây chuyện vào trong ngực, gương mặt trở nên nghiêm túc: “Nhà họ Bạch kia lại không an phận rồi hả?”

“An phận? Hừ!” Nhắc tới nhà họ Bạch ánh mắt Viên Dịch trở nên lạnh lùng, trong mắt lóe ra sự sắc bén: “Bọn chúng biết hai chữ an phận này viết như thế nào sao? Muốn sản nghiệp nhà họ Viên? Anh ngược lại muốn nhìn xem con trai của bà ta có thực lực để đoạt lấy từ tay anh không!”

“Chỉ bằng cái loại phế vật dưới động trên không động kia sao?” Viên Tiêu hung hăng ném tài liệu lên bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra một con dao Thụy Sĩ đang lóe sáng, vờn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm: “Con dao này em vẫn giữ, một ngày nào đó...” Anh buông mí mắt xuống, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy, lúm đồng tiền nhỏ nhỏ lay động, trên mặt biểu tình ngây thơ hồn nhiên: “Một ngày nào đó...”

“Viên Tiêu, tuy nói anh không ngại em dùng phương pháp này, nhưng là...” Viên Dịch chống lại đôi con ngươi băng giá không có chút tình cảm nào của Viên Tiêu, nhìn không được rung mình một cái, nhưng vẫn tiếp tục nói tiếp: “Thế gian này không có bức tường nào không bị gió lửa, nếu một ngày nào đó bị bà ta phát hiện, em sẽ làm như thế nào?”

Bàn tay đang vuốt ve con dao của Viên Tiêu bỗng dừng lại, một màu đỏ tươi nhanh chóng xuất hiện trên đầu ngón tay: “Đừng quên, em không còn độc thân.” Viên Dịch cảnh cáo, anh biết anh chỉ có thể cảnh cáo Viên Tiêu đến đây, em trai này của anh, tuy miệng ngọt ngào gọi anh trai, nhưng từ nhỏ tới lớn, cho tới bây giờ anh Viên Dịch cũng không dám làm chuyện gì quá phận với Viên Tiêu.

Còn nhớ rõ đứa nhỏ này lúc năm tuổi có thể làm bộ ngã từ trên cầu thang xuống để đòi lấy sự chăm sóc gần gũi của mẹ, khi anh biết là Viên Tiêu cố ý, kinh ngạc tới mức không biết nói gì cho đúng. Mà Viên Tiêu năm tuổi lại vẫn đậm phong khinh nằm trên giường, vẻ mặt trào phúng nhìn sự kinh hãi của anh.

Có lẽ là từ thời điểm đó, anh đã bắt đầu không dám đi trêu chọc đứa em trai này. Nhiều năm đã qua, hai người cứ như vậy nương tựa nhau mà sống, mà anh cũng là một người anh trai tốt, nhưng về chuyện của Viên Tiêu, cho tới bây giờ anh chỉ có thể khuyên bảo hơn là can thiệp, bởi vì anh biết, em trai nhà mình cần bản là không cần, huống chi, anh không nghĩ muốn trêu tức Viên Tiêu.

“Không sao, em tự có cách.” Viên Tiêu đem ngón tay bị thương đặt vào miệng tình té mút vào, khoe miệng giương cao: “Đến đây đi, để em nhìn xem, bọn người kia rốt cuộc muốn làm gì. Muốn tranh mảnh đất Thành Tây kia? Em cho họ cũng được!”

“Viên Tiêu!” Viên Dịch không đồng ý nhú mi, mảnh đất kia là kế hoạch bọn họ ấp ủ đã lâu, cứ nhìn Thành Tây bây giờ không còn phồn vinh, nhưng theo tin tức nội bộ mà Viên Dịch được biết, bên xen thành phố R sắp chuyển đến Thành Tây, bên xe, đó nghĩa là gì, kia chính là Thành Tây sắp thay đổi! Chính là Thành Tây sắp vùng dậy! Mà bọn họ lại biết tin tức này rất sớm, sao có thể không động? Nhưng bọn họ theo dõi mảnh đất kia, nhà họ Bạch cũng theo dõi mảnh đất đó, cũng không phải nhà họ Bạch biết được tin tức nội bộ gì, mà là nhìn bọn họ muốn đấu thầu cạnh tranh nên muốn cướp. Đây là thói quen nhiều năm của Viên Sanh, chỉ cần là có thể cướp đoạt, toàn bộ đều muốn cướp lấy!

Đương gia Viên gia đương nhiệm là Viên Chiến, cũng chính là cha của Viên Tiêu cùng Viên Dịch, đã có hai đời vợ. Người vợ đầu tiên là một người dân bình thường, cũng là một người vợ tận tâm (*) của Viên Chiến, là mẹ đẻ của Viên Tiêu cùng Viên Dịch, năm Viên Tiêu bảy tuổi, Viên Tiêu mười hai tuổi đã qua đời, tuyên bố với bên ngoài là mắc bệnh qua đời. Người vợ thứ hai có gia thế rất lớn, là con gái Bạch Hỷ đứng đầu ngành ăn uống thành phố R Bạch Nhiễm Nhiễm, từ khi hai người kết hôn tới nay đã có một người con trai, tên là Viên Sanh, chỉ ít hơn Viên Tiêu một tuổi.

“Anh, để cho bọn họ ăn trước đã, sau đó...” Trong đôi mắt tối đen của Viên Tiêu ẩn chứa một tia tà ác, anh không nói thẳng ra, mà chỉ gỡ ra nửa nút: “Anh nói Bạch lão gia từ kiêng kỵ nhất là thứ gì?”

Viên Dịch sững sờ, lập tức mở miệng nói: “Quý thần!” Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, rất lâu trước kia hai anh em bọn họ đã tìm hiểu rất kỹ từng người trong nhà họ Bạch. Nhưng mà, cái này thì có lợi gì? Viên Dịch khó hiểu, chống lại đôi mắt tà ác của em trai mình mới giật mình tỉnh ngộ: “Em nói là...”

“Không sai!” Viên Tiêu chậm rãi dọn dẹp đồng hồ tài liệu hỗn độn trên bàn, cuống không ngẩng đầu lên trả lời: “Lần này không chỉ muốn đem hình tượng Viên Sanh ăn chơi trác táng khắc thật sâu vào trong lòng Bạch lão gia tử, em còn muốn khiến thanh danh nhà họ Bạch bị hao tổn!” Viên Tiêu nắm chặt bàn tay, cặp hồ sơ mỏng trên tay lập tức trở nên khó coi: “Còn có, anh, chúng ta mượn nhà họ Văn một công ty có khả năng sử dụng.”

Một bước lại một bước, không lộ ra tí ti sơ hở nào, ra vẻ như bản thân mình không thèm đếm xỉa tới, lại có thể hung hăng dạy dỗ Viên Sanh một phen. Viên Dịch ở trong lòng cảm thán, em trai nhà mình quả nhiên là trời sinh để đảo lộn thương trường, nhưng mà...Anh nhìn đôi con ngươi màu đen tuyền nồng đậm của Viên Tiêu, trong ánh mắt lộ ra chút bi thương, không ai hiểu Viên Tiêu hơn anh, trong lòng anh (Viên Tiêu) có nhiều ngoan độc, anh (Viên Tiêu) lại càng cần thêm nhiều ấm áp.

Anh nên ngăn cản Viên Tiêu, nhưng Viên Dịch lại biết, nếu Thang Viên không xuất hiện, có lẽ bây giờ Viên Tiêu đã trở thành một cỗ máy không có cảm xúc rồi. Nhưng loại tình cảm này, không phải cứ trả giá là có hồi báo, đạo lý này anh chưa từng nói qua với Viên Tiêu, nhìn em trai mỗi ngày đều tâm tâm niệm niệm cô gái đó, Viên Dịch cảm thấy Viên Tiêu đã hoàn toàn lún sâu rồi. Vậy thì tùy anh (Viên Tiêu) đi, để cho tất cả tình cảm của anh (Viên Tiêu) có một nơi để gửi gắm có lẽ cũng tốt, nếu một ngày nào đó cô gái ấy phụ lòng Viên Tiêu...đôi môi mỏng của Viên Dịch mím thành một đường thẳng, vậy thì đừng trách anh vô tình!

Trở về từ thành phố R

Sau đó, Thang Viên đem toàn bộ thể xác cùng tinh thần vui đầu vào công việc, đương nhiên, cô không có quên lời hứa với Viên Tiêu, thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho anh, ân cần hỏi thăm một tiếng, mỗi lần nhận được điện thoại của cô Viên Tiêu đều nhảy nhót vui mừng giống như một đứa trẻ, Thang Viên vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể dần dần tăng số lần trò chuyện. Ở công ty, cô và Quý Văn Phong vẫn là ngàng đầu không gặp cúi đầu gặp, thời điểm lướt qua nhau cũng sẽ chào hỏi vài tiếng, nhưng sẽ không có cái gì gọi là trò chuyện sâu rộng với nhau, huống chi, hiện tại Quý Văn Phong đang

gần gũi cùng một nữ đồng nghiệp phòng cô. Thang Viên cười nhạo, thì ra đây là cái anh ta gọi là ‘thích’, nhưng bây giờ chuyện này đã không còn liên quan tới cô, anh ta là anh ta, cô là cô, sẽ còn là bọn họ nữa.

Người đang gần gũi với Quý Vân Phong tên là Triệu Tuệ, xem ra, cô ta đúng là có ý với Quý Vân Phong, nhưng Quý Vân Phong đối với các loại ám chỉ của cô ta, chỉ làm như không thấy, quả thực khiến cho người luôn tự xưng là mỹ nữ như Triệu Tuệ căm tức một phen, nhưng người chính là như vậy, không chiếm được luôn luôn là tốt nhất, Quý Vân Phong càng không để ý tới cô ta, cô ta càng muốn theo đuổi anh ta cho bằng được, cho nên mấy ngày nay cô ta không làm gì liên như hình với bóng đi theo anh ta, khiến cho rất nhiều đồng nghiệp trong công ty đều cho rằng bọn họ phát triển thành một đôi.

Buổi tối hôm nay, Triệu Tuệ lại hẹn Quý Vân Phong ra ngoài, Quý Vân Phong vốn là không muốn đi, nhưng ngẫm lại, vẫn cứ nên nói rõ ràng với cô gái này thì hơn, anh đối với cô ta không hề có cảm giác, tiếp tục dây dưa như vậy đều không tốt cho cả hai. Huống hồ, Quý Vân Phong day day huyết thái dương, anh không thể không thừa nhận mới vừa rồi anh lại nghĩ đến Thang Viên rồi. Anh cho rằng bất quá chỉ là hảo cảm nhất thời thôi, ai ngờ bây giờ lại phát triển đến mức mỗi ngày đều nhớ thương như vậy. Anh không chỉ một lần tự cảnh cáo chính mình, cô đã có bạn trai, một vừa hai phải thôi! Nhưng nếu tình cảm có thể không chế tốt như vậy mà nói, đã không có các ví dụ như thiếu thân lao đầu vào lừa rồi. Càng không chế, càng thân bất do kỷ, càng áp lực càng nhớ thương...

“Quý Vân Phong! Anh đến rồi!” Triệu Tuệ mặc một chiếc váy bó sát ra vẻ tiêu sái, chiếc váy ngắn ngắn hấp dẫn không ít ánh mắt, mỹ nữ mà, người nào không thích xem! Quý Vân Phong gật gù đầu, đem thực đơn đưa cho Triệu Tuệ: “Muốn ăn cái gì tự mình chọn đi!”

“Không cần đâu! Anh tùy tiện chọn là tốt rồi.” Triệu Tuệ che miệng cười khó xử: “Anh chọn gì em cũng thích.”

“Khụ khụ...” Quý Vân Phong ho khan hai tiếng không tiếp lời cô ta, mà để cho bồi bàn giúp anh chọn đồ ăn. Đối với việc Quý Vân Phong không đáp ứng đã nằm trong dự kiến của Triệu Tuệ, nhưng khi tận mắt chứng kiến trong lòng vẫn cảm thấy có chút thất vọng, nhưng mà không sao, cô cũng muốn nhìn xem anh còn có thể chống cự bao lâu nữa!

Sau khi đồ ăn được đưa lên, hai người đều cúi đầu dùng cơm, không khí lúc này có chút tế nhị, Quý Vân Phong ngập ngừng một hồi lâu mới mở miệng: “Triệu Tuệ...”

“Đạ?”

“Tôi nghĩ chúng ta cũng...”

“A! Đó không phải là Thang Viên sao?” Triệu Tuệ bỗng kinh hô một tiếng, Quý Vân Phong lập tức quay đầu nhìn qua, nhưng chỉ còn nhìn thấy một góc áo gió của cô. Đã trễ thế này một mình cô còn làm gì ở đây? Vì sao cô lại nguyện ý một mình đi đường đêm? Lần trước là thế, lần này cũng là như vậy! Ngay cả một chút nguy cơ cô cũng không ý thức được sao? Quý Vân Phong gắt gao nắm thật chặt khăn trải bàn, cơ hoag muốn lập tức lao ra.

“Anh quen cô ấy sao?” Triệu Tuệ nghiêng đầu hỏi Quý Vân Phong.

Quý Vân Phong giả bộ bình tĩnh gật đầu: “Quen.”

“Cô gái đó cũng không tệ lắm, chỉ là an tĩnh quá rồi.” Triệu Tuệ gấp một miếng thức ăn rồi đặt vào trong miệng chậm rãi nhai kỹ sau đó nuốt xuống rồi mới tiếp tục: “Nếu còn tiếp tục như vậy thì sao được chứ, sẽ rất khó tìm bạn trai nha, ai, cũng không biết cô ấy nghĩ gì, ngay cả các buổi tụ họp bình thường cũng không đi nữa.”

Quý Vân Phong lập tức bắt lấy trọng điểm trong lời nói của Triệu Tuệ, anh ta lập tức như vừa được tẩm máu gà, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Triệu Tuệ: “Cô ấy không có bạn trai? Làm sao cô biết?”

Triệu Tuệ bị ánh mắt của anh làm hoảng sợ, nhưng vẫn trả lời vấn đề của anh ta: “Nào có bạn trai, có bạn trai thì trưởng phòng bọn em đã không gọi cô ấy đi tụ họp nha!” Tim Quý Vân Phong bỗng nhiên đập tăng tốc, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ yên tĩnh như giếng nước: “Nhưng tôi nghe nói cô ấy đã có bạn trai rồi mà!”

“Khẳng định không có, nói linh tinh!” Triệu Tuệ trừng mắt nhìn phản bác, bỗng nhiên, ánh mắt cô sáng lên: “A, em biết rồi, cô ấy có một người bạn quan hệ rất tốt, mặc dù là nam, nhưng giữa bọn họ quả thật không có chuyện gì.”

Quý Vân Phong bỗng nhiên nhớ tới cuộc điện thoại tối hôm đó, trong lòng sáng tỏ, thì ra đều là giả! Cô ấy không có bạn trai! Anh đột nhiên đứng lên kéo ghế.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Theo đuổi

Triệu Tuệ không rõ chân tướng, vội vàng buông đũa xuống ở phía sau kêu tên anh: “Quý Vân Phong! Anh làm cái gì vậy?”

Quý Vân Phong dừng bước, anh xoay người lại, trên mặt đầy vẻ áy náy: “Thực xin lỗi, chúng ta không hợp, tôi sẽ không thích cô.”

Nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người trong nhà hàng đều dồn về hai người, khuôn mặt Triệu Tuệ nhất thời đỏ ửng, trước mặt nhiều người như vậy, thế nào cô cũng không nghĩ tới một chút mặt mũi anh cũng không để lại cho cô. Lòng mày cô dựng đứng, vừa định phát hỏa, trong nháy mắt lại phát hiện dường như có cái gì đó không thích hợp. Vì sao bỗng dưng Quý Vân Phong lại muốn rời đi? Vì sao vừa nghe xong những lời cô nói Quý Vân Phong lại có phản ứng lớn như vậy? Sắp xếp các mảnh mối lại thành một chuỗi, Triệu Tuệ rốt cục rõ ràng, Quý Vân Phong này không phải thích Thang Viên sao?

“Anh muốn đi tìm cô ấy?” Triệu Tuệ bỗng nhiên lên tiếng hỏi, Quý Vân Phong sững sốt, sau đó không chút do dự gật đầu.

Trong đôi mắt đẹp của Triệu Tuệ cơ hồ toàn lửa: “Anh thích cô ta?” Quý Vân Phong tiếp tục gật đầu. Triệu Tuệ gắt gao trừng mắt nhìn anh vài giây, bỗng nhiên nắm lấy túi xách trên ghế đập lên người anh. Nước mắt từ trong đôi mắt đẹp liên tiếp rơi xuống, đôi môi đỏ mọng cơ hồ bị cắn phá: “Anh đùa giỡn tôi! Anh đùa giỡn tôi...”

Quý Vân Phong không tránh mặt cho cô phát tiết, mãi đến khi cô không còn một tia khí lực nào nữa, anh mới xoay người rời đi, không hề nhìn người phụ nữ phía sau đã khóc đến mặt mũi tèm lem, bước nhanh về hướng Thang Viên rời đi. Đường phố người người qua lại, có người tản bộ, có người đi đường... Anh nhìn mọi người xung quanh, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy bóng dáng cô. Trong lòng Quý Vân Phong cảm thấy thất vọng, nhưng vẫn không che giấu được một tia hưng phấn, mặc kệ thế nào, cô không có bạn trai thật là tốt!

Thang Viên không hề hay biết lời nói dối của mình đã bị người ta chọc thủng, cô cho rằng chuyện giữa cô và Quý Vân Phong đã là chuyện của kiếp trước, cô cho rằng từ nay về sau cô cùng Quý Vân Phong hẳn rốt cục không còn cùng nhau xuất hiện, nhưng là, ngày hôm sau đi làm cô lại sững sốt ngạc nhiên phát hiện trên bàn làm việc của mình có một bó hoa hồng kiều diễm ướt át! Cô xoắn xuýt cầm bó hoa không biết nên xử lý như thế nào.

Ngay lúc này Triệu Tuệ đi tới, Thang Viên vội vàng để bó hoa xuống, chào hỏi cô ta: “Chị Tuệ, buổi sáng tốt lành.”

Không nghĩ tới Triệu Tuệ cũng không thêm nhìn cô lấy một cái nghiêng người đi qua, Thang Viên cho rằng vừa rồi giọng nói của mình quá nhỏ cô ấy không nghe thấy, lại nói thêm lần nữa: “Chị Tuệ, buổi sáng tốt lành nhá.”

Ngoài dự đoán, Triệu Tuệ bỗng nhiên quay đầu lại, vẻ mặt đầy châm chọc: “Như thế nào, muốn khoe cô mạnh mẽ hơn tôi? Mị lực hơn tôi?”

Thang Viên bị cô ta nói làm cho đầu óc mờ mịt, quả thực không biết mình lúc nào lại đắc tội với tiền bối này, đành phải cười cười đi tới trước mặt cô ta: “Chị Tuệ, có phải chị hiểu lầm em chuyện gì không, em...”

“Hiểu lầm?” Triệu Tuệ hừ lạnh, đầu ngón tay bén nhọn chỉ vào mặt Thang Viên: “Còn cần hiểu lầm sao, bó hoa kia không phải là mình chứng tốt nhất sao! Như thế nào, cho rằng lấy được Quý Vân Phong làm ghê tởm mắt tôi nên rất đắc ý sao, tôi nói cho cô biết, Thang Viên, ứng xử, phải khiêm tốn một chút, cao như thế cần thận một ngày nào đó bị ngã từ trên cao xuống chết đấy!”

Thang Viên cũng không phải là một người dễ bị bắt nạt, ngược lại với vẻ ngoài trầm tĩnh là tính cách sắc sảo cực đoan ở bên trong. Triệu Tuệ đã nói như vậy, cô làm sao không biết bó hoa kia ai tặng. Cô bình tĩnh tiêu sái đi đến bàn mình cầm bó hoa kia lên, cẩn thận nhìn một chút, rốt cục phát hiện bên trong có một tờ thiệp vô cùng tinh xảo, Thang Viên dùng hai ngón tay lấy tấm thiệp ra khỏi

“Thang Viên, tối nay tan tầm gặp nhau ở cửa công ty ____ Quý Vân Phong.”

Bàn tay Thang Viên run lên, tấm thiệp thiếu chút nữa rơi xuống đất, vì sao anh ta lại lần nữa có hứng thú với cô, chẳng lẽ anh ta đã biết cô không có bạn trai rồi sao? Nhưng tại sao anh ta lại biết? Hay là bởi vì nguyên nhân gì khác? Thang Viên cảm thấy đau đầu day day huyết thái dương, ngay cả những lời muốn phản bác Triệu Tuệ cũng đều quên hết. Mặc kệ thế nào, cô tuyệt đối sẽ không chờ anh ta, cũng sẽ không có bất kỳ một mối quan hệ nào với anh ta hết! Thang Viên tiện tay ném bó hoa kia vào trong thùng rác.

Hôm nay, vừa tan tầm, Thang Viên lập tức chạy ra khỏi văn phòng, tốc độ nhanh đến mức khiến cho trưởng phòng cũng cảm thấy kinh ngạc, nói thẳng nha đầu này hôm nay không bình thường, các đồng nghiệp khác cũng nhao nhao phụ họa, không biết Thang Viên nhanh như vậy để làm gì. Chỉ có Triệu Tuệ lạnh lùng nghiêm mặt ngồi ở chỗ kia, giọng nói bén nhọn không hề lưu tình: “Còn thế nào nữa, câu được kim quy!”

Phàm là những người đã công tác vài năm, sao không thể nghe được châm chọc trong lời nói của cô, nhưng mà kim quy? Công ty bọn họ có kim quy sao?

“Thang Viên có bạn trai rồi sao?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ thật sự kết giao cùng người khác rồi hả?”

“Kết giao? Nếu cướp đoạt đàn ông của người khác cũng gọi là kết giao thì đó là kết giao.” Sắc mặt Triệu Tuệ vô cùng khó coi nói xong câu đó thần nhiên tiêu sái bước ra khỏi văn phòng, để lại mọi người trong phòng đầu tư đưa mắt nhìn nhau khó hiểu. Đây...nghe thế nào cũng cảm thấy đây như mối quan hệ tay ba nhà?

Lại nói về Thang Viên, cô vốn cho rằng chỉ cần nhanh chóng rời khỏi công ty là có thể tránh mặt Quý Vân Phong, ai ngờ, còn chưa kịp đi tới cửa đã nhìn thấy Quý Vân Phong đang đứng dựa trên khung cửa, ánh mắt nhìn về phía cửa thang máy, cực kỳ rõ ràng, là đã sớm đoán ra Thang Viên sẽ chạy như điên. Chuyện tới nước này, muốn tránh cũng không thể tránh, Thang Viên hít sâu một hơi, tiêu sái đi về phía cửa: “Thật có lỗi, tôi còn có việc.” Nói xong liền cất bước đi về phía cửa chính.

“Thang Viên, em đây là đang trốn tôi sao!” Quý Vân Phong bước theo sau không rời một bước, giọng nói vô cùng chắc chắn.

“Không có, tôi thật sự có việc.” Thang Viên cũng không quay đầu lại. Quý Vân Phong ở phía sau nở ra một nụ cười chua xót, không nói gì, nhưng vẫn bước theo sau Thang Viên. Nhưng tiêu sái một trước một sau như vậy chưa đầy hai phút, Thang Viên có chút không chịu nổi, cô quay đầu lại, cảm xúc nhìn Quý Vân Phong: “Quý Vân Phong, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Cùng em ăn cơm.” Quý Vân Phong biểu tình cực kỳ vô tội, trên khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn là vẻ thành khẩn. Thang Viên chống lại cặp con ngươi chờ mong kia, không nghĩ tới bỏ chạy. Kiếp trước, sau mỗi lần bọn họ cãi nhau, anh đều mang về mặt này, mặc kệ cô trừng mắt lạnh lùng hay lời nói lạnh nhạt, anh đều trông mong bước theo sau cô, thành khẩn như thế nhìn cô, dịu dàng giải thích bên tai cô, chỉ một vài phút là cô đã thỏa hiệp.

Thang Viên rũ mĩ mắt xuống, lông mi run nhè nhẹ, không thể tưởng tượng được cô vậy mà lại nhớ lại, sao lại muốn nhớ lại, nhớ người này đã từng vứt bỏ hay là vô tình? Cô gắt gao nắm chặt quả đấm, liều mạng chống lại từng cơn sóng đang trào dâng trong lòng. Quý Vân Phong là một người rất biết tùy mặt gửi lời, không thì đã không thể trở thành trưởng phòng máy tính khi còn trẻ như vậy. Chỉ cần liếc mắt một cái, anh liền biết Thang Viên dao động, mặc dù không biết rốt cuộc là nhớ lại chuyện gì khiến cô dao động, nhưng là, phải tận dụng thời cơ!

Vì thế, sau khi Thang Viên kịp phản ứng mới phát hiện cổ tay mình đã bị Quý Vân Phong nắm chặt, mà cô đang bị anh ta kéo đi. “Buông ra! Anh buông tôi ra.” Thang Viên liều mạng muốn thoát khỏi bàn tay to đang kéo mình, lại phát hiện sức lực của mình chỉ như con kiến lay cành cỏ thực: “Quý Vân Phong, anh buông tôi ra! Tôi muốn về nhà!”

“Cơm nước xong sẽ đưa em về nhà.” Lực trên cánh tay Quý Vân Phong không hề buông lỏng, cho dù biết vậy sẽ làm bị thương cánh tay cô, anh cũng sẽ không buông.

Anh biết, nếu lần này thỏa hiệp, thì lần sau vẫn sẽ tiếp tục thỏa hiệp, mặc dù nói đôi khi đánh vào tâm lý mới là phương pháp tốt, nhưng lấy tình huống bọn họ trước mắt mà nói, ngẫu nhiên sử dụng sức mạnh mới là đúng đắn!

“Quý Vân Phong, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Nếu tránh không thoát, Thang Viên cũng không muốn làm chuyện vô dụng, cô nhìn anh hỏi, trong giọng nói không che giấu được vẻ mệt mỏi.

“Tôi nghĩ em đã biết, hoặc là em đang giả vờ không biết?” Bước chân Quý Vân Phong bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Thang Viên, ánh mắt mang theo lửa nóng khiến Thang Viên không tự chủ được mở to đôi con ngươi: “Tôi...”

“Tôi không muốn biết!” Thang Viên ngắt lời anh, nổi lên dũng khí đón nhận ánh mắt anh: “Tôi nói rồi chúng ta chỉ có thể làm người xa lạ, cho nên mời anh buông tay.”

“Người xa lạ?” Quý Vân Phong cười nhạo, một tay kéo cô lại gần hơn, hơi thở cơ hồ phun lên trên mặt cô: “Anh không muốn! Thang Viên, em nghe này! Anh thích em, anh muốn theo đuổi em.”

Thang Viên chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác: “Ứng xử không nên tự kỷ như thế, huống chi anh đã quên sao, tôi đã có bạn trai!”

“Em thật sự cảm thấy cái cơ này còn có thể dùng được?”

“Anh có ý gì?”

“Anh đã biết, người kia chỉ là bạn của em, cho nên em không cần tiếp tục dùng cái cơ này để lừa gạt anh.”

Thang Viên trầm mặc, trái tim run rẩy, vừa kéo vừa đau. Quý Vân Phong, chúng ta không có khả năng, vĩnh viễn không có khả năng. Cho nên ngay từ đầu tôi đã không cho anh hy vọng, không, cũng có thể là...không cho mình hy vọng.

“Tôi thật sự phải về nhà, anh...”

“Chỉ ăn một bữa cơm, một bữa cơm mà thôi.” Quý Vân Phong nhìn cô, trong giọng nói mang theo tia cầu xin.

Hốc mắt nóng lên, đại não không chịu nghe theo sự điều khiển gập gập đầu, Thang Viên nhìn Quý Vân Phong mừng rỡ như điên, lời nói châm chọc đã đến đầu lưỡi cuối cùng lại nuốt ngược trở vào.

Kiếp này, lần đầu tiên Thang Viên cùng Quý Vân Phong đơn độc ngồi cùng một chỗ ăn cơm tối. Khẩu vị anh vẫn như cũ không hề thay đổi, cũng như cô, thích ăn cay vô cùng. Thời điểm gọi thức ăn Quý Vân Phong hô to hữu duyên, còn Thang Viên chỉ bình tĩnh nhìn thực đơn, trong miệng chua xót vô cùng. Hữu duyên, đâu chỉ đơn giản là hữu duyên?

Không thể không nói Quý Vân Phong thực sự rất biết chăm sóc người khác, mỗi lần Thang Viên chỉ cần một động tác quay đầu đơn giản, anh liền biết cô muốn gì, còn có thể vô cùng chính xác đưa tới. Một bữa cơm tuy hai người không nói nhiều lắm, nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ.

Sau khi ăn xong, Quý Vân Phong quả nhiên tuân thủ lời hứa, không tiếp tục lôi Thang Viên đi chỗ này chỗ kia, mà là đưa cô trở về nhà. Đến dưới lầu nhà mình, Thang Viên nhìn Quý Vân Phong gập gập đầu đã đi vào xe rồi mới quay vào nhà ở, Thang Viên đang đắm chìm trong hồi ức không hề phát hiện trong đáy mắt Quý Vân Phong lan ra một ý cười.

Rốt cuộc biết được cô ở chỗ nào! Quý Vân Phong trên đường trở về kích động đến mức tay cơ hồ không muốn cầm vào tay lái. Đêm này thu hoạch thật là lớn! Về sau mặc kệ cô có còn ở công ty hay không anh đều không cần lo lắng biến mất không thấy nữa!

Thang Viên, em là của anh! Quý Vân Phong nhếch môi lộ ra một nụ cười nhất định phải có.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Quyết định

Trong văn phòng dần xuất hiện những tin đồn, đều là về Thang Viên và Quý Vân Phong. Những đồng nghiệp ngày thường đều bùng ra khuôn mặt tươi cười trước mặt bạn, ai biết sau lưng khi nào họ sẽ đâm bạn một dao. Thang Viên không quan tâm tới những lời đồn đại đó, nên thế nào thì vẫn như thế ấy, nhưng chính bởi thái độ đó của cô, tất cả các đồng nghiệp chung quanh đều nhận định mối quan hệ giữa cô và Quý Vân Phong, luôn trên gheo tình cảm giữa hai người, hoặc thiện ý, hoặc châm chọc.

Mà lại càng có nhiều người quá phận, có người bắt đầu nói cô là tiểu tam xen vào giữa Quý Vân Phong và Triệu Tuệ. Những lời đồn này ngày càng khó nghe, cho dù Thang Viên muốn xem nhẹ cũng không được. Mà ở phía sau, Quý Vân Phong dường như muốn hưởng ứng những lời đồn này, liên tục hện cô ra ngoài.

Thang Viên không cần phải nói đương nhiên là cự tuyệt, nhưng Quý Vân Phong đâu có mặc như vậy, mặc kệ Thang Viên nói những lời ngoan độc thế nào, anh ta đều cười tít mắt đứng ở cửa công ty chờ cô, sau đó đi theo Thang Viên, mãi đến khi nào cô đồng ý mới thôi. (Mặt dày quá! Ta ghét! Nếu là mình chắc mình cho anh ta phát đạn luôn)

Mấy ngày nay tâm tình Thang Viên quả thực là kém tới cực điểm, mặc dù nói không để ý tới mấy lời đồn kia, nhưng khi bên tai luôn vọng lại mấy lời nói khó nghe thế nào cũng không chịu nổi. Huống hồ Quý Vân Phong lại luôn dây dưa với cô, cô có thể bảo vệ trái tim mình đã rất không dễ dàng, vì sao cứ muốn dao động cô vào lúc này.

“Thang Viên, chủ nhật đi chơi nhé!” Quý Vân Phong một lần nữa ngăn cô lại ở cửa công ty, đưa ra lời mời về cuộc hẹn hôm chủ nhật.

Thang Viên nhíu mi, đẩy anh ra: “Đừng phiền tới tôi!” Thời gian dài như vậy, cô đã sớm không còn kiên nhẫn, nếu những lời hữu ích anh ta không nghe vào, vậy thì kiếm những lời không xuôi tai nói cho anh ta nghe. mấy ngày nay vì chút chuyện này mà khiến giấc ngủ của cô cũng bị ảnh hưởng, chỉ cần liếc nhìn quảng thâm dưới mắt cô là có thể nhận ra.

Quý Vân Phong đã sớm có chuẩn bị với những lời nói lạnh nhạt của cô, căn bản là không hề động đậy, vẫn dửng dưng cười tít mắt như cũ, trình độ da mặt dày đã luyện đến mức vô cùng thành thạo: “Không thì thứ bảy cũng được, một ngày là được, Thang Viên, đi đi, anh đảm bảo chúng ta sẽ chơi đùa vui vẻ.”

“Quý Vân Phong, anh muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa thì mới rõ ràng, chúng ta căn bản không thể nào!” Huyệt thái dương Thang Viên đau nhức, tại sao người này luôn có bộ dáng bỏ ngoài tai? Rốt cuộc dây dưa như vậy để làm gì chứ? Nếu là kiếp trước...con người Thang Viên dâng lên một tầng sương mù, nếu anh ta không vứt bỏ cô, bây giờ bọn họ sẽ như thế nào đây? Có lẽ Bảo Bảo của bọn họ đã lớn khôn rồi! Nhưng sự thực đâu phải vậy, đã qua thì chính là đã qua, huống chi cái đó đã là kiếp trước rồi.

“Không thử làm sao biết được? Thang Viên, vì sao em lại bài xích anh như vậy?” Quý Vân Phong cúi xuống nhìn cô, con người nhiễm chút bi ai, chỉ là một cơ hội thôi mà, vì sao với anh nó lại xa xỉ như vậy.

Khoé môi Thang Viên nhếch lên một nụ cười châm chọc, cô dùng mũi chân nhẹ nhàng vẽ vòng tròn lên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm nói: “Thử một lần? Chúng ta đâu chỉ đơn giản thử một lần như thế?” Giọng nói của cô quá nhỏ, tưởng chừng như chỉ đang độc thoại, dù là Quý Vân Phong ở ngay bên cạnh cũng không nghe rõ ràng: “Thang Viên, em đang nói gì vậy?”

“Không có gì.” Thang Viên lắc đầu, đôi con ngươi trong suốt khiến anh không nhìn thấy một tia tang thương giấu kín trong đó, giống như một người già cả đã từng trải qua sóng to gió lớn, căn bản không thể khiến người ta liên tưởng đến dáng vẻ trầm tĩnh an bình thường ngày của cô: “Quý Vân Phong, không cần lãng phí thời gian, lời tôi đã nói chắc chắn sẽ không thu hồi, chúng ta không có khả năng, anh đi tìm người khác đi!”

Quý Vân Phong chống lại con ngươi của cô, sự kiên định trong ánh mắt cô khiến anh kinh hãi: “Em nói thật?”

Thang Viên gật đầu, đó là đoạn tuyệt quan hệ giữa hai kiếp sống, kiếp này, cô sẽ không cho phép bản thân mình sa vào vòng xoáy tình yêu! Quý Vân Phong từ từ cúi đầu xuống thấp, Thang Viên thở phào nhẹ nhõm, thế này, chắc anh ta sẽ buông tha chứ? Không ngờ, Quý Vân Phong sau vài giây yên lặng đột nhiên trở nên hăng hái, nắm chặt bờ vai cô: “Anh sẽ không buông tay, Thang Viên.” Thang Viên ngạc nhiên mở to hai mắt, ngay cả động tác của anh cũng không nhận ra: “Anh thích em, chỉ cần một ngày em chưa có bạn trai thì anh sẽ buông tay.”

Trái tim Thang Viên run lên, người này vẫn cố chấp như cũ, chỉ cần là nhận định một việc nào đó thì sẽ không có người nào có khả năng thay đổi, kiếp trước, cô thích tính cách này của anh, cô nguyện ý bao dung tất cả thuộc về anh. Nhưng kiếp này, tính cách đó của anh chỉ mang phiền phức tới cho cô mà thôi. Thang Viên nhẹ nhàng thở ra một hơi, thành khẩn nói: “Quý Vân Phong, tôi nói lần cuối cùng, chúng ta không thể nào, cho dù anh không buông tay, cho dù đến thật lâu về sau thì chúng ta vẫn không có khả năng.” Bởi vì từ thật lâu trước kia chúng ta đã kết thúc...

Không phải anh không đau lòng, nhưng mặt ngoài anh vẫn vờ bình tĩnh như cũ, thậm chí còn mang theo chút tươi cười. Anh thích cô gái trước mặt này,

cực kỳ thích, thích đến mức tự mình dùng hai tay dâng tự tôn của bản thân tới trước mặt cô mặc cô tự ý giã dập... Mỗi một lần, mỗi một câu nói của cô, đều như một lưỡi dao sắc bén nhất thế giới này, hung hăng đâm thật mạnh vào nơi mềm mại nhất trong lòng anh, làm cho trái tim anh bị đâm trăm ngàn vết thương. Nhiều lần như vậy, mỗi lần đều như vậy, sao chưa từng nghĩ tới việc buông tay? Phụ nữ tốt trên thế giới này còn nhiều mà, đâu phải chỉ có riêng mình cô. Nhưng con người có lẽ đều là loại động vật không tự trọng như thế, khi bạn đã nhận định một người, những người khác cho dù tốt đẹp hơn nữa cũng đều không thể đi vào trong mắt bạn được rồi.

Toàn bộ thế giới đều là cô, cho dù khi nhớ tới cô đều là những lời châm chọc thật sâu. “Có lẽ em sẽ nghĩ rằng anh thích bị coi thường, nhưng thật ra anh không hề thích bị coi thường...” Anh một tay che mặt, bị thương giả lạnh, giọng nói từ trong bàn tay chậm rãi nhả ra, từng từ từng từ đều như gỗ thật mạnh vào trái tim Thang Viên, từ từ tăng thêm: “Nhưng anh thích em, anh biết em chẳng thèm ngó ngang tới, nhưng thích chính là thích...” Anh gạt vài sợi tóc rơi trước mắt ra, con ngươi đen láy tràn đầy đau xót khiến Thang Viên thất thần: “Thang Viên, anh thật sự rất thích em...”

Dường như nhớ về khoảng thời gian thật lâu trước đây, trong căn phòng thuê lạnh giá của hai người khiến người ta đông lạnh đến phát sốt kia, ánh mắt anh cũng như vậy. Cô lập tức trở nên hoảng hốt, trí nhớ của kiếp trước cùng kiếp này đan xen trộn lẫn vào nhau. Bàn tay không tự chủ được xoa gương mặt anh: “Không cần như vậy...”

Quý Vân Phong kinh hi bất lấy tay cô: “Thang Viên!” Tay anh hơi run rẩy, lâu như vậy, cô rút cuộc nguyện ý đáp lại anh sao? “Thang Viên...” Tình cảm mãnh liệt lập tức mạnh mẽ tràn ngập vào tâm trí anh, dòng máu sôi trào hùng hực, Quý Vân Phong nắm chặt bàn tay Thang Viên, đáng về kia đường như muốn cả đời không buông tay.

Trên tay truyền đến cảm giác đau đớn, Thang Viên nhận rõ bản thân mình đang làm chuyện gì, sắc mặt trở nên tái mét, cô dùng lực rút tay về, lùi lại một bước, xoay người chạy đi.

Gió lạnh đầu đông quất vào mặt Thang Viên, khiến đại não cô thanh tỉnh phần nào, nhưng chính bởi vì thanh tỉnh, Thang Viên càng bối rối không biết làm sao, hành động vừa rồi của cô rõ ràng là làm tăng thêm hy vọng cho anh ta, nhưng cô không muốn, cô muốn thẳng thừng từ chối mọi thứ liên quan đến anh. Vì sao lại không có tiền đồ như vậy? Thang Viên hung hăng cấu véo bản thân, mới miễn cưỡng áp chế được cảm xúc trong cơ thể mình lúc này, nếu thật sự không được, vậy thì chỉ còn một biện pháp thôi...

Thang Viên thật sự không ngờ, Quý Vân Phong sẽ ở dưới lầu nhà cô, sau khi cô nhận được điện thoại của anh, lập tức kéo tấm rèm cửa ra, người đàn ông mặc áo khoác mỏng nhạt đứng đó, bóng dáng gầy gò cao lớn, ánh sáng sớm mai trực tiếp chiếu lên mái tóc anh, anh ngửa đầu, nụ cười cực kỳ hoàn hảo. Hô hấp của Thang Viên cứng lại, trực tiếp cúp điện thoại.

Giả chết nằm úp mặt trong ổ chăn, Thang Viên dùng lực giữ chặt mái tóc mình, ở trên giường lăn qua lăn lại suy nghĩ không biết nên làm gì cho tốt. Cô rất muốn mặc kệ để anh ta hong khô đi, nhưng lại bị ai phát hiện bản thân mình căn bản không đủ ngoan độc để hạ quyết tâm, trôi bên ngoài bắt đầu lạnh đến hô hấp cũng nhìn thấy khói trắng toả ra, cô sao có thể để anh ta đứng bên ngoài như vậy? Bất quá, cô không bước xuống, anh ta tự nhiên sẽ đồng ý đi lên, Thang Viên trong lòng tự an ủi bản thân.

Chậm rãi rửa mặt súc miệng, lại làm xong bữa sáng, lúc này Thang Viên mới một lần nữa trở lại cửa sổ trong phòng ngủ, hít một hơi sâu rồi chậm rãi mở mắt. Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng thật giống như trong dự đoán, anh ta vẫn còn đứng ở đó, thân hình thẳng tắp, giống như mũi dao sắc bén hung hăng xuyên qua người cô. Thang Viên nhắm chặt mắt, cảm lấy điện thoại: “Đi lên đi.” Tin nhắn vừa vắn ba chữ khiến Quý Vân Phong cảm thấy bầu trời ngày hôm nay màu xanh thật đặc biệt.

Thang Viên đứng ở bên giường, cầm chặt di động trong tay, trong lòng đưa ra quyết định.

Quý Vân Phong chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày anh có thể bước vào căn nhà của cô, tất cả giống như một giấc mơ, tốt đẹp đến mức anh muốn vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Giống như trong một đêm liền thay đổi toàn bộ Thang Viên không còn nói những lời lạnh nhạt, mặc dù không bày ra khuôn mặt tươi cười gì, nhưng thái độ đã tốt hơn trước rất nhiều. Quý Vân Phong vừa mừng lại vừa lo, chân tay cứng ngắc không biết nên để vào đâu. Nhưng Thang Viên vẫn một dáng vẻ vẫn đạm phong khinh, gọi anh tới cùng ăn bữa sáng, mãi đến khi đôi mắt với cô trên bàn cơm, trái tim bay bổng của Quý Vân Phong mới rốt cục quay trở lại vị trí, thì ra đây không phải là mơ, thì ra tất cả đều là sự thật! Như vậy, không phải là nói cô bắt đầu tiếp nhận anh rồi sao?

Hai người ăn xong điểm tâm, thời điểm Quý Vân Phong đề nghị muốn đi xem phim, Thang Viên vậy mà lại gật gật đầu. Thuận lợi chưa từng có khiến Quý Vân Phong vô cùng cao hứng, thế nên căn bản anh ta không có nhìn ra sự yên lặng cùng quyết tuyệt trong đôi mắt Thang Viên. Hôm nay, Quý Vân Phong phát hiện hôm nay là ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời mình, người anh thích rốt cuộc đáp lại anh, còn có gì có thể kích động hơn thể cơ chứ? Anh gần như là bay trở về nhà, ngay cả khi đi ngủ khoé môi cũng nhếch lên vui vẻ.

Sáng thứ hai, Thang Viên đem một tờ giấy giao cho trưởng phòng. Trưởng phòng cúi đầu xem sau đó ngẩng đầu khó tin nói: “Thang Viên, em thật sự muốn làm như thế sao?”

Thang Viên không chút do dự gật đầu: “Trưởng phòng, đây là kết quả sau khi em đã suy nghĩ kỹ càng.”

“Em đã quyết định thì chị cũng không nhiều lời nữa, chị sẽ đưa tờ đơn này của em chuyển sang phòng nhân sự.” Trưởng phòng thở dài, vẫy vẫy tay, ý bảo Thang Viên rời đi. Vốn, cô nghĩ rằng Thang Viên rất có tiền đồ, còn muốn bồi dưỡng cô thật tốt, không nghĩ tới...ai!

Thang Viên trở về vị trí của mình, dọc đường đi vẫn là ánh mắt ái muội của các đồng nghiệp cùng ánh mắt tràn ngập địch ý của Triệu Tuệ nhìn mình, cô nở ra một nụ cười thật tươi. Ở đây cô ngày ngốc đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thang Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Thoải mái

Có lẽ là nhận ra Thang Viên thay đổi thái độ, có lẽ là cảm thấy có được một cơ hội có thể lợi dụng, chủ nhật Quý Vân Phong lại hẹn Thang Viên ra ngoài, Thang Viên tránh né anh còn không kịp, huống chi đã hẹn gặp hai tuần liên tục. Ai ngờ ngay tại một khắc Thang Viên muốn cúp điện thoại kia, Quý Vân Phong vậy mà nói muốn tới nhà đón cô, Thang Viên không tránh được, đành phải hỏi rõ địa điểm, tùy tiện mặc một bộ quần áo rồi đi ra.

Dọc đường đi, Thang Viên rất tức giận, cô thật sự không hiểu vì sao Quý Vân Phong lại chấp niệm với cô nhiều như vậy, cho dù kiếp trước anh ta cũng không quán quyết làm phiền cô như vậy, quả thực giống như kẹo kéo muốn bỏ cũng không xong!

“Thang Viên, ở đây!” Thang Viên xuống xe liền nhìn thấy Quý Vân Phong đang đứng ở cửa sân trượt băng, anh mặc áo dạ bành tô màu đen, dáng người thon dài cao ngất, đang vẫy tay với cô, vẻ mặt chân thành tha thiết mà vui sướng. Thang Viên yên lặng thờ dài, bọn họ rốt cuộc không thể quay trở về đoạn thời gian đơn thuần kia. Cô vẫn chưa đi đến bên người Quý Vân Phong, anh ta đã niềm nở nói: “Thang Viên, muốn trượt băng không? Sân bãi ở đây rất tốt.”

“Được.” Thang Viên gật gật đầu, còn nhớ rõ khi đó, bởi vì anh ta thích trượt băng nên cô mới đi học, tuy nói đã trải qua hai kiếp, nhưng khi còn học đại học, lúc tâm trạng không được tốt cô từng học lại, cho nên trượt băng căn bản không thể làm khó cô.

“A! Em cũng thích trượt băng sao?” Quý Vân Phong vui vẻ nhìn Thang Viên, thật không ngờ bọn họ còn có chung sở thích! Ngoài dự đoán, Thang Viên lắc lắc đầu, tuy nhiên vẫn là bộ dáng im lặng, trong mắt mang theo chút yên lặng: “Tôi không thích trượt băng, tuyệt đối không thích.”

Nụ cười của Quý Vân Phong nhất thời cứng lại ở khóe miệng, vài giây sau anh mới kịp phản ứng, liền vội vàng kéo Thang Viên: “Em không thích, chúng ta đổi nơi khác đi!”

“Không cần, cũng đã tới đây rồi.” Thang Viên nói xong liền xoay người bước vào, Quý Vân Phong vội vàng theo sau, anh vẫn không hiểu cách nghĩ của cô, bất luận là thời điểm nào, dù cho cô ở trước mặt anh, nhưng lại giống như có một cái mạng che mặt mờ mịt, khiến anh không thể nhìn rõ.

Hai người đổi giày xong liền trực tiếp đi vào sân bãi, Quý Vân Phong sợ Thang Viên trượt chân, một mực cẩn thận nhìn cô, không nghĩ tới, anh chỉ nháy mắt một cái cô đã vọt vào sân, Quý Vân Phong nhìn thể trái tim như nhảy vọt lên cổ họng. Nhưng lập tức anh liền biết lo lắng cũng là dư thừa, bởi kỹ thuật của Thang Viên nhìn thể nào cũng không giống người mới học.

Cô nhẹ nhàng xoay tròn, trượt, động tác thuần thục như chim yến bay giữa trời mưa, tuyệt đẹp lại mềm mại. Giữa sân băng dần dần vang lên những tiếng huýt gió, không ít người dừng lại thưởng thức Thang Viên trượt băng, Thang Viên như cũ không hề đổi sắc, vẫn luôn duy trì nhịp điệu của chính mình, không vì người khác thưởng thức mà xuất hiện thêm những động tác mới, cũng không sinh ra loại áp lực gì. Giữa sân bãi, bóng dáng nho nhỏ kia thật đẹp, đẹp đến mức khiến Quý Vân Phong không tự chủ được trượt về phía cô, đi theo nhịp điệu của cô cùng cô nhảy múa.

Giống như bọn họ trước kia, lúc cô học xong trượt băng, vội vàng lôi kéo anh đi trượt, mặc dù vô cùng đau lòng về tiền bạc, nhưng lại vẫn cắn răng lấy tiền sinh hoạt phí dùng dư để đi, chính là vì một khắc đuổi kịp anh kia. Mà bây giờ, cô rốt cuộc đã đuổi kịp bước chân của anh, anh lại cái gì cũng không biết.

Tất cả toàn bộ đều biến thành vô nghĩa, dù cho hoài ức có hoài niệm, có thống hận, có liêu mạng... Thang Viên bỗng nhiên có chút hoảng hốt, kiếp này, từ lúc mới bắt đầu cô đã không cho anh sắc mặt hòa nhã, nhưng anh lại vẫn thích cô, cô cố gắng tránh việc ở chung với anh, lại luôn làm ngược lại với dự tính ban đầu. Hơn nữa, quan trọng nhất là, cô không thể xem nhẹ trái tim mãnh liệt khát vọng ấm áp của mình. Đó là kiếp trước đã từng bị anh in dấu thật sâu, muốn bỏ qua cũng không được.

Bỗng nhiên, dưới chân Thang Viên không ổn định, ngã sõng soài ra đất, đầu gối ma sát với mặt đất cứng rắn, Thang Viên có một loại cảm giác rằng xương cốt mình va chạm đến vỡ thành từng mảnh. Ai cũng không ngờ Thang Viên bị ngã sấp xuống, nhìn cô như vậy chắc chắn kỹ thuật có thể xếp vào hàng cao thủ, việc ngoài ý muốn này khiến tất cả mọi người chung quanh ngây ngẩn cả người, dù là Quý Vân Phong ngay ở bên cạnh cũng không phản ứng kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ngã trên mặt đất.

“Thang Viên, Thang Viên, em sao rồi? Có bị thương không?” Anh vội vã ngồi chồm hổm nâng Thang Viên dậy, vẻ mặt lo lắng: “Thử một cái xem, có còn đi được hay không? Chân có đau không?”

“Không...” Thang Viên vừa định lắc đầu nói không có việc gì thì đầu gối bỗng truyền tới một cảm giác đau đớn, đôi chân vốn đang thẳng đứng bỗng nhuyển xuống, Thang Viên biết, phải một lúc lâu nữa mình mới có thể đi được, vẫn may hiện tại là mùa đông, quần áo mặc nhiều, nếu là mùa hè, nói không chừng đã bị gãy xương rồi.

“Đừng cựa mạnh nữa!” Quý Vân Phong nhanh tay đỡ lấy cô, lần đầu tiên nói chuyện nặng lời với cô, anh ở ngay bên cạnh, vì sao cô không thể ỷ lại anh một chút. Thang Viên giương mắt nhìn anh, trong con ngươi xinh đẹp không hề có phần nộ hay kinh ngạc vì đột nhiên bị quát mắng, chỉ là bình tĩnh nhìn anh, Quý Vân Phong bị cô nhìn như vậy, lửa giận trong người nhất thời như bóng cao su bị xì hơi dẹt xuống: “Anh đỡ em đi ra ngoài.”

Thang Viên cúi đầu gật gật, ngàn không nên vạn không nên, đều do chính cô không đủ kiên quyết. Nhưng may là, không lâu nữa cô sẽ rời khỏi đây. Nếu

không có bất ngờ gì xảy ra, đây sẽ lần cuối cùng bọn họ đi ra ngoài, cô tuyệt không muốn tiếp xúc với anh, nếu trốn không thoát, thì cô sẽ bỏ chạy. Công ty không có ai thân thiết cô tuyệt không lưu luyến, huống hồ, cô lo lắng cho mọi người ở thành phố R, ba mẹ cô, còn có...Viên Tiêu.

Nghĩ tới đây cô bỗng nở nụ cười, một người lớn như vậy bị gục ngã, ai còn muốn trải qua đau đớn đó thêm một lần nữa? Cô đã không còn tinh lực để mạo hiểm thêm lần nữa, vẫn nên đi đường mình tốt hơn.

Thang Viên ngã bị thương không nặng lắm, nhưng cô biết, xước da là chắc chắn, chỉ là mùa đông kiểm tra hơi khó, cô cũng không muốn vì chút việc nhỏ đó mà đi bệnh viện, nhưng chuyện này vừa may là một cái cố, có thể để cô hủy bỏ buổi hẹn ngày hôm nay. Quý Vân Phong nhìn đáng vẻ khắp khiêng của Thang Viên liền biết kế hoạch ngày hôm nay khẳng định là như bong bóng xà phòng rồi., nhưng so với cô, tất cả đều không quan trọng, cho nên ngay tại lúc cô muốn về nhà anh gần như là đồng ý ngay lập tức, hơn nữa còn đưa Thang Viên đến tận cửa nhà. Trước lạ sau quen, Quý Vân Phong vô cùng trời chảy lá xe tới dưới lầu nhà Thang Viên.

Mà ngay tại khi Thang Viên lên kế hoạch cho bản thân mình, ở thành phố R xa xa, Viên Tiêu đã lấy được thắng lợi quyết định.

Sau khi Viên Sanh lấy được mảnh đất ở thành Tây kia liền truyền đến rất nhiều tin tức báo điềm xấu, trước là cao ốc đang thi công bỗng sụp xuống, sau lại là công nhân thấy cái gọi là “quỷ ảnh”, khiến lòng người hoảng sợ, sau cùng không biết thế nào tin tức lại truyền tới tai Bạch lão gia tử, Bạch lão gia tử kinh hãi, đặc biệt tìm một thầy xem phong thủy tới nhìn một phen, kết quả thầy phong thủy về mặt nghiêm túc nói với Bạch lão gia tử mau chóng đem mảnh đất này bán ra ngoài, càng nhanh càng tốt, còn lại cho dù Bạch lão gia tử có hỏi như thế nào cũng không chịu nói.

Bạch lão gia tử gọi Viên Sanh tới muốn hấn mau chóng bán mảnh đất kia đi, không ngờ tìm khắp nơi cũng không thấy Viên Sanh, sau cùng rất không dễ dàng tìm được hấn đang say túy lúy tại một hộp đêm hấn thường xuyên ra vào. Bạch lão gia tử trong cơn giận dữ trực tiếp đá Viên Sanh ra khỏi cửa lớn, đá đến nhà họ Viên cho Bạch Nhiễm Nhiễm dậy dỗ lại con trai mình thật tốt.

Còn về mảnh đất Thành Tây kia, Bạch lão gia tử bán giá thấp hơn gần một nửa cho một công ty mới của nhà họ Văn. Đương lúc Bạch lão gia tử đang thoải mái không thôi vì rất cục đã ném củ khoai lang nóng phồng tay ra ngoài, bên này, hai anh em nhà họ Viên lại giờ ly rượu ở nhà ăn mừng.

“Anh, thế nào?” Viên Tiêu giương cao khoe môi cạ ly với Viên Dịch.

“Rất tốt!” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Viên Dịch hiem khi thấp thoáng một nụ cười, trong đôi con ngươi lạnh lẽo cũng không hề nén được hưng phấn “Nếu muốn đánh trả, anh cũng không tin nhà họ Bạch còn bao nhiêu vốn ban đầu có thể ăn!” Anh đem ly rượu vào miệng một hơi cạn sạch, trong lòng có một loại sáng khoái không nói nên lời, không biết đã bao lâu chưa giải phóng cảm xúc của chính mình, hôm nay rốt cuộc có thể một lần ác khí rồi.

“Nhưng mà...” Lòng mi Viên Dịch bỗng nhú lại “Chúng ta không hiểu ngành ăn uống, trừ bỏ lĩnh vực bất động sản, hiện tại chúng ta không có cách nào vật ngã nhà họ Bạch, ngay cả bất động sản, chúng ta cũng không có biện pháp đối kháng cùng ông già đó.”

“Anh, anh biết không?” Viên Tiêu đem ly rượu đặt trên bàn trà, ngửa mặt ngã xuống sofa mềm mại: “Em thật sự không muốn tiếp tục ra về sợ hãi rụt rè như vậy nữa, mỗi lần nhìn thấy người phụ nữ đó đứng bên cạnh ông già, em đã từng nghĩ...” Hàm răng anh nghiền lộp bộp, trong ánh mắt bắn ra tia sáng lạnh, đó là băng giá cực hạn, không một chút nhiệt độ, giống như người mình vừa nhắc tới không phải cha đẻ mình, mà là kẻ thù không đội trời chung: “Đã nghĩ dùng máu bọn họ để tế lễ con dao kia.”

Viên Dịch đổ thêm rượu cho Viên Tiêu, đưa tới trước mặt anh: “Anh đã nói rồi phải nhẫn nại, cho dù không nhận được cũng phải nhẫn, anh muốn nhỏ tận gốc nhà họ Bạch, đến không còn một ngọn cỏ!”

“Đương nhiên!” Viên Tiêu đột nhiên ngồi dậy, hất mái tóc rơi trước mắt ra sau, nhìn Viên Dịch: “Đây là khác biệt giữa anh và em, em thích khoái cảm khi bản thân tự mình động thủ, còn anh lúc nào cũng chỉ muốn một bên nhìn người khác động thủ. Em đã từng nói rằng, thật ra em rất sợ anh chưa?”

“Cũng vậy.” Viên Dịch chạm chén cùng Viên Tiêu, hơi hột uống một ngụm: “Trên thế giới này, điều anh không muốn mất chính là có kẻ địch là em”

“A___” Viên Tiêu cười nhạo, đem chén rượu trong tay một hơi cạn sạch. Hai người cứ như vậy ngồi trên sofa anh một ly em một ly, cuối cùng cũng không nói chuyện, hai chai rượu rất nhanh liền thấy đáy, Viên Tiêu vẫn còn muốn cùng vậy đi lấy thêm rượu, lại bị Viên Dịch ngăn cản. Anh cũng không còn âm ỉ, ngoan ngoãn nhắm mắt nằm trên sofa.

Mãi đến khi Viên Dịch dọn dẹp xong phòng khách sắp bị hai người biến thành lộn xộn cả lên, muốn gọi Viên Tiêu trở về phòng ngủ, anh lại nghe thấy giọng nói nỉ non trầm thấp của Viên Tiêu: “Anh, em cũng không biết em đang kiên trì cái gì.”

“Em đã quên sao? Bà rời khỏi chúng ta như thế nào.”

“Em không quên, làm sao có thể quên đây?” Viên Tiêu lấy một tay che lên mắt bỗng cười rộ lên: “Chỉ là, rõ ràng bà ấy không cần chúng ta, chúng ta lại ở đây vì bà ấy đòi lại công đạo. Anh, chúng ta có phải rất ngốc hay không?”

Viên Dịch thật lâu sau không nói gì, ngay tại thời điểm Viên Tiêu cho rằng anh sẽ không nói bất cứ cái gì nữa, lại nghe thấy giọng nói có lực của anh vang lên: “Đừng vậy, chúng ta thật ngốc...”

Tác giả: Đối với Thang Viên mà nói, cô chính xác là rất thoải mái, mà đối với Viên Tiêu mà nói anh cuối cùng cũng bắt đầu phản kích.

Tất cả manh mối đều đã dàn ra xong xuôi, chương sau tới một cao trào nhỏ,

Chắc chắn, Thang Viên cùng Viên Tiêu diễn trò ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Rung động

Thời tiết dần trở lạnh, mùa đông này không có cô đường như rất khó khăn, ngay tại lúc Viên Tiều đang dùng đầu ngón tay đếm ngày, anh bỗng nhận được điện thoại của Thang Viên. Đề xuống nút nghe, câu đầu tiên anh nghe cô nói là nhanh xuống lầu. Nghe thấy thế, Viên Tiều sững sờ ngay tại chỗ, tim đập mỗi lúc một nhanh, anh không dám gác điện thoại, cũng không dám chậm trễ, cầm điện thoại lao nhanh xuống lầu, đến ngay cả thang máy cũng không nhớ.

Ra đến cửa lớn, một đợt gió lạnh như đao cắt ập tới, nhưng Viên Tiều không hề cảm nhận thấy, giờ khắc này, những ngày xa nhau trong mắt anh tất cả đều hóa thành hư vô, chỉ còn nhìn thấy người con gái cười dịu dàng mà anh ngày đêm nhung nhớ đứng ở nơi đó.

Bỏ hết con mẹ nó nguy trang, bỏ hết con mẹ nó bình tĩnh. Viên Tiều sai vài bước tới trước mặt Thang Viên hung hăng ôm chặt cô vào trong lòng. Anh nhớ cô, rất nhớ rất nhớ. Khi làm việc, khi đi làm, khi ăn cơm, khi đi ngủ,...không lúc nào không nhớ. Nhưng anh lại không thể không đè nén tình cảm của chính mình. Viên Tiều cảm thấy tình cảm của anh đang ngày càng tăng lên đến một ngày nào đó không thể nén được nữa sẽ đột nhiên phun trào, sớm hay muộn cũng sẽ rơi vào kết cục nổ tan xác mà chết.

“Thang Viên nhi....Thang Viên nhi...” Đôi tay anh gắt gao ôm chặt cô, khiến cô dán sát vào cơ thể anh không một kẽ hở, Thang Viên thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim đập hữu lực của anh, bùm bùm, mang theo nhiệt huyết tuổi trẻ cùng sinh lực dồi dào. Cô không biết anh muốn nói gì, bởi vì trừ bỏ gọi tên cô ra anh không hề nói lời gì khác. Cô cho rằng mình sẽ đẩy anh ra, sau đó bình tĩnh nói cho anh biết, như vậy là không đúng, bọn họ là bạn tốt, bọn họ không thể dùng sức ôm nhau như vậy. Nhưng đôi tay không có ý thức đã vòng ra sau lưng rộng lớn của anh.

Có phải cô chưa từng nói cho anh điều này, rằng từ ngày họ xa nhau, cô cũng rất nhớ anh.

Nhưng dù sao Thang Viên vẫn bình tĩnh hơn so với Viên Tiều, cho dù đôi khi, loại bình tĩnh này là tàn khốc, mặc kệ là đối với Viên Tiều hay với bản thân mình. “Viên Tiều, buông.” Thang Viên vỗ vỗ sau lưng Viên Tiều, sự kích động của anh dường như cũng bị nhiễm sang cô, Thang Viên chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, đến ngay cả máu chảy trong người cũng bắt đầu trở nên nóng bỏng, như được cho vào bình nước sôi, trái tim nóng ấm của cô cũng đã đau nhức, rồi lại vô cùng vui sướng, giống như đột nhiên vừa hoàn thành một công việc mà cô chỉ dám tưởng tượng chứ không dám thực hiện, loại khoái cảm cùng kích động này khiến khuôn mặt Thang Viên nhiễm chút hồng hồng, xinh đẹp và tuyệt mỹ.

Viên Tiều không ngờ tới khi mình buông tay lại nhìn thấy một cảnh đẹp như vậy, anh gần như là dùng ánh mắt sùng bái tham lam nhìn chăm chăm cô, hồ hấp dần trở lại bình thường. Đứng trước mặt người này, là kẻ bướng bỉnh học cùng anh từ năm cao nhị, từ lúc bắt đầu vui đùa đến chấp nhất sau này, anh liều mạng dùng toàn bộ khả năng của mình để cô chú ý tới anh, hy vọng cô có thể mang tâm mất không có nhiệt độ kia dừng trên người mình.

Anh chưa từng cho rằng bản thân mình đã thành công, dù cho mọi người nghĩ vậy, cô khác với anh. Mà giờ khắc này, anh bỗng nhiên cảm thấy tất cả sự theo đuổi trước đây, vụn vụn chỉ vì giờ khắc này.

Trên khuôn mặt kia nhiễm chút đỏ bừng.

“Sao lại tới đây?”

“Tớ muốn tới thì tới thôi.” Thang Viên khép hờ mắt, trong lòng không biết tại sao lại xuất hiện cảm giác khẩn trương, này trước đây chưa từng có, không có lẽ từng có, nhưng đó đã là kiếp trước...

“Nhớ tớ không?” Viên Tiều nhẹ nhàng hỏi, con ngươi sáng ngời đen nhánh bình tĩnh nhìn chăm chăm cô. Anh từ từ giơ tay đến bên má cô, giúp cô vén vài sợi tóc bị gió đông thổi loạn qua sau tai, cúi xuống: “Thang Viên, cậu có nhớ tớ không?”

Anh không làm nũng không không chơi xấu, nhìn vô cùng bình thường, nhưng vì sao cô lại cảm thấy bản thân mình không bình thường rồi. Thang Viên âm thầm nuốt từng ngụm nước miếng, tự nhiên cảm thấy miệng khô vô cùng, Viên Tiều nhìn mình chuyên chú như thế, thật sự, cô thậm chí đã sản sinh ra một loại kích thích muốn chạy trốn, sao lại như vậy? Cô không phải vẫn coi anh như em trai sao? Vì sao trong nháy mắt gặp lại anh kia lại sinh ra loại phản ứng nữ sinh đó?

Thang Viên lùi về phía sau một bước, cố gắng giương lên một nụ cười: “Đương nhiên là nhớ rồi!” Nói xong bàn tay giơ lên sờ sờ tóc anh, tựa hồ muốn xác định cảm giác trong lòng, cũng tựa hồ cấp cho bản thân mình một viên thuốc an thần.

Viên Tiều thất vọng thở ra một hơi, có lẽ vẫn chưa đến lúc, có lẽ là do anh nghĩ quá nhiều... “Tớ rất nhớ Thang Viên nhi...” Viên Tiều bỗng nhón miệng cười, ánh mắt sáng ngời giống như kim cương dưới ánh mặt trời, lập tức làm choáng váng ánh mắt Thang Viên: “Nhớ tới mức ăn không ngon ngủ không yên.”

“Được rồi, đừng buồn nôn như thế nữa.” Thang Viên cố giả bộ quay đầu đi không thèm để ý: “Đây là nơi làm việc của cậu? Rất có tiếng, tớ đã từng nghe nói qua rồi.”

Thang Viên từ khi biết Viên Tiêu làm việc ở đây liền cảm thấy cực kỳ đáng suy nghĩ, dù sao cho tới bây giờ cô chưa từng nghe thấy công ty này có đến trường học chiêu sinh (*). Nhưng thân là người con sinh ra và lớn lên ở thành phố R, cô sao có thể không biết công ty này, đây là công ty nổi tiếng nhất thành phố R, bao nhiêu người muốn cúi đầu chen vào. Cô không muốn ngờ vực vô căn cứ bất cứ chuyện gì, Viên Tiêu rất có tài, cô biết, cho nên trừ bỏ chúc phúc cho anh cô cũng không có cái gì khác.

(*): tuyển nhân viên từ khi còn là sinh viên.

“Đúng, đúng vậy!” Không biết tại sao, Viên Tiêu có chút lắp bắp, anh cần môi có chút xấu hổ nói: “Thang Viên nhi, không phải tớ không muốn mời cậu vào chơi, mà vì tớ chỉ là một nhân viên nhỏ, tớ...” Tung ra một lời nói dối thì phải dùng đến trăm ngàn lời nói dối khác che lấp, Viên Tiêu theo tầm mắt Thang Viên nhìn tòa nhà hùng vĩ hoa lệ này trong mắt hiện lên vài tia tăm tối, một ngày nào đó, một ngày nào đó....

“Không sao.” Thang Viên hiểu rõ, không hề cảm thấy Viên Tiêu không mang cô vào thì có cái gì không tốt, ngược lại cảm khái Viên Tiêu rất cuộc trường thành, vội vàng nói: “Bây giờ chắc vẫn đang trong giờ làm việc, cậu mau vào đi, tớ cũng phải đi rồi.” Thang Viên vẫy vẫy tay, bộ dáng như lập tức muốn đi.

“Cậu lại muốn đi sao? Đi bây giờ? Không thể nán lại một lát sao?” Giọng nói Viên Tiêu mang theo chút căng thẳng cùng oán giận, nhiều ngày nhớ nhung đâu phải chỉ gặp mặt một hồi là có thể giảm bớt? Anh như một con cá mắc cạn, cho dù biết mặt nước có độc, cũng phải liều mạng lao vào uống một ngụm...

Thang Viên lắc đầu, khoe mắt mang theo tia vui mừng: “Cũng không phải không bao giờ tới nữa.” rời khỏi thành phố J, rời khỏi công ty, cuối cùng cô mới biết thật ra cô không hề thích ở lại nơi đó chút nào. Không có bạn trong văn phòng, không có Quý Vân Phong dây dưa một bên...Bây giờ nhìn lúm đồng tiền đơn thuần của anh, cô mới hiểu được, cô rất nhớ anh, nhớ thế giới đơn thuần của anh, những thứ phức tạp gì đó cô không muốn đụng chạm tới nữa.

“Có ý gì? Thang Viên nhi, cậu rốt cuộc có ý gì?” Viên Tiêu nắm chặt cánh tay của cô, đối diện với ánh mắt cô, nhìn thấy trong mắt cô rõ ràng là có ý cười, cả người trở nên run rẩy: “Cậu muốn nói...”

“Tớ ở chỗ này...” Tay Thang Viên chỉ chỉ vào tòa nhà cực kỳ quý phái phía đối diện: “Tớ được công ty điều tới đây, về sau sẽ công tác ở thành phố R.”

Thời điểm kinh hi quá lớn, con người thường đều theo bản năng không chịu tin tưởng: “Thật vậy chẳng, Thang Viên nhi, cậu nói thật sao?” Viên Tiêu lắc cánh tay Thang Viên dường như là vui mừng đến phát khóc rồi.

“Thật sự.”

“Thật tốt quá! Thật tốt quá Thang Viên nhi!” Viên Tiêu dùng một tay kéo Thang Viên vào lòng, vui mừng vào cô, trong miệng không ngừng ni non: “Thật tốt quá...Thật tốt quá...!”

Không kịp nghĩ động tác như vậy có thích hợp hay không, có phải quá mức ái muội hay không, Thang Viên đã đắm chìm trong sự ấm áp anh mang lại, tất cả tủi thân, tất cả buồn khổ dường như đều đã bị đánh đuổi đi. Dường như chỉ cần nhìn thấy anh tất cả mọi thứ hỗn loạn trên thế giới này đều bị cô quên hết. Cô dựa vào người anh khoe miệng nhếch lên, phiêu bạt nhiều năm như vậy, lựa chọn sau hai kiếp, thì ra thành phố R vẫn thích hợp với cô nhất.

Còn ở thành phố J, sau khi tan tầm, Quý Vân Phong theo thường lệ đứng ở cửa công ty chờ Thang Viên, anh cứ đứng ở cửa nhìn các đồng nghiệp tiêu sái rời đi như thế, mãi đến khi cửa lớn không còn người qua lại, nhưng vẫn không thấy bóng dáng làm anh mất ăn mất ngủ kia đi ra. Trong lòng Quý Vân Phong lộp bộp một tiếng, giống như là vừa có một lỗ hồng bằng miệng chén, tất cả bình tĩnh cùng trấn định đều theo cái lỗ đó từ từ chảy ra ngoài, chỉ để lại không gian vô cùng vô tận...

Anh không chần chờ nữa, sai vài bước tới cửa thang máy, nhanh chóng đi tới phòng đầu tư, Bàn tay gần như là run rẩy dán lên cánh cửa, Quý Vân Phong hít sâu một hơi, bàn tay đẩy về phía trước, cửa mở. Trong lòng giống như là có một tảng đá lớn vừa rơi xuống đất, thì ra cô vẫn còn ở đây, chỉ không có xuống lầu.

“Quý Vân Phong? Anh đến đây làm gì vậy?” Trưởng phòng đầu tư vừa đứng dậy liền thấy Quý Vân Phong đang từ từ bước tới, túi xách vừa mới cầm lên liền đặt xuống, đứng dựa vào bàn hỏi Quý Vân Phong

Quý Vân Phong cũng không trả lời vấn đề của cô, mà dùng mắt quét khắp phòng làm việc.

Nhìn khắp nơi một lượt, ngay cả một góc cũng không bỏ qua, nhưng không có, không có cô, cô không ở đây! Nếu cô đã đi ra khỏi cửa lớn, anh không thể không trông thấy, lời giải thích duy nhất là hôm nay cô căn bản chưa tới đây!

“Thang Viên đâu?”

“Anh không biết?” Trưởng phòng kinh ngạc nhìn Quý Vân Phong, vẫy tay ý anh cùng ra ngoài, thời gian này hẳn là tan làm rồi. “Một tháng trước cô ấy đã nộp đơn xin chuyển công tác, ngày hôm qua đã đến thành phố R, hiện tại đang làm ở chi nhánh thành phố R.” Nói xong cô vẫn còn cảm thán một phen: “Không phải quan hệ giữa hai người rất tốt sao, tôi còn nghĩ anh đã sớm biết.”

Bước chân của Quý Vân Phong bỗng dừng lại, đứng im tại chỗ, cô rời đi, cô rời đi. Không trách được, không trách được...anh cho rằng cô có thể từ từ tiếp nhận anh, cho rằng cô rốt cục nhìn đến dịu dàng của anh, thì ra là cô muốn đi, thì ra cô chán ghét anh đến thế...

Anh nắm thật chặt quả đấm, kìm nén đến mức đau đớn. Trong ánh mắt tràn đầy đau thương, vì sao lại muốn gạt anh? Vì sao sau khi cho anh hy vọng rồi lại chính tay đẩy anh xuống vách núi, Thang Viên, sao em có thể nhẫn tâm như vậy? Gân xanh trên trán Quý Vân Phong nhay lên, sắc mặt hơi hung dữ, Thang Viên, em muốn bỏ anh lại phía sau sao? Chẳng lẽ em cho rằng sự việc cứ như vậy liền kết thúc, không! Tuyệt đối không!

“Ồ kia! Quý Vân Phong, anh làm sao vậy?” Trường phòng bước tới cạnh mới nhận ra sắc mặt Quý Vân Phong không ổn, cô dừng lại gọi anh: “Đi nhanh đi, không còn sớm, tôi còn có chuyện.”

Quý Vân Phong khép hờ mắt, che giấu toàn bộ khác lạ trong mắt, bước ra khỏi phòng đầu tư.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thân mật

Ba mẹ Thang đều thật cao hứng về chuyện con gái chuyển công tác về thành phố R, bọn họ chỉ có mình Thang Viên là con. Vốn muốn nâng trong lòng bàn tay yêu thương thật tốt, nhưng đứa nhỏ này lại không cho bọn họ cơ hội, từ khi còn học trung học đã mang dáng vẻ tiểu đại nhân, hiểu chuyện vô cùng, bọn họ muốn quan tâm cũng không biết xuống tay từ chỗ nào. Mà sau khi thi cao đẳng xong, đứa nhỏ này lại càng sống có kế hoạch, khi những đứa nhỏ nhà khác đang do dự về các nguyện vọng, thì con gái nhà bọn họ chỉ nói bằng quơ một câu: “Con thi đại học J!”

Nhiều năm qua, bọn họ vội vàng buôn bán, vội vàng kiếm tiền, đối với con gái ở xa ngàn dặm căn bản quan tâm không đủ, nhưng đứa nhỏ này cũng chưa từng oán giận qua một lần, mỗi lần gọi điện thoại đều thân thiết như áo bông nhỏ. Còn bây giờ, rốt cuộc đã có cơ hội rồi. Trong lòng ba mẹ Thang muốn dùng hết sức bồi thường cho con gái thật nhiều, cho nên khi Thang Viên nói sẽ chuyển công tác về chi nhánh ở thành phố R, ba mẹ Thang nhiệt tình đến mức muốn lên thành phố J giúp con gái thu dọn hành lý.

Thang Viên bị hăng hái của ba mẹ làm hoảng sợ, vội vàng khéo léo từ chối. Đùa gì chứ, cô làm sao có thể để ba mẹ vì mình mà đặc biệt đi một chuyến, huống hồ cô cũng không có nhiều hành lý, chỉ mấy bộ quần áo mà thôi. Căn nhà ở thành phố J kia cô cũng không có ý định cho thuê, bên trong đó có dấu vết sinh hoạt của cô, cô không muốn để người khác xóa những dấu vết kia đi.

Sau khi trở về thành phố R Thang Viên lập tức dọn về nhà ở, cũng không nói đến chuyện muốn dọn ra ngoài, điều này khiến ba mẹ Thang đang thấp thỏm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thật ra, đừng nói nhà mình rất gần công ty, cho dù có xa công ty đi nữa Thang Viên cũng không muốn ra ngoài thuê phòng, nói thế nào cũng là một khoản chi nha! Có thể hiểu một chút rằng đó là nguyên tắc nhất quán của Thang Viên. Nói nghe xuôi tai thì là tiết kiệm, không xuôi tai thì đó chính là keo kiệt!

Công ty cô rất gần công ty Viên Tiều, thậm chí thị lực tốt còn có thể nhìn thấy người trong văn phòng đối diện đang bận rộn làm việc. Thang Viên cảm thấy thực cao hứng, giống như quay lại vài năm trước khi hai người còn cùng một chỗ, đi xuống lầu liền có thể gặp mặt, cô sẽ không thừa nhận thật ra điều này cũng là một trong những nguyên nhân cô quyết định tới chi nhánh công ty. Ở trong lòng Thang Viên, Viên Tiều vĩnh viễn mang dáng vẻ khi bọn họ mới gặp, cô cự tuyệt tiếp nhận việc Viên Tiều thay đổi, cũng cự tuyệt loại cảm xúc khác trong lòng.

Thang Viên chưa bao giờ phát hiện, khi cô vì cuộc hẹn cuối tuần với Quý Vân Phong mà cảm thấy nôn nóng, bất an, vì vướng mắc với Quý Vân Phong mà không kiên nhẫn. Nhưng lại không hề cảm thấy buồn bực khi Viên Tiều bám cô mỗi ngày, cô không có ác cảm với cái ôm của Viên Tiều, thậm chí vui mừng tiếp nhận. Cô luôn luôn nói với lòng mình, rằng chỉ coi Viên Tiều như một người em trai. Nhưng cô lại không nghĩ tới, vì sao Viên Tiều người cô gọi là em trai này muốn quấn cô liền quấn đến bảy năm.

Hơn nữa gần đây, Thang Viên phát hiện một vấn đề, đó chính là nhà họ Tiều cách nhà cô không xa, thậm chí còn có thể nói là rất gần. Nhà Thang Viên ban đầu vốn ở thành đông, họ ở trong một khu chung cư bình thường, về sau ba mẹ Thang buôn bán bất động sản càng ngày càng phát đạt liền mua căn nhà mới. Bản thân làm trong cái nghề này, đương nhiên biết nhà ở đâu tốt hơn, vì thế ba mẹ Thang liền chuyển nhà tới thành đông cho đến bây giờ, mà chỗ này vô cùng gần với nhà họ Viên.

Từ sau khi Thang Viên trở về thành phố R, liền bắt đầu đi làm chung xe cùng Viên Tiều, vốn ba Thang muốn mua cho Thang Viên một chiếc xe, như vậy sẽ cực kỳ thuận lợi, nhưng Thang Viên lại ngại phiền toại nên từ chối, cô nhát gan, tiếc sinh mệnh, biết bản thân mình không tư chất lái xe gì, cũng không muốn đi thử. Huống chi công ty cũng không xa nhà, chỉ cách khoảng mười trạm xe buýt (*), nếu xe buýt quá đông thì có thể ngồi chen một chút, Thang Viên cảm thấy như vậy là được rồi. Không nghĩ tới sau khi kết thúc ngày đầu tiên đi làm, ở ngay dưới lầu công ty Thang Viên phát hiện xe của Viên Tiều, các đồng nghiệp nhìn thấy đều dùng ánh mắt ái muội nhìn hai người, Thang Viên giả bộ bình tĩnh đón lấy, hỏi Viên Tiều vì sao lại ở chỗ này.

Viên Tiều chớp chớp mắt mở cửa xe, Thang Viên nhìn động tác này của anh cũng chỉ có thể bước lên xe. Mãi đến khi thắt chặt xong dây an toàn, khởi động xe, Viên Tiều mới nói về sau muốn cùng cô đi chung xe, Thang Viên vốn không muốn đi nhờ xe, dù sao công ty cũng gần đó, hai nhà cũng cách nhau rất xa.

Ai biết Viên Tiều lại mang vẻ mặt không cần lo lắng, trực tiếp lái xe tới dưới lầu nhà anh, lúc này Thang Viên mới phát hiện hai người ở gần nhau như vậy, cũng gật đầu đáp ứng, để cho Viên Tiều đưa cô trở về, cũng quên suy nghĩ vì sao Viên Tiều lại biết địa chỉ nhà mình.

Ngày hôm sau, đúng giờ Viên Tiều liền xuất hiện dưới lầu nhà cô, Thang Viên sau khi lên xe liền ném cho Viên Tiều mấy cái bánh bao nhân nấm hương thịt gà mẹ Thang vừa làm xong, nhìn Viên Tiều vừa gặm bánh bao vừa cười tít mắt trong lòng cô cũng cảm thấy vui vẻ, cô biết Viên Tiều có thói quen

không bao giờ ăn bữa sáng, đi xuống mang theo mấy cái bánh bao này đúng là hành động sáng suốt.

Hai người bắt đầu lấy đó làm phương thức sống chung, bình thường đi chung xe, chủ nhật rảnh rỗi đi ra ngoài chơi, tìm kiếm những món ăn ngon ở thành phố R, chẳng may may cảm thấy có cái gì đó không ổn. Hai người rất ăn ý, thời gian dường như không hề để lại chút dấu vết nào người hai bọn họ, bọn họ vẫn như hai học sinh cao trung năm đó, một đôi bạn tốt ngồi cùng bàn.

Hai người chưa bao giờ đề cập đến vấn đề tình yêu hay hôn nhân, dù rằng bọn họ vẫn phải trải qua những chuyện đó, không biết là trong tiềm thức không nghĩ tới hay bởi vì một cái gì khác, đối với vấn đề này Thang Viên cùng Viên Tiêu đều im miệng không nói. Mãi đến một ngày mẹ Thang cực kỳ hứng thú giữ chặt Thang Viên đang muốn xuống lầu hỏi: “Viên Viên à, con kết giao bạn trai lúc nào mà không cho mẹ biết thế? Chàng trai này mẹ nhìn, bộ dáng không tệ, ngày nào đó mời lên nhà chơi để mẹ gặp một lần đi!”

“Mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy?” Thang Viên giật mình mở to hai mắt nhìn mẹ mình, động tác đi giày lập tức dừng lại: “Con với cậu ấy chỉ là bạn bè thôi.”

“Bạn bè? Con cho rằng mẹ già rồi thì cái gì cũng không biết sao?” mẹ Thang cười tít mắt vỗ vỗ Thang Viên: “Nào có bạn bè như vậy, mỗi ngày đều tới đón con đi làm, sau đó lại có trách nhiệm đưa con trở về? Người bạn này cũng quá xứng chức rồi.”

“Thật chỉ là bạn! Công ty bọn con gần nhau nên cùng đi thôi.”

“Được, được, con nói cái gì thì chính là cái đó.” Mẹ Thang lắc đầu đứng dậy đi dọn dẹp bàn ăn, trong lòng còn không ngừng lăm lăm, đứa nhỏ này, yêu đương mà vẫn liều mạng lừa gạt ba mẹ, chẳng lẽ bà còn có thể phản đối sao? Ai, con cái lớn rồi, quan tâm cũng bằng thừa.

Thang Viên bất tri bất giác đi xuống lầu, đối diện với gương mặt tuấn tú của Viên Tiêu trong lòng nhất thời cảm thấy hoảng hốt, chẳng lẽ quan hệ giữa hai người thật sự ái muội như vậy? Ngay cả mẹ cô cũng cảm thấy được, những người khác thì sao?

“Thang Viên nhi, nghĩ gì vậy? Nhanh lên xe đi!” Viên Tiêu không chút khách khí nhấc lấy cặp lồng giữ ấm từ trong Thang Viên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt nơi Thang Viên vừa nảy đặt tay, mím môi cười mở nắp ra, hương vị cháo thịt nạc trứng muối nhất thời tràn ngập khắp xe, hơi nóng mềm mại lượn lờ xung quanh mặt Viên Tiêu, sưởi ấm tầng băng ngàn năm lạnh lẽo trong đôi mắt anh. Mũi Viên Tiêu chua xót, đột nhiên phủ cái nắp lên, giữ lại toàn bộ áp áp của cô. Ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện Thang Viên vậy mà vẫn đứng ngoài cửa xe: “Thang Viên nhi!”

“A! Tớ vừa mới suy nghĩ chút chuyện.” Thang Viên vội vàng hồi phục tinh thần, nhanh chóng ngồi vào vị trí. Bên người truyền đến nhiệt độ của Viên Tiêu, trong thời điểm lạnh nhất năm này mà vẫn cảm nhận được, Thang Viên nhắm mắt lại, thật ra cũng không có gì, người ta suy nghĩ thế nào kệ họ, giữa hai người căn bản không có quan hệ tình cảm, bản thân hai người biết rõ là được rồi.

Viên Tiêu nhìn thoáng qua Thang Viên đang dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần liền khởi động xe, chắc là tối qua lại chậm chân trên mạng rồi, về sau phải đem thói quen thức đêm của cô sửa lại thật tốt mới được!

Ai cũng không biết, giờ phút này, một người luôn an tĩnh mà cư trí như Thang Viên, trong lòng có bao nhiêu vùng vẫy, có bao nhiêu lưu luyến sự ấm áp của người bên cạnh, vừa hạ quyết tâm lại mặc kệ lòng mình.

Sau khi đưa Thang Viên tới công ty Viên Tiêu mới quay trở lại công ty của mình, nghĩ ngày mai chính là chủ nhật, anh lại có thể cùng Thang Viên đi chơi, tâm trạng liền trở nên hưng phấn, nhưng phần tâm tình tốt đó đã bị tiêu tan hết ngay trong một giây khi vừa mới mở cửa bước vào phòng làm việc của mình. Anh nhìn người phụ nữ đang công khai ngồi trên ghế dựa, trong ánh mắt chợt lóe lên: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây? Tớ kiểm tra công việc của con sao?” Viên Tiêu rất nhanh lộ ra hai lúm đồng tiền, vui mừng chạy tới bên người Bạch Nhiễm Nhiễm.

Bạch Nhiễm Nhiễm cười đắc ý, cho dù để lại hai đứa con trai thì thế nào, tuy nói con lớn không muốn gặp bà, nhưng cái thằng nhỏ này đúng là hết sức dính bà mà. “Viên Tiêu, ngoan, anh trai con gần đây làm gì vậy?” Bạch Nhiễm Nhiễm sờ sờ đầu anh, nhìn ánh mắt Viên Tiêu cong cong như vầng trăng non cảm của bà giường cao hơn đầu rồi.

“Ai biết anh đang làm cái gì! Hừ, cho tới bây giờ mẹ chưa từng quan tâm con, chỉ quan tâm anh trai!” Viên Tiêu cong miệng lên, giống như giận dỗi dùng lực đẩy cánh tay bà. “Bóp” một tiếng giòn vang, trên cánh tay trắng nõn của Bạch Nhiễm Nhiễm đột nhiên xuất hiện một dấu màu hồng nhạt, lửa giận trong người bạch nhiễm nhiễm lập tức dâng lên, vừa muốn răn dạy Viên Tiêu, lại thấy Viên Tiêu ngồi chồm hổm cầm cánh tay bà kích động thối khí: “Mẹ, thực xin lỗi, thực xin lỗi, con không phải cố ý...” Trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Nhìn Viên Tiêu như vậy, Bạch Nhiễm Nhiễm không thể không áp chế lửa giận đang dâng lên, ra vẻ bình tĩnh nói: “Không có việc gì.” Chẳng qua, bà lờm Viên Tiêu một cái, trong ánh mắt kia là sự khinh thường trần trụi, dù Viên Tiêu là người thấu đáo như vậy nhưng không phải tất cả các con ông ta sinh ra đều thông minh, như này, trước mắt chính là một người đần độn, hừ, may mắn đây là thằng ngốc không nào! “Viên Tiêu, anh con gần đây làm cái gì?”

“Uống rượu! Còn có oán giận! Phiền đến chết mất thôi!” Viên Tiêu bất mãn nhăn mày, lại chuyển hướng quay sang than vãn với Bạch Nhiễm Nhiễm: “Con không muốn ở với anh nữa, mẹ, con muốn về nhà.”

“Không được!” Bạch Nhiễm Nhiễm lạnh lùng quát, dọa Viên Tiêu nhảy dựng, lông mi anh run rẩy, ngẩng đầu cẩn thận nhìn anh một cái rồi lại nhanh chóng cúi xuống, đáng vẻ kia chọc người yêu thương cực kỳ, dù là mẹ kế như Bạch Nhiễm Nhiễm cũng không thể nhẫn tâm nói những lời ngoan độc với anh, đành phải vỗ vỗ đầu vai anh: “Viên Tiêu nghe lời, anh trai con ở một mình rất tịch mịch, con là em trai ruột của nó, nhất định phải chăm sóc nó cho thật tốt.” Nói xong bà đứng lên, cầm lấy chiếc túi tinh xảo: “Anh trai con gần đây tâm tình không tốt, mẹ sẽ không nói, con cũng đừng nói cho anh con chuyện mẹ đến đây tìm con, tránh cho tâm tình nó càng tệ, nhớ chưa?”

Viên Tiêu ra sức gật đầu, ánh mắt ướt sũng nhìn Bạch Nhiễm Nhiễm: “Mẹ, mẹ đi luôn sao?”

“Vâng, hôm nào về thăm các con sau.” Bạch Nhiễm Nhiễm nói xong liền tao nhả xoay người rời khỏi phòng làm việc của Viên Tiêu, mục đích chuyến đi này đã đạt được, Viên Dịch quả nhiên vì một khoản lớn làm ăn bị nhà họ Bạch bà cướp mất mà tinh thần sa sút. Hừ, cho dù dày dặn kinh nghiệm cũng chỉ là một đứa trẻ còn hôi mũi sữa mà thôi, muốn đấu cùng bà? Vẫn còn non lắm!

Trong phòng làm việc, ánh mắt Viên Tiêu sâu thẳm như bầu trời trước buổi bình minh, bên trong ẩn giấu ánh mắt tà tứ mà ngoan độc. Anh chán ghét nhìn qua chiếc ghế dựa Bạch Nhiễm Nhiễm vừa ngồi đề phím điện thoại: “Thư ký Dương, đổi một bộ ghế dựa.”

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nụ hôn đầu

Chẳng mấy chốc, Thang Viên đã trở lại thành phố R được một tháng, trong khoảng thời gian này cô cảm thấy cực kỳ vui vẻ, rời khỏi thành phố J nơi đầy những chuyện phiền lòng, cả người cảm thấy thoải mái hơn. Huống chi, còn có cả ba mẹ cùng bạn tốt giúp đỡ mình. Những thứ yêu mến này, kiếp trước cô cũng chưa từng biết đến, hiện tại Thang Viên cảm thấy vô cùng may mắn khi quyết định chuyển về chi nhánh của công ty.

Quan hệ của cô cùng Viên Tiêu ngày càng tốt, chính xác có thể nói là thân thiết gắn bó. Hai người không một chút để tâm, cả thành phố R đang điên cuồng chạy, cho dù là chính xác hay là chuyện đùa thì cũng làm cho bọn họ dò thăm dò một lần. Ở trong mắt người khác, họ nghiêm nhiên trở thành một đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt, đến mức bản thân họ không ý thức được điều này, ai mà ngờ được! Có thể trong lòng hết sức mà nắm được, chỉ là không muốn nói thẳng ra, tình nguyện duy trì mối quan hệ mập mờ. Lốp vài vòng mơ hồ kia không một ai muốn vén lên trước, một là sợ, hai là trốn tránh.

Năm mới càng ngày càng gần, thời điểm 29 tết, Thang Viên nói dối, nhưng Viên Tiêu nói cô phải đem thời gian đêm giao thừa đó để trống, Thang Viên mặc dù không muốn biết anh rốt cuộc muốn làm gì, đêm ba mươi, ba mẹ Thang dùng ánh mắt mập mờ nhìn Viên Tiêu đang ngồi trên xe, cô bị anh mang theo đi ra ngoài.

“Viên Tiêu này, hơn nửa đêm chúng ta đi đâu?” Thang Viên nhìn Viên Tiêu đang hết sức chăm chú lái xe có chút khó hiểu, bọn họ giống như càng đi càng lệch rồi, hướng mà Viên Tiêu đi rõ ràng là đi đến ngoại ô. Bọn họ mới qua năm mới đến ngoại ô làm cái gì?

“Đến nơi cậu sẽ biết.” Viên Tiêu khề nói, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, cô ý không nói trước. Thang Viên chỉ có thể nhìn thấy gò má có lúm đồng tiền của anh. Người nào nha! Còn muốn làm thần bí, Thang Viên trong lòng giống như mèo tóm lấy một dạng, ngứa ngáy tê tê, không nói cho liền không nói. Thang Viên dứt khoát nhắm mắt giả vờ ngủ say. Viên Tiêu thừa dịp đèn đỏ dừng lại len lén liếc nhìn một cái khuôn mặt điềm tĩnh của Thang Viên, ánh mắt dịu dàng tựa như có thể chảy ra nước, năm mới này, anh cuối cùng có cô ở bên người rồi.

Thành phố R không lớn, tối nay vừa giao thừa, cho nên Viên Tiêu lái xe rất nhanh đến ngoại ô, Thang Viên cảm thấy xe dừng lại, vội vàng mở mắt, không ngờ không nhìn còn tốt, vừa nhìn thấy liền bị vô số người ở phía bên ngoài dọa cho sợ hãi. “Muốn làm gì vậy?” Thang Viên chuyển hướng sang Viên Tiêu.

“Năm nay, năm mới ở đây bắn pháo hoa, vừa nhìn thấy cậu biết ngay là chưa nhìn tin tức.” Viên Tiêu cười nhẹ, nghiêng người sang tháo dây an toàn cho Thang Viên rồi tháo của mình, “Tốt lắm, chúng ta xuống xe đi, nếu không sai thì mười phút nữa là đến mười hai giờ rồi.”

“Đã trễ thế này?” Thang Viên lấy điện thoại di động ra nhìn, quả nhiên, còn kém hơn mười phút nữa là đến không giờ rồi.

“Đợi đã nào...” Viên Tiêu từ sau xe đi ra nhét thứ gì vào trong ngực cô: “Mặc vào, bên ngoài rất lạnh.” Thang Viên định thần nhìn lại trên tay mình không phải là áo khoác ngoài của Viên Tiêu hay sao, cô vươn tay cảm nhận gió lạnh bên ngoài, vội vàng đem áo khoác của Viên Tiêu khoác lên. Thời tiết rất lạnh, còn không mặc, đến lúc đó lại bị cảm. Chỉ là Viên Tiêu thực sự ngày càng thành thực, Thang Viên vừa cúi đầu cài nút áo, vừa nghĩ, hình như trong trí nhớ của cô người thiếu niên đơn thuần ngây thơ kia đã dần biến mất, sẽ không còn được gặp lại rồi. Cô nhẹ nhàng thở dài, hít một ngụm khí lạnh, không có chuyện gì đã hình thành thì không thay đổi, ngay cả một năm đều có bốn mùa phân chia, huống chi, Viên Tiêu cần thích ứng với xã hội này.

“Chúng ta đi ra giữa sân rộng!” Viên Tiêu nói xong liền kéo Thang Viên đi về phía trước. Thang Viên sững sờ, muốn tránh, giữa bọn họ không thích hợp làm loại động tác thân mật này. Nhưng mà Viên Tiêu hình như đã nhìn thấu ý tưởng của cô, đem tay cô giữ chặt hơn trong lòng bàn tay của mình, thấp giọng nói vang lên bên cạnh Thang Viên: “Chớ lộn xộn! Nhiều người lắm, lát nữa lạc đường thì làm thế nào?”

Hóa ra là như vậy, Thang Viên ở trong lòng tự giễu, mình luôn là qua nhạy cảm, tật xấu này phải sửa lại mới được. Lập tức cũng nghĩ thông rồi, mặc cho Viên Tiêu dắt đi về phía trước. Viên Tiêu nâng môi lên, bóng dưới đèn đường, cặp con ngươi đen nhánh dính vào tầng áp áp kia.

Chỉ ở trên quảng trường đứng mấy phút mà thôi, Thang Viên đã cảm thấy khí lạnh đã xâm nhập toàn thân, vẫn may là Viên Tiêu đem áo khoác chuẩn bị trước, nếu không phải là như thế, cô thế nào cũng phải đông lạnh. Thang Viên đem cả vai nhỏ nhỏ rút lại một cái, cố gắng đem chính mình vo thành một cục, cố gắng giữ lại khí nóng muốn tiêu tán. Viên Tiêu nhìn cô cái bộ dáng đáng cười này, Thang Viên như thế thật trẻ con, là anh chưa từng nhìn thấy qua, cô cho tới bây giờ đều là tỉnh táo, anh ít khi nhìn thấy có thứ gì đó làm cho cô lộ vẻ xúc động. Như vậy đem tất cả vẻ mặt viết lên trên mặt, Thang Viên ở trong mắt Viên Tiêu thức sự là đáng yêu tới cực điểm, anh không tự chủ được sát lại gần cô, chính mình cũng không thể phản ứng lại khi anh trực tiếp ôm cô vào ngực.

“Viên Tiêu! Cậu ở đây làm gì?” Thang Viên bị Viên Tiêu ôm chặt hết sức, âm thanh nghe buồn buồn, cô mặc quá nhiều áo, tay chân cũng trở nên to lớn, mặc dù dùng sức đẩy mình ra khỏi lòng ngực của anh, nhưng như cũ đẩy không ra. Ban đêm ở nơi này rất lạnh, Thang Viên thế nhưng đầu lại đầy mồ hôi, cũng không biết là gặp cái gì.

“Đừng động!” Viên Tiêu lực trên tay một phần cũng không có giảm, anh cúi đầu ghé vào bên tai Thang Viên, thổi ra tất cả khí nóng phun lên lỗ tai cô: “Thang Viên, cậu có phải hay không rất lạnh, ta ôm liền không lạnh.”

Thang Viên ở trong lòng anh mất trọn trắng, ôm ư, động tác này tùy tiện có thể làm sao? Anh lại dám cứ như vậy tùy tiện ôm người! Chẳng lẽ người nào lạnh anh cũng muốn ôm sao? Đây trên quảng trường nhiều người lạnh như vậy, anh đều đi ôm hết đi! “Viên Tiêu, cậu có nghe thấy không, mau buông tớ ra, như vậy không được!”

“Thế nào là không được? tớ chính là không muốn cậu bị lạnh thôi, Thang Viên cậu không phải không biết?”

Thang Viên thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, là cô không biết phân biệt! Đây là cô sai! Cô bị chiếm tiện nghi lại còn bị mắng! Thôi, ôm đi, thích ôm thì ôm đi! Dù sao bị anh ôm như vậy cũng ấm áp, huống chi cô cũng không có bị tổn thất. Nghĩ tới đây, Thang Viên bình tĩnh không sợ hãi, giống như tượng gỗ dựa vào lòng Viên Tiêu. Viên Tiêu thấy cô không còn vùng vẫy, trong lòng hiện ra một tia vui mừng, hai cánh tay ôm cô ôm chặt cô hơn. Cảm anh đặt trên vai Thang Viên, hai người dán vào nhau chặt chẽ không một kẽ hở.

Chưa từng có loại thân mật như vậy, Viên Tiêu cơ hồ là đem thành kính đi cảm tạ trời cao, cảm tạ trời cao tặng cô đến bên anh. Lúc học lớp mười, bé trai ở giữa nói đùa đem anh với cô cột lại với nhau, anh mặc dù sẽ cười với cô, nhưng chỉ là vì nhảm chán đánh cuộc. Nhưng sau đó, dần dần lại bị cô hấp dẫn.

Cô không giống với những cô gái bình thường, cô trầm mặc an tĩnh. Tất cả bạn học đều cho rằng tính cách của cô chính là an tĩnh, chỉ có anh ngồi cùng bàn mới biết, cô chỉ là muốn một mình một thế giới mà thôi. Khi đó, anh mặc dù không hiểu rõ, nhưng cũng có thể cảm nhận được cô cũng như anh thật cô đơn lạnh lẽo.

Anh biết rõ mùi vị của cô đơn lạnh lẽo, đó là một người cô đơn hết hy vọng, sẽ đem người hành hạ điên, anh chợt thấy không nổi lòng rồi, một cô gái an hòa (*) mà điềm tĩnh như cô không nên có cảm xúc như vậy, cho nên anh bắt đầu quấn lấy cô, dùng đủ mọi phương pháp, chỉ vì để cho cô lộ ra một chút vui vẻ. Mà mỗi nụ cười của cô, từng cái xoi mói câu cô đều bị anh cẩn thận cất giấu ở trong trí nhớ, về sau tách ra trong cuộc sống không ngừng mà xuất hiện, càng nhớ lại càng nhớ nhưng.

(*) an hòa: an tĩnh hòa bình.

Ở trên thế giới này, anh không nghĩ lừa gạt cô là đúng, nhưng trừ lời nói dối anh không biết phải làm sao để đến gần cô nữa. Lúc còn rất nhỏ anh đã biết, muốn có được vật mình muốn nhất định phải có thêm lớp vỏ nguy trang. Giống như anh cố ý từ trên tầng ngã xuống sẽ được mẹ quan tâm....

Viên Tiêu hô hấp thật sâu, nhẹ nhàng thở dài, trong hơi thở quấn lấy mùi dầu gội thơm ngát của cô, anh rúc vào bên cổ cô từ từ nhắm mắt, muốn để cho thời khắc này vĩnh viễn không bao giờ trôi qua, để cho anh ôm cô nhiều thêm một giây.....

Đáng tiếc luôn luôn không như mong muốn, thời điểm Viên Tiêu say mê, trên bầu trời chợt truyền đến tiếng nổ vang dội, tiếng pháo hoa nổ ra trên bầu trời, sử dụng tất cả vốn liếng phóng ra vẻ đẹp của mình, đem bầu trời đen tối trở nên nhiều màu sắc khác nhau, đoàn người truyền đến tiếng thán phục, Thang Viên không kịp đẩy Viên Tiêu ra mà ngẩng đầu lên.

Màu sắc của pháo hoa đua tranh lên đỉnh đầu nổ rộ, ánh sáng kia so với bóng đèn neon không biết đẹp gấp bao nhiêu lần, ngay cả những ngôi sao trong đêm cũng phải buồn bã phai mờ. Thang Viên mở to hai mắt nhìn chăm chú, không phải là không có thấy qua, nhưng chưa lần nào chấn động như vậy, đây giống như sinh mạng sáng lạng của pháo hoa.

Cổ lẽ con người cũng không chỉ cảm thấy pháo hoa là đẹp, mà chỉ có chính cô ta biết, đây là một loại hy vọng, hy vọng còn sống. Cô đã chết qua một lần người của nơi nào sẽ không hướng tới cái đẹp như vậy? Không để ý bên ngoài lạnh, Thang Viên đưa tay âm áp từ trong túi quần đưa ra ngoài, cảm thụ được thế giới này mang đến tất cả. Thật tốt, cô có cảm giác.

Trên quảng trường tất cả mọi người đều rất vui vẻ, mặc kệ là trong quá khứ một năm nay bọn họ đã trải qua những gì, có lẽ chỉ là bất hạnh, có lẽ còn có bi thương, nhưng thời khắc này, tất cả những phiền muộn đều bị ném ra xa, chỉ còn lại cuộc sống tốt đẹp. Bọn họ ngẩng đầu, cố gắng đuổi thẳng cổ, thường thức này khiến cho người ta rung động, chiếu vào mắt họ là pháo hoa so với bầu trời còn đẹp hơn.

Nhưng trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có một mình Viên Tiêu là không ngẩng đầu, anh chỉ tham lam mà ngắm nhìn cô gái bên cạnh đang rất ngạc nhiên, trong con mắt chặt nịch bóng dáng của cô, một phần nào cũng không có phần cho những màn pháo hoa kia. Anh nhìn từng những thay đổi nhỏ trên mặt cô, cảm nhận được tâm tình tình cô đã tốt lên. Khỏi kia quanh năm nặng nề tâm cũng biến đổi thành nhẹ.

“Thang Viên nhỉ?” Anh gọi cô, âm thanh thật thấp, mang theo vài phần cẩn thận, hình như là sợ kinh động đến tâm tình tốt của cô. Đáng tiếc âm thanh này không kịp truyền đến tai cô đã bị âm thanh pháo hoa kia lấn áp. Anh nhấp máy môi, tiến lên một bước, dán vào lỗ tai cô: “Thang Viên nhỉ!”

Lần này Thang Viên rốt cuộc nghe thấy, cô quay đầu lại hướng anh mà kêu: “Cái gì?” Gương mặt thanh tú bên trên còn lưu lại mấy phần rung động cùng mừng rỡ, ở dưới ánh lửa có vẻ ấm áp và vẻ mê hoặc lòng người.

Lông mi thon dài từ từ ép xuống, Viên Tiêu nữ khép con mắt, một tay đi vòng qua giữ chặt cái đầu của cô, đột nhiên ấn cô hướng mình, hơi lạnh của môi che ở trên môi cô.

Chương 23: Thổ lộ

Anh chưa từng hôn qua người nào khác, kể cả người thân cũng chưa từng. Trên môi truyền đến cảm giác ấm áp khiến anh gần như phát điên. Máu trong cơ thể như đang chảy ngược, đập thình thịch trong mạch máu, giống như chỉ một giây sau đó liền nứt toác ra. Nhịp tim đã sớm đập rối loạn, gấp gáp như có người đang dùng roi quất vào. Viên Tiều dùng một tay giữ chặt sau đầu Thang Viên, một tay kia gắt gao giữ chặt eo cô, anh không dám mạo hiểm, cho dù anh đã mạo hiểm rồi, nhưng anh thật sự không nhận được, tình cảm bấy năm ở trong một đêm thoát ra, mãnh liệt đến mức anh không thể thu lại được nữa, ngoại trừ trước mặt người này, anh không còn nhìn thấy gì khác, chỉ có cô...chỉ có cô!

Anh đang hôn cô? Thế mà anh lại hôn cô! Thang Viên mở to hai mắt nhìn, cơ thể nhất thời cương cứng ngay tại chỗ, đại não rối loạn, ngay cả việc đẩy anh ra cũng quên. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng một thiếu niên rực rỡ như ánh mặt trời lại làm ra việc này với cô. Bọn họ không phải vẫn là bạn tốt của nhau sao? Trong lòng Thang Viên hoảng hốt không biết nên làm gì cho tốt. Mãi cho đến khi từ môi truyền đến cảm giác đau âm ỉ, đầu lưỡi ẩm ướt vụng về có ý định cạy mở môi cô, Thang Viên mới đột nhiên bừng tỉnh, bắt đầu kịch liệt phản kháng.

Nhưng toàn bộ cơ thể cô đều bị anh ôm chặt giam cầm vào trong ngực, cô đẩy anh nhiều lần, nhưng sao có thể? Đến lúc mệt hự hự cũng không thể làm cánh tay sắt của anh di chuyển một phân, ngược lại làm chính mình suy chút nữa hít thở không thông. Chỉ có thể mặc anh giày vò mình thôi.

Điều duy nhất cô có thể làm là cắn chặt hàm răng không mở miệng, hy vọng ngăn cản sự điên cuồng của anh. Đáy lòng tồn tại một tia lý trí kêu cô phải kháng cự, vùng vẫy...Nhưng tấm màn ngăn kia dù thế nào cũng đã bị đánh phá.

“Viên...um...” vốn cho rằng dùng giọng nói của mình có thể khiến anh tỉnh táo lại, không ngờ lại cho anh thời cơ để lợi dụng, đầu lưỡi đang luồn quanh một chỗ thừa dịp cô hé miệng vội vàng tiến công thần tốc, tàn sát bừa bãi trong miệng cô.

Cô kháng cự sao anh có thể không cảm nhận được, chỉ là anh không muốn buông tha, đó là chấp nhất của Viên Tiều, anh rất thông minh, biết rằng trải qua nụ hôn này của bọn họ, quan hệ giữa hai người không thể quay trở lại như trước kia được nữa, cho nên anh sợ hãi, nếu có thể mãi ôm lấy cô như vậy, cho đến khi thiên hoang địa lão (*) thì thật tốt.

(*): trời hoang đất già: thời gian dài sánh với trời đất.

Anh gần như là tuyệt vọng cuốn lấy đầu lưỡi cô. Anh khiến anh chỉ có thể làm trong tưởng tượng, anh tuyệt đối không hối hận, nhưng lại không hề cảm thấy chút vui vẻ nào, thậm chí đến cuối cùng đều là thương tâm. Anh không biết vì sao nụ hôn vốn nên ngọt ngào giờ phút này lại tràn ngập hương vị chua sót. Lại vẫn cố chấp không buông tha. Cuốn cùng dứt khoát dùng hai tay nâng mặt cô lên, dùng toàn bộ khí lực hung hăng hôn môi cô.

Anh sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên hôn môi, anh cho rằng càng dùng lực càng thể hiện sự yêu thích, lại không biết, đôi khi, quá dùng lực sẽ khiến người mình yêu bị thương.

Trong miệng dần dần nếm được mùi vị máu tươi, giống như một chậu nước lạnh dập tắt mọi tình cảm trong anh, anh đột nhiên ngừng đầu, lại nhìn đến môi cô đang chảy máu kia đột nhiên luống cuống. Dùng khí hôn cô đã sớm chạy đâu không thấy, chỉ còn lại lo lắng vì vết thương của cô và sợ hãi bị vứt bỏ. “Thang Viên nhi...tớ...” Viên Tiều không biết nên nói cái gì, giải thích gì. Nhưng vì sao muốn xin lỗi, anh chỉ muốn nụ hôn của cô mà thôi, nếu có thể quay lại lần nữa, anh vẫn sẽ làm như vậy.

Cảm giác đau đớn từ trên môi càng ngày càng mãnh liệt, không ngừng nhắc nhở cô, cái người đang cực kỳ vô tội trước mặt này đã làm ra chuyện gì với mình, gió đông thổi tới miệng vết thương trên môi cô, như muốn xé rách lỗ hổng nho nhỏ kia, trái tim Thang Viên bỗng cảm thấy đau đớn, ban đầu là đau, càng về sau lại trở nên càng đau càng nhức, cô ngừng đầu chống lại ánh mắt anh, không khóc không nháo, chỉ an tĩnh nhìn anh vài giây như thế, sau đó lấy chiếc túi của mình dùng sức đập vào người anh, xoay đầu rồi đi không hề ngoảnh lại.

“Thang Viên nhi! Đừng đi! Đừng đi!” Viên Tiều hoảng hốt gọi cô, chen chúc trong đám người đông đúc, cuối cùng đi tới cạnh quảng trường giữ chặt cô: “Thang Viên nhi...” Anh nhìn cô quay mặt đi không chút biểu cảm bất an trong lòng lan đến từng góc nhỏ trong cơ thể. Hân ý trong cơ thể anh đầu đầu lung tung, chưa từng khủng hoảng như vậy, ngay cả ngày mẹ đi cũng không có. Khi đó, cho dù rất muốn được bà yêu thương nhưng luôn luôn bị xem nhẹ, cho nên cuối cùng cũng đã trở thành thói quen. Nhưng bây giờ thì khác, cô gái trước mặt luôn quan tâm anh, lo lắng cho anh, cô là người đầu tiên coi anh là con người thật sự. Anh không muốn cô đi! Tuyệt đối không muốn!

“Buông ra!” Thang Viên hơi cúi xuống nhìn bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình, giọng nói lạnh lùng vô tình. Bạn tốt bấy năm, thân thiết gắn bó, trong một đêm lại hoàn toàn thay đổi đáng sợ. Cô không muốn hỏi lý do tại sao, cô chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Thay đổi, không đáng sợ. Đáng sợ chính là đáy lòng bạn cực tuyệt việc người kia thay đổi. Đôi khi, nhất gan cũng là một con dao hai lưỡi, hại người hại mình.

“Cậu muốn đi đâu?” Viên Tiều từ từ cõ lên người cô, không để ý cô vùng vẫy ôm cô từ phía sau, để cằm trên vai cô: “Thang Viên nhi, cậu không cần tỏ sao?” Thang Viên cứng ngắc nghiêng đầu nhìn lông mi anh run run bỗng nhiên thất thần, giờ phút này Viên Tiều yếu ớt như một chú chim non lạnh run bị gió đông thổi bay, đôi cánh nhỏ yếu đuối liều mạng muốn bắt lấy cơ hội sống cuối cùng.

“Vi sao phải làm như vậy?” Trái tim chợt trở nên mềm mại, thật ra vốn không phải nhẫn tâm như thế, chỉ là bối rối quá mức, căn bản không biết nên làm gì, cũng không biết nên đối mặt với anh như thế nào, chỉ có thể lấy cớ chạy trốn. Dù rằng trước mặt người ngoài cô nhìn có vẻ rất bình tĩnh.

Người này nha, là người cô quan tâm, chăm sóc bảy năm, ngay cả làm ra chuyện quá phận, cô cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề anh nửa điểm, chứ nói gì đến việc làm anh bị thương.

“Tớ thích cậu, Thang Viên nhi, tớ thích cậu!” Viên Tiêu nỉ non bên tai cô, giọng nói du dương lại kiên định. Thang Viên ngậy người trong nháy mắt, phản ứng kịp cũng chỉ có thể cười khổ: “Viên Tiêu, cậu chỉ quá ý lại tớ, không phải thích.” Làm sao có thể thích được chứ, kia rõ ràng chỉ là quyến luyến. người này đơn thuần đến mức ngay cả tình cảm cũng không phân biệt được, cô sao có thể so đo cùng anh. Chỉ là một nụ hôn mà thôi, cũng có thể là nụ hôn duy nhất ở kiếp này, dành cho anh cũng không tệ, ngoại trừ anh, cô không nghĩ rằng còn có nụ hôn của ai khiến cô không cảm thấy ghê tởm.

“Cậu buông ra, tớ muốn đi về, cậu bình tĩnh lại đi, tớ không giận cậu, chuyện đêm nay chúng ta hãy quên đi!” Thang Viên thấp hơn Viên Tiêu một cái đầu chỉ có thể vỗ vỗ mu bàn tay anh, cô thật sự phải đi về cẩn thận suy nghĩ, anh không hiểu không có nghĩa là cô không hiểu, vì sao trái tim vẫn còn đập nhanh như vậy? Vì sao ở trong ngực anh mặt lại đỏ.

“Không phải như thế! Không phải!” Viên Tiêu bỗng nhiên nắm chặt vai cô, khiến cô đối mặt với mình: “Tớ chính là thích cậu, tớ vẫn có thể phân biệt được.”

“Viên Tiêu, nghe lời, đừng tùy hứng.” Thang Viên miễn cưỡng nở ra một nụ cười, đối diện với ánh mắt của anh, sự kiên định trong mắt anh khiến cô gần như là hoàn toàn tin tưởng. Làm sao có thể như vậy, cô lắc lắc đầu đem chặt đứt toàn bộ những suy nghĩ kỳ lạ trong người.

“Cậu thế nhưng lại không tin tớ!” Viên Tiêu vươn tay nắm lấy cằm Thang Viên, trong ánh mắt kinh ngạc của Thang Viên đem tay cô đặt lên ngực mình: “Cậu sờ thử xem! Trái tim tớ đập thật là nhanh! Vì sao cậu lại không chịu tin?” Trong ánh mắt anh lóe ra sự ngoan độc, đồng thời sâu trong đáy mắt lại mang theo tia thất bại. Có lẽ, lần này đúng là tự nhận lấy kết cục thảm hại rồi!

“Không, Viên Tiêu...” Thang Viên lùi về phía sau một bước, muốn thoát khỏi người anh.

“Cậu ngậm miệng!” Anh lần đầu tiên lộ ra khuôn mặt thật sự của mình trước mặt cô. Có lẽ là tức giận, có lẽ là bị thái độ như đả điều của cô làm cho không kiên nhẫn. Viên Tiêu ti mi vuốt ve đôi má lạnh lẽo vì bị gió thổi của cô, kế tiếp lại đặt lên trên đôi môi một nụ hôn mềm nhẹ, vẫn là nụ cười lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ kia, chỉ là nụ cười kia lại khiến cho người ta run sợ không thôi: “Thang Viên nhi, em là của anh!” Con người đen nhánh của anh khóa chặt cô, ánh mắt kiên quyết không để cho cô trốn tránh. Thang Viên chưa bao giờ nhìn thấy một Viên Tiêu như vậy, trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa thể tiếp nhận sự chuyển biến đó của anh.

Viên Tiêu vừa lòng nhìn dáng vẻ ngỡ ngàng của cô, nắm tay cô đi về phía cửa xe, nếu cô muốn về nhà thì về nhà đi, dù sao bọn họ vẫn còn rất nhiều thời gian! Hơn nữa bây giờ là nửa đêm anh cũng không đành lòng để cô tiếp tục chịu lạnh. Không nghĩ tới mới đi được vài bước câu nói đầu tiên của Thang Viên đã khiến cho tâm tình vừa mới chuyển tốt của anh hoàn toàn yên lặng!

“Viên Tiêu, cậu thật sự vẫn không lớn lên!” Thật ra khi nói những lời này Thang Viên hoàn toàn không hề suy nghĩ, cô chắc chắn không thể ngờ một Viên Tiêu từ trước tới nay đều rực rỡ như ánh mặt trời, đơn thuần tất cả đều là ngây trang, cô chỉ cảm thấy dáng vẻ của anh vừa rồi cực kỳ giống một đứa trẻ đang bảo vệ món đồ chơi mình yêu thích, khí thế bạo phát trong một giây phút đó khiến cô kinh hãi.

Nhưng cô biết cái này là dấu hiệu giả tạo tạm thời, không ngờ lại chọc phải Viên Tiêu nóng nảy lại có phản ứng như vậy. Thang Viên thờ dãi, không nghĩ ngợi liền đem lời suy nghĩ trong lòng nói ra.

Những lời này của cô thật sự chọc giận Viên Tiêu. Không có người đàn ông nào hy vọng người phụ nữ mình thích cho rằng mình không thành thực, đương nhiên Viên Tiêu cũng vậy. Cho tới bây giờ ngây trang chỉ là bắt đầu đi, là vì muốn tiếp cận cô, để cho cô bớt cảnh giác, khi đó, anh nhìn, nhưng bây giờ, ở trước mặt Thang Viên anh hoàn toàn xé xuống mặt nạ mình mang bấy lâu, vậy mà cô còn nghĩ mình vẫn là đáng về cách đây rất lâu kia? Không thể chịu thêm được nữa!

“Thang Viên nhi, em thật sự nghĩ anh như vậy?” Ánh mắt Viên Tiêu hơi nheo lại, ái muội vuốt ve ngón tay Thang Viên.

Cáo già! Trong nháy mắt Thang Viên chợt nghĩ tới hai từ này, cô nhìn con người rạng rỡ sạch trơn của Viên Tiêu, ngay cả việc muốn tránh thoát cũng không còn nhớ. Trong lòng có chút khản trương, Thang Viên nuốt nước miếng, giả bộ nâng cổ cường ngạnh: “Vốn thế!”

“A___” Viên Tiêu cười nhẹ, đáy mắt tràn ngập tàn bạo cùng điên cuồng, khiến Thang Viên lùi về phía sau từng bước, anh cũng không để ý, cứ bước lên từng bước, hung hăng nắm chặt cánh tay cô kiềm chặt cô trong lòng mình: “Như vậy sao! Cái này gọi là cái gì? Trẻ nhỏ phát tình?” Anh nhẹ nhàng phả khí nóng lên tai cô, đầu lưỡi ấm nóng đảo quanh vành tai đỏ rực: “Ừ? Nói đi! Thang Viên nhi.” Khác biệt ở chỗ trước kia thành thực, đầu lưỡi của anh cuốn lấy, giọng nói dịu dàng triền miên, giống như lời thì thầm thân mật của đôi tình nhân nhỏ.

Hành động đó khiến Thang Viên cả người cương cứng ngay tại chỗ, mặt nóng như bàn ủi trong lò, cô ngẩn đầu không dám tin nhìn anh: “Cậu___ Cậu

Bạn đang đọc truyện *Thang Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Rối rối

"Anh nói anh thích em." Viên Tiêu nắm chặt lấy cổ tay Thang Viên, ánh mắt kiên quyết khiến Thang Viên không khỏi kinh hãi. Từ khi nào thì thiếu niên đơn thuần như tờ giấy trắng kia đã trở nên rực rỡ sắc màu như vậy? Anh bây giờ, giống như một bức tranh xinh đẹp, bất luận ai nhìn thấy cũng cảm thấy vui tai vui mắt, vậy mà trước đây cô lại bỏ lỡ.

Thiếu niên xa lạ như thế, căn bản không phải bộ dáng trong trí nhớ của cô, tại sao lại thay đổi? Tại sao bất luận thứ gì cũng không thể duy trì đáng vẻ từ đầu đến cuối?

Cô cố sức hất bàn tay như xiềng xích của Viên Tiêu ra, lòng bàn tay như thể bị đun trong nước sôi, nóng đến kinh người, nhiệt độ trong nháy mắt lan tràn khắp cả chân tay, đốt nóng toàn bộ thân thể cô.

"Bánh trôi nhỏ..."

"Đưa tớ về nhà!" Cô nhắm mắt lại, che giấu cảm xúc trong mắt, im lặng trước sau như một, an tĩnh đến mức khiến Viên Tiêu dần dần hoảng hốt. Sau khi phản ứng kịp mới biết mình làm ra chuyện kinh thế hãi tục đến cỡ nào, một nụ hôn thôi cũng đã đủ rồi, huống chi...

"Đừng nói gì hết." Thang Viên cởi áo khoác của anh ra, ném lên người Viên Tiêu, xoay người bước nhanh về phía xe: "Tớ không muốn nghe gì hết, cho nên cậu đừng nói nữa."

Viên Tiêu nhìn theo bóng lưng dần dần chìm vào bóng tối của cô, nắm chặt quả đấm, hơi nhếch môi đuổi kịp bước chân cô. Cho tới bây giờ chuyện đã không thể tiếp tục trốn tránh được nữa, từ khi bắt đầu đi bước đầu tiên anh đã không muốn quay đầu trở lại, cho tới bây giờ kết cục chỉ có một, không có sự lựa chọn nào khác. Anh chỉ có thể đi về phía trước, giam cầm cô ở bên cạnh anh. Anh chưa bao giờ theo đuổi ai đó, không hiểu uyển chuyển cũng không biết dịu dàng. Anh nhất định phải chiếm được cô.

Dọc theo đường đi, hai người đều không nói chuyện, mấy lần Viên Tiêu muốn nói gì đó, nhưng lại nuốt xuống khi nhìn thấy đôi mắt nhắm chặt của Thang Viên. Rất đau, đau đớn khiến cho người khác điên cuồng, hận không thể moi trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực ra cho cô xem. Anh cực kỳ yêu thích tính cách lạnh nhạt này của cô, thế nhưng lúc này anh lại hận nó đến cực điểm, cho dù là chút phản ứng mạnh cô cũng không bộc lộ với anh, ngoài ra lại càng thêm lạnh nhạt.

Sống trong gia đình đó từ nhỏ đến lớn, anh đã luyện thành một thân bản lĩnh nguy trang, cũng không dễ dàng lộ ra cảm xúc chân thật của mình trước mặt người khác, trừ khi anh tự nguyện, không ai có thể nhìn thấu nguy trang của anh. Anh tự cho là đã có thể nắm bắt được lòng người, nhưng bây giờ, cho dù anh có chú ý ra sao, một giây cũng không rời nhìn chăm chú vào gò má cô cũng không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì. Là chán ghét hay không chán ghét? Anh chưa bao giờ yêu cầu xa vời là cô sẽ vui mừng, nhưng mà tình cảm chôn giấu quá lâu, sẽ biến thành bom hẹn giờ, đến một thời khắc nào đó, nhất định phải bùng nổ, không nổ đến tan xương nát thịt quyết không bỏ qua!

Quảng đường càng lúc càng ngắn, ít nhất Viên Tiêu nghĩ như thế, anh chỉ mới thất thần một chút mà đã đến dưới lầu nhà Thang Viên rồi. Chiếc xe hơi dừng lại, ngay cả Đức Phật cũng luyến tiếc đoạn đường này, kì kèo mè nheo rồi cuối cùng cũng đến. Thang Viên mở cửa xuống xe nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn mà đi thẳng về phía ngôi nhà kia. Viên Tiêu mới đầu chỉ ở trong xe nhìn cô, nhưng cuối cùng lại càng ngày càng ngồi không yên, dứt khoát xuống xe đuổi theo cô trước khi cô lên lầu 1 giây:

"Bánh trôi nhỏ..."

"Trở về đi! Khuya lắm rồi." Giọng nói của Thang Viên cực kỳ dịu dàng, dịu dàng không khác ngày trước bao nhiêu, nhưng lại càng khiến cho Viên Tiêu tâm phiền ý loạn, cô ấy không nên phản ứng như vậy.

"Anh... Anh không biết nói như thế nào." Anh bước nhanh đến trước mặt cô, thật cẩn thận nâng mặt cô lên, tựa như đang nâng niu một món báu vật rất dễ vỡ: "Anh thích em, mặc kệ thế nào cũng thích. Cho dù hôm nay không nói ra thì cũng có một ngày phải nói, em... Có chán ghét anh hay không?"

Thang Viên nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh, lộ ra một nụ cười: "Sẽ không, cậu yên tâm, đã mùng một đầu năm rồi, tớ thật sự phải về nhà, cậu cũng trở về đi có được không?" Giống như thật lâu trước kia, khi anh ăn vạ với cô, cô lại dỗ dành anh, sau đó thỏa mãn yêu cầu bốc đồng của anh. Trong lòng Viên Tiêu vui mừng, vội vàng gật đầu không ngừng: "Anh trở về, anh trở về, đừng không để ý tới anh là tốt rồi." Vài giây sau, khi Thang Viên cho rằng anh sẽ rời đi, thì anh lại chột mồm, vẻ mặt thoáng hiện một chút ngượng ngùng: "Bánh trôi nhỏ... Kia, anh anh đi rồi, anh... Anh sẽ nhớ tới em."

Thang Viên ngạc nhiên nhìn bóng lưng chật vật xa dần của Viên Tiêu, đưa tay phải ra nhìn một lúc lâu mới xoay người đi vào hành lang, bây giờ mới bắt đầu ngượng ngùng? Đường như cái người có vẻ mặt bá đạo cương quyết kia không phải là anh vậy. Cô thờ dài thu hồi tâm tư rồi bởi, cô thật sự phải suy nghĩ cẩn thận rồi.

Đêm giao thừa, lần đầu tiên Thang Viên chân chính hành động theo độ tuổi của mình, dù sao nằm ở trên giường cũng không ngủ được, cô dứt khoát đứng lên đi đến phòng khách xem chương trình được chiếu vào mỗi cuối năm. Ba mẹ đều đã ngủ, Thang Viên điều chỉnh âm lượng TV đến mức nhỏ nhất, ngồi ở trên ghế sofa nhìn chăm chăm màn hình ngẩn người.

Âm thanh tiết mục vô cùng náo nhiệt nhưng lại không lọt vào lỗ tai cô một chút nào, một màn ở quảng trường mới vừa rồi kia không ngừng lặp lại trong đầu cô. Mỗi một lần mỗi một lần cô đều có thể nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng trong đêm tối của Viên Tiêu, nghiêm túc mà lại kiên quyết như thế.

"Bánh trôi nhỏ, anh thích em!"

"Anh thích em..."

Thang Viên thất bại thờ dài, đôi tay liều mạng vò vò mái tóc của mình, làm sao bây giờ? Trong đầu đều là Viên Tiêu! Đáng chết, tự nhiên nổi điên lên làm gì! Lại còn lây bệnh điên qua cho cô! Thang Viên vò mặt đau khổ chôn đầu dưới gối, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cái người tựa như em trai này lại tỏ tình với cô! Làm sao cô có thể nói chuyện yêu đương với anh, không thể nào! Cô chỉ xem anh là em trai, nhưng... Cô không thể giải thích được sự vui sướng trong lòng khi nghe anh nói anh thích cô.

Nhưng với tính tình trầm tĩnh dịu dàng, cô lại cứng rắn đề xuống kích động dưới đáy lòng, cô không tỏ thái độ gì sau khi nghe anh tỏ tình, thật giống như không để ý đến bất kì thứ gì, nhưng trên thực tế, trong lòng của cô đã sợ đến mức thiếu chút nữa muốn bước đi cũng không bước đi được.

Từ bạn tốt đến người yêu, đây là ranh giới cô không muốn vượt qua, không phải là không thể, mà là không dám. Huống chi đối phương là một người không hiểu gì hết. Anh ấy thật sự có thể phân rõ cái gì là tình yêu cái gì là tình bạn sao?

Thừa nhận đi, Thang Viên, đây mới là vấn đề mà mày lo lắng nhất, sợ anh ấy không phải thật thích mày, sợ anh ấy chỉ là tình tình trẻ con...

Cùng lúc đó, Viên Tiêu cũng lăn qua lộn lại không ngủ được ở trên giường giống như vậy. Lẽ ra anh phải trở về nhà chính của nhà họ Viên vào đêm giao thừa, nhưng bởi vì lần này Viên Sanh đang ở nhà, cho nên Viên Tiêu và Viên Dịch chưa có qua bên đó. Ở nhà họ Viên, ai cũng biết Viên Dịch và Viên Sanh như nước với lửa, Viên Chiến căn bản không có khả năng để hai đứa con trai khiến cho ông ngột ngạt trong lúc sắp sang năm mới, huống chi, ông ta cũng không có tình cảm gì với Viên Dịch, tính cách đứa con trai cả do vợ trước sinh này thật sự quá cứng rắn, luôn luôn đối chọi với ông, không giống như đứa con thứ hai, sẽ làm nũng với ông, thân mật với ông.

Cho nên, Viên Chiến chỉ dùng một cuộc điện thoại liền quyết định hướng đi của Viên Dịch trong đêm giao thừa, thật ra thì ý định ban đầu của ông là muốn cho Viên Tiêu trở về, nhưng Viên Tiêu lại nói phải ở cùng với anh trai của mình, Viên Chiến nghĩ cũng phải, dù không tốt cũng là con trai ruột của ông, cho nên liền vung tay đồng ý. Cứ như vậy, Viên Tiêu mới có thể mang theo Thang Viên đi xem pháo hoa trong đêm giao thừa.

Trước đó, anh chưa từng nghĩ sẽ nói ra tiếng lòng của mình cho Thang Viên nghe, nụ hôn cùng lời thổ lộ trong nháy mắt kia thật sự là một hành động ngoài ý muốn. Mặc dù cuối cùng Thang Viên bày tỏ chắc chắn sẽ để ý đến anh, thái độ cũng không khác biệt gì so với bình thường, nhưng Viên Tiêu vẫn rất lo lắng. Anh ảo não ôm chần ngồi ở trên giường đăm đăm mình, nhìn đã nhiều năm như vậy, làm sao lại thổ lộ không hoàn mỹ như thế. Ít nhất cũng phải cho anh chuẩn bị một chút chứ! Tại sao lại bị mê hoặc thế này!

Anh có thói quen vạch ra một kế hoạch thật tốt trước khi làm một việc gì đó, tất cả các biến cố đều được cân nhắc trong kế hoạch, mà bây giờ lại đột nhiên xảy ra một chuyện khiến cho anh không kịp ứng phó, thông minh như anh cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Chỉ có thể nơm nớp lo sợ chờ đợi ngày mai đến, tìm một cái cớ đến nhà cô thử dò xét phản ứng của cô. Nhưng màn đêm dài đằng đẵng này mới là thứ dày vò chân chính.

Không biết cô ấy nghĩ thế nào, không biết cô ấy có thể tiếp nhận anh hay không... Trọng lượng của rất nhiều thứ không biết góp lại tựa như quả cân nặng nhất thế giới, dần dần có xu hướng ép vỡ Viên Tiêu mình đồng da sắt này.

Viên Tiêu không ngừng suy nghĩ, thật vất vả mới chịu đựng đến trời sáng. Điện thoại di động nắm trong tay cân nhắc thật lâu mới nhấn phím gọi.

Thời gian vài giây chờ đợi ngắn ngủi đối với Viên Tiêu lúc này mà nói dài như mấy năm. Vì sao lại không nhận điện thoại? Là ngủ thiếp đi hay không muốn nhận? Viên Tiêu thấp thỏm cầm điện thoại đi tới đi lui trong phòng ngủ, khớp xương đều đã phiếm trắng. Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng...

Không ai nghe máy, Viên Tiêu mím chặt môi, cặp mắt lóe lên sắc bén, mấy lời cô nói vào mấy giờ trước vọng về rõ ràng ở bên tai, nhưng mà bây giờ cô lại không nhận điện thoại của anh, kẻ lừa đảo! Cô là kẻ lừa đảo, tất cả đều là kẻ lừa đảo! Đôi mắt Viên Tiêu chột đỏ, ném điện thoại liền muốn xông ra ngoài! Anh muốn đi hỏi cô một chút, không phải nói tốt ư, vì sao lại bỗng nhiên thay đổi? Vì sao lại không cần anh nữa?

Mà trong khoảnh khắc anh ném đi chiếc điện thoại kia, anh chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền ra từ điện thoại. Viên Tiêu vội vàng nhào lên giường, run rẩy cầm lấy điện thoại, thật trọng để vào bên tai: "Bánh trôi nhỏ?"

Thanh âm hàm chứa giọng mũi rõ ràng truyền đến từ bên kia điện thoại:

"Mới sáng sớm làm cái gì thế?"

Thì ra cô cũng vừa ngủ mà thôi, Viên Tiêu chỉ cảm thấy trái tim treo giữa không trung lập tức liền hạ xuống, anh vội vàng thờ hồn hên mấy cái mới tìm về giọng nói của mình: "Bánh trôi nhỏ, chúc mừng năm mới!"

"Cút đi!" Thang Viên tức giận rống lên một tiếng trực tiếp cúp điện thoại.

Người này ở trong đầu cô suốt một buổi tối thì đã thôi, bây giờ còn muốn quấy rầy giấc ngủ mà cô thật vất vả mới có được à!

Viên Tiêu sững sờ nhìn màn ảnh điện thoại hiện lên kết thúc trò chuyện, suy nghĩ về tiếng rống kia của Thang Viên một chút, bỗng nhiên ghé vào trên chăn nở nụ cười, lúm đồng tiền nhỏ cực kỳ vui sướng mà ẩn hiện, anh gất gao ôm lấy chăn, gò má nhẹ nhàng cọ xát lên đấy, giữa đôi môi phát ra vài tiếng nỉ non, dịu dàng mà triền miên: "Bánh trôi nhỏ, bánh trôi nhỏ..."

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Năm lấy

Lúc nhìn thấy Viên Tiêu ở phòng khách nhà mình, Thang Viên gần như cho rằng mình bị ảo giác, cô đưa tay xoa xoa đôi mắt mờ mờ, ra sức mở to hai mắt nhìn người đang ngồi trên ghế sofa kia, không sai, là Viên Tiêu! Tuyệt đối là Viên Tiêu! Nhưng ai có thể nói cho cô biết vì sao Viên Tiêu lại ở nhà cô vào buổi sáng mùng một đầu năm không? Hơn nữa anh ấy lại còn trò chuyện rất vui vẻ với ba mẹ cô!

Mẹ Thang nhìn Thang Viên vẫn còn mặc áo ngủ, bộ dáng mơ mơ màng màng, không nhìn được nháy mắt ra hiệu với cô, ý bảo cô mau đi thay quần áo. Nhưng bây giờ Thang Viên làm sao có thể nhìn thấy ánh mắt gì đó của mẹ Thang, trong mắt cô đều là hình ảnh của người không nên có mặt ở chỗ này. "Viên Tiêu!" Cô không để ý đến ba mẹ ngay trước mắt, cau mày rống lên một tiếng với anh.

"Bánh trôi nhỏ, em dậy rồi!" Kỳ thật từ lúc Thang Viên vừa mới bước ra khỏi phòng ngủ, Viên Tiêu đã nhìn thấy cô rồi, nhưng anh chưa từng thấy qua dáng vẻ ở nhà của cô gái nhỏ xinh này, khỏe mắt không biết đã liếc trộm bao nhiêu lần, vì anh không biết nên nói gì với Thang Viên, cho nên mới cố ý giả bộ như không nhìn thấy cô. Nhưng chỉ cần cô mở miệng nói chuyện, bất luận là thái độ gì, anh đều có thể mở miệng ứng đối, anh đã luyện tập vô số lần ở nhà, thậm chí từng cái ngắt câu, từng cách diễn đạt, anh cũng không bỏ qua.

"Tại sao cậu lại ở đây?" Thang Viên kéo anh qua bên cạnh, cắn răng nghiêng lợi hỏi. Cô không dám quá lớn tiếng, ba mẹ còn đang ở trước mặt, mẹ cô vốn đã hoài nghi quan hệ giữa cô và Viên Tiêu, cô không thể tạo cho anh cơ hội khiến bà hiểu lầm họ đang yêu nhau! Nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng, hành động của hai người vào giờ phút này có bao nhiêu thân mật, tay cô nắm lấy ống tay áo của Viên Tiêu, ngẩng đầu lên nhìn anh, còn Viên Tiêu thì phôi hạp cúi người xuống, nghiêng lỗ tai nghe cô nói chuyện. Đây rõ ràng là hành động chỉ có ở tình nhân! Ba mẹ Thang trao đổi ánh mắt với nhau, trong bụng cũng đã sáng tỏ.

Ba Thang đẩy mẹ Thang một cái, dùng ngón tay chỉ chỉ phòng bếp, ý nói: con rě đến rồi, còn không đi mua thức ăn? Mẹ Thang gật đầu, ngay sau đó kéo ba Thang từ ghế sofa lên, len lén hắt cầ về phía hai người Thang Viên, ý bảo: ông cũng đi đi, đừng cản trở con gái và con rě! Ba Thang bưng tình hiểu ra, lấy áo khoác, ho khan hai tiếng hấp dẫn sự chú ý của Thang Viên và Viên Tiêu: "Viên Viên, con ở nhà với Viên Tiêu, cha và mẹ con đi mua thức ăn." Nói xong cũng đi theo mẹ Thang ra khỏi nhà.

Về mặt mừng rỡ vui sướng kia muốn giấu cũng không giấu được, cha mẹ của ông và vợ ông đều đã mất, cũng không có thân thích ở dưới quê, năm mới hàng năm cũng chỉ họp mặt với bạn bè, năm nay vừa khéo, con rě đến rồi! Đây chính là chuyện lớn đó! Tuyệt đối món ăn vào trưa hôm nay không thể qua loa, vừa nghĩ như vậy, bước chân của ba Thang không khỏi nhanh thêm một chút.

Thang Viên đang muốn nhắc nhở Viên Tiêu thì nghe thấy ý nghĩa sâu xa ẩn chứa trong lời nói của cha mình, cô trợn mắt há hốc mồm, nhìn khắp phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ, đột nhiên cảm thấy dường như có phần không đúng. Trong mắt Viên Tiêu thoáng hiện vẻ đắc ý, chạy đến trước mặt Thang Viên, vô lại quán lấy Thang Viên, thân thể kề sát cô: "Bánh trôi nhỏ, năm mới vui vẻ!"

Khuôn mặt Thang Viên bỗng chốc ửng đỏ, cô vẫn chưa quên hậu quả phát sinh sau khi người này ôm cô ngày hôm qua. "Buông ra!" Cô cong khuỷu tay không chút khách khí thúc vào người Viên Tiêu, hung dữ trừng mắt nhìn anh: "Nói mau! Cậu đến nhà tớ làm gì?"

"Nhớ em..." Viên Tiêu ủy khuất ôm bụng, cúi đầu, cọ má lên vai cô: "Anh rất nhớ em..."

"Nói, nói bây giờ đó, trở về nhà cậu đi!" Thang Viên xoay người, lấy một cái ly trên bàn trà, đi tới máy đun nước bên cạnh, rót một ly nước, mượn hành động uống nước cúi đầu thấp xuống, không để Viên Tiêu nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ tựa như ráng chiều của cô. Đáng tiếc Viên Tiêu làm sao có thể để cô được như ý? Người này đã luyện được một lớp da mặt dày từ lúc học trung học cấp 2 rồi, dăm ba câu nói của Thang Viên sao có thể đuổi anh đi được chứ!

"Bánh trôi nhỏ... Em nghĩ thế nào?"

"Cái... cái gì thế nào, tớ đói rồi, muốn đi ăn cơm, cậu ở đây một mình đi!" Thang Viên đặt ly nước lên khay trà thật mạnh, kể đó chạy vào phòng bếp. Trong mắt Viên Tiêu thoáng hiện vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh đã bị ý cười nòng đậm thay thế: "Bánh trôi nhỏ, em còn mặc đồ ngủ!"

Thang Viên cúi đầu, bộ dáng nghiêng chân lưu manh của chú thỏ Chomsky nhất thời chiếm cứ đôi mắt cô, tay run lên, cái chén sứ bộp một tiếng rơi xuống đất, trở về với cát bụi. Viên Tiêu nghe thấy tiếng vang nhanh chóng chạy vào, chỉ sợ cô bị mảnh vỡ thương tổn, vội vàng đẩy cô ra khỏi phòng bếp: "Anh tới dọn dẹp là được, em đi thay quần áo đi. Chỉ là, vỡ nát bình an, bánh trôi nhỏ, năm nay em có số đào hoa nha."

Thang Viên lão đảo, lập tức nghiêm mặt, ra vẻ trấn định bước khỏi phòng bếp, nhưng nhìn thế nào cũng không được tự nhiên, bộ dáng cứng đờ giống như khớp xương có thể phát ra âm thanh vậy. Đợi đến khi cô thay quần áo, đánh răng rửa mặt xong, phòng bếp đã được dọn dẹp sạch sẽ từ lâu, thậm chí sùi cảo ở trên bàn vẫn còn bốc lên hơi nóng. Viên Tiêu thấy cô đi vào phòng bếp liền vội vàng đứng lên, đưa một đôi dưa tỏi, cười híp mắt nói: "Ăn đi, anh đã hâm nóng rồi."

Ồ! Trước đây sao cô không biết anh có tiềm chất của một người đàn ông nội trợ nhỉ! Thang Viên nói thầm trong lòng, nhưng vẫn nhận lấy đôi dưa, gấp một miếng sùi cảo lên, ăn từng ngụm từng ngụm, cảm giác nóng hổi thật ngon! Vào lúc cô vươn đôi dưa ra, chuẩn bị gấp miếng sùi cảo thứ hai thì Viên Tiêu chọt mở miệng: "Bánh trôi nhỏ, anh vừa mới dùng qua đôi dưa đó nha."

Phốc... Thang Viên miệng đầy nhân sùi cao thiếu chút nữa phun hết ra ngoài. Cô nhìn Viên Tiêu, rồi cúi đầu nhìn đôi đũa trên tay mình, ném đi không xong, cầm tiếp cũng không được.

"Đũa với em thôi." Viên Tiêu híp mắt, nhẹ nhàng phun ra một câu, khiến Thang Viên tức đến gần chết. "Viên Tiêu!" Cô cầm đôi đũa trong tay thật chặt, cắn răng nghiền lợi, đáng về gần như hận không thể lấy đũa trong tay đâm chết Viên Tiêu ngay lập tức!

Viên Tiêu đứng lên, đi vòng qua bàn, ngồi xuống bên cạnh cô, Thang Viên chợt có chút khản trương: "Cậu... Cậu muốn làm gì?"

"Bánh trôi nhỏ, chúng ta ở bên nhau đi!" Viên Tiêu nắm lấy tay trái cô, nắm ngón tay đan chặt vào bàn tay cô: "Chúng ta ở bên nhau có được không?"

Thang Viên cúi đầu, trầm mặc, cô biết anh tốt với cô, nhưng đó chỉ là giữa bạn bè, về sau nếu anh lại có thêm một người bạn giống như cô, anh cũng sẽ đối tốt với người đó, nhưng tình yêu, là độc nhất vô nhị (có một không hai), chỉ có thể cho một người, anh không hiểu nhưng cô lại rõ ràng. Cho nên không thể để anh tiếp tục sai lầm như thế, đây là một vòng xoáy, cho dù đến gần một chút thôi, cũng sẽ bị cuốn vào mạnh mẽ, vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại được).

"Viên Tiêu, cậu hãy nghe tớ nói." Cô để đũa xuống, nhìn thẳng vào mắt anh, thái độ vô cùng trịnh trọng: "Đây chỉ là ảo giác của cậu, kỳ thật căn bản cậu không thích tớ, bởi vì cậu ít tiếp xúc với nữ sinh, cho nên cậu mới có thể nghĩ như vậy, đợi đến sau này..."

"Không phải!" Viên Tiêu gất gồng ngắt lời cô, đôi mắt cuộn cuộn lửa giận, hàm răng va chạm vào nhau, lộp cộp vang dội, rốt cuộc là cô không hiểu hay giả vờ không hiểu? Anh đã nói rõ như vậy rồi, còn chưa đủ ư, phản ứng của anh đối với cô mãnh liệt đến cỡ nào, vì sao cô lại không tin? Anh thích cô, anh yêu cô, tin tưởng sự thật này, khó khăn lắm hay sao? "Bánh trôi nhỏ, anh muốn ôm em, muốn hôn em, muốn làm chuyện đó với em! Chẳng lẽ những thứ này đều là phản ứng nên có giữa bạn bè sao? Hả, em nói đi?"

"Tớ..." Thang Viên hoàn toàn luống cuống, khi nào thì Viên Tiêu có loại tình cảm này đối với cô? Vì sao cô không biết, không, coi như cô có biết thì thế nào... Rối loạn rối loạn, mọi chuyện rối loạn hết cả lên, vô số suy nghĩ đều bết tắc, không có cách nào tháo gỡ được.

"Cho anh câu trả lời chắc chắn, bánh trôi nhỏ!" Đôi mắt Viên Tiêu rực sáng, chăm chú nhìn cô, ánh mắt mang tính xâm lược gần như nhìn thấu cô, khiến cô không thể trốn tránh, thậm chí cảm thấy tất cả mọi chuyện chôn giấu trong lòng đều bị anh nhìn thấu, cô chỉ có thể liên tục lùi bước, chật vật trốn chạy: "Tớ, chúng ta... Không hợp, đúng! Không hợp!"

"Không hợp chỗ nào, em nói xem!" Viên Tiêu nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói oán hận như muốn đâm thấu trái tim cô: "Nói một chút đi, chúng ta không hợp chỗ nào?"

Thang Viên cắn môi nói không ra lời, não bộ trống rỗng, cô chỉ tìm đại một cái có, không hợp chỗ nào, làm sao cô nói được, nhưng Viên Tiêu cứ nhìn chăm chăm ép hỏi cô như vậy, tựa như một con báo đang theo dõi con mồi, chỉ cần cô khiến anh không hài lòng một chút, anh sẽ lập tức nhào tới cắn xé cô! Rốt cuộc Thanh Viên không nhịn được nữa, mặc dù quyền chủ động ở trong tay cô, nhưng trên thực tế Viên Tiêu lại đang nắm giữ cô.

"Viên Tiêu, cậu thả tớ đi, buông tha cho tớ có được không?" Giọng nói Thang Viên mang theo một tia nức nở, cô rất sợ. Làm bạn bè, tình cảm giữa bọn họ có thể duy trì cả đời, nhưng làm người yêu, nói không chừng một ngày nào đó sẽ phải chia ly. Có rất nhiều cảm dỗ ở bên ngoài, ai có thể bảo đảm sẽ không bị mê hoặc? Giống như Quý Vân Phong năm đó, bọn họ rõ ràng yêu nhau như vậy... Cô thật sự không chịu nổi đã kích như thế một lần nữa.

Anh làm sao lại không nghe ra sự sợ hãi trong giọng nói của cô, đau lòng, rất đau lòng, nhưng anh vẫn muốn tiếp tục, Viên Tiêu biết, nếu như hôm nay anh không đập vỡ mai rùa của cô, ngày mai cô lại rút đầu về, giả bộ như không xảy ra chuyện gì, cho nên anh phải nhìn, cho dù cô có khóc trước mặt anh, anh cũng không thể ngừng! "Chúng ta thử một lần có được không? Không chính thức bắt đầu, thử một lần thôi, anh bảo đảm!"

"Không..." Thang Viên lắc đầu muốn từ chối, nhưng Viên Tiêu lại không cho cô cơ hội cự tuyệt, anh biết, nếu như cứ tiếp tục dây dưa với cô như vậy thì sẽ không có kết quả gì, đến cuối cùng anh vẫn sẽ mềm lòng, không bằng dứt khoát dùng phương pháp trực tiếp nhất, che kín môi cô lại.

Anh dùng sức hôn cô, liều lĩnh và điên cuồng, trong lúc cánh môi trần trọc cũng có thể cảm nhận được tình yêu mang theo khổ sở của anh, Thang Viên nhất thời sửng sốt, kể đến liền muốn đẩy anh ra, cho dù môi cô bị anh gặm cắn đến phát đau, cô vẫn không lấy lại được tinh thần. Vì sao anh lại nảy sinh tâm tình như thế, vì sao thiếu niên mà cô vẫn luôn nuông chiều lại mang tâm tình tuyệt vọng vào giờ phút này?

Hai người một khiếp sợ, một tập trung, không ai nghe thấy tiếng mở cửa, vì vậy sau khi ba mẹ Thang đi vào phòng khách, liền nhìn thấy một màn thế này qua cánh cửa thủy tinh trong phòng bếp: con gái của bọn họ đang thân mật khăng khít "khai thông tình cảm" với con rể.

Gặp phải chuyện của thế hệ trẻ như vậy, ba mẹ Thang đều cảm thấy rất lúng túng, vốn định lặng lẽ tránh đi, làm như không thấy, ai ngờ, trong lúc ba Thang xoay người, không chú ý một chút, bộp, cái bật lửa rơi xuống đất. Nhất thời, tám mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bị thương

Thang Viên lúng túng hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, khuôn mặt bị hun nóng đến bốc khói, trong lòng Viên Tiêu lại vui vẻ, ngay cả cha mẹ của Thang Viên cũng đã nhìn thấy, xem cô còn dám quýt nợ hay không!

"Khụ khụ, các con tiếp tục, tiếp tục." Ba Thang ho khan hai tiếng, rồi cuộc nói ra một câu tự cho là có thể giải vây, không ngờ lại làm không khí càng thêm lúng túng. Thang Viên cúi đầu véo bắp đùi Viên Tiêu, bắp thịt trên mặt Viên Tiêu co lại, nhưng không thể không tỏ ra xấu hổ mỉm cười, yên lặng tự động viên trong lòng: vì vợ yêu, liều mạng!

Một bữa cơm trưa này, không khí cực kỳ quỷ dị, mặc dù có mỹ vị trước mặt, nhưng bốn người đều ăn không ngon, mỗi người đều có suy nghĩ riêng. Thang Viên ăn vài miếng cơm thật sự không chịu nổi không khí ngột ngạt này, không thể làm gì khác hơn là bỏ đĩa trốn vào phòng ngủ, mà tất nhiên Viên Tiêu muốn đi theo, cho nên hai người liền một trước một sau vào phòng ngủ. Hành động này, khiến ba mẹ Thang càng thêm khẳng định quan hệ của hai người, thậm chí mẹ Thang còn nghĩ tới sang năm có nên đi chọn ngày tốt hay không.

Thang Viên buồn bực vui mặt trên chiếc giường mềm mại, than thở liên tục, làm sao lại khéo như vậy, bị ba mẹ thấy được rồi, bây giờ cho dù cô nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Đều tại Viên Tiêu, bình thường là đứa trẻ ngoan ngoãn quy củ như vậy, tại sao từ đêm ba mươi này lại có khuynh hướng phát triển thành sói đói! Thang Viên cụp tai, trong miệng kêu khổ, tiện nghi gì cũng để cho người ta chiếm hết, lại còn tìm ba mẹ mình làm công tác dự phòng trước, lần này anh thật không hề uống công!

Viên Tiêu đẩy cửa đi vào, đã nhìn thấy Thang Viên hệt như đà điểu, anh không khỏi mỉm cười, mấy ngày nay, nhiều tính cách cô che giấu bị anh phát hiện, nên anh mới biết, cô không chỉ lẳng lặng nhìn năm tháng trôi qua, cô cũng sẽ thực sự trải qua nó.

"Bánh trôi nhỏ ..." Viên Tiêu tới bên giường nhẹ nhàng gọi, không ngờ Thang Viên vừa nghe đến âm thanh của anh lập tức chôn đầu sâu hơn. Viên Tiêu nhếch môi, cười đến ý vị sâu xa.

Anh từ từ nghiêng người phủ lên trên người Thang Viên, dán chặt phía sau lưng cô, không để ý cô giãy giụa bọc bàn tay cô vào trong lòng bàn tay mình "Bánh trôi nhỏ. . . em có đồng ý hay không?"

Vào giờ phút này Thang Viên đỡ người như một cây cọc gỗ, trái tim đập bang bang, dần dần khuôn mặt cũng ửng hồng, cô cắn môi xấu hổ quát lên: "Viên Tiêu! Cậu lăn xuống ngay cho tớ!"

Nói xong cô liền cố sức xoay người muốn hất Viên Tiêu ra, không ngờ vừa lật người lại cứng rần đưa chính mình vào trong ngực Viên Tiêu. Viên Tiêu há có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, thuận thế cố định người cô ở dưới thân thật chặt, thành thể nam trên nữ dưới tiêu chuẩn, Thang Viên lúng túng, động không được, bất động cũng không xong, nhiệt khí trong thân thể từng chút tỏa ra ngoài, nếu hiện tại có một cái gương ở chỗ này, Thang Viên nhất định sẽ nhìn thấy một người ngượng chín mặt trong gương!

"Thử một chút đi, Thang Viên, có được hay không?" Viên Tiêu vui vào cổ cô, từ từ liếm, giọng nói mang vẻ làm nũng. Dường như Thang Tiêu có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cậu vào giờ phút này, đặc biệt là cặp mắt to kia, nhất định đang kèm theo hơi nước, cho dù ai nhìn cũng sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của cậu.

Nhưng thật muốn thử một lần sao? Tiến tới bước này sẽ không còn đường quay về, nói không chừng sau này ngay cả bạn bè bọn họ cũng không làm được. Bấy năm, bấy năm tình cảm!

Ánh mắt Thang Viên có chút né tránh, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn.

"Bánh trôi nhỏ, anh sẽ đối tốt với em, so với mẹ còn tốt hơn." Viên Tiêu nháy mắt, vô cùng hồn nhiên nhìn Thang Viên, Thang Viên không không chế được sờ lên tóc cậu. Mắt đen tràn đầy mong đợi, cứ nhìn cô chăm chú như vậy, còn mang theo vẻ cầu khẩn, lòng Thang Viên mềm nhũn không biết thế nào liền gật đầu.

"Bánh trôi nhỏ, Bánh trôi nhỏ . . . em là của anh! Em là của anh!" Anh ôm cô thật chặt, gần như ép cô đến không thở nổi, tay Thang Viên giật giật, nhưng không đẩy anh ra. Nhưng Viên Tiêu ngốc lại mạnh mẽ ôm chặt. Thang Viên cũng không xem lời nói của anh là thật, cho đến không lâu về sau thấy được sự điên cuồng của anh, cuối cùng cô mới bừng tỉnh, thì ra cho tới bây giờ anh đều không nói đùa.

Hồi lâu, Thang Viên mới dịch thân thể nói với Viên Tiêu đang nằm trên người cô giống như chú cún nhỏ: "Tránh ra, cả người tớ đều tê rần."

Viên Tiêu vốn không muốn, như vậy phúc lợi anh muốn bao lâu mới có thể hưởng thụ được một lần nữa, nhưng vừa nghe đến nửa câu sau của cô, anh lập tức chống cánh tay dời sức nặng của mình từ trên người cô xuống, sao anh lại quên rằng người anh nặng như vậy đè lên người cô sẽ làm đau cô mất. Viên Tiêu thận trọng liếc Thang Viên, thấy cô không có dấu hiệu tức giận mới thở phào, lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ: "Vợ."

"Viên Tiêu!" Thang Viên mới bắt đầu hoạt động đại não, lập tức khói xanh trên đầu không ngừng bốc lên, cô thế nào cũng không nghĩ đến Viên Tiêu lại có thể nói một câu như vậy: "Cút! Lăn về nhà cậu đi!" Cô ôm gối ném qua, lông mày dựng lên cắn răng nói.

Viên Tiêu thỏa mãn ôm gối đứng ở dưới giường, ủy ủy khuất khuất, bộ dáng muốn tiến lên lại không dám, rất giống tiểu hồ ly rơi xuống nền tuyết. Trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Bánh trôi nhỏ thật hung dữ ..."

Rõ ràng người bị chiếm tiện nghi là cô, bị buộc khuất phục cũng là cô, anh còn dám uất ức! Thang Viên hung ác trừng mắt nhìn anh: "Được rồi, cậu mau về nhà đi, mồng một đầu năm, nhất định nhà cậu cũng có rất nhiều chuyện!"

Quả thật, tối hôm nay còn có một buổi dạ hội, Viên Tiêu nhú nhú mày, nhớ tới tối nay lại phải đối mặt với những con người kệch cỡm kia trong lòng liền nổi lên cảm giác phiền chán, nếu không phải bây giờ còn chưa đủ thực lực, một ánh mắt anh cũng sẽ không cho cái người được gọi là cha của anh! Bạch

Nhiệm Nhiệm tất nhiên rất đáng hận, nhưng đáng hận hơn là Viên Chiến! Viên Tiêu, anh đòi này sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn! Không, anh muốn phá hủy hắn, sau đó hung hăng giẫm kiêu ngạo của hắn dưới chân! Mặc dù như thế, bữa tiệc tối nay vẫn phải tham gia, nhưng là ...

"Anh không đi!" Viên Tiêu làm như giận dữ đặt mông ngồi trên giường, ôm chặt gối: "Anh không muốn đi!"

Đây là muốn cùng nàng cãi nhau? Thang Viên giận quá hóa cười: "Vậy cậu tính ngồi ở chỗ này luôn hả?" Đây rõ ràng chính là dụ dỗ người khác, làm gì có một chút bộ dáng của bạn trai? Thang Viên nâng trán, trong nháy mắt tại đáy lòng cảnh cáo chính mình: chỉ là thử một chút mà thôi, không thể tin, không thể tin!

"Đây cũng là nhà anh!" Viên Tiêu ngẩng đầu giải thích một cách hợp lý. Nhà vợ chính là nhà mình! Cái này nhất định phải nhớ kỹ!

Ồ! Vẫn là đánh rắn giữa khúc (làm việc không triệt để), Thang Viên nhướn đầu nhìn Viên Tiêu: "Cậu xác định không đi?"

"Anh... Đi..." Viên Tiêu bủi bối không thể làm gì hơn là nói ra chữ đi. Thang Viên vừa muốn thở phào đã thấy Viên Tiêu vui mừng chạy tới, cúi người xuống chỉ chỉ môi mình, mắt to lấp lánh: "Bánh trôi nhỏ..."

"Làm gì?" Thang Viên hung dữ quát lên, không biết làm sao nhip tim lại bắt đầu tăng tốc. Không phải như cô nghĩ đâu...

Viên Tiêu không nói lời nào, chỉ duy trì động tác như vậy, cố chấp nhìn Thang Viên.

Thang Viên bắt đầu đi, đành phải chống nửa người trên lên in trên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng: "Được rồi, đi đi!" Không đi nữa mặt cô lại muốn đỏ lên, thật là! Cô sống hai đời, lại (mình muốn đề từ "cư nhiên" nhưng sợ ko thuần việt) bị một người mà chính mình coi như em trai làm cho đỏ mặt, còn ra thể thống gì nữa đây!

Nếm được ngon ngọt, Viên Tiêu nhất thời cười tít mắt khoe hàm răng trắng, cũng không tiếp tục dây dưa, thừa dịp Thang Viên không chú ý, dùng sức hôn một cái trên mặt cô, cười híp mắt nói: "Hôn trả em." Vừa dứt lời liền vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ, chờ thời điểm Thang Viên phản ứng lại, đầu còn nhìn thấy bóng dáng anh?

Viên Tiêu đi vào phòng khách tạm biệt ba mẹ Thang rồi lái xe về nhà, dọc theo đường đi, miệng cũng không khép lại được, vừa vuốt môi mình vừa cười, giống như mèo trộm thịt. Năm mới này thật đúng là ngày tốt!

Lúc Viên Tiêu về đến nhà, Viên Dịch đang ở thư phòng làm việc, thời điểm Viên Tiêu vào thư phòng anh cũng không nghe thấy. Viên Tiêu thở dài khép laptop của Viên Dịch lại: "Anh, hôm nay là mừng một đầu năm đấy."

"Có chỗ nào khác nhau sao?" Rốt cuộc Viên Dịch cũng ngẩng đầu lên, âm thanh lạnh lạnh trước sau như một.

Viên Tiêu sững sờ một chút, ngay sau đó cười cười, kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống: "Ừ. Không có gì khác nhau." Nói xong anh tự lấy một phần tài liệu trước mặt Viên Dịch vui đầu vào đọc. Viên Dịch nhìn anh một cái, không nói gì nữa. Hai anh em cứ yên lặng như vậy, làm công việc của mình.

Buổi tối, Viên Tiêu cùng Viên Dịch mới lên đường đến nhà lớn Viên gia, thời điểm hai người bọn họ đến, trong đại sảnh đã chật ních người ăn mặc sang trọng, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười, cả đại sảnh xem ra vô cùng hài hòa, cũng vô cùng giả dối.

Ban đầu Viên Tiêu muốn đưa tay về phía ly sâm banh, tuy nhiên thời điểm sắp chạm tới liền đổi hướng, cầm lên một ly nước chanh đưa tới bên môi từ từ uống. Viên Dịch mặc dù không có nhiều hứng thú đối với bữa tiệc, nhưng ở trong cái xã hội này, không có quan hệ thì không cách nào sống sót được, huống chi, bọn họ còn có dã tâm không muốn người khác biết. Cho nên mặc dù không tình nguyện, anh vẫn đến bắt chuyện với vài người trước mặt.

Viên Tiêu vốn muốn tới trong góc, ai ngờ lại nhìn thấy Viên Chiến mang theo Bạch Nhiệm Nhiệm cùng Viên Sanh đi về phía mình, tay anh cầm ly chọt căng thẳng, mặt hơi híp lại, thật là một nhà ba người hạnh phúc! Uống một hơi cạn sạch nước chanh trong ly, Viên Tiêu đặt ly xuống, nặn ra một nụ cười ấm áp nghênh đón: "Cha, mẹ, em trai."

Thời điểm Viên Sanh nhìn thấy Viên Tiêu lập tức hừ lạnh một tiếng, quay đầu về một bên, rước lấy một chút phần nộ của Viên Chiến. Nụ cười Viên Tiêu cứng ở trên mặt, rụt cổ một cái, ánh mắt lóe ra, làm như cực kỳ sợ hãi: "Em trai, em làm sao vậy?"

"Thấy người liên phiền không được sao...!" Gương mặt Viên Sanh không kiên nhẫn, đẩy Viên Tiêu trước mặt, sai bước về hướng khác. Viên Chiến tức giận đến tay cũng run run, trong miệng lầm bầm: "Đưa con bắt hiểu này! Còn dám làm phản! Đưa con bắt hiểu này..." Sắc mặt Bạch Nhiệm Nhiệm cũng không quá tốt, dù sao đang ở trước mặt Viên Chiến, nếu Viên Chiến không có ở đây đã dễ nói chuyện, nhưng bây giờ... Nghĩ tới đây cô ta vội vã hoà giải: "Viên Tiêu, con đừng để ý A Sanh, nó gần đây bị bắt ở nhà tâm tình không tốt, không phải hướng về phía con đâu."

Gương mặt Viên Tiêu vẫn còn chưa hết kinh ngạc, lại lắc đầu như cũ: "Mẹ, không sao, là con sợ ý, em ấy cũng không phải có ý đẩy con."

Bạch Nhiệm Nhiệm vừa định nói gì nữa liền bị Viên Chiến quát lên cắt đứt: "Thật quá đáng! Viên Tiêu là ai, Viên Tiêu là anh ba của nó! Không phải kẻ thù! May mà tính tình đứa nhỏ Viên Tiêu này hiền lành, nếu không cái nhà này còn có thể ra cái dạng gì! Trở về lo dạy dỗ con trai của cô cho tốt!" Khuôn mặt Bạch Nhiệm Nhiệm trắng bệch nhưng không dám nổi giận, chỉ có thể gật đầu, hàm răng như muốn cắn đứt, Viên Tiêu khẽ cúi đầu, trong ánh mắt thoáng qua một tia sáng khoái.

"Cha, đừng trách em ấy, nhất định do con không tốt, để con đi xin lỗi em." Nói xong, Viên Tiêu cũng không đợi Viên Chiến trả lời liền đi tới chỗ Viên Sanh.

"Em trai, do anh không phải, thật xin lỗi, anh nhận lỗi với em." Viên Tiêu áy náy nhìn Viên Sanh, ánh mắt long lanh như nước dưới ánh đèn rạng rỡ phát sáng, giống nĩa nào ngấm trong nước, đẹp cực kì.

Viên Sanh vừa nhìn thấy bộ dạng này của Viên Tiêu liền tức giận, vốn hắn đã chán ghét người anh chỉ hơn hắn hai tháng này, mỗi lần nhìn hắn cười nói vui vẻ hắn liền hận không thể xé nát khuôn mặt như ánh mặt trời kia! Tại sao một đứa trẻ không có mẹ nuôi dưỡng còn sống tốt hơn hắn? Tại sao ông cụ đối với hắn thiên vị như vậy! Cái này thật không công bằng !

Viên Sanh hung hung dữ dữ nhìn Viên Tiêu, tức giận rống lên một tiếng: "Cút!"

"Em trai, em không cần như vậy. Á..," Viên Tiêu thận trọng kéo tay áo Viên Sanh: "Anh. . ."

"Cút ngay! Đừng đụng vào tôi!" Viên Sanh dùng sức cố gắng hất Viên Tiêu ra, ai ngờ hơi quá tay, làm bước chân Viên Tiêu mất thăng bằng, đầu trực tiếp đụng trúng bàn. Vừa khéo đụng phải góc bàn, tại chỗ chỉ thấy toàn máu.

Toàn bộ sâm banh, đồ ngọt trên bàn trong nháy mắt cũng đổ hết trên mặt đất, âm thanh thủy tinh bể tan tành, tiếng kêu rên đau đớn của Viên Tiêu, lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người trong đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lo lắng.

Khuôn mặt Viên Tiêu trắng bệch, một tay che trán cố gắng đứng lên, hai chân không còn sức lực chống đỡ sức nặng toàn bộ thân thể, chỉ có thể khò sở cuộn thành một đoàn nằm trên mặt đất. Khách khứa xung quanh nhất thời nhỏ giọng nghị luận, ân oán hào môn, bọn họ cũng không hiếm lạ gì, nhưng rất ít khi phát sinh trước mặt đám đông như thế này.

"Khôn kiếp!" Viên Chiến hất cánh tay đang giữ lấy ông của Bạch Nhiễm Nhiễm ra, đi đến bên cạnh Viên Tiêu, cẩn thận đỡ Viên Tiêu dậy, giọng nói đặc biệt dịu dàng: "Không sao chứ?"

Viên Tiêu cũng không nói chuyện, chỉ khò sở cau mày lắc đầu. Viên Chiến nhìn anh đau đớn như vậy, làm sao còn dám trì hoãn nữa, vội vàng xoay người muốn tìm bác sĩ gia đình mang tới, ai ngờ vừa quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Viên Dịch, mà giọng nói của anh so với ánh mắt còn lạnh lùng hơn: "Tôi đưa cậu ấy đi."

Đây là thái độ nên có với cha mình sao? Viên Chiến vốn định khiển trách Viên Dịch, nhưng nhìn dáng vẻ khổ sở của Viên Tiêu, lại thấy Viên Dịch lấy khăn tay ra, che ở trên đầu Viên Tiêu, cẩn thận chăm sóc anh, ông chỉ có thể miễn cưỡng nhường lại vị trí bên cạnh Viên Tiêu, khi nhìn sang Viên Sanh lại mặt lạnh nói: "Mày tới đây cho tao!"

"Làm gì?" Hai tay Viên Sanh bỏ vào túi, cà lơ phớt phơ bước tới.

Viên Chiến bị hắn chọc giận, hận không thể một tát đập chết hắn, nhưng lại ngại nhiều người có mặt ở chỗ này nên cũng không tiện làm lớn chuyện, chỉ có thể nhỏ giọng khiển trách: "Mau nói xin lỗi với anh mày!"

"Nói xin lỗi?" Viên Sanh nhàu mày, âm dương quái khí nói: "Tại anh ta giống như đàn bà, mới đụng một chút đã gục rồi, liên quan gì tới tôi!"

Bốp, Viên Chiến tức giận đến mức toàn thân đều run rẩy, gờ tay lên hung hăng tát Viên Sanh, xoay người nhìn Bạch Nhiễm Nhiễm quát: "Đưa cái thứ khiến tôi mất mặt này về đi, cũng không cần đến công ty nữa, chờ Viên Tiêu khỏe rồi liền tiếp nhận vị trí của nó!" Lại nhìn Viên Dịch còn đứng tại chỗ, sắc mặt càng thêm không tốt: "Đứng ngốc ở đó làm gì? Còn không đưa Viên Tiêu đi bệnh viện!"

"Không được! A Sanh còn..." Sắc mặt Bạch Nhiễm Nhiễm thoáng thay đổi.

"Câm miệng!" Viên Chiến quát lên, ngắt lời Bạch Nhiễm Nhiễm, chuyển sang Viên Dịch: "Nhanh lên! Đầu em con bị thương là giả sao?"

Viên Dịch hơi mím môi, cũng không nói gì, đỡ Viên Tiêu ra ngoài dưới cái nhìn chăm chú của đám đông, vừa mới ra khỏi cửa, ánh mắt anh liền nhìn thấy khóe môi thoáng cười của Viên Tiêu.

"Thế nào? Hả giận chưa?"

"Đó là đương nhiên!" Trong mắt Viên Tiêu không có một chút ý cười, anh quay đầu lại nhìn sâu một cái mới tiếp tục đi về phía trước: "Chỉ bằng tên ngu xuẩn kia mà muốn đấu với em? Hừ! Mấy ngày nữa em có thể đến công ty của ông già, xem em có đào sạch vốn liếng của hắn hay không!"

Viên Dịch nghe thấy lời nói của anh, giương mắt nhìn khăn tay nhuộm máu đỏ thẫm, không đồng ý cau mày lại: "Vết thương trên đầu thế nào rồi?"

"Không đáng ngại!" Viên Tiêu cười cười, không thèm để ý chút nào, mắt nhìn vết máu đọng lại ở đầu ngón tay, trong mắt lóe ra ánh sáng thâm độc: "Một

ngày nào đó em muốn hắt ta trả lại gấp trăm nghìn lần!"

"Về sau không được làm chuyện như thế." Viên Dịch đẩy anh vào trong xe, rồi cũng lên xe theo, vết thương không thể tiếp xúc với gió lạnh, ngộ nhờ xảy ra vấn đề gì thì không xong.

"Không làm?" Viên Tiêu cười nhạo, trực tiếp vứt khăn tay trên trán ra ngoài: "Vậy anh có biện pháp nào lấy được một xu một đồng từ trong tay ông già keo kiệt đó không?"

Viên Dịch đẩy đẩy mắt kính, trong mắt lóe lên vẻ khô sở.

"Được rồi! Đừng lải nhải nữa, mặc kệ chiếm được như thế nào, thu vào trong tay là tốt rồi." Viên Tiêu có chút không kiên nhẫn, anh đưa tay vén tóc trên trán, lại không cẩn thận đụng phải vết thương: "Ahhh, thật đau! Cái giá phải trả cho chức quản lý cũng không nhỏ."

Viên Dịch đạp ga, xe chạy như bay về phía trước, thân thể Viên Tiêu nghiêng ngả, đầu thiếu chút nữa lại đụng vào cửa thủy tinh, anh vừa định oán trách một tiếng, lại nuốt xuống khi nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Viên Dịch, tại sao anh lại quên, người đang ngồi trong xe này là anh ruột của anh, là người mà anh nương tựa từ nhỏ đến lớn, lần này là do anh quá tùy hứng.

Mồng hai đầu năm, ba mẹ Thang Viên đều đi ra ngoài với bạn bè, chỉ còn một mình Thang Viên ở nhà. Một người nhàn rỗi vô sự như cô liền đắp chăn đi ngủ, buổi tối mấy ngày nay đều không ngủ được, Viên Tiêu luôn xuất hiện ở trong đầu cô, một chốc thì cười, một chốc làm nũng, hại cô không có cách nào đi vào giấc ngủ. Ai ngờ mới vừa mơ mơ màng màng ngủ, liền bị một trận tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Thang Viên cau mày tức giận nhấn nút trả lời: "Ai vậy?"

Đầu dây bên kia là giọng nam trước nay chưa từng nghe qua, vô cùng lạnh nhạt, giống như gió thổi lạnh lẽo từ khu vực cực hàn, khiến Thang Viên liên tiếp rung mình ở trong chăn: "Viên Tiêu bị thương, ở phòng bệnh 806 trung tâm bệnh viện." Nói xong bộp một tiếng cúp điện thoại.

Nhưng làm sao Thang Viên còn có thể nhớ đến cái gì lễ phép hay không lễ phép vào lúc này nữa, trong đầu cô đều là năm chữ "Viên Tiêu bị thương", tay cô run rẩy đến mức gần như không cầm được điện thoại, đã nói tại sao anh ấy chưa liên lạc với cô từ sau khi anh đi, một người bá mồm như anh ấy, tại sao lại có thể không gọi điện thoại cho cô trong thời gian dài? Tại sao cô lại ngốc như vậy, bây giờ mới phát hiện có gì đó không đúng.

Thang Viên ném điện thoại đi động đậy, chạy nhanh ra ngoài, trong hốc mắt đã đọng đầy nước, Viên Tiêu, thiếu niên có đôi mắt to và má lúm đồng tiền đó, giống như mặt trời nhỏ chiếu sáng sinh mệnh cô một lần nữa, không thể có chuyện, anh ấy tuyệt đối không thể có chuyện!

Vừa mở cửa ra, gió lạnh liền gào thét thổi vào, Thang Viên khẽ run rẩy, lúc này cô mới phát hiện mình vẫn còn mặc đồ ngủ. Cô dùng sức xoa xoa đôi mắt ngấn lệ, xoay người, trở về phòng thay quần áo. Trái tim đau đớn như muốn vỡ ra, tình cảm chôn giấu sâu nhất dưới đáy lòng phun trào mãnh liệt như núi lửa. Cuối cùng cô cũng biết, cái người đi theo cô bấy năm như hình với bóng đó có bao nhiêu quan trọng trong lòng cô. Hai chữ bạn bè không thể nào khái quát hết được.

Đón xe chạy thẳng đến trung tâm bệnh viện, Thang Viên vô số lần thúc giục tài xế lái xe nhanh hơn một chút trên đường đi, khiến tài xế cũng có chút bực mình, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô lại không nói thêm gì. Chỉ im lặng tăng nhanh tốc độ. Thang Viên chưa bao giờ liều mạng như vậy, cho dù ở đại hội thể dục thể thao, cô cũng chưa từng chạy nhanh như thế, cô như người điên, một bước ba nấc thang mà chạy, nhiều lần xém chút ngã xuống lầu, rước lấy từng đợt ánh mắt kỳ quái của những người đi ngang qua. Nhưng cô lại hoàn toàn không để ý. Chỉ có một âm thanh vang lên ở trong lòng, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, nhanh hơn chút nữa! Viên Tiêu đang đợi cô!

Cuối cùng cũng đến phòng 806, Thang Viên thờ hồn hèn, mặc dù rất muốn nhìn thấy anh, thế nhưng cô lại không dám đưa tay đẩy cánh cửa kia ra. Cô sợ không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của thiếu niên, cô sợ anh sẽ không cười với cô nữa, cô sợ anh sẽ vứt bỏ cô trong thế giới hào nhoáng này một mình sau khi anh hứa hẹn với cô...

Hít vài hơi thật sâu, Thang Viên nhắm mắt lại, rót cuộc hạ quyết tâm, đưa tay, dứt khoát đẩy cánh cửa kia ra.

Không có người bệnh yếu ớt nằm trên giường, không có không khí khàn trướng đầy phòng, người mà cô tâm tâm niệm niệm lại đang ngồi ở đầu giường gặm quả táo răng rắc, lúc nhìn thấy cô, con người thoáng qua vẻ vui mừng, buông quả táo trong tay ra, liền muốn chạy xuống giường.

Sao Thang Viên có thể để anh làm càn được, dù sao cũng không biết anh bị thương thế nào, vội vàng chạy tới ngăn cản hành động của anh: "Cậu bị thương ở đâu? Cho tớ xem một chút!"

"Nơi này!" Viên Tiêu chu môi chỉ chỉ trán mình, trong đôi mắt to tràn đầy uất ức: "Bánh trôi nhỏ, anh đau quá..."

Lúc này Thang Viên mới phát hiện trên đầu Viên Tiêu quấn một tầng băng gạc, toàn bộ tóc mái bị áp sát lên đầu, ánh mắt ngập nước càng mở càng lớn, dù ai nhìn thấy cũng không thể không than một tiếng ở trong lòng: bộ dáng đứa nhỏ này thật khiến người khác ưa thích. Cũng may, anh ấy không có việc gì, Thang Viên thở phào nhẹ nhõm. Miễn cưỡng áp chế nóng nảy trong lòng, cô nhẹ nhàng sờ đầu Viên Tiêu, nhìn về mặt híp mắt hướng thụ của anh, không khỏi cảm thấy ấm áp: "Sao lại bị thương?"

"Anh... Không sao, là, là anh không cẩn thận đụng trúng." Viên Tiêu cắn môi, ánh mắt lóe sáng, đầu cúi thấp xuống.

Làm sao Thang Viên lại không nhìn ra anh đang nói dối? Đứa nhỏ đơn thuần này ngay cả nói dối cũng không biết, cô đi đến bên cạnh anh, tựa đầu lên bả vai anh: "Viên Tiêu, nói thật với tớ, nếu không tớ sẽ đau lòng."

Viên Tiêu trầm mặc một hồi, sau đó áp úng mở miệng: "Bị em trai đánh."

"Cái gì?" Thang Viên bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt vô cùng sắc bén: "Tại sao cậu ta lại đánh cậu?" Người mà cô cẩn thận che chở suốt bảy năm, sao có thể mặc cho người khác khi dễ như vậy.

"Anh... Cậu ta chán ghét anh, bởi vì bọn anh không cùng một mẹ."

Thang Viên nhất thời sửng sốt, không cùng một mẹ? Nếu người kia là em trai của anh, như vậy nói cách khác, Viên Tiêu kỳ thật không có mẹ ruột? "Viên Tiêu, cậu..."

"Mẹ anh đã qua đời vào năm anh 7 tuổi." Viên Tiêu nặn ra một nụ cười yếu ớt, tay nắm Thang Viên từ từ buộc chặt: "Bánh trôi nhỏ, anh không có mẹ, đã sớm không còn... Có phải... Có phải em sẽ ghét bỏ anh hay không?"

Trong lòng Thang Viên đau nhói, chợt ôm lấy anh: "Không đâu, tớ sẽ không ghét bỏ cậu đâu." Thương cậu còn không kịp, làm sao lại ghét bỏ cậu chứ? Lòng cô tràn đầy thương tiếc đối với thiếu niên đơn thuần này, thế nên cô đã quên mất Viên Tiêu viện cớ gì để đeo sợi dây chuyền lên cổ cô kia. Thật lâu về sau, Thang Viên vô số lần nhớ lại tình cảnh ngày hôm nay, cũng sẽ tự hỏi trong lòng: nếu ngày đó cô cẩn thận hơn một chút thì kết quả giữa bọn họ sẽ ra sao. (các bạn còn nhớ anh ấy viện cớ gì k, “Mẹ tớ đi mua quần áo rút thưởng được tặng”=)))

"Bánh trôi nhỏ, em thật tốt." Viên Tiêu đưa tay, đặt đầu Thang Viên lên ngực mình, giọng nói giả bộ đáng thương, ánh mắt lại tràn đầy châm chọc và kiên quyết. Anh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày anh dùng người phụ nữ kia để đổi lấy sự đồng tình của bánh trôi nhỏ, không ngờ lại thành công thế này. Viên Tiêu nhếch môi cười lạnh, cái người mà anh gọi là mẹ đó cuối cùng cũng có một chút tác dụng.

Chỉ là, anh lừa dối cô như vậy, cô có đau lòng không?

"Bánh trôi nhỏ, nếu có một ngày anh giấu giếm em chuyện gì đó rất quan trọng, em sẽ thật đau lòng sao?"

"Ừ!" Thang Viên gật đầu không chút do dự, giọng nói tràn đầy kiên quyết.

"Vậy... Vậy, nếu sau khi em biết thì thế nào?" Giọng điệu Viên Tiêu có chút chua chát, lại có chút sợ hãi, nhưng lúc này làm sao Thang Viên có thể nghe ra?

"Tớ sẽ không tha thứ cho cậu, vĩnh viễn cũng không, tớ ghét nhất bị người khác lừa dối!" Thang Viên nói không chút do dự, giọng điệu thuần thực tựa như đã diễn luyện thật nhiều lần.

"Như vậy à..." Viên Tiêu lăm bằm trong miệng, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, đôi mắt hiện đầy lo lắng. Vậy thì vĩnh viễn không cho cô cơ hội phát hiện, cho dù phát hiện, cô cũng đừng mơ thoát khỏi tay anh, coi như phải khóa, anh cũng muốn khóa cô ở bên người!

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đánh cuộc

Thật ra thì vết thương của Viên Tiêu cũng không quá nghiêm trọng, do bác sĩ thổi phòng lên mới phải ở lại bệnh viện theo dõi mấy ngày, Thang Viên nhìn người ngồi đầu giường vẫn vui vẻ hoạt bát như cũ trong lòng không khỏi nhẹ nhõm hơn, may mà anh không có việc gì... Trong ánh mắt luôn trầm tĩnh của cô bỗng xuất hiện một chút vui vẻ, nhìn Viên Tiêu tiếp tục gặm táo bỗng nhiên phát hiện ra, người quan trọng của mình đời này lại là một thiếu niên đơn thuần, như vậy, cô có thể rũ bỏ tất cả khúc mắc trong lòng đừng cảm thử một lần nữa hay không?

"Bánh trôi nhỏ, em đang khóc ?." mắt to tròn chớp chớp, Viên Tiêu vừa gặm táo vừa như vô tâm nói.

"Cái... cái gì?"

Viên Tiêu vươn tay chỉ chỉ gương mặt của Thang Viên: "Chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này đều có nước mắt, còn nữa, con mắt của em cũng hồng hồng."

"Khụ, đó là buổi tối ngủ không ngon giấc, cho nên mới... ." Thang Viên mất tự nhiên ho khan một tiếng, xấu hổ đem tay Viên Tiêu từ trên mặt mình kéo xuống, tại sao cô lại quên sửa sang dung nhan trước khi đi vào chứ, đúng rồi! Cô còn chưa rửa mặt, tóc cũng chưa chải, nhìn cô bây giờ rất xấu phải không? Thang Viên bỗng nhiên từ trên giường đứng lên: "Tớ... tớ phải đi toilet."

Viên Tiêu là người tinh ranh, sao có thể không nhìn ra cô đang lo lắng cái gì, anh nhanh chóng ném quả táo rồi kéo cô trở lại trên giường, thời điểm cô chưa kịp phản ứng phủ lên môi cô, dịu dàng mà triền miên. Anh cũng không làm ra hành động điên cuồng gì, chỉ nhẹ nhàng hôn, như đang tình tứ thưởng thức mùi vị của cô. Cánh môi anh mềm mại còn mang theo mùi táo thơm ngát, hương vị trong veo từ chỗ môi răng gắn kết truyền tới trong lòng cô, Thang Viên khẽ mờ mắt, lại chỉ có thể nhìn thấy lông mi thật dài của anh, nhưng cô biết, che giấu phía sau hàng lông mi này nhất định là một đôi mắt đen nhánh tràn đầy ánh mặt trời.

Cánh môi bất tri bất giác hé ra vì anh, cô nhắm mắt lại, hương thụ tất cả cảm giác anh mang đến cho mình, đó là thứ tình cảm cô chưa bao giờ yêu cầu xa vời, nhưng lại được người trước mặt này áp đặt cho, cảm giác như vậy thật tốt. Cô rất vui.

Một hồi lâu sau, Viên Tiêu từ môi cô rời đi, trán dựa vào trán cô, khẽ thở hổn hển: "Bánh trôi nhỏ, anh thật vui vẻ, thật sự rất vui vẻ. . ." Cô đang vì anh lo lắng, cô sẽ vì anh mà thay đổi tình cảm của mình, đồ vật vẫn luôn khát vọng bỗng nhiên có được, cảm giác thật không chân thật, anh nhất định phải thật trọng cảm nhận mới có thể nhận ra một chút xiu.

"Đồ ngốc." Thang Viên chui đầu vào trước ngực anh trong lòng ề ảm, chỉ một chút xiu yêu thương như vậy đã làm anh thỏa mãn, có thể tưởng tượng ra anh lớn lên trong hoàn cảnh gì. Nhưng về sau cô sẽ đối xử với anh thật tốt, không để cho thiếu niên của cô bị bất kỳ tổn thương nào nữa!

Bên ngoài, Viên Dịch đang chuẩn bị đẩy cửa tiến vào, khẽ mỉm cười, xoay người rời đi, em trai luôn cố chấp và bá đạo của anh, từ nhỏ đã ôm hận ý lớn lên, trời cao cuối cùng cũng đem hai mươi năm yêu thương bị tước đoạt trả lại cho cậu. Cậu là người thân duy nhất trên thế giới này của anh, từ nay, anh không còn cái gì phải lo lắng nữa, còn lại việc duy nhất phải làm là đoạt lại thứ vốn thuộc về họ, toàn bộ những người dám can đảm cản đường đều phải diệt trừ! Một tên cũng không được lưu lại!

Gần tối, Viên Tiêu liền âm ỉ đòi ra khỏi bệnh viện, cũng chỉ bị thương ở đầu mà thôi, lại không nghiêm trọng, không cần phải ngây ngốc ở bệnh viện nữa, mặc dù như vậy có thể được cô chăm sóc nhiều hơn, nhưng anh đã quyết định lúc ở cùng cô dần dần xóa bỏ ấn tượng giả dối mà mình xây dựng trước mặt cô bấy lâu, được càng nhiều sẽ càng tham lam. Anh đã không còn thỏa mãn với việc đem cô giữ ở bên người, anh muốn cô thực sự hiểu rõ anh, mà không phải chỉ vì đồng tình hoặc là thương yêu mà nuông chiều anh.

Viên Dịch lái xe tới đón bọn họ, đây là lần đầu tiên Thang Viên nhìn thấy anh trai Viên Tiêu, cảm giác đầu tiên là hai anh em họ thật sự rất khác nhau, một rét lạnh, một nhiệt tình như lửa, hoàn toàn là hai thái cực. Cô không biết, thật ra Viên Dịch cùng Viên Tiêu là một loại người, đều giống như sói hoang, chộc phải thì không bỏ rơi được, đều liều chết cũng điên cuồng muốn cắn rơi một miếng thịt của kẻ địch. Thang Viên tuyệt đối không ngờ rằng, Viên Dịch lại dễ dàng lái xe đến dưới lầu nhà mình, đang còn ngần ngại khiếp sợ, xe đã vàng vọt dừng lại, không kịp hỏi Viên Dịch tại sao lại biết nhà cô, Thang Viên đã bị nụ hôn ẩm ướt trên mặt của Viên Tiêu kéo lý trí trở về.

Cô liền đỏ mặt, Viên Dịch còn ở trước mặt, mà Viên Tiêu lại hồ đồ như vậy! Nhưng khi nhìn thấy băng gạc trên đầu anh lại không đành lòng, chỉ cần thận trọng anh muốn dưỡng bệnh cho tốt thì không thể ra gió, không thể dính nước lạnh. Viên Tiêu cười híp mắt đáp ứng, cuối cùng vẫn còn cọ xát ở trên bả vai Thang Viên, cực kỳ giống chú chó nhỏ lưu luyến chủ nhân. Thang Viên còn sờ sờ đầu anh rồi mới xuống xe.

"Tại sao em lại làm ra động tác như vậy?" Viên Dịch nhìn em trai vẫn ách độc lại sắc bén của mình thế nhưng làm nũng với một cô gái, trên người nổi lên một tầng da gà, dù bình tĩnh như anh cũng không nhịn được hỏi ra miệng.

"Không có gì." Viên Tiêu miễn cưỡng nằm nghiêng ở trên ghế sau lơ đãng nói: "Làm nhiều thành thói quen. Huống chi, anh cho rằng em cả ngày cũng mặt lạnh y như anh là có thể lấy được hảo cảm của em ấy sao?"

"Vậy về sau em vẫn như vậy?"

"Làm sao có thể!" Giọng Viên Tiêu kiên quyết, mang theo 100% chắc chắn: "Em sẽ cho cô ấy thấy em thật sự, chỉ là bây giờ còn chưa đến lúc đó."

Viên Dịch trầm mặc một chút mới nói tiếp: "Em có nghĩ tới, ngộ nhỡ cô ấy không chấp nhận em chân thật...em nên làm gì không?"

"Sẽ không!" Viên Tiêu chột ngồi dậy, màu đen trong con ngươi xẹt qua một tia quyết liệt: "Tuyệt đối sẽ không!"

Viên Dịch đẩy mắt kính, không có chuyện gì là tuyệt đối, em trai thông minh như vậy làm không biết đạo lý dễ hiểu này, chẳng qua là không muốn tiếp nhận mà thôi. Anh không lên tiếng nữa, chỉ tập trung lái xe, hai người tiếp tục im lặng, cho đến khi về nhà.

Thang Viên sau khi về nhà liền bị mẹ Thang hỏi han, thiếu điều tự mình xách đồ đến nhà thăm Viên Tiêu, Thang Viên bỗng buồn bực, Viên Tiêu chỉ ở nhà cô một buổi sáng làm sao lại khiến mẹ cô thích như vậy?

Cô không biết, tiểu tử Viên Tiêu này am hiểu nhất là giả bộ dễ thương, huống chi mẹ Thang lại là bà chủ gia đình điển hình, rất dễ dàng có ấn tượng tốt với loại con trai kiểu này, cho nên Viên Tiêu dễ dàng bắt sống trái tim mẹ Thang. Thang Viên đành phải vừa bảo đảm Viên Tiêu không có việc gì, vừa buồn bực nghe mẹ mình nói cái gì "Tìm được nam nhân tốt thì mau gả đi" Đứa nhỏ "Viên Tiêu này là một đứa bé ngoan" các loại.

Thật ra thì. . Viên Tiêu mới là con ruột của mẹ, đúng không? Nhất định là như vậy!

Thật vất vả thoát khỏi mẹ Thang cầu nhau, Thang Viên đang chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi một chút liền nhận được điện thoại của lớp trưởng trường cấp 3. Thang Viên nhận điện thoại có chút giật mình, 3 năm cấp 3, trừ Viên Tiêu, hầu như cô không cùng bạn học lui tới, cậu ta từ chỗ nào tìm được số điện thoại của cô?

"Thang Viên, đầu năm bạn học cấp 3 định họp mặt ở nhà hàng hải sản, cậu cũng tới nhé!"

Gặp mặt bạn học? Thang Viên bĩu môi, những bạn học cấp 3 kia tên gì cô đã sớm quên, và lại cô cũng không quen biết nhiều, đi làm gì? Cô há miệng vừa định từ chối liền bị bên kia cắt đứt: "Thầy chúng ta sức khỏe gần đây không tốt lắm. . . Mọi người mới muốn tổ chức buổi gặp này, nếu cậu không có chuyện thì cố gắng đến tham gia đi."

Tại sao có thể như vậy? Cô cầm điện thoại tròn to hai mắt không thể tin được, trước mắt hiện ra quang cảnh lớp mười hai năm ấy, lão đầu khỏe mạnh đứng trước tấm bảng đen sung sướng giảng bài, lớn tiếng nói: "Các em nếu không cố gắng sẽ không kịp !" Lão đầu luôn luôn chăm sóc cô, luôn nói cô

sau này có tiền đồ tại sao lại đột nhiên gục xuống ? Ánh mắt của Thang Viên có chút ướt át, mở miệng mới phát hiện ra giọng nói mình đã khô khốc: "Tớ sẽ đi, mấy giờ vậy?"

"Chín giờ sáng."

Cúp điện thoại, Thang Viên đã không còn buồn ngủ, dù thế nào cũng không nghĩ ra lão đầu đã dạy cô tất cả đều phụ thuộc vào chính mình có một ngày sẽ bị bệnh. Số phận, luôn thích trêu đùa cuộc đời con người, chỉ là có người bị tan xương nát thịt, có người lại chỉ chịu vài vết thương nhẹ. Cứ lặp đi lặp lại ngẫu nhiên như vậy, cuộc sống này mấy ai có thể nắm chắc đây? Thang Viên lau khóe mắt ướt át, trong lòng phiền muộn nhiều hơn.

Buổi tối hôm đó, Viên Tiêu gọi điện thoại tới hỏi cô muốn đi họp mặt bạn học phải hay không, Thang Viên gật đầu nói nhất định sẽ đi, Viên Tiêu giống như có chút không tình nguyện, nhưng Thang Viên đã quyết tâm muốn đi, cho dù anh nói thế nào đều không thay đổi ý định, cuối cùng vẫn là Viên Tiêu thỏa hiệp, nói buổi sáng đầu năm sẽ tới đón cô. Thang Viên không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, dưới tình huống tên bạn học cấp ba cũng không nhớ, nếu đi cùng Viên Tiêu hiển nhiên sẽ không lúng túng như vậy.

Sáng sớm đầu năm, Thang Viên an vị trên xe Viên Tiêu đến nhà hàng hải sản, bọn họ sát thời gian mới đi, cho nên khi đến trên căn bản mọi người đã tới đầy đủ. Thang Viên vào phòng vừa liếc mắt liền thấy lão đầu, lão đầu hôm nay cực kỳ vui mừng, mặt mày hồng hào, bị mấy học trò vây quanh, trên mặt đầy thỏa mãn. Chưa từng thấy qua một lão đầu như vậy, ở trong ấn tượng của Thang Viên ông lúc nào cũng nghiêm túc, nghiêm mặt, nhưng hôm nay, lại cười vui vẻ như vậy, lần sau gặp lại, không biết còn có thể nhìn thấy nụ cười này hay không. Thang Viên hít mũi một cái, đi tới rất cung kính gọi một tiếng "Thầy ơi".

Lão đầu nhìn thấy cô ánh mắt nhất thời sáng lên, vội vàng lôi kéo cô lại hỏi thăm tình huống gần đây, không cần chi tiết, chỉ cần Thang Viên nói, ông liền nghe say sưa ngon lành, nơi nào có bộ dáng thầy giáo nghiêm khắc nhất Trường Số 1 năm đó ? Số bạn học còn lại mặc dù đều đã lâu không gặp, nhưng tất cả mọi người ở trong xã hội lẫn lộn thời gian dài như vậy, làm sao để không khí lúng túng. Ôn ào rồi rít kể chuyện xưa thầy giáo thiên vị Thang Viên, hôm nay vẫn như vậy.

Lão đầu cười cực kỳ hiền lành, vỗ vỗ bà vai Thang Viên: "Thầy chính là thích tính cách này của Thang Viên, không kiêu căng, không ương ngạnh, là một cô gái tốt !"

"Cô nương tốt như vậy, không biết cuối cùng sẽ tiện nghi cho tên nào?" Người đàn ông một bên cười mập mờ.

"Ai, đúng rồi, cậu còn nhớ đánh cuộc ban đầu của chúng ta hay không ?" Trong đám người chọt truyền ra một giọng nam. Viên Tiêu ở bên trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, vội vàng nín người kia lại muốn hấn cầm miệng, ai biết ngăn được người này lại không ngăn được người khác.

"Đúng vậy, còn có Viên Tiêu, Viên Tiêu có tới không? A, Viên Tiêu cậu đây rồi, ban đầu chúng ta đánh cuộc không có kết quả, hiện tại cậu còn liên lạc cùng Thang Viên không ?"

Thang Viên khẽ cau lông mày, không biết bọn họ đang nói cái gì: "Các cậu đang nói cái gì?"

"Hắc, đúng rồi, Thang Viên vẫn không biết, là được."

"Cầm miệng!" Viên Tiêu trong mắt băng hàn, ánh mắt âm ngoan hung hăng chiếu thẳng vào người đang nói chuyện, làm cho người nọ rùng mình. Vội vàng ngậm miệng lại.

Thang Viên dù tri độn thế nào, vào giờ phút này cũng biết có cái gì đó không bình thường, cô từng bước đến bên người kia: "Các cậu đánh cuộc cái gì?"

Viên Tiêu lập tức đi tới nắm tay Thang Viên, mắt to nhìn cô: "Thang Viên, thật sự không có gì, bọn họ đang đùa giỡn thôi."

"Rốt cuộc là cái gì?" Thang Viên hất tay Viên Tiêu, gặng hỏi.

"Không có, không có gì." Người nọ co rúm lại một chút phủ nhận, ánh mắt Viên Tiêu tàn nhẫn tựa như có thể giết người: "Chính là lúc mới vừa lên lớp mười, cậu giống như không đánh khói bụi trần gian, Viên Tiêu liền cùng chúng tớ đánh cuộc, xem cây ấy có thể theo đuổi cậu hay không." Người nọ dừng một chút lại thêm một câu trí mạng: "Nếu không tại thời điểm đó sao lại gần gũi cậu như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hoài nghi.

"Bánh trôi nhỏ, em hãy nghe anh nói, không phải như vậy, anh..." Viên Tiêu vội vàng đi đến bên cạnh Thang Viên, vừa định giải thích liền bị một giọng nói cắt ngang.

"Ồ? Các cậu vẫn rất thân thiết nha, vậy bây giờ quan hệ giữa hai người là gì?"

"Chúng tớ là..." Viên Tiêu còn chưa nói xong hai chữ còn lại thì đã nghe thấy Thang Viên thấp giọng trả lời: "Chúng tớ vẫn là bạn bè."

Àm, trong lòng có cái gì đó bỗng nhiên sụp đổ, bạn bè! Bạn họ lại là bạn bè! Viên Tiêu nắm chặt quả đấm, ánh mắt tàn nhẫn tới cực điểm nhìn thẳng vào người vừa mới nói kia, hung ác dường như muốn xé hấn ra thành hai nửa. Vậy mà người nọ giống như không hề phát giác, chẳng qua ánh mắt khi nhìn Thang Viên có thêm vài phần đùa giỡn: "Thang Viên, nói cho bọn mình nghe một chút, rốt cuộc Viên Tiêu đã theo đuổi được cậu chưa?"

"Chuyện bắt đầu từ khi nào?" Thang Viên nhìn Viên Tiêu, lại nhìn nhìn người nọ, đôi mắt luôn luôn tĩnh lặng như nước trào dâng một tầng gọn sóng: "Tại sao tớ lại không biết chuyện này?"

"Cậu không biết cũng đúng thôi, lúc đó cậu chỉ lo học tập, hơn nữa Viên Tiêu lại giả bộ giống y như thật."

"Cậu cảm miệng!" Viên Tiêu chợt kéo Thang Viên vào lòng, phần nộ găm lên với người kia, lúc nhìn sang Thang Viên lại cực lực khắc chế tâm tình kích động của mình: "Bánh trôi nhỏ... Đừng nghe bọn họ nói bừa, đều không phải là thật... Bọn họ đang nói đùa..."

Biến cố đột nhiên xảy ra khiến tất cả mọi người trong phòng đều kinh hãi, nhất thời rối rít nhìn về phía họ. Ngay cả ông cụ cũng đứng lên, đi đến hỏi thăm xảy ra chuyện gì. Thang Viên hít sâu một hơi, áp chế tất cả cảm xúc ở trong lòng: "Không có việc gì, chỉ là tâm tình Viên Tiêu có chút không tốt."

Lý do này hiển nhiên rất gượng ép, mọi người trong phòng đều sẽ không tin, nhưng cũng không thể hỏi ra miệng vào giờ phút này được. Chỉ có thể tiếp tục giả vờ như không để ý. Mặc dù Thang Viên cố ý muốn đề chuyện này xuống, nhưng Viên Tiêu lại không theo ý cô.

"Bánh trôi nhỏ, chúng ta trở về đi, đừng ở đây nữa, chúng ta trở về đi..." Viên Tiêu vừa thì thào nói, vừa dẫn cô ra ngoài cửa, liễu lĩnh mà điên cuồng, nhiều đôi mắt nhìn chăm chú như vậy, còn có ân sư ngay trước mắt, Thang Viên tất nhiên không thể để anh can quấy, chỉ có thể dùng sức hất tay anh ra, không ngờ năm ngón tay anh lại giống như kim sắt, kim chặt cổ tay cô, làm thế nào cũng không vậy ra được.

Tại sao cô lại muốn đẩy anh ra? Tại sao cô lại nói bọn họ chỉ là bạn bè, trong lòng Viên Tiêu tràn đầy lửa giận hừng hực, cho dù chỉ hít thở một hơi cũng cảm thấy cực kì đau đớn, xen lẫn kinh hoàng cùng sợ hãi. Cô vẫn còn giãy giụa, cô không muốn đi với anh... Đôi mắt Viên Tiêu âm trầm đến đáng sợ, đều do người kia, nếu hấn không nói lung tung, cô sẽ không đối với anh như vậy. Bây giờ, cô chưa từng nhìn anh như thế, nhưng bây giờ lại vì lời nói của hấn ta mà cô không muốn thừa nhận quan hệ giữa hai người.

Dưới ánh mắt không dám tin của tất cả mọi người, Viên Tiêu chợt buông tay Thang Viên ra, thân thể nhanh nhẹn như một con báo nhào về phía người vừa nói ra chân tướng kia, hung hăng nện một quyền vào mặt người đó. Người nọ hét thảm một tiếng, bụm mặt đặt mông ngồi trên đất, máu tươi chậm rãi chảy xuống từ giữa ngón tay. Xung quanh truyền đến tiếng thét chói tai của phụ nữ, cùng với âm thanh vỡ nát của ly thủy tinh... Thang Viên sững sờ tại chỗ, không phản ứng kịp đã xảy ra chuyện gì.

Giọng nói tức giận của ông cụ truyền tới, lập tức thức tỉnh Thang Viên: "Viên Tiêu, em đang làm gì vậy? Dừng tay lại cho tôi!"

Thang Viên chợt đẩy người đang can ngăn ra, từ phía sau ôm chặt lấy hông Viên Tiêu: "Viên Tiêu, cậu tỉnh táo một chút, tỉnh táo một chút!"

Viên Tiêu thờ hồn hển, đáy mắt một mảnh đỏ ngầu, cả người mất đi lý trí, cũng không để ý Thang Viên ở phía sau, xông đến trước mặt người nọ. Vào giờ phút này, trong mắt anh chỉ còn lại tên đầu sỏ gây nên kia, nơi nào còn thấy được những thứ khác? Thông minh của anh, lý trí của anh, tất cả ả ả nhần dưới sự hoang mang sợ hãi đều bị xua đi, chỉ còn lại một mảnh tuyệt vọng. Viên Tiêu nắm chặt quả đấm, toàn bộ tức giận trong anh dường như ngưng tụ, thể sống chết cũng phải hung hăng dạy dỗ tên kia một trận!

Viên Tiêu cũng không phải người bình thường, kỹ thuật cận chiến của anh rất tốt, ngay cả thầy dạy võ thuật cho anh cũng phải chịu thua, sức mạnh toàn thân anh, há có thể để một người phụ nữ như Thang Viên kéo về như vậy? Thang Viên chỉ cảm thấy cánh tay bị lôi kéo đến đau rất, dưới chân lao đảo, cả người bị Viên Tiêu hất ngã xuống mặt đất, mạnh mẽ mẽ ngã ra ngoài.

"A! Thang Viên!"

"Thang Viên, cậu không sao chứ?"

Mấy bạn học nữ chú ý tới tình huống của cô, vội vàng chạy tới muốn đỡ cô lên, Thang Viên gian nan chống đỡ nâng nửa người trên, cũng không để ý bàn tay đang chảy máu, khó khăn bắt được ống quần Viên Tiêu: "Viên Tiêu, Viên Tiêu, cậu dừng lại đi, tớ trở về với cậu, tớ trở về với cậu."

Viên Tiêu cảm thấy ống quần bị người kéo lấy, vừa định đuổi chân đá người nọ ra, khóe mắt lại nhìn thấy một màu vàng kim thoáng hiện trên cổ người nọ, Viên Tiêu chợt quay đầu lại, vào giờ phút này người trong lòng anh đang cau chặt mày ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, lại vẫn cố chấp níu lấy anh không buông tay.

Tất cả tất cả đều quên hết đi, Viên Tiêu vội vàng ngồi chồm hồm xuống, ôm lấy Thang Viên vào lòng: "Bánh trôi nhỏ, em làm sao vậy? Sao tay lại chảy nhiều máu như thế? Vì sao em lại ngã xuống? Ai đẩy em à? Bánh trôi nhỏ... Có đau hay không? Có đau hay không?"

"Viên Tiêu, chúng ta trở về, chúng ta trở về có được không?" Thang Viên không trả lời câu hỏi của anh, chỉ giương mắt nhìn anh chăm chú: "Trở về đi!"

Viên Tiêu mê mang ngẩng đầu lên, nhất thời thu hết ánh mắt kinh hoàng của tên bị anh đánh, ánh mắt phần nộ của ông cụ cùng về mặt kinh nghi của bạn học bên cạnh vào trong mắt, anh cúi đầu nhìn Thang Viên, tay cô đang chảy máu, nhưng cô lại giống như không thấy, đôi mắt bình tĩnh không nháy theo dõi anh, tựa như đang chờ đợi quyết định của anh.

Chưa bao giờ khủng hoảng như vậy, Viên Tiêu ôm chặt Thang Viên vào ngực, dường như sợ cô chạy mất, sắc mặt có chút trắng bệch: "Được, anh..."

Anh trở về với em." Anh ôm cô đứng lên, thân thể có hơi run rẩy, cánh tay vòng quanh cô không rời, có chút khó khăn biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Phía sau đám đông, người vừa bói móc câu chuyện khi nãy bùm mũi nói với người bên cạnh: "Như thế nào, hà giận chưa? Tớ đã đổ máu rồi này!"

Người bên cạnh hưng hăng hít một hơi thuốc, nặng nề phun ra, cười lạnh nói: "Tớ còn nhớ rõ trận đòn năm đó!"

Bánh trôi nhỏ, bánh trôi nhỏ của anh... Viên Tiêu không khỏi buộc chặt cánh tay đang ôm lấy Thang Viên, Thang Viên bị anh ôm chặt đến phát đau, dường như anh muốn ép hết tất cả không khí trong phổi cô ra, hận không thể dung nhập cô vào trong xương máu của mình, trở thành một thể với anh.

Từ trước đến nay, anh đều là người thiết lập cạm bẫy, đứng ở một bên nhìn kẻ địch khổ sở giãy giụa trong đấy. Nhưng hôm nay, chỉ vì vài câu nói, anh liền mất khôn, lộ ra một mặt tàn bạo của chính mình.

Trầm mặc, trầm mặc đáng sợ, dọc theo đường đi, không ai mở miệng nói chuyện, cho đến khi Thang Viên phát hiện đường mà Viên Tiêu đang đi không phải là đường về nhà cô: "Cậu đưa tớ đi đâu?"

"Nhà anh."

"Nhà cậu cũng không phải đường này."

"Nhà của chính anh."

"Tớ không muốn đi, đưa tớ về nhà!" Thang Viên mệt mỏi tựa ở trên ghế nói. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, cô cần thời gian để tiêu hóa cho tốt. Ví dụ như vì sao thiếu niên ngày thơ then thùng lại đánh cuộc với người khác? Vì sao một người tâm tư đơn thuần như vậy lại diễn trò đùa giỡn? Còn có... Vì sao khi nãy anh ấy lại hung ác mà bạo lực như thế?

"Bánh trôi nhỏ, em tức giận sao? Là bởi vì anh đánh cuộc với bọn họ sao? Anh không muốn, nhưng anh cũng không biết nên làm thế nào... Bánh trôi nhỏ, em đừng tức giận có được không?" Xe từ từ lái vào một chung cư xa lạ, Viên Tiêu ngừng xe, tiến tới trước mặt Thang Viên làm bộ đáng thương nói.

"Tại sao cậu lại đánh cuộc với người khác?" Thang Viên thờ dãi ở trong lòng, đột nhiên phát hiện mình không có cách nào cứng rắn đối với một Viên Tiêu như vậy, mặc dù trong lòng chất chứa rất nhiều nghi vấn, chẳng qua là một trò đùa trước đây của thiếu niên mà thôi, cô cũng không nhỏ nhen đến mức đó. Cô chỉ cảm thấy Viên Tiêu có phần không đúng, nhưng mỗi khi chống lại đôi mắt to kia thì cô đều quên mất phải suy nghĩ thế nào.

"Bánh trôi nhỏ." Viên Tiêu tựa đầu lên vai cô, giọng nói mang theo một chút cảm hận: "Đều là bọn họ buộc anh đấy! Bọn họ nói với bộ dáng của anh thì tỷ lệ thành công cao hơn bọn họ, anh thật sự không còn cách nào khác, nhưng anh không có lừa dối em, thật đó!" Viên Tiêu chột ngắc đầu lên: "Anh thích em, thật sự không phải vì lần đánh cuộc đó! Anh à!"

Thang Viên dờ khóc dờ cười nhìn Viên Tiêu gờ tay làm ra động tác xin thề, kéo tay anh xuống: "Được rồi, sao hôm nay cậu lại kích động như thế, người ta cũng chỉ đùa giỡn mấy câu mà thôi, sao cậu có thể đánh người ta cơ chứ? Huống chi chủ nhiệm lớp vẫn còn ở đấy."

"Ai bảo hần ta nói lung tung!" Viên Tiêu tức giận la hét: "Anh còn chưa đánh đủ đâu!"

"Cậu còn hăng hái thế sao!" Thang Viên bật cười: "Tìm thời gian đến xin lỗi ông cụ đi, cậu..."

"Anh không đi!" Viên Tiêu lắc đầu, xoay mặt: "Anh mới không đi!" Nhưng lại thờ phào nhẹ nhõm ở trong lòng, hôm nay coi như giấu giếm được, cũng không biết bánh trôi nhỏ thông minh như vậy, có thể sinh nghi hay không, sẽ không đâu, Viên Tiêu chắc chắn, ai mà chưa từng trải qua thời thanh xuân, bánh trôi nhỏ tuyệt đối sẽ không hoài nghi! Chỉ là, hôm nay anh sai lầm rồi, không nên ra tay đánh người, bằng không cũng không cần lo lắng đề phòng như thế.

"Nghe lời, đừng tùy hứng, tớ đi với cậu, hôm nay ông cụ chắc chắn bị cậu chọc tức rồi." Thang Viên vỗ vỗ đầu Viên Tiêu, lại bị anh né tránh: "Về sau không được sờ đầu anh!"

"Tại sao?" Thang Viên ngạc nhiên.

"Anh là người đàn ông của em! Không cho phép em làm vậy với anh!"

Xi, Thang Viên không nhịn được bật cười, Viên Tiêu như vậy thật giống như đứa trẻ đang giận dỗi, nụ cười này cũng tạm thời đè ép những nghi ngờ trong lòng xuống: "Quan hệ giữa chúng ta chỉ là tạm thời mà thôi, không cần..." Nửa câu nói sau còn chưa nói hết đã nhìn thấy Viên Tiêu trừng mắt càng lúc càng lớn, vội vàng sửa lại: "Tốt lắm tốt lắm, tớ biết rồi. Trở về chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta đi thăm ông cụ."

"Ừ." Mặc dù Viên Tiêu còn có chút không tình nguyện, nhưng vẫn nhượng một bước, bây giờ nghe theo Thang Viên thì tốt hơn, không thể để cô liên tưởng quá nhiều.

"Vậy bây giờ có thể đưa tớ về nhà chưa?"

"Đưa em đến xem nhà anh." Viên Tiêu cười lên, kúm đồng tiền nhỏ lại lộ ra, về sau cũng là nhà của chúng ta.

"Không phải nhà cậu ở gần nhà tớ à?" Thang Viên khó hiểu hỏi.

"Đó là nhà của anh trai anh, anh chỉ tạm thời ở đó thôi." Nói xong Viên Tiêu mở cửa xe, xuống xe bước đến trước mặt Thang Viên, cách cánh cửa thủy tinh, Thang Viên nhìn thấy nụ cười tựa như ngày đông nắng ấm của anh, không hiểu vì sao lại rung mình. Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, anh ấy có thể thành thạo biểu hiện nhiều về mặt đến thế... Cô có nên tin tưởng hay không?

Nghĩ vấn tựa như hạt giống, mặc dù đặt ở trong lòng, nhưng vẫn không bị vùi lấp bởi bụi bặm thế gian, mọc rễ nảy mầm trên phần đất đó, cành lá rậm rạp, cuối cùng nở ra một đóa hoa tàn khốc, gọi là chân tướng...

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Đoán được.

Nhà của Viên Tiêu hiển nhiên là phòng ở mới, chưa sửa sang xong, trong phòng vẫn còn mùi sơn và gỗ vụn. Thang Viên cau mày, cảm thấy cổ họng có hơi ngứa. Viên Tiêu ngưng ngưng: "Cái này, còn chưa sửa sang xong, sau khi trang hoàng kết thúc em lại nhìn, chắc chắn sẽ không như bây giờ!" Nói xong kéo tay Thang Viên muốn đi vào bên trong.

"Tê..." Thang Viên bị anh kéo như vậy, đau đến mức hít vào một hơi, lúc này mới phát hiện trên tay mình vẫn còn vết thương.

Viên Tiêu nghe thấy tiếng hút khí của cô liền vội vàng cầm tay cô lên, vừa nhìn sắc mặt anh lập tức âm trầm hẳn: "Ồ đây chờ, anh đi lấy hòm thuốc!" Nói xong liền đi nhanh vào phòng ngủ. Hòm thuốc? Vì sao trong nhà vừa mới bắt đầu trang hoàng lại có hòm thuốc? Thang Viên cắn cắn môi, cuối cùng cũng không hỏi ra miệng, chỉ cúi thấp đầu, đáy mắt thoáng qua vẻ nghi hoặc.

Trình độ xử lý vết thương của Viên Tiêu thuần thục đến nỗi có thể sánh ngang với bác sĩ chuyên nghiệp, thuốc bôi đều đặn, băng gạc cũng không băng quá chặt, cho dù nữ sinh khéo tay cũng không làm được giống như anh. Thang Viên cúi đầu nhìn động tác của anh, trong lòng chợt căng thẳng, trước mắt hiện ra đôi mắt ngoan độc cùng đường nét khuôn mặt ở buổi họp lớp kia. Trong nháy mắt đó, Thang Viên gần như cho rằng mình không biết người này.

Dường như có gì đó đã bắt đầu thay đổi kể từ buổi họp lớp kia, thân thể Thang Viên cứng ngắc, cảm thấy bản thân giống như một con rắn giữa trời băng đất tuyết, toàn thân đều phát lạnh.

"Tốt lắm, về nhà đừng để bị thấm nước!" Viên Tiêu nhanh chóng thắt một cái nút, sau đó liền đứng lên, nhưng có lẽ vì ngồi chồm hổm quá lâu nên anh bị mất thăng bằng, trực tiếp ngã trên mặt đất, trong lúc đỡ anh lên, Thang Viên có thể nhìn thấy rõ ràng sợi dây màu đỏ trên cổ anh.

Giống như một đạo tia chớp đột ngột đánh tan tất cả hỗn độn cùng hắc ám. Suy nghĩ của Thang Viên dần dần hỗn loạn, tim đập kịch liệt, áp bức lồng ngực, khiến cô cảm thấy hô hấp khó khăn. Cô không thể không tựa sát vào ghế sofa phía sau lưng trong phòng khách, ngăn cản run rẩy không kiềm chế được của chính mình, thờ hồn hên một lúc lâu mới hơi chưa chất mở miệng nói: "Viên Tiêu, mẹ kế đối tốt với cậu không?"

Viên Tiêu phui bụi trên người rồi ngồi xuống bên cạnh cô, không hiểu vì sao cô lại hỏi đến vấn đề này, nhưng anh vẫn trả lời: "Bà ấy... Đối với A Sanh rất tốt." Không cần nói cũng biết là ý gì, thế nhưng Thang Viên chỉ cảm thấy có một loại đau đớn sắp nổ tung trong lồng ngực, cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Bà ấy có đưa cậu đi chơi hay đi dạo phố không?"

Viên Tiêu buồn bã lắc đầu, trên cánh môi mỏng có thể nhìn thấy dấu răng rõ ràng: "Làm sao có thể, cho tới bây giờ bà ấy đều không để ý đến anh. Anh..."

"Tớ muốn về nhà!" Thang Viên bỗng dưng cất cao giọng ngắt lời anh, âm điệu cao vút có vẻ cực kỳ đột ngột trong căn phòng trống trải, dọa Viên Tiêu giật mình. "Bánh trôi nhỏ?"

"Không có gì." Có lẽ nhận thấy thái độ của mình có phần không đúng, Thang Viên khẽ rừ mí mắt xuống: "Buổi chiều tớ còn phải đi với ba mẹ đến nhà một người bạn cũ, tớ đã quên mất."

Như vậy à? Mặc dù Viên Tiêu có hơi nghi ngờ nhưng vẫn không suy nghĩ nhiều như vậy, "Đi liền bây giờ sao?"

"Ừ." Thang Viên gật đầu, đứng dậy: "Cậu không cần đưa tớ đi, tớ tự đón xe là được rồi."

"Anh đưa em đi! Đúng lúc anh cũng cần về nhà anh trai, bây giờ nơi này còn không thể ở." Viên Tiêu cũng đứng lên đi theo phía sau Thang Viên ra khỏi phòng.

"Vậy tớ chờ cậu ở trong xe."

Thang Viên tựa lên tường thang máy, cảm thấy sức lực toàn thân đều bị hút khô, mềm như không xương, chỉ thử dò xét một chút thôi, vậy mà sơ hở trăm chỗ. Tại sao lại như vậy? Cô nhắm mắt, đau lòng gần như không đứng lên được, tất cả các bộ dáng hoặc cười hoặc ầm ĩ hoặc nũng nịu của thiếu niên từ năm lớp 10 hiện lên trước mắt cô, tự nhiên mà tùy ý như thế, giống như anh vốn phải là như vậy, cô cũng tin vào điều mình thấy. Làm sao có thể nghi ngờ

đây? Thiếu niên tựa như ánh mặt trời kia, mọi cử động đều mang theo hồn nhiên hiếm thấy. Cô cho rằng đó là bản tính của anh, nhưng không ngờ sự thật lại ẩn sau lớp mặt nạ, che kín không một kẽ hở, làm cho cô chẳng hay chẳng biết, một khi lừa dối chính là bảy năm.

Thân thể Thang Viên từ từ trượt xuống theo vách tường, trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở tuyệt vọng, vì sao đã trải qua hai đời mà cô vẫn không nhìn thấu người bên cạnh mình?

Viên Tiêu cảm thấy Thang Viên có chút kỳ lạ, mặc dù bình thường cô không quá thích nói chuyện, nhưng cũng không giống như bây giờ, yên lặng khiến anh cảm thấy đáng sợ. Có lẽ anh đã suy nghĩ nhiều? Thái độ của cô đối với anh vẫn không thay đổi chút nào, chắc hẳn cũng không phát hiện ra gì đâu. Viên Tiêu vừa lái xe vừa len lén quan sát Thang Viên, có lẽ thật sự là mình có tật giật mình rồi, Viên Tiêu tự giễu ở trong lòng, nói dối càng nhiều, vừa có chút gió thổi cô lay sẽ cảm thấy đứng ngồi không yên.

Thời gian trôi qua đoạn đường này đặc biệt dài, Thang Viên gần như là chạy trốn xuống xe, cô không biết nếu như cô nán lại bên cạnh anh thêm vài phút nữa, cô có thể không kiềm chế được mà lên tiếng chửi vớ anh hay không. Bây giờ còn chưa phải lúc, cô chỉ mới thấy tăng băng ngấm, Thang Viên hơi mím môi, không quay đầu lại đi thẳng lên nhà, nếu như cô biết anh thật sự đang dối gạt cô...

Ưu điểm lớn nhất của Thang Viên chính là bình tĩnh, đây là một cách bảo vệ mình mà cô luyện thành sau lần đầu đón thấu tim ở đời trước. Thế nên sau khi phát hiện ra một âm mưu động trời như thế, cô vẫn có thể bình tĩnh đi thăm chủ nhiệm lớp với Viên Tiêu vào hôm sau. Mà Viên Tiêu lo sợ bất an cả đêm, nhìn thấy vẻ mặt Thang Viên không có bất kỳ khác thường gì, cuối cùng cũng yên tâm. Nhưng thông minh như anh lại không nghĩ tới một đạo lý, mặt ngoài càng bình tĩnh thì càng che giấu bao tạp mánh liệt ở bên trong.

Sau khi ông cụ nhìn thấy Viên Tiêu, khuôn mặt vẫn thối thối, đáng vẻ hàm hừ tức giận, Thang Viên cảm thấy buồn cười, không ngờ sau khi thầy ấy về hưu liền hoàn toàn không giống với người hay dùng roi nhỏ đánh học sinh như ngày trước nữa. Cô rót trà cho ông, lại đảm vai cho ông hơn nửa ngày, rốt cuộc ông cụ cũng không kiên trì nói tha thứ cho Viên Tiêu, nhưng bộ dáng vẫn có chút miễn cưỡng.

Không biết làm sao, Viên Tiêu bình thường thích động thích nháo lại không dùng chiêu thức bán manh của mình để dụ dỗ ông cụ, anh chỉ đứng ở một bên, thật thà nhìn cô bận trước bận sau vây quanh ông cụ. Nhìn anh như vậy, Thang Viên thiếu chút nữa muốn đá một cước, chân vừa mới nâng lên lại bỗng nhiên nghĩ đến, người đang đứng trước mặt mình căn bản không phải là người trong trí nhớ, cho nên vẫn xem nhẹ khác thường của anh, tiếp tục lo việc chăm sóc của mình, dù sao chuyện kia xảy ra cũng bởi vì cô.

Thang Viên nhìn ông cụ có chút giống như lão ngoan đồng trước mặt này, trái tim chợt dâng lên một cổ chua xót, làm sao lại bị bệnh, ông cụ rõ ràng khỏe mạnh như vậy... Mặc dù biết con người cuối cùng sẽ có một ngày trở về với mảnh đất vàng kia, nhưng muốn cắt đứt tất cả cảm tình lại quá khó khăn...

Ông cụ vốn muốn giữ lại bọn họ ăn cơm trưa, nhưng Viên Tiêu cứ khăng khăng muốn đi, Thang Viên cũng không muốn xảy ra tranh chấp với anh, không thể làm gì khác hơn là từ biệt ông cụ. Ông cụ nhìn Thang Viên bên cạnh Viên Tiêu, hừ lạnh một tiếng: "Em đi ra ngoài trước, thầy muốn nói vài lời với Thang Viên."

Sắc mặt Viên Tiêu biến đổi, tay phải lập tức nắm chặt Thang Viên, ánh mắt tràn đầy lo lắng: "Thầy, chúng em không có thời gian, bánh trôi nhỏ vẫn nên đi với em thì hơn."

"Yên tâm đi, thầy chỉ nói vài câu với em ấy thôi." Ông cụ phát phát tay, có chút mệt mỏi nói: "Sẽ không phá hỏng quan hệ giữa hai em, sao em lại phòng thầy như phòng cướp vậy?"

Thang Viên bị ông chọc cười, quay đầu nhìn Viên Tiêu nói: "Viên Tiêu, cậu đi ra ngoài trước, tớ lập tức theo sau."

Viên Tiêu có chút không cam lòng, nhưng nếu Thang Viên đã nói như vậy, anh cũng không tiện dây dưa nữa, chỉ in một nụ hôn trên mặt Thang Viên trước khi đi, tựa nhau ra oai nhìn ông cụ, ý nói: người đã là của em, thầy còn có thể làm gì?

Thang Viên bị anh làm cho mặt đỏ tai hồng, chỉ có thể cố sức giả bộ không quan tâm. Sau khi nghe được tiếng đóng cửa, thái độ ông cụ bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, Thang Viên nhất thời có một loại cảm giác như trở lại trường cấp 3, ngay cả thần kinh cũng không tự chủ mà căng lên.

"Bây giờ em đang quen với Viên Tiêu sao?"

Thang Viên chần chờ một chút rồi gật đầu, mặc dù nói là thử một lần, nhưng quan hệ giữa bọn họ quả thật là tình nhân.

"Em cảm thấy em hiểu rõ Viên Tiêu sao?" Ông cụ vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Thang Viên ngồi xuống.

Nếu trước ngày hôm qua, Thang Viên nhất định sẽ gật đầu không chút do dự, nhưng sau khi trải qua buổi họp lớp, cô thật sự cảm thấy mình không nhìn thấu được Viên Tiêu, "Không biết."

"Xem như cũng không ngốc." Ông cụ hài lòng gật đầu. Năm đó khi tiếp nhận lớp khoa học xã hội, ông liền chú ý đến hai học sinh này, dù sao học sinh trong lớp đều khá giỏi, hơn nữa hai người này lại độc lập riêng biệt như thế. Nhưng dần dần ông cũng phát hiện ra một vấn đề, thiếu niên tựa như ánh mặt trời kia lại có một mặt âm u không muốn cho người biết, còn thiếu nữ luôn luôn yên tĩnh, mặc dù đối với thiếu niên có hơi mị mị nhưng vẫn quan tâm chân chân thật thật.

Ông không nghĩ đến bọn họ sẽ quen nhau. Ông vẫn cho rằng Viên Tiêu thông minh không giống với một thằng nhóc mười mấy tuổi, mà Thang Viên, mặc dù thoát nhìn cứng đầu cứng cổ nhưng trên thực tế lại cực kỳ ngây ngốc. Vào buổi họp lớp, ông lại phát hiện bọn họ vẫn còn ở bên nhau. Thang Viên là đứa bé mà ông thích nhất trong tất cả các học sinh ông từng dạy, không phải bởi vì thành tích học tập, mà bởi vì tính tình không tranh quyền thế của cô,

cho nên hôm nay ông mới đột nhiên muốn chỉ điểm cô một chút.

"Thầy không thể nói quá nhiều, đến tốt cùng nên làm gì, tự em suy tính đi." Ông cụ vỗ vỗ bả vai Thang Viên, nhìn cô chăm chú: "Đứa trẻ Viên Tiêu kia, em phải dùng tâm để nhìn, không thể bị hình tượng bên ngoài mê hoặc. Còn nữa..." Ông cụ dừng một chút: "Em biết rõ gia đình của Viên Tiêu không?"

Thang Viên lắc đầu, lúc này mới phát hiện, thì ra cô không biết gì về Viên Tiêu cả, trừ bỏ vẻ ngoài giả dối mà anh thể hiện trước mặt cô.

"Trước khi làm gì phải tìm hiểu kỹ, nắm đó khi dạy các em thầy đã từng nói, giống như đọc một bài văn, nhất định phải lý giải ý tứ trong đây, mới có thể căn cứ ngụ ý mà đưa ra đáp án tương ứng!"

"Thầy..." Ngón tay Thang Viên bấu chặt ghế sofa, cả người cũng căng thẳng lên, cô hít sâu một hơi mới tiếp tục nói: "Vây, em nên làm gì?"

"Xem em kìa, bình thường rất thông minh, đến thời khắc mấu chốt lại ngớ ngẩn như thế!" Ông cụ thở dài: "Dùng tâm nhìn, dùng tâm tìm hiểu, đừng kết luận quá sớm, thằng bé ấy vô cùng cố chấp, không phải tất cả đều có thể dùng đúng hay sai để phán đoán đâu."

Thang Viên trầm mặc một hồi, cuối cùng gật đầu, cô đứng lên cúi chào thật sâu với ông cụ: "Thầy, cảm ơn thầy."

"Được rồi, được rồi, đừng làm lễ với thầy nữa." Ông cụ không nhịn được phát phát tay: "Đi nhanh lên đi, nếu không thằng nhóc kia sẽ xông vào đó."

Thang Viên cười khổ, thật sự đã làm khó anh rồi, để anh phải giả vờ lâu như vậy.

Trong lúc Thang Viên cầm tay nắm muốn mở cửa, ông cụ chợt lên tiếng: "Thang Viên, thằng bé đó thật sự đối tốt với em." Tay Thang Viên dừng lại, thờ ra một hơi, khuôn mặt lộ vẻ châm chọc: "Thầy, hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Kết thúc

"Thầy nói cái gì?" Thang Viên vừa ra khỏi cửa, Viên Tiêu lập tức lại gần hỏi, về mặt khẩn trương, tuy được che giấu rất tốt, lại bị Thang Viên đã để ý phản ứng của anh nhận ra, trong lòng tràn đầy châm chọc, trên mặt Thang Viên không biểu lộ chút khác thường nào: "Không có gì, chỉ là muốn tỏ không cần ngu ngốc giống như ngày trước nữa."

"Thầy có ý gì?" Viên Tiêu đột nhiên cất cao giọng, lập tức nắm cổ tay Thang Viên, lập lại một lần nữa: "Rốt cuộc tại sao ông nói như vậy?"

"Chính là muốn tỏ nên hoạch định tốt cuộc sống của mình." Thang Viên bình tĩnh đem gỡ bàn tay Viên Tiêu từ trên cổ tay mình xuống: "Trở về thôi, gần trưa rồi, mấy ngày nay tỏ mệt quá, muốn nghỉ ngơi một chút."

Viên Tiêu vừa muốn đề nghị cùng đi ăn cơm trưa đã nghe Thang Viên nói: "Trực tiếp đưa tỏ về nhà, sắp hết thời gian nghỉ rồi, tỏ muốn đem ngày nghỉ còn lại điều chỉnh một chút, mấy ngày nay không cần tỏ tìm tỏ." Viên Tiêu trong lòng căng thẳng, ánh mắt lợi hại quét qua mặt Thang Viên, vẫn giống ngày trước, không có thay đổi gì, về mặt nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh, có lẽ là anh nghĩ hơn nhiều. . .

"Được, nhưng em phải gọi điện thoại cho anh" Viên Tiêu trơ mắt tới trước mặt Thang Viên, chăm chú nhìn cô.

Thang Viên gật đầu một cái: "Ừ." Viên Tiêu rốt cuộc yên tâm, đưa Thang Viên về nhà sau đó mới trở về. Anh không biết là, sau khi Thang Viên đi vào không có lên lầu, mà chỉ đứng ở bên trong qua khe cửa thật nhỏ nhìn anh, nhìn khóe miệng anh thoáng cười, nhìn anh lái xe đi mất. . .

Đúng là nhìn bầu trời qua khe cửa nhỏ, cô cách một cánh cửa nhìn thế giới giả tạo của anh, kinh ngạc mà thất vọng, cho đến khi bóng dáng anh hoàn toàn biến mất, cô mới xoay người, mang trên mặt kiên quyết cùng tuyệt vọng, tạm biệt, không bao giờ gặp lại, thiếu niên như ánh mặt trời lớp mười năm ấy, đã sớm bị bụi bân chôn vùi. Khoảng thời gian dài dằng dặc như vậy không có gì là vĩnh viễn, mặc dù cô đau lòng, mặc dù cô không cam tâm, mặc dù cô thống hận...

Ba ngày, Viên Tiêu cầm điện thoại di động môi mím thật chặt, cô không có một cú điện thoại một tin nhắn cho anh. Anh gọi tới tắt máy. Anh muốn qua nhà cô tìm, nhưng lại nghĩ đến cô đã từng nói cần nghỉ ngơi. Có lẽ vì sợ bị quấy rầy mới tắt máy thôi, nếu mình cứ tùy tiện tới cửa như vậy, cô có thể thấy phiền, có thể chê anh quá dính người hay không? Nhưng tại sao không liên lạc với anh? Chỉ cần một tin nhắn là có thể cho anh an tâm, tại sao ngay cả một tin nhắn cũng không chịu gửi?

"Ngày cuối cùng! Đây là ngày cuối cùng!" Viên Tiêu hung tợn cầm điện thoại di động ném lên giường tức giận quát. Ngày mai, ngày mai là anh có thể nhìn thấy cô, anh không thể hoảng sợ, không có gì, cái gì cô cũng không phát hiện ra. Cô sẽ trước sau như một đợi anh. . . Đúng, nhất định sẽ như vậy!

Ngày thứ nhất kết thúc kỳ nghỉ đông, trời lại mưa, R thị ít khi có mưa dịp này, lần này không biết tại sao lại mưa lớn như vậy. Viên Tiêu sợ Thang Viên đợi nên đặc biệt đến trước mười phút chờ.

Đến dưới lầu đợi cô, kết quả lại chup hụt, đợi chừng nửa giờ, nhưng cả bóng dáng cô anh cũng không thấy! Gọi điện thoại, vẫn là tắt máy. Lúc này nếu vẫn không rõ có chuyện gì thì anh chính là kẻ ngu. Sắc mặt Viên Tiêu tái xanh, ngón tay nhanh chóng nhấn một chuỗi con số, âm thanh âm lãnh đáng sợ, giống như mang theo băng hàn ngàn năm: "Người đã nói với cô ấy cái gì?"

"Viên Tiêu ? Ta biết ngay con sẽ gọi điện cho ta." Bên kia truyền đến âm thanh không nhanh không chậm của ông cụ.

"Ít nói nhảm!" Trong con người Viên Tiêu lóe ra ánh mắt tàn nhẫn, trực tiếp rống lên: "Ngày kia người rút cuộc nói với cô ấy cái gì?"

"Chỉ là một chút nhắc nhở mà thôi."

"Người đã nói tất cả ?" Hàm răng Viên Tiêu cắn lóp cộp vang dội, quả thực hận không được nhai xương uống máu!

"Viên Tiêu, con cũng không phải kẻ ngu, con cho rằng nếu con bé không hề phát hiện thứ gì ta sẽ nói với nó sao ? Nói với nó, nó cũng sẽ không tin. Thật may là đứa bé kia đã nhận ra có cái gì không đúng." Ông cụ dừng lại một chút mới nói tiếp: "Ở thời điểm lớp 11 năm đó ta đã nói con thu liễm một chút, là con quá tùy hứng, chẳng lẽ con muốn cả đời sau cũng mang theo mặt nạ như vậy đối mặt với con bé sao ?"

"Con không muốn!" Viên Tiêu tức giận một cước đá vào trên thân xe: "Con sẽ từ từ làm cô ấy thay đổi đối tượng với con, nhưng . ." Hắn chợt bắt đầu kích động: "Đều tại người! Đều là tại người! Người cho rằng người về hưu liền hết chuyện hay sao?" Khóe môi anh nhếch lên một đường cong tàn khốc, thanh âm nhẹ nhàng giống như ni non: "Người không phải còn có một đứa con trai sao? Còn có ngày tụ hội đó, mấy người kia, ta một người cũng sẽ không bỏ qua ! Các người đều là đầu sỏ gây nên tất cả ! Đều là các người đang giở trò! Nếu không cô ấy sẽ không rời đi ! Đều là các người!"

"Viên Tiêu! Con tỉnh táo lại đi." Mặc dù bị anh uy hiếp, âm thanh của ông cụ vẫn không có chút gì hoảng loạn: "Con muốn để cho con bé thay đổi ấn tượng đối với con, cũng không cần làm tiếp chuyện như vậy, không có bức tường nào gió không lọt qua được, con. . ."

"Câm miệng!" Viên Tiêu bộp một tiếng cúp điện thoại, sắc mặt âm trầm có thể giết người, làm thế nào cũng không che giấu được sợ hãi trong đáy mắt. Giọt mưa lạnh lẽo vô tình đánh vào trên người anh, chui vào cổ áo anh, thấm vào quần áo anh, nhưng anh cũng không quan tâm, chỉ mạnh mẽ mở cửa xe, liều mạng khởi động, nhanh chóng tăng tốc, xe như tên bắn chạy thẳng tới công ty Thang Viên, còn chưa tới giờ đi làm cao điểm buổi sáng, anh trực tiếp tăng tốc lên 180, xe ở trên đường cái lắc lư, tiếng còi chói tai, động cơ gào thét, đem suy nghĩ đã loạn thành một đoàn của anh càng thêm hỗn loạn.

Bỗng nhiên, xe anh đối mặt với một chiếc xe hàng, lòng Viên Tiêu nhất thời đang lơ lửng giữa không trung, dùng sức chuyển tay lái, sức mạnh to lớn như muốn đem tay lái bẻ hư, mới khó khăn lắm cùng chiếc kia xe hàng lướt qua nhau.

"Mẹ, muốn chết hả !" Phía sau truyền đến tiếng mắng chửi của tài xế, Viên Tiêu lại hoàn toàn không nghe thấy, vẫn tiếp tục.

Dừng xe, ngơ ngác ngồi tại chỗ trên ghế. Thật giống như một cái chớp mắt, lại giống như qua cả đời, anh chợt che mặt, tuyệt vọng thanh âm ni non lẫn vào giọt mưa chưa khô cùng chảy ra từ giữa kẽ tay: "Thang Viên . . . Thang Viên. . ."

Thang Viên dù thế nào cũng không nghĩ được, ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ đông lại nhìn thấy Quý Vân Phong! Hắn cứ đứng ở nơi đó như vậy, như thời điểm ở thành phố J, chuyên chú nhìn cô, mỉm cười gọi cô: "Thang Viên."

Thật sự là quá mức kinh ngạc, khi Thang Viên ngây thơ dụi dụi con mắt, rước lấy một hồi cười khê của Quý Vân Phong: "Là anh."

"Người. . ." Tại sao lại ở chỗ này?

"Anh tới tìm em." Bốn chữ thật đơn giản lại làm cho trong lòng Thang Viên nháy mắt sóng lớn ngập trời, hắn tới nơi này là vì cô ? Hắn là vì cô ! Thang Viên trong nháy mắt mất ngôn ngữ, ngăn người tại đó liên đá tạp thậm đã chỉ quên rồi.

"Anh chưa từng nghĩ buông tay." Quý Vân Phong đi tới bên cạnh Thang Viên cúi người xuống ghé vào bên tai cô nói: "Em trốn tới nơi nào anh liền đuổi tới nơi có!"

Con người Thang Viên co rụt lại, trái tim bắt đầu kịch liệt nhảy lên. Châm chọc, không dám tin, đau thương. . . Dù loại tình cảm bất đồng hỗn tạp trộn chung một chỗ, đem đầu cô loạn thành một đoàn. Nếu những lời này ở kiếp trước, cô cho dù chết cũng sẽ không rời hắn đi! Nhưng đã trải qua sự phản bội vô tình, ai còn dám đối với người đã phản bội mình hoàn toàn mở rộng cánh cửa lòng đây ?

Thời điểm yêu hắn, cô là bảo bối trong lòng bàn tay, nhưng, một khi cô trở thành người cản bước đường thăng quan tiến chức của hắn thì hắn liền nhẫn tâm đem cô đá văng, bốn năm tình cảm chỉ dùng câu nói là có thể phủ định, không, thật ra thì chỉ cần một chữ là được rồi: Tiền! Không phải là không tin tình cảm của hắn, mà là loại tình cảm cần có điều kiện này cô đã không dám muốn rồi.

"Tiền cùng tình yêu cái nào quan trọng?" Thang Viên ngẩng đầu, con người lấp lánh nhìn chằm chằm Quý Vân Phong.

Quý Vân Phong sững sờ một giây, không hiểu tại sao cô đột nhiên hỏi như thế, sau khi phản ứng kịp kiên định nói: "Đương nhiên là tình yêu quan trọng! Tiền không có có thể kiếm lại, tình yêu không có sẽ không tìm được !"

"Thật sao?" Thang Viên chợt nở nụ cười, giống như giữa bầu trời đêm đen kịt chợt sáng lên một ngọn đèn, sáng chói đến kinh người: "Ta cảm thấy vẫn là tiền quan trọng hơn, ta hoàn toàn có thể vì tiền không cần tình yêu. Đây chính là điểm bất đồng giữa chúng ta!"

"Em . . . Em . . ." Quý Vân Phong hoàn toàn không ngờ tới cô sẽ nói như vậy, há mồm thật lâu cũng không biết nên nói gì. Nên trách cô ham làm giàu sao? Nhưng có rõ ràng thân nhiên như vậy.

"Không thể tin được rồi hả ? Đáng tiếc ta chính là người như vậy." Thang Viên nhún nhún vai, bộ dáng tiếc nuối nói: "Cho nên xin người không nên đến gần ta nữa!" Câu nói sau cùng là cô nặng nề cắn răng nói ra, giống như trước mặt tất cả mà nói đều làm nể, chỉ vì câu này.

Ánh mắt Quý Vân Phong lóe lóe chợt mang ý cười: "Tiền anh cũng có thể kiếm, chờ anh.."

"Giữ lại tiền của người đi tìm người khác đi!" Thang Viên chợt cảm thấy phiền não, rõ ràng kiếp trước chỉ biết bản thân, cũng chỉ có một mình cô nhớ thương, giờ khắc này cô vô cùng hi vọng Quý Vân Phong cũng có thể trọng sinh một lần, cho hắn biết kiếp trước hắn đến tận cùng là vừa cam kết vừa phản bội như thế nào. Một lần phản bội sẽ không thể tha thứ! Đây là nguyên tắc của cô, không chỉ có hắn, cũng bao gồm người kia!

Thang Viên lướt qua Quý Vân Phong sải bước về phía thang máy, lửa giận hừng hực trong lồng ngực không an phận bộc phát, như muốn phá tất cả gông cùm xiềng xích xông ra, tình cảm mãnh liệt cơ hồ có thể thiếu rụi cả người cô ! Thang Viên nỗ lực đè nén cảm xúc nóng nảy của mình nhấn nút thang máy, hiện tại cô nhất định phải rời đi, nếu không cô không biết mình còn có thể nói ra cái gì .

Thang Viên thấp đầu, khóe mắt đuôi mày đều là đau đớn. Cô biết đây là đang giận chó mắng mèo, nhưng cô không thể khống chế được mình. Lúc cô quyết định quên đi vết thương chồng chất kiếp trước đón nhận một tình cảm khác thì chợt phát hiện, chính mình từ trước tới nay lại sống trong một thế giới dối trá.

Anh đang đùa bỡn cô ! Thiếu niên cô cho là ngây thơ nhất định phải thời thời khắc khắc bảo vệ nói đùa bỡn liền đùa bỡn cô bảy năm! Bảy năm, so với bốn năm kiếp trước còn dài hơn. Cô không biết anh có ở thời điểm đêm khuya yên tĩnh nhớ tới cô vụng về quan tâm, sau đó cười hả hê, Thấy chưa ! Kể ngu đó, ta đang lừa dối cô mà cô cũng không biết. Thang Viên nắm chặt túi đeo lưng, móng tay cơ hồ đều muốn khảm vào lớp da của túi.

Mà một khắc cô muốn bước vào thang máy, một giọng nói quen thuộc đến tận xương lại làm cho bước chân của cô đành dừng lại ở bên ngoài thang máy: "Bánh Trôi nhỏ!"

Thân thể của cô cứng đờ, muốn bước vào thang máy, nhưng bị chính người kia vượt qua giữ chặt cổ tay: "Bánh trôi nhỏ, tại sao không đợi anh?" Gương mặt Viên Tiêu đầy uất ức, đó là vẻ mặt Thang Viên vô cùng quen thuộc, khi cô không để ý tới anh hoặc chưa đáp ứng đủ yêu cầu của anh thì anh sẽ lộ ra vẻ mặt như thế, mà cô mỗi lần cũng sẽ giờ cờ trắng đầu hàng. Ngày trước cảm thấy bộ dáng này của anh luôn làm cho người thích, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy đầy châm chọc.

"Buông ra!" Thang Viên liếc cánh tay của anh, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn.

"Anh không buông! Không buông!" Cánh tay Viên Tiêu run dữ dội hơn, lại nắm thật chặt Thang Viên, coi cô như cọng cỏ cứu mạng cuối cùng: "Em nghe anh giải thích, nghe anh giải thích, Thang Viên . . ."

"Ghê tởm." con người Thang Viên rũ xuống, âm điệu không chút phập phồng: "Viên Tiêu, anh thật sự rất ghê tởm."

Mặt Viên Tiêu trầm xuống, giống như mây đen cuộn cuộn lập tức bao trùm bầu trời xanh biếc, đen tối khiến người ta run sợ: "Ghê tởm ? Thang Viên, em đang nói anh sao?" Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô, ánh mắt hung ác chiếu thẳng vào mặt cô.

"Thang Viên, hắn là ai?" Như còn ngại chưa đủ loạn, Quý Vân Phong lại xuất hiện phía sau. Viên tiêu lúc này mới chú ý tới bên cạnh vẫn còn một người đàn ông. Ánh mắt của hai người đụng nhau, nhất thời cũng phát hiện trong ánh mắt đối phương đầy địch ý. "Người là cái thá gì?" Lòng mày Viên Tiêu nhướng lên thật cao, bộ dáng kiêu ngạo bất tuân (cao ngạo á).

"Người!" Quý Vân Phong bị lời nói không mang chút ý tốt của anh làm cho sắc mặt cực kỳ lúng túng, vừa định trả miệng lại nghĩ đến Thang Viên vẫn còn ở trước mắt, vì vậy hắn chuyển sang nhìn Thang Viên nói: "Thang Viên, hắn chính là người bạn dầy dụa không dứt kia sao?" Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ bằng hữu này, ánh mắt giọng nói đều là khiêu khích.

"Con mẹ nó người nói thêm một câu thử cho ta?" Con người Viên Tiêu chỉ một thoáng liền nổi lên bão táp, đáy mắt tụ tập lệ khí sắc bén cơ hồ có thể đem Quý Vân Phong giết chết. Anh tiến lên một bước trực tiếp nắm cổ áo Quý Vân Phong, đáy mắt làm người ta điên cuồng sợ hãi: "Có gan người nói thêm một câu nữa!"

"Người cho rằng ta không dám?" Quý Vân Phong hất Viên Tiêu ra, sắc mặt cũng không quá tốt, mặc dù hắn không muốn trước mặt Thang Viên đánh nhau, thế nhưng tiểu tử này thật sự quá kiêu ngạo rồi.

Thang Viên lặng lẽ nhìn hai người trước mặt đột nhiên cảm thấy buồn cười, hai tên lườm gạt có cái gì bất đồng khác nhau đây ? Cổ tình bọn họ còn không biết. Vậy thì ở chỗ này âm ỉ đi. Thang Viên không nhìn bọn họ, trực tiếp xoay người ra khỏi cửa, ngày thứ nhất đi làm lại phải xin nghỉ, không có tình yêu, ngay cả sự nghiệp cũng muốn gặp nạn.

Viên Tiêu tỉnh mắt, lập tức phát hiện Thang Viên đã đi ra cửa, anh cũng không doái hoài tới Quý Vân Phong, trực tiếp đuổi theo. "Thang Viên, em hãy nghe anh nói! Hãy nghe anh nói!" Anh cứ như vậy vọt thẳng vào trong màn mưa, cản đường cô, kiên định đứng trước mặt cô, nhất định phải khiến cô nghe mình nói chuyện.

Đáng tiếc cô đã không cần, tính cách của cô mặc dù lạnh nhạt, nhưng trong xương lại quật cường tức chết người.

Thang Viên không nói lời nào, chỉ bước qua anh, tiếp tục đi đường của mình. Bảy năm, bảy năm của bọn họ. . . Có chất lỏng từ trong khóe mắt cô chảy ra, cũng bị màn mưa rửa trôi sạch sẽ.

"Đừng. . .Đừng đi. . ." Ánh mắt Viên Tiêu đỏ lên, chặt chẽ kéo cô, trong miệng không ngừng nói : "Thang Viên, Thang Viên . . . Em . . . Nghe anh, nghe anh giải thích. . ."

Mưa to ngập trời, người kia giống như đứa bé đỏ mắt, lời cánh tay cô không chịu buông, đôi môi đông lạnh đến mức phát âm không rõ, thanh âm vỡ vụn vẫn như cũ truyền vào rõ ràng trong tai cô: "Thang Viên, không cho phép em đi! Anh không để cho em đi! Em là của anh! Vĩnh viễn là của anh!"

Cô lại cúi thấp đầu, không nhìn tới gương mặt cô thương yêu bảy năm, chỉ dùng sức từng chút gỡ ngón tay anh, mái tóc dính nước mưa rũ xuống, đem tất cả cảm xúc trong mắt cô giấu đi, từng chữ từng câu, rõ ràng: "Viên Tiêu, giữa chúng ta đến đây là kết thúc."

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Khổ sở.

Bọt nước đục ngầu lẫn tan gợn sóng dưới chân cô, nước bùn bắn tung tóe lên ống quần sạch sẽ, cô lại không hề hay biết, chỉ ưỡn thẳng lưng, lấy một tư thái kiên quyết nhấn tâm rồi đi càng lúc càng xa trong tầm mắt anh. Bóng lưng thẳng tắp kia giống như một thanh hàn kiếm, hung hăng đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong trái tim anh, nháy mắt hút khô tất cả máu dịch anh đang có, đông băng toàn bộ thế giới của anh.

Không! Không thể! Không phải cô thương anh nhất sao? Cô không thể rời khỏi anh! Không thể! Cô là người phụ nữ của anh! Viên Tiêu nổi điên xông đến đường cái đối diện, tiếng thổi còi của xe hơi, tiếng chửi rủa của tài xế. . . Anh đều không nghe được, trong mắt anh, trong lòng anh cũng chỉ có bóng lưng đang dần dần biến mất kia. Viên Tiêu đưa tay xoa xoa đôi mắt mờ hồ, anh chỉ có cô, nếu như cô không cần anh, vậy anh nên làm gì? Cô là tất cả của anh, cho dù anh mất ai cũng không thể mất đi cô!

"Bánh trôi nhỏ. . . Bánh trôi nhỏ!" Viên Tiêu ôm lấy cô từ sau lưng, va chạm thật lớn khiến cho Thang Viên gần như không đứng vững, đầu gối mềm nhũn muốn ngã xuống, thật may là Viên Tiêu ôm chặt thân thể cô. "Bánh trôi nhỏ. . ." Cánh tay anh gắt gao ôm lấy vòng eo gầy nhỏ của cô, sức lực lớn đến mức gần như có thể cắt đứt toàn thân cô, cảm giác gao tựa trên vai cô, giọng điệu yếu ớt làm cho người ta đau lòng: "Bánh trôi nhỏ, em đừng đi, đừng bỏ anh lại một mình, anh không có lừa em, thật sự không có lừa em!"

Cho tới bây giờ, khi tất cả chân tướng đều bại lộ dưới ánh mặt trời, anh ấy lại còn có thể hoàng hoang nói mình không lừa dối cô! Tim Thang Viên thất lại, quần đau vô cùng, dù cho giờ phút này anh thô bạo cũng được, ác độc cũng tốt, cô cũng không hận anh giống như bây giờ. Nhưng vì sao anh lại cố tình bày ra bộ dáng đáng thương làm cho người ta đau lòng, tiếp tục lừa gạt tình cảm của cô? Tất cả quá khứ và hiện tại chồng chất lên nhau, nặng nề giống như xích sắt, nhấn tâm xuyên thấu lòng cô, đâm cô máu tươi đầm đìa, đau đến mức cô không thể đứng vững.

Cô tức giận thở hổn hển một lúc lâu mới mở miệng nói: "Viên Tiêu, bây giờ tôi mới phát hiện anh thật sự không thích hợp với bộ dáng đơn thuần. Bảy năm qua, tôi xem như là một giấc mộng, khi tỉnh mộng rồi, chúng ta còn phải tiếp tục cuộc sống, anh cũng không cần quá vội rồi rầm quá khứ. Đây chẳng qua là biểu hiện giả dối mà anh một tay kiến tạo cho tôi, tôi đều có thể dễ dàng thoát khỏi, huống chi là bản thân anh."

"Thật ra thì tôi không quan tâm, thật đó, không quan tâm chút nào." Cô không biết lấy được hơi sức từ đâu, trực tiếp thoát khỏi ôm ấp của anh, chống lại ánh mắt anh: "Không thể làm bạn bè được nữa, nếu anh để ý từ nay về sau không còn đối tượng cho anh đùa giỡn, đại khái có thể đi tìm một người khác, chỉ cần anh đừng chọc đến tôi. . . Tôi thật sự không sao cả."

"Còn nữa, kỳ thật tôi rất ghét có người ở bên cạnh tôi, quấy rầy cuộc sống của tôi, như vậy vừa đúng lúc."

Không thể nhìn ra một chút dấu vết đau lòng nào trên khuôn mặt cô, thậm chí đến cuối cùng còn nở nụ cười, con ngươi trong trẻo tĩnh lặng trước sau như một, tựa như chuyện chia tay anh đơn giản như ăn cơm uống nước vậy. Đáy mắt Viên Tiêu dần dần chứa đầy lửa giận, cánh tay nắm lấy tay cô cũng càng lúc càng chặt. Cô nói cô không quan tâm! Cô dám nói cô căn bản không quan tâm anh!

Một câu nói vô cùng đơn giản lại giống như móng vuốt sắc nhọn hung hăng xé rách trái tim anh, lưu lại thật nhiều vết máu. Cô không cuồng loạn, không nghiêm nghị chất vấn, giọng điệu bình thản như thế khiến anh gần như không thể hít thở, lồng ngực giống như bị cự đinh ngàn cân gắt gao đè ép, áp bách anh dưới nền đất, không thể động đậy, không thể né tránh, chỉ có thể mặc cho khổ sở trong lòng không ngừng khuếch đại, không ngừng khuếch đại.

"Em không quan tâm? Không quan tâm một chút nào ư?" Giọng nói Viên Tiêu có vẻ bình tĩnh, nếu không phải nhìn thấy ánh mắt đỏ thẫm của anh, Thang Viên cũng không biết anh đang tức giận.

"Có gì đáng giá để tôi quan tâm sao, cũng chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi." Thang Viên chê cười, hơi hợt nói: "Tôi chỉ là một đồ vật điều hòa cuộc sống nhằm chán của anh thôi, đúng không, Viên nhị thiếu!" Cô nặng nề phun ra ba chữ cuối cùng, mang theo oán giận không dễ dàng phát giác.

Công ty bất động sản lớn nhất thành phố R, nhà họ Viên, đối tượng mà cha mẹ cô vẫn thường nhắc đến, cô chưa bao giờ nghĩ tới thiếu niên chung sống với cô 7 năm lại là Nhị thiếu gia nhà họ Viên!

"Bánh trôi nhỏ, em hãy nghe anh nói, anh thật sự. . ." Sắc mặt Viên Tiêu khê thay đổi, giọng điệu có chút nóng nảy lại có chút ần ần, thời điểm nóng lòng giải thích ngược lại không biết nên nói những gì, lặp đi lặp lại chỉ có một câu như thế, tất cả ngôn ngữ đến khóe miệng đều không thể tổ hợp thành một câu giải thích hoàn chỉnh.

"Tôi không cần!" Thang Viên chán ghét lui về phía sau một bước, kéo xa khoảng cách giữa cô và Viên Tiêu: "Từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ gì nữa! Anh làm gì cũng không cần nói cho tôi biết!"

Con người Viên Tiêu co rụt lại, cảm xúc nhất thời mất đi không chế, anh từ từ di chuyển đến trước mặt Thang Viên, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt cô trong màn mưa, khóe môi từ từ cong lên một nụ cười tà ác: "Không quan hệ? Làm sao lại không quan hệ? Em là vợ anh." Anh đưa tay xoa nhẹ gò má lạnh lẽo của cô, từ từ vuốt ve, ánh mắt âm ngoan từng tắc đảo qua khuôn mặt cô, cúi đầu, nhẹ nhàng in một nụ hôn ở khóe môi cô: "Bánh trôi nhỏ, em là vợ anh, anh..."

"Đừng tiếp tục làm ra loại hành động buồn nôn này!" Thang Viên cau chặt chân mày, vuron tay, hung hăng lau khóe miệng, ngẩng đầu lên: "Viên nhị thiếu còn chưa chơi đủ à, thật xin lỗi, con người của tôi không biết vui đùa." Nói xong liền xoay người rời đi, cô tay lại bị Viên Tiêu giữ chặt.

Cô đưa lưng về phía anh, không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chợt nghe được tiếng anh cười, đó là tiếng cười khi anh đặc biệt vui vẻ trước đây, gòn già, mang theo hết sức vui mừng, chỉ nghe như vậy đã cảm thấy ấm áp tựa như ánh sáng mặt trời, mặc kệ có bao nhiêu hắc ám ẩn núp cũng đều bị xua tan, nhưng vào giờ phút này, tiếng cười kia lại có chút không hợp thời.

Thang Viên rùng mình, không biết là bởi vì đêm mưa quá lâu hay là bị anh dọa sợ khi nhìn thấy anh đột nhiên trở nên kỳ lạ như thế.

"Bánh trôi nhỏ, đừng náo loạn, ngoan nào, trở về thay quần áo với anh, đừng dễ bị cảm lạnh." Giọng nói của anh đặc biệt dịu dàng, cực giống một người đàn ông cưng chiều bạn gái, giống như bọn họ không hề cãi nhau vậy. Thân thể Thang Viên run lên, tập trung tất cả sức lực toàn thân vào cánh tay phải, cố sức rút cổ tay mình từ trong tay anh, nhưng cánh tay anh lại giống như kim sắt, gắt gao kèm chặt cổ tay cô, cô đã dùng hết hơi sức toàn thân nhưng vẫn không thể nhúc nhích được nửa phần.

"Viên Tiêu, anh buông tôi ra, chúng ta hảo tụ hảo tán (đã gặp nhau thì cũng có lúc phải chia tay)." Giọng nói của cô có hơi run rẩy nhưng lại vô cùng kiên định, lập tức đẩy anh rớt xuống vực sâu.

Tay anh hơi dùng sức, xoay người cô lại: "Hảo tụ hảo tán?" Anh đưa tay nâng cằm cô lên, đôi mắt đen nhánh lóe ra vẻ điên cuồng: "Ai cho em quyền hạn nói ra bốn chữ này?"

"Viên Tiêu, anh đừng quá đáng!" Thang Viên cảm thấy trong lòng hừng hực lửa giận, vì sao cô lại có thể bị vẻ mặt như ánh mặt trời này lừa dối suốt bảy năm? Vì sao lại thương tên lừa gạt này? Vì sao cô lại quên mất bài học kinh nghiệm đời trước, vì sao lại giao ra trái tim thật vất vả mới lành lại của mình. Có người nào biết cô đã đấu tranh tâm lý như thế nào, đã trải qua bao nhiêu đêm không ngủ mới có thể hạ xuống quyết định tiếp nhận anh không?

Mỗi khi cô nghĩ đến đôi mắt trong suốt tựa như có thể phản chiếu ra toàn bộ thế giới kia, nghĩ đến nụ cười lúm đồng tiền kia liền cảm thấy ánh mặt trời không giây phút nào không chiếu sáng thế giới của cô. Đời này rốt cuộc không lặp lại sai lầm vô ích, tuy rằng đời trước cô bởi vì một người đàn ông mà gián đoạn giữa chừng, thế nhưng đời này rốt cuộc cô cũng có thể tìm được hạnh phúc của mình. Nhưng cô lại hung hăng ngã từ trên thiên đường hạnh phúc xuống địa ngục một lần nữa, khi 7 năm tốt đẹp nhất ở đời này cũng biến thành biểu hiện giả dối, khi đôi mắt trong suốt của người kia trở nên điên cuồng và thô bạo, cô biết mình lại sai lầm một lần nữa, thì ra đây chính là trừng phạt, trừng phạt cô không nhớ kĩ...

"Quá đáng?" Viên Tiêu khẽ cười, ánh mắt âm ngoan khiến người khiếp đảm, anh nắm chặt cằm Thang Viên, cúi đầu gần từng chữ: "Bánh trôi nhỏ, em biết cái gì gọi là quá đáng không? Em thật sự không cảm thấy anh đối tốt với em bao nhiêu à? Chỉ vì em, anh buông tha lớp khoa học tự nhiên, buông tha ở lại thành phố R, chỉ vì em ở thành phố J, anh liền đi theo em không quay đầu lại, bảy năm, chúng ta quen biết bảy năm rồi, em chưa bao giờ chủ động liên lạc với anh, cũng không làm ra vẻ đặc biệt vui mừng khi chúng ta ở bên nhau. Nếu không phải anh quấn lấy em... Em căn bản sẽ không để ý đến anh! Bây giờ em lại nói anh quá đáng?" Sức lực trên tay anh lại tăng thêm một phần, Thang Viên gần như có thể nghe được tiếng xương sắp nứt.

Cho dù như vậy, cô lại không hề kêu lên một tiếng. Đau, tuy rằng rất đau, nhưng nhịn một chút là sẽ qua, cầu xin tha thứ chỉ làm mình càng thêm bị động.

"Viên Tiêu, là anh tự mình trêu chọc tôi." Cô không chút nào yếu ớt nhìn thẳng vào mắt anh, nói ra những lời khiến cho Viên Tiêu lâm vào tình trạng hoàn toàn điên cuồng. "Ngay từ đầu anh đã xem tôi là đối tượng đùa giỡn, từ đánh cuộc ban đầu đến biểu hiện giả dối bây giờ, mỗi lần tôi đều bị anh lừa chẳng hay biết gì, có phải rất có cảm giác thành công hay không? Trên thế giới này chỉ có một mình tôi ngây ngốc mặc anh đùa giỡn, lại không hay không biết!"

"Ha ha." Viên Tiêu chợt cất tiếng cười to, anh ôm bụng cười gần như không đứng lên được, hình ảnh ít khi nhớ lại kể từ lúc quen biết cô đến nay lại hiện lên rõ ràng ở trong đầu.

"Viên Chiến, tôi hỏi anh một câu cuối cùng, anh thật sự muốn ly hôn với tôi để cưới con hồ ly tinh của nhà họ Bạch kia sao?"

"Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng." Viên Chiến quay mặt qua, không nhìn đến vẻ mặt thê lương bi ai của vợ mình: "Tôi sẽ cho em một khoản tiền, tuyệt đối sẽ không để em chịu khổ." Hai câu, quyết định cuộc sống về sau của một người.

"Viên Chiến." Ánh mắt của người phụ nữ còn rất trẻ kia trống rỗng, tựa như đang nhớ lại chuyện gì, hoặc đang trốn tránh thực tế: "Tôi hai mươi tuổi liền gả cho anh, đến nay đã 13 năm rồi, cũng đã có hai đứa con trai, nhưng tôi chưa từng quên đi những câu nói lúc anh cầu hôn tôi, anh nói đời này không xa không rời, tuyệt không phản bội!" Có lẽ nghĩ đến những ngọt ngào trước đây, khóe môi người phụ nữ giương lên một nụ cười nhàn nhạt, xinh đẹp kinh người: "Khi đó chúng ta nghèo đến mức không mua nổi sữa bột cho Tiểu Dịch, nhưng anh chưa từng hờ to gọi nhỏ với tôi, dần dần, cuộc sống khá hơn, tiền cũng nhiều, cuối cùng anh cũng không giống như ngày trước nữa." Nói đến đây người phụ nữ cúi đầu, từng giọt nước mắt rơi trên sàn nhà: "Viên Chiến, tiền bạc và địa vị quan trọng như vậy sao?"

Viên Chiến nắm chặt quả đấm, người phụ nữ trước mặt này là người duy nhất mà hắn yêu, là cô ở sau lưng khích lệ hắn, nên hắn mới có được cuộc sống

như ngày hôm nay, nhưng bây giờ, thiên kim nhà họ Bạch coi trọng hân, nhà họ Bạch có địa vị như thế nào, bọn họ có thể làm mưa làm gió ở thành phố R, hân không muốn mất đi tất cả mọi thứ, bây giờ hân còn trẻ, thế giới rộng lớn đang chờ hân, cho dù cái giá phải trả là vứt bỏ người mà hân yêu nhất đời này!

"A Viên, ly hôn đi, tôi không muốn tiếp tục sống như ngày trước, tôi sẽ không để em chịu khổ." Viên Chiến quay đầu, lòng dạ cứng rắn không nhìn đến khuôn mặt như hoa lê đầm mưa (hoa lê đầm mưa) của vợ, cổ sức nắm chặt nắm tay.

"Viên Chiến, thì ra đây chính là tình yêu của anh." Người phụ nữ bỗng nhiên cười, mặc dù đôi mắt sưng đỏ, trên mặt vẫn còn vương đầy nước mắt, nhưng không hề tổn hại đến vẻ đẹp của cô: "13 năm, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ anh... Anh yên tâm, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa."

Viên Chiến vừa nghe cô không tiếp tục kiên trì, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, nếu cứ như vậy, hân không chắc chắn bản thân có thể mềm lòng hay không. "Em nghĩ thông là tốt rồi, tôi..."

Hân quay đầu, lại nhìn thấy trên bụng của người phụ nữ đã từng chống nứa bầu trời vì hân đang cắm sâu một con dao Thụy Sĩ, máu tươi theo vết dao tỉ tách chảy xuống, từ thân hình nhỏ yếu của cô chảy xuống sàn nhà, hợp thành một vũng máu nhỏ nhoi.

Hân mua con dao Thụy Sĩ này khi sự nghiệp của hân vừa mới bắt đầu khá hơn, lại bị một vụ làm ăn đã kích, lúc đó, trong tim hân tràn đầy buồn khổ, mỗi ngày đều muốn khoa tay múa chân với con dao này, trong lòng tràn đầy sát ý, hân thề với bản thân, một ngày nào đó hân sẽ giống như con dao này, dùng lưỡi dao sắc bén của chính mình tiêu diệt toàn bộ kẻ thù!

"Không..." Hai mắt Viên Chiến tròn tròn, hân như bị điên, bỏ nhào đến, gắt gao ôm người phụ nữ vào lòng: "A Viên... A Viên... Em tỉnh lại đi, anh không ly hôn nữa, đừng, không ly hôn nữa! Anh sai rồi, A Viên, A Viên... Em tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!"

Người phụ nữ mấp máy môi, dường như muốn nói điều gì đó, chỉ tiếc là ngay cả hơi sức để nói vài ba câu, cô cũng không có...

Ngày hôm sau, vợ của Viên Chiến - Hà Viên bị tuyên bố chết vì bệnh tim, nhà họ Viên cử hành tang lễ long trọng, đương gia Viên Chiến nhà họ Viên đau đớn đến không muốn sống trong tang lễ, làm rung động rất nhiều người ở thành phố R.

Nhưng không ai biết ở góc rẽ phòng khách, đứa con út bảy tuổi của Viên Chiến đã chính mắt nhìn thấy tất cả, thế nhưng bé lại không bị dọa ngốc hay luống cuống như những đứa trẻ bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn cứ lạnh lẽo như vậy theo dõi xuất hiện từ đầu đến đuôi, ngay cả mắt cũng không nhắm lấy một lần, chỉ là trên gương mặt tinh xảo kia đã sớm không còn một chút máu...

Sau đó, Viên Chiến tìm con dao Thụy Sĩ kia ở khắp nơi, nhưng làm thế nào cũng không tìm được, không ai biết con dao kia ở đâu, bởi vì không người nào có thể nghĩ đến, bé trai bảy tuổi đó sẽ đặt con dao sắc bén kia ở dưới gối đầu, vừa để xuống chính là mười mấy năm.

Một ngày kia, anh mất đi mẹ, mặc dù bà ấy chưa bao giờ đối tốt với anh, anh vẫn hoài niệm bàn tay dịu dàng của bà, hoài niệm quan tâm tinh thoả của bà... Mà hôm nay, anh cũng sẽ mất đi cô sao? Không, anh đã ném qua tư vị đau đến không muốn sống này rồi, anh tuyệt đối không muốn ném thứ lần thứ hai!

Thang Viên nhìn anh cười mà toàn thân phát lạnh, Viên Tiêu như vậy thật sự quá xa lạ, quá đáng sợ. Dù là vẻ mặt thô bạo tàn nhẫn trong buổi họp lớp kia cũng không đáng sợ như bây giờ, cô không kiềm chế được, sợ run cả người, trong đôi mắt thoáng hiện vẻ sợ hãi.

Viên Tiêu cười thờ không ra hơi, thật vất vả mới ngừng lại được, anh xoa xoa khoeo mắt rỉ ra lệ, từ từ đi đến trước mặt cô, đôi tay nâng mặt cô lên, cái trán lạnh như băng tựa lên trán cô: "Bánh trôi nhỏ, anh sẽ không cho em cơ hội chạy trốn, đời này kiếp này, cho dù em là tượng gỗ cũng chỉ có thể sống ở bên cạnh anh!"

Thang Viên chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh chạy thẳng từ dưới chân lên đáy lòng, đây chính là đáng sợ vốn có của anh sao? Tàn nhẫn mà lại bá đạo như thế.

"Đừng có nằm mơ, Viên Tiêu." Thang Viên rùng rợn mắt xuống, chỉ một câu nói liền ép Viên Tiêu tới gần vực sâu tuyệt vọng.

Cô nói: "Thay vì ở bên một người mang theo mặt nạ như anh, còn không bằng đi tìm Quý Vân Phong."

Quý Vân Phong? Hân ta là ai? Viên Tiêu sững sốt một chút, lập tức nhớ đến người đàn ông vừa mới nhìn thấy ở công ty Thang Viên. Tìm anh nhất thời co rụt lại, đôi mắt tràn đầy ánh sáng âm lãnh, cô dám nói muốn đi tìm người đàn ông khác! Anh kém tên kia ở chỗ nào! Hay cô có cảm tình với tên kia rồi? Vừa nghĩ như vậy, quanh thân Viên Tiêu thoáng chốc nổi lên bão táp không lồ, cô thích người khác! Cô không cần anh!

Anh tàn nhẫn nhếch môi, ánh mắt âm trầm cay độc khiến người ta kinh hãi: "Em thích hân sao? Vậy anh liền phết đi hân!" Anh cúi đầu hung hăng bắt lấy môi cô, mạnh mẽ mút vào, sức lực lớn đến mức gần như muốn nuốt cô vào bụng, môi anh dán trên môi cô, giọng nói không dịu dàng, cũng không triển miên, trừ bỏ bá đạo vẫn là bá đạo: "Ngoại trừ anh ra, ai cũng đừng mơ có được em!"

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Phản kích.

Thang Viên ra sức giãy giụa trong lòng anh, ngưng tụ hơi sức toàn thân ở nửa người trên, dùng sức giãy giụa, ý đồ thoát khỏi giam cầm của anh, thậm chí đưa chân đá anh, nhưng Viên Tiêu giống như hoàn toàn không cảm thấy đau, một tay ôm hông cô, một tay đè chặt ót cô, dùng sức cắn đôi môi cô. Thang Viên vừa đau vừa tức, nhưng làm sao cũng chạy không thoát, trong lòng sinh ra một cổ cảm xúc tuyệt vọng.

Cô có thể cảm nhận được từng chút không khí đi ra từ trong phổi, cảm giác thiếu dưỡng khí ngày càng nghiêm trọng, dưỡng khí mỏng manh bị anh hút ra từng chút từ trong cổ họng, hút ra... Con người Thang Viên dần dần phóng đại, trừ bỏ lông mi run rẩy của anh thì không nhìn thấy gì nữa, đồ ửng trên mặt cũng dần dần đậm hơn, thân thể của cô từ từ mềm nhũn trong ngực Viên Tiêu, có lẽ chết đi thế này cũng tốt, như vậy sẽ không cần tình tảo để đổi mặt với vô tận phản bội, không cần đôi mắt với thế giới tràn đầy bấy rập này nữa...

Ngay lúc cô từ bỏ ý định chống lại, Viên Tiêu chợt buông cô ra nhưng đôi tay anh vẫn ôm chặt lấy cô như cũ: "Em là của anh, bánh trôi nhỏ, anh cho em thời gian." Anh dịu dàng vén tóc cô, nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn tại thái dương, thờ hồn hèn nói: "Chỉ là, đừng để anh đợi quá lâu, anh sẽ điên mất..." Đến cuối cùng, giọng nói của anh nhỏ đến mức gần như nỉ non, xa xa nhìn qua giống như một đôi tình nhân đang yêu nhau cuồng nhiệt. Nhưng bây giờ Thang Viên hoàn toàn không cảm giác được không khí kiều diễm đó, cô chỉ sợ hãi, hoảng hốt muốn thoát khỏi anh, cô nhảy bèn cảm nhận được lớp mai rùa bảo vệ mình của cô đang bị anh gỡ bỏ từng chút, vì vậy cô lo sợ, cô phải chống lại! Cho dù vứt bỏ tất cả cũng không tiếc!

"Tôi không tin, tôi không tin." Thang Viên rũ mí mắt xuống, mắt tinh thần thì thầm nói.

"Em hãy nghe anh nói, bánh trôi nhỏ, em..."

"Chỉ là một thoáng kích động mà thôi, không có khả năng duy trì lâu dài từ đầu đến cuối. Tất cả đều gạt người, anh đi đi, đùa giỡn cũng tốt, nghiêm túc cũng được, tôi không bởi anh, không chơi với anh..." Cô lẩm bẩm nói, cúi đầu từ từ lui về phía sau: "Tạm... Tạm biệt."

Mà lần này, Viên Tiêu không ngăn cản cô, cũng không xông lên ôm lấy cô, chỉ đứng tại chỗ, lặng lẽ nhìn bóng dáng hoảng hốt chạy thực mạng của cô, nắm chặt nắm tay, cho đến khi bóng dáng mảnh khảnh kia hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Viên Tiêu mới xoay người đi nhanh về phía xe, quần áo ướt sũng dán vào người anh, nhưng cũng không lộ vẻ nhếch nhác, ngược lại phác họa thân hình tinh chuẩn đã sớm thành niên của anh, vô luận là lồng ngực rộng lớn hay bóng lưng thẳng tắp, đều không có chỗ nào không tuyên bố với thế giới rằng người thiếu niên này đã sớm bị thời gian tôi luyện thành một người đàn ông đội trời đạp đất.

Không thể hoảng, không thể loạn. Từ nhỏ đến lớn, khi mọi chuyện không được như ý, thậm chí khi mẹ tự sát trước mặt mình, Viên Tiêu đều nói thầm những lời này ở trong lòng, trừ bỏ như vậy, anh cũng không tìm được bất kỳ phương pháp nào để có thể trấn định lại mình, có thể làm cho mình không điên cuồng nữa. Với một gia đình và cuộc sống đặc biệt đã khiến anh có thói quen nguy trang, thói quen lá mặt lá trái, vì thế khi anh muốn tháo lớp mặt nạ này xuống, ngay cả chính anh cũng không tìm được biện pháp nào.

Chỗ sâu nhất dưới đáy lòng tràn ngập khủng hoảng cùng sợ hãi như bài thiên đảo hải, mang theo sức lực ngập trời, tựa như con sóng giữa bờ biển đánh thẳng vào trái tim anh, Viên Tiêu cảm thấy trái tim mình không thể chống lại, liên tiếp bị cắt đứt, cản nát, biến thành một bãi máu thịt đầm đìa.

Chiếc xe màu đen dừng lại trước một tòa nhà đồ sộ khí phái, Viên Tiêu nhìn ba mươi mấy cuộc gọi nhờ trên điện thoại di động, bỗng nhiên nhếch môi cười, tươi cười mang theo lúm đồng tiền nhỏ vốn phải âm áp như ánh mặt trời kia, giờ phút này xem ra lại vô cùng âm trầm, tựa như đám mây đen đang ùn ùn kéo đến.

Kéo caravat trên cổ xuống, cởi từng cái nút áo trên bộ tây trang ướt đầm ra, để lộ chiếc áo sơ mi trắng thơm trắng như tuyết bên trong, từng sợi tóc ẩm ướt dán vào trên mặt, phối hợp với khuôn mặt cương quyết buống bình vào giờ phút này của chủ nhân lại cực kỳ hấp dẫn. Đôi mắt Viên Tiêu nhìn thẳng vào thang máy, cho nên không nhìn thấy ánh mắt lóe sáng của những người phụ nữ giữa khúc quanh.

"Gọi Dương Viêm và Trần Thịnh tới đây gặp tôi." Còn chưa đi vào phòng làm việc, Viên Tiêu liền trầm giọng phân phó trợ lý đang chào đón, trợ lý nữ vừa định bày tỏ một chút quan tâm đối với Tổng giám đốc mới, nhất thời liền sững sờ, lập tức che giấu, đẩy đẩy mắt kính đáp lại.

Viên Tiêu trầm mặt ngồi trên ghế làm việc, ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn, ánh mắt lóe ra vẻ âm ngoan, một tháng, anh chỉ có thời gian một tháng! Nhưng đã đủ rồi! Anh không muốn nguy trang nữa, dứt khoát thừa cơ hội này làm rõ tất cả mọi chuyện đi. Công ty thành lập trên danh nghĩa nhà họ Văn đã có một địa vị trung gian hoàn mỹ, sự nghiệp cũng phát triển không ngừng. Anh em bọn họ ở ngoài sáng hùn vốn mở công ty, hiện tại cũng từng bước dẫn đầu ngành công nghiệp. Mà quan trọng nhất, Viên Dịch đã di chuyển nguồn vốn của công ty, trong mấy năm gần đây, bọn họ đã thu mua khoảng 30% cổ phần của tổng công ty Viên thị, mặc dù còn chưa đạt tới trình độ một chiều giết địch, nhưng cũng đủ rồi. Đứng rồi, còn có công ty nhà họ Bạch, anh và Viên Dịch cũng đã thông qua người thứ ba nắm giữ một chút cổ phần, mặc dù không nhiều, nhưng vẫn có thể làm một thanh dao găm để phản kích, tuy rằng không thể giống như lợi kiếm cắm thẳng vào trái tim, nhưng nếu sử dụng tốt cũng có thể khiến kẻ địch mất đi nửa cái mạng!

Nghĩ tới đây, Viên Tiêu không kiềm hãm được buông lỏng thân thể căng thẳng, khoe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt, tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt, dường như trả lại toàn bộ những gì anh bị tước đoạt trước đây, tất cả mọi chuyện đều diễn ra theo ý nghĩ của anh.

Ngoại trừ cô ra!

Bất cứ điều gì cũng không thể cản trở anh! Cô là của anh! Cô chạy không thoát! Anh sẽ không để cô trốn thoát!

"Viên Tiêu? Có việc gì thế?" Tay Dương Viêm không rời sổ sách, trên mặt rõ ràng không tình nguyện. Viên Tiêu đứng lên từ trên ghế, dưới ánh mắt giết người của Dương Viêm, đoạt đi sổ sách trong tay anh, tùy tiện lật vài tờ, nụ cười trên mặt có khuynh hướng mở rộng: "Thành tích không tệ!"

"Cẩn thận A Viêm trờ mặt với cậu nha, Viên Tiêu." Trần Thịnh tùy tùy tiện tiện đặt mông ngồi trên ghế làm việc của Viên Tiêu, tay phải nâng cằm, cười híp mắt nhìn hai người nói. Quả nhiên, "Viên Tiêu, cậu buông tay cho tôi! Buông tay!" Ánh mắt Dương Viêm gần như dính vào sổ sách trong tay Viên Tiêu, nhanh chóng nhảy lên, cặp mắt đỏ hồng, bỏ nhào qua, lấy được sổ sách liền không buông tay. Viên Tiêu cũng không so đo với anh, ngược lại rộng lượng buông tay, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao: "Cho cậu thời gian một tháng, có thể dọn sạch toàn bộ nơi này không? Nhớ kĩ, tôi không chỉ muốn dọn sạch, còn không để cho người khác phát hiện!"

"Một tháng là được!" Bất luận kẻ nào cũng không thể nghi ngờ năng lực của anh, dọn sạch tài chính một công ty, há có thể dùng tới một tháng? Một tháng tuyệt đối có thể làm xong! Dương Viêm ôm sổ sách bảo bối của mình vỗ ngực cam đoan.

"Điều tôi muốn chính là không thể để lộ dù chỉ một chút!" Ánh mắt Viên Tiêu không nháy nhìn chằm chằm Dương Viêm, tất cả ánh sáng trong con ngươi đen như mực đều ngưng tụ trên người Dương Viêm, chèn ép Dương Viêm thở gấp không thôi, anh nuốt nuốt nước miếng, đón nhận ánh mắt Viên Tiêu, dùng sức gật đầu: "Có thể làm được!"

"Rất tốt!" Viên Tiêu lộ ra nụ cười thỏa mãn, ngay sau đó chuyển sang Trần Thịnh: "Ngày mai cậu liền từ chức đi tìm anh tôi, để cho anh ấy sắp xếp một chức vụ cho cậu, nhưng là..." Nói tới chỗ này, Viên Tiêu hơi dừng một chút, ánh mắt bén nhọn quét qua Trần Thịnh, tiến lên một bước kéo gần khoảng cách đến không thể gần hơn: "Không thể cứ đi như vậy..."

"Có ý tứ gì?" Trần Thịnh cũng thu lại vẻ mặt tươi cười không đứng đắn, có chút nghi hoặc hỏi. "Rất đơn giản, trước khi đi tìm anh tôi, cậu phải đến gặp tên ngu xuẩn Viên Sanh kia một chuyến." Viên Tiêu khẽ nheo mắt lại, trong mắt lóe ra ánh sáng tà ác: "Tặng một lễ vật cho Viên Sanh, mấy ngày nay hắn đang buồn bực!"

Tiếp xúc với ánh mắt Viên Tiêu, thân thể Trần Thịnh không khỏi run rẩy một hồi, ánh mắt kia quá đáng sợ, giống như rắn độc nằm trong sào huyết âm u thừa cơ hành động, một khi theo dõi con mồi sẽ dùng răng nọc sắc bén hung hăng cắm sâu vào thịt con mồi, sử dụng dịch độc từ từ ăn mòn con mồi...

"Ý cậu là nói..." Trần Thịnh dường như linh ngộ được điều gì đó từ trong ánh mắt của anh.

"Đúng." Viên Tiêu nói năng khí phách, giọng nói mang theo vẻ tàn nhẫn: "Bắt đầu phản kích!"

Ngày hôm sau, tin tức cơ mật của tổng công ty Viên thị bị tiết lộ ra ngoài, bởi vì Viên Tiêu – đứa con thứ hai của Viên Chiến mới vừa tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc, cho nên bên ngoài vẫn duy trì lực chú ý cao độ đối với chuyện này, mặc kệ là xem náo nhiệt cũng tốt, chê cười cũng được, tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chú vào từng hành động của Viên Tiêu, cũng biểu hiện hứng thú thật lớn đối với người tiết lộ cơ mật.

Mà trốn ở đại trạch nhà họ Viên, cuối cùng Viên Sanh cũng cảm thấy hung hăng xả được con giận, cùng lúc đó cũng âm thầm may mắn, hoàn hảo chính mình bỏ qua vị trí tổng giám đốc mấy ngày trước, bằng không trách nhiệm này đã có thể rơi vào trên người mình!

Mấy ngày kể đó, tất cả người xem náo nhiệt đều lấp bắp kinh hãi, không ngờ đứa con thứ hai nhìn như đơn thuần của Viên Chiến lại tài giỏi như vậy, nhanh chóng tóm được người tiết lộ cơ mật, hơn nữa còn lấy được tang vật! Người tiết lộ cơ mật chính là Trần Thịnh đã công tác nhiều năm tại Viên thị!

Nhắc tới Trần Thịnh cũng thuộc loại truyền kỳ trong ngành, năm đó không biết có bao nhiêu công ty dùng hết sức lôi kéo anh, cuối cùng vẫn bị Viên thị đoạt trước, Viên Chiến cũng đặc ý không thôi, nhưng ai biết mới ba năm liền truyền ra tin tức như vậy. Viên Chiến tức giận đến mức cả người phát run, gọi một cú điện thoại bảo Viên Tiêu về nhà, ra lệnh cưỡng chế Viên Tiêu ngoan độc xử lý sự kiện này, xem đáng về của ông ta, nhất định phải bắt Trần Thịnh ngồi tù hai ba mươi năm mới chịu bỏ qua!

Viên Tiêu cúi đầu, rất cung kính nghe lời dạy bảo của Viên Chiến, thỉnh thoảng gật đầu, dáng vẻ ngoan ngoãn như bảo bảo, Viên Chiến vốn một thân lửa giận nhìn thấy bộ dáng này của anh cũng không nhẫn tâm trách mắng, huống chi Viên Tiêu mới đến công ty có vài ngày, hơn nữa đây là vấn đề mà Viên Sanh lưu lại! Không thể làm gì khác hơn là lại dặn dò mấy câu rồi để Viên Tiêu trở về công ty.

Hai mẹ con Bạch Nhiễm Nhiễm và Viên Sanh hết sức bất mãn đối với hành động thiên vị Viên Tiêu của Viên Chiến, Bạch Nhiễm Nhiễm cũng không phải không nghĩ đến thổi gió bên gối ông ta, nhưng thứ nhất con trai mới phạm sai lầm trước mặt Viên Chiến, thứ hai gần đây Viên Chiến luôn hoài nghi nhà họ Bạch làm điều gì đó mờ ám sau lưng ông, bà ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn không mở miệng, chỉ có thể oán hận, cắn răng nghiêng lợi ở sau lưng.

Vài ngày sau, Viên Tiêu ủ rũ cúi đầu gọi điện thoại cho Viên Chiến, nói không thể động đến Trần Thịnh, bối cảnh của anh ta tuyệt đối không đơn giản. Lửa giận mới dề xuống mấy ngày nay của Viên Chiến liền bùng phát lên, cách điện thoại gầm thét với Viên Tiêu: "Bối cảnh! Bối cảnh! Còn chưa động đến mà mày đã sợ rồi? Tại sao tao lại nuôi ra một đứa yếu đuối hèn nhát như mày!"

Đầu dây bên kia, khỏe môi Viên Tiêu nhếch lên nụ cười giễu cợt, ánh mắt lạnh lẽo khiến người sợ hãi, chậm rãi phun ra mấy chữ. Trong nháy mắt dội thẳng một chậu nước lạnh từ đầu đến chân Viên Chiến. Viên Chiến tức giận đỏ mặt tía tai, cố tình có hỏa nhưng không thể phát, kim nén đến mức lồng ngực đều muốn nổ tung, hơn nửa ngày mới bực tức nói: "Vụ lần này coi như xong, về sau chớ bị tao bắt được nhược điểm gì, Hừ!" Nói xong, không đợi Viên Tiêu đáp lời liền cúp điện thoại.

Viên Tiêu nghe thanh âm trong điện thoại, con ngươi tối sầm, uống một ngụm cà phê, trên mặt giương lên nụ cười nhàn nhạt: "Yếu đuối? Quả thật rất yếu đuối."

Viên Chiến như vậy giúp anh giảm bớt rất nhiều phiền toái, Viên Tiêu không nghĩ tới Viên Chiến lại tin tưởng đến thế, cũng tốt, không cần làm công việc tiếp theo nữa, anh lại tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Nghĩ tới đây, anh trực tiếp gọi điện thoại cho Trần Thịnh, nói rõ tình huống với anh ta, sau đó lại phân phó anh ta tiến hành theo kế hoạch rồi cúp điện thoại.

Tất cả công tác chuẩn bị đều đã làm xong, anh không còn lý do gì khiến mình bận rộn nữa, đầu óc trống rỗng không tự chủ lấp đầy bóng dáng cô. Anh

nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi, thả lỏng cơ thể nhưng vẫn cảm thấy khó thở như cũ, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói trước khi cô rời đi: về sau anh đừng tới tìm tôi nữa.

Mỗi khi nhớ lại, lòng anh lại đau đớn thêm một tầng. Chẳng chịt đau đớn mọc rễ nảy mầm trong lòng anh, sinh sôi nảy nở, đào khoét toàn thân anh, làm cho anh chỉ còn lại đau đớn khắc cốt ghi tâm.

Lông mi Viên Tiêu run rẩy, người đàn ông sắc bén mạnh mẽ chém giết đối thủ trên thương trường vài phút trước kia, giờ đây lại yếu ớt dễ vỡ khiến người ta đau lòng.

Anh bỗng nhiên đứng dậy, lấy áo khoác bước nhanh ra ngoài, còn chưa tới giờ tan tầm, dọc theo đường đi, nhân viên nhìn thấy tổng giám đốc cư nhiên tan việc trước đều kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa rớt luôn cằm, mặc dù tổng giám đốc mới của bọn họ vừa tiếp nhận chức vụ, nhưng thủ đoạn ngoan độc, tác phong bén nhọn khiến mọi người trong công ty không khỏi kinh sợ, mà hôm nay, vị tổng giám đốc này lại ra về sớm hơn bọn họ! Nhất thời, trên dưới công ty bao phủ trong bầu không khí thảo luận nhiệt liệt.

Mấy ngày nay Thang Viên vẫn đi làm tan tầm như cũ, ngày nào cũng như ngày nấy, đồng nghiệp trong công ty cũng không cảm thấy cô thay đổi gì, nhưng mẹ Thang lại cảm thấy cảm xúc mấy ngày nay của con gái có chút không ổn, thậm chí là xuống thấp tới cực điểm. Nhưng mỗi lần bà hỏi, Thang Viên chỉ lắc đầu không nói gì, khiến mẹ Thang cảm thấy có phần không đúng, vỗ mạnh đầu suy nghĩ, thì ra đã vài ngày không thấy Viên Tiêu rồi! Mẹ Thang lập tức nghĩ thông suốt, thì ra bọn trẻ đang giận dỗi! Mẹ Thang chuẩn bị tối nay trở về khuyên bảo Thang Viên, không ngờ lại nhìn thấy Viên Tiêu đang lưỡng lự dưới lầu.

Mẹ Thang nhìn chớp mũi bị đông lạnh đến đỏ bừng của Viên Tiêu, vội vàng kéo tay áo anh vào trong hành lang, trong miệng trách cứ: "Tại sao không lên nhà? Chịu lạnh đến thế này, mau mau vào nhà đi, bác nấu canh gừng cho cháu uống... Nếu bị cảm thì phiền toái."

Từ trước đến nay chưa từng có ai vì anh bị đông lạnh mà lo lắng như vậy, mặc kệ là bệnh nặng hay bệnh nhẹ, anh đều tự mình chống chọi, tự mình đến bệnh viện, quan tâm ấm áp như thế khiến Viên Tiêu không nhịn được mắt nóng lên, hít hít mũi nói: "Bác gái, cháu không lạnh, cháu..."

"Còn nói không lạnh!" Mẹ Thang trợn mắt nhìn Viên Tiêu, không nói gì, đẩy anh vào cửa phòng xuống ghế sofa: "Ngồi chờ, năm phút đồng hồ là tốt rồi." Viên Tiêu khịt khịt mũi, mắt to ửng hồng trong suốt nhìn mẹ Thang, dùng sức gật đầu. Cái nhìn này khiến mẹ Thang nhất thời tràn đầy tình thương của mẹ, sờ soạng đầu Viên Tiêu vài cái mới xoay người đi vào phòng bếp.

Sau khi Thang Viên tan việc trở về, đứng một hồi trước cửa, cố gắng nặn ra một nụ cười, chà xát khuôn mặt cứng ngắc, đề xuống cảm xúc không tốt mới mở cửa, không ngờ vừa vào cửa đã nhìn thấy người nọ ngồi trên ghế sofa trò chuyện vui vẻ với mẹ mình. Ý cười phần khời trong mắt kia gần như bao phủ toàn thân cô, trái tim kịch liệt run rẩy, chìa khóa lạch cạch rơi xuống đất.

Run rẩy nhấc chìa khóa lên, Thang Viên gần như muốn tông cửa xông ra ngoài ngay lập tức, lúc ngẩng đầu, lại nhìn thấy người nọ xoay người sang, mắt to cong cong, miệng phun ra vài từ vui sướng, giòn giã, cực kỳ dễ nghe: "Bánh trôi nhỏ, em đã về rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thang Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Từ đầu ngón tay đến trái tim bắt đầu run rẩy, nhất là thời điểm chứng kiến bộ dáng này của anh, một cái nhẵn mày một nụ cười như ánh mặt trời đều đang nhắc nhở cô bấy năm bị lừa gạt. Cô chưa bao giờ là người rộng lượng, cô nhớ rất rõ ràng người nào tốt người nào xấu, kể cả kiếp trước hay kiếp này cũng khắc thật sâu trong đầu.

Đã từng có người nói với cô tính tình như vậy rất không tốt, nhất là ở trên người phụ nữ, vì vấn đề giới tính đã ít đi một phần rộng rãi hơn đàn ông, lại cộng thêm tính tình như vậy quả thực là họa vô đơn chí.

Trước đó, Thang Viên chưa bao giờ muốn từ bỏ tính tình như vậy, đây chính là bản sinh, không có chút quan hệ nào với người khác.

Cuộc sống mỗi người đều có quỹ đạo khác nhau, cũng không cần mọi người đều tán thành. Nhưng bây giờ, cô lại vô cùng thông hận tính cách của mình.

Chung sống bảy năm, những chuyện vui vẻ anh mang tới kia luôn ở trong lúc cô lơ đãng hiện ra, thiếu niên thân hình đơn bạc dùng nụ cười như ánh mặt trời của mình chống đỡ một mảnh bầu trời của cô, sao có thể nói quên liền quên? Nhưng, cũng bởi vì quá quan tâm, quá xem trọng, một khắc kia sự thật để lộ ra bất kể vì nguyên nhân gì cô cũng không tiếp thụ nổi. Tốt-xấu trong đầu cô va chạm, lúc nào cũng đấu tranh, mỗi một phút mỗi một giây đều không ngừng nghĩ.

Những gì cô muốn không nhiều lắm, không phải căn nhà cao cấp, không phải diện mạo gia thế, mà cô chỉ hy vọng người cô quan tâm có thể thân nhiên theo cô qua hết cả đời này. Mà nguyện vọng đơn giản như vậy làm thế nào cũng không thực hiện được. Coi như cô thua cả hai đời, giống nhau đều không có được.

"Viên Viên, đứng ở đó làm gì? Mau tới đây, Viên Tiêu chờ con thật lâu rồi!" Mẹ Thang nhìn thấy Thang Viên vẫn ngơ ngác đứng ở tại chỗ như cũ liền

nóng này, vội vàng kêu cô tới đây.

Cô có nên khen anh nguy trang thật khéo sao ? Ít nhất có thể đem mẹ cô lừa gạt vòng quanh. Thang Viên cười lạnh một tiếng, an tĩnh đối diện đến ghế sofa cùng Viên Tiêu mặt đối mặt. Viên Tiêu trong nội tâm vui vẻ, xem ra bánh trôi nhỏ cũng không hoàn toàn bài xích anh, như vậy có phải đã nói lên chuyện còn có khả năng thay đổi hay không? Anh vừa định mở miệng liền nghe được giọng nói thanh đậm của Thang Viên: "Mẹ, mẹ không cần để ý, đây là chuyện của chúng con." Nói xong chuyển sang Viên Tiêu: "Chúng ta đến phòng ngủ nói chuyện."

Thang Viên cho tới bây giờ đều là đứa bé hiếu thuận, ở trước mặt cha mẹ một chút phản nghịch cũng không có, hiểu chuyện quả thật không giống như là một đứa bé. Mẹ Thang có chút giật mình lại có chút đau lòng, đây là lần đầu tiên nữ nhi nhà bọn họ nặng lời với bà. Đứa bé luôn luôn khéo léo chột thay đổi, trong lòng mẹ Thang đều là cảm giác không đúng, thậm chí dùng khăn tay lau khóe mắt, hai cái đứa này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Con gái của bà, bà rất hiểu, Thang Viên chưa bao giờ là người thất thường, nhất định là xảy ra chuyện gì không đúng ! Nghĩ tới đây, trong lòng mẹ Thang mặc dù còn buồn buồn, nhưng rốt cuộc cũng đã suy nghĩ thông suốt một chút, chuyện của bọn nhỏ để cho bọn nhỏ tự mình giải quyết đi, con cái tự có phúc của chúng, về sau bà cũng không tiện nhúng tay vào.

Cửa nhẹ nhàng đóng, không lưu lại một khe hở, dường như muốn đem phòng ngủ này cùng cả cái thế giới tách ra, Viên Tiêu chột cảm thấy lồng ngực rất buồn bực, buồn bực đến ngay cả hít thở đều cần hơi sức rất lớn. Anh cắn chặt răng giả bộ trấn định ngồi xuống bên cạnh Thang Viên, ở trên vai cô cò xát lấy lòng: "Bánh trôi nhỏ, em không cần tức giận, có được hay không? Có được hay không?"

Đầu nhần tâm bị đẩy ra, lòng của Viên Tiêu trầm xuống, ngẩng đầu nhìn con người tinh mịn của Thang Viên lại nghe cô nói: "Có phải tôi còn chưa nói rõ ràng hay không, hay là anh không có nghe rõ? Chúng ta không còn gì rồi, không hề có một chút quan hệ nào nữa, anh không cần tới tìm tôi nữa."

Từng chữ từng câu, rõ ràng từ đôi môi hình dáng mỹ lệ kia phun ra, anh đã từng thích nhất cặp môi, mềm mại, mang theo tư vị đặc biệt mát lạnh của cô, vào giờ phút này lại cực hận nó không lưu tình chút nào.

Trái tim lại bắt đầu co rút đau đớn, từ sau khi cô rời khỏi liền không có lúc nào là không đau, thế nhưng lúc này bị phóng đại vô số lần, giống như bị vô số ngàn châm bén nhọn đồng thời đâm trúng, hung hăng đâm chính xác vào trái tim của anh địa phương yếu ớt nhất mềm mại nhất.

Thật sự rất đau lòng. Viên Tiêu nỗ lực nhìn thẳng vào mắt cô, rốt cuộc cũng không tìm được một chút dịu dàng hay cung chiều nào, ngay cả hận ý cũng không có, chỉ là một miếng đất trống sạch bóng, trống trải mà rộng lớn, có thể chứa toàn bộ thế giới, lại không chứa nổi một mình anh.

Con người màu đen dần dần nhiễm màu đỏ, vì cô kiên quyết tuyệt tình, tất cả tất cả ở trong mắt của anh biến thành màu máu, giống như là năm bảy tuổi đó. Mùa hè, ngoài cửa sổ ve kêu không ngừng, như báo tang, khuấy đảo tâm thần anh, cũng phá vỡ gia đình anh. Khi đó, tất cả tất cả anh đều vô lực thay đổi, mà bây giờ, không phải như vậy, anh đã sớm lớn lên, đã có khả năng thay đổi cuộc sống trong tay, anh tuyệt không cho phép chuyện như vậy xảy ra một lần nữa! Không thể!

Thang Viên cảm giác đại não mình đã theo không kịp suy nghĩ của Viên Tiêu rồi, rõ ràng 1 giây trước còn cắn môi làm nũng vì sao một giây kế tiếp liền thay đổi thành tiêu bảo hung mãnh rồi, chỉ một cái lật người liền đem cô hung hăng đặt ở phía dưới, đẩy mất đồ ngẫu nhiên đủ các loại cảm xúc lẫn lộn, cuồng bạo kinh người. "Không cho! Anh không cho!" Anh ghé vào bên tai cô gào thét: "Em không thể bỏ anh !"

Đứa bé tùy hứng giống nhau, cho dù đau lòng. Nhưng lại không thể không sắt đá lộ ra thái độ lạnh nhạt: "Buông tôi ra!"

"Anh không thả! Chúng ta rõ ràng đang rất tốt mà, tại sao không thể vẫn như trước kia ? Anh chỉ là chỉ là lừa em một lần, em lại đem tất cả trước kia bỏ rơi! Bảy năm! Thang Viên! Em thật sự một chút động lòng cũng không có sao ?"

Con người Thang Viên chột co rút lại, trong mắt hiện ra chút khổ sở. Không phải không biểu hiện ra có nghĩa là không khổ sở, có người thích lộ cảm xúc ra ngoài, có vài người lại thích giấu ở trong lòng một mình gánh chịu. Anh sẽ không hiểu bị phản bội khổ sở như thế nào, cũng không biết lòng cô cũng rất yếu ớt. Thang Viên xoay mặt, không nhìn người đề trên người mình: "Có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, anh lấy cái gì đảm bảo để cho tôi tin tưởng anh ?" Đường đường Viên gia Nhị thiếu gia, hoa hồ điệp vậy lượn ở bên cạnh rất nhiều, mà mình chính là một tiểu côn trùng sẽ bị quên lãng rất nhanh. . .

"Em im lặng cho anh! Im lặng !" Gương mặt Viên Tiêu xanh mét rống giận, nhìn người mình yêu phía dưới quả thật hận không thể đem cô nhốt trong lồng, để cho cô mỗi ngày chỉ thấy một mình anh, để cho thế giới của cô chỉ có anh ! Nếu được như vậy thì tốt biết bao nhiêu, thật tốt! Hung hăng nắm cằm của cô, trong mắt Viên Tiêu lóe lên ánh mắt điên cuồng, ngoan lệ: "Em nhất định phải tin tưởng, cho dù không tin cũng phải tin !"

Con người Thang Viên chỉ một thoáng liền tức giận, cái gì là thích, cái gì là yêu, cuối cùng còn không phải là bị áp bức như vậy ? Nếu như ngày trước còn có một chút động lòng, như vậy hiện tại, trong lòng Thang Viên cũng chỉ còn lại quật cường chống cự. Nói trắng ra là, Thang Viên thích mềm không thích cứng, người có thể ở trước mặt cô đeo bám dai dẳng, có thể làm nũng ăn vạ, nhưng không thể cứng đối cứng! Tựa như khi Viên Tiêu bắt đầu, cũng bởi vì vẫn quán lấy cô cuối cùng mới có thể chiếm một vị trí trong lòng cô. Vào giờ phút này, trong lúc vô tình Viên Tiêu đã phạm vào sai lầm trí mạng nhất, đem một chút mềm mại trong lòng Thang Viên còn sót lại xua đuổi sạch sẽ.

"Viên Tiêu, tôi hôm nay liền rõ ràng nói cho anh biết, hai chúng ta TUYỆT ĐỐI KHÔNG THỂ !" Thang Viên nhìn Viên Tiêu ánh mắt như đinh đóng cột. Tất cả lý trí bị một câu nói của cô đánh tan toàn bộ, hàm răng Viên Tiêu cắn lộn cộp vang dội, như muốn đứt đoạn, "Em muốn bỏ rơi anh tuyệt đối không có khả năng!" Anh chột cúi đầu về phía cổ của cô hung hăng cắn.

"A!" Thang Viên kêu thành tiếng, sắc mặt một thoáng đã tái nhợt, rõ ràng cô cảm thấy da bị cắn phá, hàm răng của anh thật sâu cắm vào trong thịt, dường như muốn hút khô máu của cô một loại hành động hung ác hoàn toàn dọa sợ Thang Viên, cô đưa tay dùng sức nắm tóc của anh muốn đem anh kéo ra, nhưng vô dụng, giữa ngón tay còn đang kẹp mấy sợi tóc đen bị nhổ tận gốc, thế nhưng anh lại tuyệt nhiên không quan tâm, chỉ dùng sức cắn cổ cô, dường như muốn đem cô cắn nát ăn vào trong bụng.

"Viên Tiêu, anh buông tôi ra, buông tôi ra." Giọng của Thang Viên mang tới một tia cầu khẩn, nước mắt không tự chủ theo khóe mắt trượt xuống. Cô đau quá, người thiếu niên từng theo cô cùng nhau lớn lên kia vào giờ phút này đang đè ở trên người của cô dùng hàm răng sắc bén như sỏi gặm cắn huyết nhục của cô, cô đã biết một mặt bá đạo hung ác của anh, nhưng chưa bao giờ sợ giống như bây giờ, sợ hãi thật sâu rót vào đến tận xương tủy, khiến người luôn luôn bình tĩnh mà điềm nhiên như cô rốt cuộc cũng không nhìn được bắt đầu cầu khẩn: "Viên Tiêu, tôi thật sự rất đau, đau quá."

"Đau ? Em cũng biết đau sao? Anh cũng rất đau em có biết hay không ?" Anh đang rống giận bên tai cô, lại như cũ không ngừng đầu, dùng hàm răng sắc bén uy hiếp từ từ cạo xát lấy làn da mềm mại của cô, như một giây kế tiếp sẽ đem thân thể hoàn hảo của cô hung ác cắn nát."Em không phải là cái gì cũng không quan tâm sao? Hiện tại sao lại cầu xin anh ?"

"Dạ, chính tôi cầu xin anh, cầu xin anh thả tôi ra." Thang Viên rũ mí mắt xuống, lông mi thon dài che khuất nước mắt. Trong nháy mắt đó mắt không hề giống như không tồn tại, cô tỉnh táo lạnh nhạt đối mặt với tất cả người, bất luận xảy ra chuyện gì, hay mất đi người nào, cô cũng có thể sống tốt cuộc sống của chính mình.

Thái độ của cô hoàn toàn châm ngòi cho ngòi nổ cuối cùng trong lòng Viên Tiêu, anh bỗng nhiên ngừng đầu, bàn tay bên cổ Thang Viên chậm rãi dao động, khóe miệng hiện ra một nụ cười tà khí, trong mắt lóe lên tia nguy hiểm: "Được, được, rất tốt ! Giống như lúc thời điểm cùng học chung cấp 3, thật là hoài niệm." Chợt không hề có điềm báo trước tay của anh dùng sức miết cổ trắng mịn của Thang Viên, giọng điệu hung hăng: "Vậy anh chờ xem rốt cuộc em có thể không chú ý tới khi nào ? Có nhớ tới hai người trong buổi họp mặt ? Còn đứa con trai của thầy giáo em tôn kính nhất, à, đúng rồi, còn có nam nhân không biết điều kia. . ." Anh chống lại con người hơi hoảng sợ của cô, cười một tiếng vui vẻ: "Bốn người có đủ tiền đánh cuộc hay không?"

"Anh. . .anh. . ." Tại sao anh lại nói cái này? Thang Viên trong lòng lẩn lộn, ấp úng mở miệng, nhưng không nói được điều gì.

"Em không phải vẫn nói anh lừa em sao? Vậy thì tốt, hiện tại em hãy mở to hai mắt xem một chút anh chân chính!" Viên Tiêu chợt buông Thang Viên ra, ưu nhả từ trên người cô rồi đi, lời nói vừa dứt đã tới ngoài cửa.

"Viên Tiêu! Anh muốn làm gì? !" Vào giờ phút này, Thang Viên rốt cuộc mới phản ứng, cô nhìn bóng lưng kiên quyết của anh, trong lòng sợ hãi hốt hoảng. Không thể để cho anh ra ngoài ! Không thể để anh làm như vậy ! Vào giờ phút này, trong lòng Thang Viên chỉ có một ý niệm.

"Đừng sợ." Viên Tiêu quay đầu lại lộ ra vẻ sâu thâm cười một tiếng, thân hình cao lớn có chút lay động, tay nắm nắm cửa thật chặt: "Dù thời điểm nào anh cũng không làm tổn thương em" anh chống lại ánh mắt tròn tròn của Thang Viên, trong con ngươi tràn ra chút đau thương, rồi lại xen lẫn cực hạn đau dằn, nhìn Thang Viên cả hô hấp cũng ngừng lại.

"Nhưng, những người cản trở chuyện của chúng ta, một người anh cũng sẽ không bỏ qua!"

Bạn đang đọc truyện *Thang Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chiếc xe chưa từng xuất hiện ở dưới lầu vào mấy ngày nay, hôm nay lại đậu ở vị trí ban đầu, bước chân Thang Viên tạm dừng, thân thể cứng ngắc ngay tại chỗ, dường như không thể cảm nhận được thời gian trôi qua, ánh mắt tràn đầy mê mang và khổ sở.

Cô hoàn toàn không nghĩ đến sẽ nhìn thấy anh ở chỗ này, mặc dù cô biết quan hệ giữa bọn họ sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. Tối hôm qua cô đã suy nghĩ rất nhiều, trái tim đều làm bằng thịt, mấy năm qua, cô làm sao không biết anh đối tốt với cô. Cho nên mặc dù sợ hãi tình cảm ràng buộc, cô vẫn cố gắng đáp lại, chỉ sợ người nọ ủy khuất.

Có ai mà không hoang mang sợ hãi chứ, người chung sống bảy năm với cô thế nhưng chưa từng lộ ra bộ mặt thật trước mặt cô, người mà cô tiếp xúc trong quá khứ hoàn toàn là một người khác. Người có thể có được tâm cơ như vậy sẽ là một người bình thường sao? Mà cô, vừa vặn ngược lại, cô chỉ muốn sống một cuộc sống thật đơn giản.

Khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc chạy vòng qua kia, Thang Viên nắm thật chặt túi xách trong tay, mặc kệ như thế nào, người này sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa. Ngoài dự liệu của cô, Viên Tiêu cũng không xuống xe ngăn cản cô, anh chỉ từ từ lái xe chạy theo phía sau cô, đi qua hoa viên chung cư, xuyên qua một con đường, mãi đến khi tới trước trạm xe buýt. Thang Viên cố gắng xem nhẹ người đang ở phía sau, không nhanh không chậm bước đi trên con đường của mình. Cô biết đây là một cuộc chiến, người nào mở miệng trước người đó liền thua. Cô nhất định phải kiên trì lập trường của mình, không thể để cho tất cả dĩ vãng cùng thất bại trong gang tấc.

Cho tới bây giờ, cô căn bản không biết nên nói gì với anh, đã nói quá nhiều lời cự tuyệt rồi, thế nhưng anh lại giống như không hề nghe thấy, bây giờ Thang Viên chỉ hy vọng anh có thể chán nản trò chơi truy đuổi này nhanh hơn một chút. Thật may, chưa đợi bao lâu thì xe buýt đã đến, Thang Viên tho phào nhẹ nhõm, bước lên xe bỏ tiền vào hộp, nhưng cô chưa kịp đi vào bên trong, thân thể bỗng nhiên bị một nguồn sức mạnh lôi xuống, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị người nọ kéo vào trong xe.

Cách cửa sổ xe, Thang Viên nhìn xe buýt càng lúc càng xa, bên tai nghe tiếng thở dốc nặng nề của người nọ, rốt cuộc không nhìn được mở miệng nói: "Viên Tiêu, anh làm vậy là có ý gì?"

Viên Tiêu không nói lời nào, khởi động xe, Thang Viên quay đầu nhìn anh, thờ dãi: "Tôi tha thứ cho anh." Nghe vậy, tay Viên Tiêu run lên, chiếc xe lạng lách trên đường cái, thiếu chút nữa đụng vào hàng rào phòng vệ. Thang Viên làm sao cũng không nghĩ đến chỉ với một câu nói của mình mà sinh ra kết quả như vậy, tim cô đập thật nhanh, lại có chút ngơ ngác, cô không ngờ cô lại có phân lượng nặng như thế trong lòng Viên Tiêu.

"Thật sao? Bánh trôi nhỏ, em không lừa anh chứ, không, không đúng, em sẽ không lừa anh, vậy chúng ta có thể bắt đầu lại phải không? Phải không?!" Viên Tiêu dừng xe sát ven đường, nắm chặt bả vai Thang Viên, kích động đến mức nói năng lộn xộn. Lúc này là giờ đi làm cao điểm, xe tới xe lui trên đường cái, tất cả mọi người đều chạy đến địa điểm mình muốn đi, chỉ có một chiếc xe lẳng lặng dừng sát ven đường, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nhiều ngày tra tấn như vậy, anh đã sớm không chịu nổi nữa rồi, nhưng vì có thể đổi lấy một câu nói khẳng định của cô vào giờ phút này, anh cảm thấy tất cả đều thật đáng giá, thật đáng giá. Trái tim Viên Tiêu đập loạn thành thịch, anh thật sự không ngờ, anh cho rằng mình còn phải chờ đợi trong thời gian rất dài, anh cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nhưng cô lại bỗng nhiên cho anh một niềm vui lớn như thế. Anh sẽ không lừa dối cô nữa, sẽ không giấu giếm cô bất kì chuyện gì nữa, anh muốn nói cho cô tất cả mọi chuyện từ nhỏ đến lớn của anh! Thậm chí ngay cả chuyện anh không còn tè dầm vào mấy tuổi, anh đều muốn nói cho cô biết!

Người phụ nữ này là của anh! Là bảo bối duy nhất mà đời này anh muốn có, anh đã vô ý tổn thương cô, nhưng sau này sẽ không như vậy nữa! Anh sẽ đối với cô thật tốt! Mặc kệ cô muốn gì, anh đều lấy cho cô! Đúng rồi, còn có mấy người kia, anh cũng không cần trả thù nữa, cô không thích phương thức như vậy, sau khi trở về, anh sẽ lập tức phân phó. Mặc dù tối hôm qua ra lệnh, nhưng thời gian mới qua một buổi tối, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Anh không quan tâm, chỉ cần cô trở lại, anh sẽ không quan tâm đến bất kì chuyện gì!

"Chúng ta vẫn có thể làm bạn bè, giống như trước kia cũng rất tốt, anh sẽ tìm được người thích hợp với mình hơn." Giống như một chậu nước lạnh đổ từ trên đầu xuống, trong nháy mắt đông lạnh tất cả nhiệt tình tràn ngập trong thân thể anh. Viên Tiêu ngẩng ngốc nhìn Thang Viên, tất cả hành động đều cứng lại.

Đây đâu phải tha thứ, căn bản là kéo to rột kén. Chặt đứt tất cả quan hệ giữa bọn họ, không lưu lại cho anh một con đường nào dù chỉ là ảo tưởng. Sao cô lại nhẫn tâm đến thế, mỉm cười vứt bỏ tất cả những gì tàn nhẫn nhất trên thế giới lên người anh, tro mắt nhìn anh máu tươi giàn giụa, tan xương nát thịt.

"Anh biết mà... Anh biết mà..." Viên Tiêu mất hết sức lực, toàn thân xụi lơ trên ghế ngồi, đôi tay che mặt, đau thương tột cùng, lời nói truyền ra từ giữa khe hở bàn tay: "Từ trước đến giờ, em đều nhẫn tâm như vậy, đối với người nào cũng không lưu tình, anh... Tại sao anh có thể không biết tốt xấu cho rằng mình bất đồng trong lòng em chứ... Nhưng, nhưng, em đã dung túng anh nhiều năm như vậy, tại sao lại không thể dễ dàng tha thứ cho anh một lần..." Nói tới chỗ này, anh đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt hung ác dừng trên người Thang Viên: "Anh chỉ xin em tha thứ một lần! Vì sao em lại không cho?"

Thang Viên chật vật né tránh ánh mắt Viên Tiêu, cô cảm thấy chính mình gần như trần trụi phơi bày trước ánh mắt anh, tất cả mọi chuyện đều bị anh nhìn thấu, cô nuốt nước miếng, nói không lưu loát: "Cuối cùng, một ngày nào đó anh sẽ quên được tôi, sau đó... Sau đó có thể sinh sống thật tốt."

Viên Tiêu không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn Thang Viên, nhìn ánh mắt né tránh của cô, nhìn mặt cô càng ngày càng đỏ, lồng ngực đau đớn như muốn nổ tung, một hồi lâu sau, anh mới dời ánh mắt đi, dùng một loại ngữ điệu tàn nhẫn và âm lãnh chưa bao giờ có nói: "Bánh trôi nhỏ, anh thật sự muốn bóp chết em!"

Ánh mắt Thang Viên thoáng ảm đạm, cúi đầu ngồi yên không nói gì, mà Viên Tiêu cũng không mở miệng nữa, lái xe một đường bình bình ổn ổn đưa Thang Viên đến công ty, khi hai chân cuối cùng cũng tiếp xúc với mặt đất, trái tim thấp thỏm của Thang Viên mới hạ xuống, bây giờ Viên Tiêu, khí thế càng ngày càng mạnh, càng ngày càng khiến tim cô đập nhanh.

Viên Tiêu cũng không xuống xe tiễn cô, chỉ ở trên xe, lẳng lặng nhìn cô đi vào cửa chính công ty, trên mặt dần dần hiện ra nụ cười quý dị. Thang Viên vừa mới bước vào phòng làm việc, để chiếc túi xách trong tay xuống, điện thoại di động liên vang lên, cô lấy điện thoại ra lo lắng liếc mắt nhìn, chợt xụi lơ trên mặt đất, đó là một tin nhắn, chỉ có mấy chữ rất đơn giản: Đừng quên tiền đánh cược của chúng ta.

"Viên Tiêu, cậu thật ngoan độc, ngay cả đường sống của người khác cũng chặt đứt, chắc chắn." Trần Thịnh lưu manh hít một hơi thuốc, liếc mắt nhìn Viên Tiêu đang trầm mặt.

"Có sao? Tôi cảm thấy có thể cho bọn họ một cuộc sống khỏe mạnh đã coi như ban ân rồi." Viên Tiêu ngẩng đầu lên từ trong đồng tài liệu, nhìn khói thuốc lượn lơ trong phòng làm việc, nhú mày nói: "Đừng hút thuốc trong phòng làm việc của tôi!"

"Thế nào? Cậu sợ mùi thuốc lá?" Mặc dù Trần Thịnh có chút kinh ngạc nhưng vẫn dụi tắt thuốc.

Hồ hấp Viên Tiêu ngừng lại, anh rử mí mắt xuống. Cô chán ghét mùi thuốc lá, nghĩ thấy sẽ ho khan, có một lần bởi vì làm ăn không thuận lợi, anh cũng học người khác hút mấy điếu thuốc, không ngờ sáng ngày mai đến đón cô liền bị cô người thấy, né tránh anh chừng mấy ngày. Rõ ràng anh đã tắm nhiều lần tắm rồi, thế nhưng cô vẫn nhăn mũi, nói trên người anh nặng mùi. Trong lòng Viên Tiêu phát khổ, bây giờ cô đã không cần anh, vậy mà anh vẫn nhớ rõ thói quen của cô như cũ.

"Mấy người kia cũng xử lý tốt rồi?" Viên Tiêu day day huyết thái dương dời đi đề tài.

"Dĩ nhiên!" Trần Thịnh tranh công tiến tới trước mặt Viên Tiêu: "Toàn bộ đều mất việc, cũng không có công ty nguyện ý tuyển bọn họ. Thậm chí là người tên Chu Duy kia, thiếu nợ lãi suất cao cũng không phải là chuyện tốt gì." Trần Thịnh há hê cười: "Aizzz, tại sao bọn họ lại đắc tội cậu?" (Các bạn còn nhớ người nào tên Chu Duy không? Hẳn chính là tên đã tỏ tình với Thang Viên rồi bị anh Tiêu đập cho một trận và cũng chính là tên bày trò trong buổi họp lớp đó.)

"Người biết quá nhiều sẽ chết đấy." Câu nói nhàn nhạt của Viên Tiêu vừa dứt, cả người Trần Thịnh liền khẽ run rẩy, qua cầu rút ván cũng không nhanh như vậy đi! Anh lạnh lẽo ngâm miệng lại, tâm tình ông chủ không tốt, người gặp nạn sẽ là cấp dưới anh đây! Nhìn nhìn Viên Tiêu, Trần Thịnh đứng lên từ trên ghế chuẩn bị đi ra ngoài, anh phải tránh mặt một chút, Viên Tiêu nổi giận thật sự rất đáng sợ, huống chi bây giờ anh mang lương nghỉ phép, phải thừa cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt mới được.

"Tên ngu xuẩn kia thế nào rồi?" Viên Tiêu chợt mở miệng nói.

"Yên tâm đi, chút nữa tôi sẽ đến gặp hắn." Trong mắt Trần Thịnh xẹt qua vẻ khinh miệt, với chỉ số thông minh như thế, nói hắn ta là anh em của Viên Tiêu quả thật là sỉ nhục! "Căn bản không cần tôi giải bày, chính hắn cũng tự gây chuyện trên mạng rồi, bây giờ hoàn toàn xem tôi là người một nhà, không có biện pháp, thịnh tình không thể chối từ, tôi cũng không thể lạnh nhạt hắn nha!" Trần Thịnh vẫy vẫy tay, về mặt bất đắc dĩ.

"Rất tốt, chỉ là không nên đắc ý vênh váo." Viên Tiêu liếc mắt, cảnh cáo Trần Thịnh.

"Tôi biết!" Trần Thịnh khoát khoát tay, đi ra ngoài.

Viên Tiêu thuận tay cầm lên một phần tài liệu, vừa định lật xem lại bị tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên quấy rầy. Anh cầm điện thoại di động lên nhìn, trong mắt nhất thời tràn đầy chán ghét, hít sâu vài lần mới nhận điện thoại: "Cha."

"Hôm nay về nhà một chuyến." Ngồi ở trên cao lâu ngày, Viên Chiến vừa mới mở miệng đã ra lệnh.

"Con đã biết." Viên Tiêu lạnh nhạt khạc ra ba chữ liền trực tiếp cúp điện thoại. Khiến Viên Chiến bên kia luống cuống không biết phải làm sao. Từ trước đến nay, đứa con thứ hai vừa nhu thuận vừa biết nghe lời, hôm nay làm sao vậy? Nhưng ngẫm lại cũng cảm thấy bình thường, Viên Tiêu luôn luôn đơn thuần, chưa bao giờ biết che giấu tâm tình của mình, có lẽ hôm nay có ai chọc giận nó. Thật không biết tại sao đại tiểu thư bốc đồng của nhà họ Chu lại coi trọng Viên Tiêu, vốn ông định ghép con bé với Viên Dịch thành một đôi. Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao đứa nào cũng là con trai ông.

Viên Dịch vừa về nhà liền cảm thấy không khí trong nhà có phần không đúng, anh biết Viên Tiêu cãi nhau với Thang Viên, nhưng mà hôm nay không giống như thế, vẻ mặt của Viên Tiêu tựa như muốn liều mạng trong khi giấy chết, trên tay Viên Tiêu còn cầm con dao kia, ánh mắt ngoan độc. Chẳng lẽ Thang Viên hồng hạnh xuất tường (ngoại tình)? Viên Dịch vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm thấy chuyện tình không tốt, không có ai biết rõ tham muốn chiếm hữu của Viên Tiêu mạnh đến bao nhiêu hơn người anh trai này, chỉ cần là đồ của em ấy, em ấy sẽ không cho phép người khác chạm vào.

"Viên Tiêu, đã xảy ra chuyện gì?" Viên Dịch đi đến ngồi xuống bên cạnh Viên Tiêu, giọng nói mang theo vẻ cẩn thận, chỉ sợ kích thích đến anh.

Viên Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi dao sắc bén kia, giọng nói vô cùng bình tĩnh: "Ông già chết tiết đó dám bán em đi."

"Cái gì?" Viên Dịch kinh ngạc.

"Kết thân."

"Đối tượng là ai?" Viên Dịch rất nhanh hồi phục lại tinh thần từ trong kinh ngạc, anh biết mặc kệ là ai Viên Tiêu cũng sẽ không đồng ý, như vậy bây giờ chỉ còn cách thăm dò rõ ràng tình hình của đối phương mới có thể chuẩn bị sẵn sàng được.

"Chu Như."

"Có chút khó khăn." Viên Dịch nhíu chặt chân mày. Thực lực nhà họ Chu gần như không phân cao thấp với nhà họ Viên bọn họ, nếu chỉ có như vậy thì cũng không hề gì, nhưng khó ở chỗ chính là người phụ nữ tên Chu Như của nhà họ Chu, từ trên xuống dưới nhà họ Chu, ai ai cũng nâng niu cưng chiều cô công chúa nhỏ này trong lòng bàn tay, muốn cái gì cho cái đó. Anh biết, nếu như không phải Chu Như bày mưu đặt kế, căn bản sẽ không có khả năng xảy ra chuyện kết thân này. "Em quen biết Chu Như khi nào?"

"Em chưa bao giờ gặp qua cô ta!" Vẻ mặt Viên Tiêu u ám, hận đến cắn răng nghiến lợi. "À đàn bà không biết xấu hổ! Cô ta mơ đẹp thật!" Chuyện tình xen vào giữa bọn họ đã quá nhiều, tuyệt đối không thể nhiều hơn nữa, nếu không bọn họ sẽ không thể chống đỡ.

"Muốn tính kế em?" Viên Tiêu chậm rãi dựng đứng con dao Thụy Sĩ đang cầm trong tay, thân dao thật mỏng lóe ra ánh sáng lạnh buốt: "Phải chuẩn bị tốt cái chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Viên Tiêu nhìn nữ nhân trước mặt động tác nhăn nhó làm bộ làm tịch không nhìn được buồn nôn, anh đối với người xa lạ một chút hảo cảm cũng không có, mặc kệ là loại người gì. Hôm nay anh vốn không muốn đến đây, nhưng cần tranh thủ thời gian gặp công ty này, nên anh mới đồng ý với Viên Chiến tới gặp nữ nhân trước mặt.

Uống một ngụm cà phê, chợt nhớ tới Thang Viên, cô chưa bao giờ uống loại đồ này, mặc kệ bỏ thêm bao nhiêu đường cô đều kêu đắng, đồ uống cô thích nhất là trà xanh, hồng trà cũng được, cô không quá kén chọn, theo lời cô nói chính là: uống gì cũng được, quan trọng là ăn. Vừa nghĩ tới cô, khoe môi Viên Tiêu không nhịn được liền nhếch lên, Chu Như đối diện nhìn thấy liền đỏ mặt, hời hợt.

Ngày đó thời điểm gặp anh là một sự ngoài ý muốn, cha nói cho cô biết Viên gia tính toán muốn kết thân với nhà bọn họ, cô khóc rống lên không đồng ý, cuối cùng không ép được cô, cha cô không thể làm gì khác hơn là để cho cô gặp trước Viên Dịch một lần sau đó sẽ quyết định, ôm tâm tình kiên quyết cự tuyệt đến Tổng Công Ty Viên thị, không ngờ lại nhìn thấy một nam nhân toàn thân ướt đẫm nhưng vẫn mang một thân bên nhọn, rõ ràng là lơ đãng nhìn, ánh mắt lại không thể dời ra. Không để ý đến mặt mũi của đại tiểu thư, kéo một người hỏi thăm, cái người mới vừa đi tới kia là ai, sau đó đã biết anh là Viên Tiêu, con thứ hai của Viên Chiến, em trai Viên Dịch.

Rất vui mừng, mặc dù người kia không phải là Viên Dịch, nhưng cũng là con trai của Viên gia, cô trực tiếp đi thư phòng của cha, kiên quyết bày tỏ muốn gả cho Viên Tiêu. Cha cô rất kinh ngạc, lại như cũ gạt đầu đáp ứng, dù sao cũng là người Viên gia, huống chi Viên Tiêu là em trai ruột của Viên Dịch, mặc dù lời đồn đãi về Viên Tiêu không được tốt, nhưng đại khái tính tình rất tốt, mặc dù nữ nhi chạy không khỏi số mạng kết thân, nhưng ông luôn luôn muốn cô có thể tìm người đáng để phó thác cả đời.

"A Tiêu" Chu Như xấu hổ mở miệng, đối mặt với người mình thích dù thế nào cô cũng không buông tay, tuy nói đã từng chơi bời qua, nhưng cũng là vui đùa một chút mà thôi, đến thời điểm cần nghiêm túc cô mới phát hiện kinh nghiệm từ trước không dùng được chút nào.

Phịch một tiếng, ly cà phê trên tay Viên Tiêu nặng nề đặt xuống bàn, ánh mắt rét lạnh tựa như băng: "Ai cho phép cô gọi tôi như vậy?" A Tiêu, a Tiêu, rất nhiều rất nhiều năm trước, thời điểm nữ nhân kia tâm tình tốt sẽ gọi anh như vậy, khi đó, anh cảm thấy tất cả ở trước hai chữ này đều không quan trọng, chỉ cần bà ấy có thể lúc nào cũng gọi anh như vậy, mặc kệ bà ấy như thế nào bỏ rơi anh, như thế nào đánh mắng anh, anh đều có thể tha thứ cho bà. Nhưng hôm nay, anh đã sớm hiểu, hai chữ này cũng chỉ do nữ nhân kia ban ơn, trong lòng của bà ta trừ Viên Chiến đã không còn gì khác.

Vật đổi sao dời, anh khinh thường bố thí tình cảm với người khác, thứ anh muốn tự nhiên anh sẽ theo đuổi, dù có như thế nào cũng phải lấy được! Mà trong cái thế giới này, cũng chỉ có người kia có thể có được toàn bộ tình cảm của anh, về phần những người khác, anh căn bản cả nhìn một cái cũng ngại phiền.

Chu Như không biết, cô tự cho đây là bày tỏ thân thiết lại chạm trúng bãi mìn của Viên Tiêu. Ánh mắt của anh thật đáng sợ, sắc bén tựa như có thể cắt rách cả người cô, Chu Như căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt Viên Tiêu, chỉ có thể cúi đầu có chút uất ức lầm bầm nói: "A Tiêu, anh thật hung dữ. . ." Giọng nói dính dính khiến Viên Tiêu thiếu chút nữa trực tiếp kích động, nhưng không thể, anh nhất định phải biết rõ tình huống.

"Tại sao muốn đính hôn cùng tôi?" Viên Tiêu không chút kéo dài, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Chu Như đỏ mặt, anh hỏi như thế không phải là muốn cô cùng anh thổ lộ sao? Cô, một nữ nhân tốt như cô sao không biết thẹn! (mèo: hừ, cũng dám nghĩ vậy nữa sao.) Nhưng, Chu Như căn bản môi, đây là một cơ hội tốt, cô nhất định phải nắm chặt! Nghĩ tới đây cô bỗng ngừng đầu nói: "Em. . . em thích anh!"

Xuy - thích? Vừa thấy đã yêu? Thật là nữ nhân đủ nông cạn, lại một con cá coi trọng tấm da của anh. Viên Tiêu không kiềm hãm được sờ sờ mặt, gương mặt này thật có lực hút như vậy, nếu là thật, vậy tại sao cô luôn làm như không thấy anh?

"Nói vắn tắt, tôi sẽ không cùng cô đính hôn, cô tìm người khác đi!" Viên Tiêu một hơi đem ly cà phê uống cạn, để ly xuống liền đi ra ngoài. Muốn anh kết thân? Không có cửa đâu! Cùng lắm thì liền vạch mặt, cho là anh còn ở thời điểm lúc 7 tuổi sao?

Nghe được lời nói nhần tâm của Viên Tiêu, mặt của Chu Như nhất thời thoát đỏ thoát trắng, cô là đại tiểu thư Chu gia, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám nói với cô như vậy, cũng chưa có ai từng dùng loại thái độ đối xử này với cô, bất luận thời điểm nào, cô đều được ca ngợi được cung kính, mà bây giờ, nam nhân lần đầu tiên cô thích lại có thái độ ác liệt như thế với cô! Đôi mắt Chu Như nhất thời đỏ lên, ngón tay trắng mịn nắm thật chặt ví da trong tay, cũng không đoái hoài tới mặt mũi, đuổi theo Viên Tiêu hỏi: "Tại sao? Em không xinh đẹp? Nhà em không đủ tiền? Hay còn điều gì khác?" Nói xong, nước mắt từng chuỗi rơi xuống, bộ dáng hoa lệ đầm mưa thật sự làm cho người ta đau lòng, đáng tiếc người đối diện là Viên Tiêu.

"Chỉ có một nguyên nhân." Viên Tiêu tà khí cười, đưa một ngón tay ở trước mắt Chu Như quơ quơ, cổ ý trầm ngâm một lát mới mở miệng nói: "Tôi không thích cô!"

"Anh!" Chu Như tức giận đôi môi run run, ngay cả câu đầy đủ cũng không nói được. Tới bây giờ cô còn không nhìn ra nam nhân trước mắt đang đùa bỡn cô, thật uổng phí cô sống nhiều năm như vậy. Thật ra, Chu Như đối với Viên Tiêu, chỉ là động lòng trong nháy mắt, nếu bình thường, đoán chừng Chu Như đi hộp đêm chơi mấy vòng sẽ đem người này quên mất, nhưng lại có tình trùng thời điểm Chu Viên hai nhà muốn kết thân, dù sao cũng phải gả, vậy không bằng gả cho người mình thích, Chu Như ngoài Viên Tiêu không muốn người khác. Huống chi, thái độ Viên Tiêu như vậy đã khiêu chiến Chu Như. Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ cô muốn cái gì cũng sẽ thuận thuận lợi lợi lấy được, mà Viên Tiêu là một ngoại lệ duy nhất, cho nên trong lòng Chu Như hạ quyết tâm, cuộc đời này phải gả cho Viên Tiêu!

"Viên Tiêu, tôi cho anh biết, tôi nhất định gả cho anh! Anh chờ đó cho tôi!" Quảng xuống một câu nói vừa mạnh mẽ trừng mắt liếc Viên Tiêu, Chu Như cầm ví đập trên giày cao gót 12 cm vênh vào hống hách lướt qua Viên Tiêu, mặc dù trên mặt còn mang theo nước mắt chưa khô, nhưng về mặt kia lại cực kỳ giống một con không tức kiêu ngạo. Hừ, anh không muốn kết hôn thì không kết hôn sao? Viên Tiêu, chuyện này cũng không phải do anh quyết định! Viên gia có ba người con trai, mà nhà cô chỉ có một nữ nhi là cô, bên trọng bên khinh liếc một cái đã có thể nhìn ra! Anh ở đó chờ ngày đính hôn đi!

Đọc báo mỗi sáng sớm là thói quen của Thang Viên, cũng là truyền thống của công ty, chỉ là hôm nay, bức hình lớn trên tạp chí giải trí trước mặt lại làm cho cô sững sờ tại chỗ, ngay cả đồng nghiệp gọi cô cũng không nghe. Tuấn nam mỹ nữ, hẹn hò ở quán cà phê lãng mạn, nam cầm trong tay ly cà phê

cười hết sức ám áp, nhìn nữ ánh mắt tràn đầy nhu tình, mà nữ nhân còn lại mắc cỡ đỏ bừng mặt, bộ dáng cô gái nhỏ. Bàn tay cầm tờ báo nắm chặt lại, trái tim giống như bị thứ gì bén nhọn xẹt qua, xuyên qua lớp màng mỏng đâm vào chỗ sâu nhất. Đau đớn càng ngày càng rõ ràng, nước mắt trong nháy mắt liền đầy tràn hốc mắt, tay không tự giác vuốt cặp mắt dịu dàng của nam nhân trong hình, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống.

"Thang Viên, Thang Viên cậu làm sao vậy?" Đồng nghiệp chung phòng phòng làm việc đẩy Thang Viên một cái, đang tốt vậy tại sao lại khóc cơ chứ ?

Thang Viên lúc này mới phát hiện ra tờ báo trên tay đã sớm bị thấm ướt, tính gấp tờ báo lại che giấu, Thang Viên xoa xoa khóe mắt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Không có, không có gì, chính là đứa bé bị lừa bán quá đáng thương, không nhịn được liền rơi nước mắt."

"Thế nào mềm lòng như vậy!" Đồng nghiệp vỗ vỗ bả vai của cô lắc đầu một cái đi ra ngoài.

Thân thể Thang Viên rốt cuộc mềm nhũn, cả người gục ở trên bàn. Không trách được. . . Không trách được đã vài ngày rồi không nhìn thấy anh. Thì ra là rốt cuộc đã gặp được người kia.

Anh rốt cuộc như cô mong muốn có cuộc sống mới, có tình yêu mới, cô nên cao hứng dùm cho anh, đúng, cô nên vui mừng, từ đó về sau không còn người dây dưa không ngọt với cô rồi, không còn người ở dưới lầu nhà cô đợi cô đi làm, không còn lừa gạt, cũng không còn quan tâm cùng dịu dàng đếm không hết. . .

Cô ở trong lòng tự an ủi mình, cố gắng tiếp tục lừa gạt lòng mình, nhưng nước mắt lại như cũ không cầm được đã nói rõ tất cả. . .

Cô chưa kịp điều chỉnh tốt cảm xúc, liền bị quản lý mặt nghiêm túc gọi vào phòng làm việc, Thang Viên lau sạch sẽ nước mắt, đại não vẫn hỗn loạn như cũ, vô tri vô giác vào phòng làm việc của quản lý, vô tri vô giác nghe quản lý thao thao bất tuyệt, đến cuối cùng mới bắt được mấu chốt: Quý Vân Phong vào bệnh viện, trước khi hôn mê kêu tên của cô !

"Quý Vân Phong vào bệnh viện?" Thang Viên có chút không dám tin hỏi ngược lại.

"Ừ, chuyện ngày hôm qua, buổi tối quá muộn cũng không thông báo cho cô, sáng sớm hôm nay liền nói cho cô biết, cho cô một ngày nghỉ, đi thăm cậu ấy đi, thương thế của cậu ấy vô cùng nặng." Quản lý nghiêm túc nói.

"Bị thương. . . Bị thương ? Anh ta như thế nào rồi ?"

"Bị người đánh, xương sườn gãy thành năm đoạn, cũng không biết là ai ra tay, thật ác độc !" Quản lý lắc đầu, trong mắt tràn đầy tức giận.

Bị người đánh . . . Thang Viên xoay người cũng không quay đầu lại chạy ra bên ngoài. Căn bản không cần điều tra, cô biết là ai, cái tin nhắn kia còn tồn tại trong điện thoại di động của cô, chính là chứng cứ ! Tại sao anh phải khuấy đảo cuộc sống của cô loạn thành một đoàn mớ cam tâm ? Đã nhiều loạn lòng cô còn chưa đủ sao ? Thang Viên chợt dừng bước, mình mới vừa nghĩ cái gì ? Tại sao có thể sinh ra ý nghĩ như vậy ?

Tâm loạn, tâm loạn, dưới tình huống nào tâm mới có thể loạn ?

Cô che ngực từ từ tuột xuống theo bên tường, trên đường phố mọi người đi ngang qua nhìn cô với ánh mắt quái dị, cô hoàn toàn không quan tâm, chỉ đứng ở nơi đó ôm thật chặt đầu gối của mình hung hăng rơi nước mắt. Thì ra trong lúc bất tri bất giác, anh đã sớm xâm chiếm lòng của cô, một cô còn tưởng rằng đời này mình có thể bảo quản tốt tình cảm, cuối cùng lại như cũ không cần được anh lại gần. Vốn cô chỉ cảm thấy mình với anh chẳng qua là lệ thuộc, là nhân nhạ thích thôi.

Mà bây giờ, rốt cuộc cô mới biết, cô yêu anh, chỉ là, quá muộn.

Chuyện tình cướp đoạt bạn trai người khác cô không làm được, cô so với ai khác đều có cơ hội gặp anh trước, lại nhẫn tâm đem anh bỏ qua. Từ đó về sau, thiếu niên như ánh mặt trời đó, không, phải là nam nhân biết cười biết giận, có lúc ác độc có lúc dịu dàng cũng chỉ có thể tồn tại trong trí nhớ của cô.

Thang Viên đỡ tường từng chút đứng lên, lau đi nước mắt đầy mặt, rốt cuộc bước chân về phía trước, mặc kệ như thế nào, bây giờ trong bệnh viện còn nằm một người cần chăm sóc.

Tác giả có lời muốn nói: mọi người đều nói bánh trôi độc ác, thật ra thì cô chỉ là một đứa trẻ cố chấp, một khi cô nghĩ thông suốt chính là vĩnh viễn

Bánh trôi sẽ đối với Viên Tiêu rất tốt, không tưởng tượng được, phía sau rồi sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 37

Thang Viên gần như không nhận ra Quý Vân Phong, hắn nằm trên giường bệnh, cô đơn một mình, đầu quấn một lớp băng gạc màu trắng thấm máu, cánh tay, cẳng chân đều bị thạch cao cố định, muốn động cũng không thể động. Nhìn thấy cô tới, hắn mặt nhăn mày nhíu nặn ra một nụ cười: "Thang Viên, em

tới rồi!"

Phải cần bao nhiêu ngoan độc mới có thể đánh một người đang sống sờ sờ thành bộ dáng này, nước mắt của Thang Viên lại có khuynh hướng tuôn ra. Nếu không phải vì cô, hẳn ta cũng sẽ không chọc đến phiền toái như vậy. Đều do cô! Rõ ràng đã nhận được lời cảnh cáo của anh, lại xem như không hề có chuyện gì, cho nên mới dẫn đến hậu quả như thế. Thang Viên đi đến bên giường Quý Vân Phong, thận trọng hỏi: "Không sao chứ?"

Từ khi quen biết cô đến giờ, Quý Vân Phong chưa từng nghe thấy Thang Viên nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy, bây giờ, cô an vị bên giường hắn, quan tâm hắn, khuôn mặt dịu dàng, cảm giác hạnh phúc quá mức mãnh liệt, thế nên Quý Vân Phong cứ sững sờ nhìn chăm chăm Thang Viên trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng quên mất. Mà xem ở trong mắt Thang Viên lại là một tình huống khác, đầu Quý Vân Phong bị đánh đến hỏng rồi! Ngay cả suy nghĩ bình thường cũng không được!

Thang Viên chỉ cảm thấy có một cỗ lửa nóng thiêu đốt từ trong lòng, khiến cho não bộ của cô kêu ông ông, không chút suy nghĩ liền gọi điện thoại cho Viên Tiêu.

Nhận được điện thoại gọi đến của Thang Viên, Viên Tiêu gần như cho rằng mình xuất hiện ảo giác, anh không dám nhúc nhích, gất gao nhìn chăm chăm điện thoại đi động đang rung lên liên tục trong tay, mãi cho đến khi trợ lý nhỏ giọng nhắc nhở, anh mới nhớ tới, vội vàng luống cuống tay chân nhận điện thoại, trong giọng nói lộ ra vẻ vui mừng: "Bánh... Bánh trôi nhỏ?"

"Viên Tiêu, là anh làm?" Không phải giọng nói điềm tĩnh như trong tưởng tượng của anh, mà là tức giận chất vấn, giống như hỏa tiễn hướng đến anh: "Nếu như anh có bất mãn gì thì cứ nhắm vào tôi, không cần liên lụy đến những người khác! Bây giờ, Quý Vân Phong bị chấn thương sọ não mức độ nhẹ, gãy năm cái xương sườn, cánh tay, cẳng chân đều bị gãy xương, toàn thân cao thấp không có một chỗ nào lành lặn! Như vậy anh có hài lòng không? Tôi quên mất, còn có ba người nữa, anh đã xử lý ba người kia như thế nào?!"

"Bánh trôi nhỏ, anh..."

"Viên Tiêu, anh giấu giếm thật tốt!" Thang Viên nghẹn ngào rống lên: "Bây giờ tôi đã biết anh rốt cuộc là hạng người gì, anh còn phải buộc tôi tới khi nào? Muốn tôi cởi hết quần áo nằm trên giường anh sao?!"

"Bánh trôi nhỏ! Em nói cái gì? Con mẹ nó, em thử nói lại lần nữa xem?" Viên Tiêu một cước đá văng cái ghế trong phòng làm việc, đồ mất hướng về phía điện thoại quát: "Con mẹ nó, em thử lặp lại lần nữa xem?" Quay đầu, nhìn thấy trợ lý vẫn còn ở trong phòng: "Cút!" Viên Tiêu phẫn nộ trợn trừng mắt nhìn cô trợ lý kia, rống lên như sư tử. Trợ lý nữ bị anh dọa đến hai mắt đều đỏ, cũng không dám nói gì, vội vàng cúi đầu, vừa xoa mắt vừa rời khỏi phòng làm việc của Viên Tiêu.

Lúc này Thang Viên cũng ý thức được mình nói sai, nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, vô luận thế nào cũng không thu lại được. "Viên Tiêu, anh buông tha cho tôi đi, cũng buông tha cho những người xung quanh tôi đi. Nếu như anh không cam lòng, anh muốn tôi làm gì cũng được, tôi..."

"Em đang ở đâu?" Viên Tiêu ngắt lời cô, giọng điệu cứng rắn: "Bánh trôi nhỏ, anh hỏi lại một lần nữa, nói hay không tùy em, nhưng em phải tự mình gánh chịu hậu quả."

Hồ hập của Thang Viên ngừng lại: "Bệnh viện, phòng bệnh 803." Điện thoại bộp một tiếng bị cắt đứt, Thang Viên tựa lên cái tủ đầu giường thờ đốc từng ngum từng ngum.

"Thang Viên, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?" Mặc dù chỉ nghe được vài câu ít ỏi, nhưng hắn vẫn có thể nghe ra rất nhiều tin tức từ trong đấy. Ví dụ như thương thế của hắn, còn có người kia.

"Quý Vân Phong, thật xin lỗi, tôi rước lấy phiền toái, tôi sẽ tự giải quyết." Vẻ mặt Thang Viên tràn đầy khổ sở, thế nhưng ánh mắt cô lại cực kỳ kiên quyết.

Quý Vân Phong trầm mặc một chút, mới mở miệng nói: "Anh cảm thấy anh có quyền được biết chuyện này." Hắn ngẩng đầu nhìn hốc mắt có chút đỏ của Thang Viên: "Anh không muốn cứ tiếp tục chịu thua thiệt như thế mà vẫn không biết gì." Bây giờ hắn đang bị thương khắp người, mặc dù người đang ngồi trước mặt này là người phụ nữ mà hắn yêu, nhưng chuyện này có liên quan đến vấn đề an toàn sinh mạng của hắn, hắn không thể không quan tâm.

Thang Viên cúi thấp đầu xuống, đúng vậy, thương tổn thành bộ dáng như thế, mặc kệ là ai cũng sẽ tức giận, cô dựa vào cái gì để yêu cầu Quý Vân Phong không quan tâm. Thang Viên vừa nhìn Quý Vân Phong gần như biến thành một xác ướp vừa suy nghĩ, người kia là người mà cô bảo vệ suốt bảy năm. Bảy năm qua, mỗi một ngày trong sinh mệnh của cô đều có anh, cho nên cô không thể, cũng không nỡ đẩy anh ra ngoài. Mặc dù bây giờ anh đã biến thành người khác, nhưng cô vẫn muốn anh sống thật tốt.

"Thật xin lỗi, tôi không biết gì hết. Tất cả đều là phỏng đoán vớ vẩn của tôi, tôi không thể không chịu trách nhiệm." Tha thứ cho cô lần này, cô chỉ là một người phụ nữ, cô chỉ muốn bảo vệ người mà cô yêu.

"Thang Viên." Giọng nói Quý Vân Phong khê cát cao, hắn còn đang muốn nói thêm gì đó, đột nhiên rầm một tiếng, cửa phòng bệnh bị đá văng ra. Vẻ mặt Viên Tiêu tàn bạo mang theo lửa giận toàn thân cùng ác liệt xông vào, anh chạy thẳng tới trước mặt Thang Viên, một phát bắt lấy cổ tay cô, kéo cô ra khỏi phòng bệnh, Thang Viên mở miệng định nói chuyện, cuối cùng vẫn ngậm lại, mặc anh kéo cô tới cuối hành lang.

"Vừa rồi em có ý gì?" Hai tay Viên Tiêu chống trên tường, lấy một tư thái cường thế tuyệt đối nhốt Thang Viên ở trong khuỷu tay mình, cúi đầu cắn răng nghiến lợi hỏi.

Xoang mũi tràn đầy mùi hương quen thuộc trên người anh, hương vị rất tươi mát, quen thuộc đến nỗi khiến Thang Viên gần như muốn khóc. Lòng ngực

anh đang ở trước mắt cô, khề lên khề xuống, sinh mệnh tươi mới như vậy, cuối cùng cũng không thuộc về cô. Thang Viên cúi đầu không nói được lời nào, sau khi nhìn thấy anh, cô bị ai phát hiện, cô cần bản không thể tức giận với anh, mặc dù người đang nằm bên trong phòng bệnh kia bị anh đánh đến thương tích đầy mình.

"Không muốn nói chuyện với anh?" Lửa giận trong mắt Viên Tiêu lại bùng cháy lên, một cánh tay anh đột nhiên vòng quanh thắt lưng mảnh khảnh của cô, một cánh tay khác cường ngạnh nâng cằm cô lên, nhìn hai mắt đỏ bừng của cô, tâm tình bị đè nén nhất thời bạo phát ra: "Em quan tâm hần ta như vậy sao? Hần còn chưa chết, em khóc cái rắm gì! Chờ đến khi hần chết, anh cho em khóc đủ!"

"Viên Tiêu, anh không thể! Anh bỏ qua cho anh ta đi, bỏ qua cho anh ta có được không? Coi như tôi van xin anh!" Cô biết gia đình anh không tầm thường, cũng biết anh có nhiều đặc quyền hơn người bình thường, nhưng đó là giết người, cô tuyệt đối không thể để anh làm ra hành động phạm pháp được! Cô muốn anh sống thật tốt mà không bị nhiễm một vết nhơ nào.

Không ngờ sự cầu tình của cô lại khiến Viên Tiêu lầm tưởng rằng cô không bỏ được Quý Vân Phong. Tâm tình của anh vốn không ổn định, nghe thấy lời nói của cô, lý trí trong đầu liền sụp đổ trong khoảnh khắc, lồng ngực đau đớn như muốn nổ tung, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm: cô thích người khác, cô hoàn toàn không cần anh nữa!

"Em thích hần ta có phải không? Tốt, tốt, rất tốt!" Viên Tiêu cắn chặt răng, âm thanh lộp cộp vang dội, trên mặt hiện lên hai lúm đồng tiền nho nhỏ, anh chột đầy Thang Viên ra khỏi ôm ấp của mình, bước nhanh tới phòng bệnh Quý Vân Phong, ánh mắt hiện lên vẻ điên cuồng: "Vậy anh phải đi giết hần!"

Chỉ cần người kia không ở đây, ánh mắt của cô sẽ dừng lại trên người anh một lần nữa. Tại sao cô bài xích anh, tại sao bỗng dưng không thương anh nữa, anh rõ ràng cực kì ngoan ngoãn mà. Thì ra đều do tên đàn ông kia phá rối! Không thể bỏ qua, tuyệt đối không thể bỏ qua được! Cô là của anh, anh đã gọi cô là vợ, anh chỉ có cô, người muốn mang cô đi đều phải chết!

"Đừng... Viên Tiêu, anh dừng lại! Dừng lại đi!" Thang Viên lao đảo nghiêng ngã đuổi kịp Viên Tiêu, ôm lấy anh từ phía sau: "Viên Tiêu, tôi xin anh... Anh tỉnh táo một chút, tỉnh táo một chút." Thang Viên cầu khẩn, hi vọng giọng nói của cô có thể khiến anh tỉnh táo lại. Nhưng không thể được, Viên Tiêu cần bản không còn một chút lý trí nào.

Anh đẩy Thang Viên ngã xuống đất, cặp mắt đỏ hồng, thờ hồn hèn bước nhanh về phía trước. Anh không nghe thấy gì hết, thế giới ở trước mặt anh dường như bị thu nhỏ đi, cũng dường như bắt đầu mở rộng không giới hạn, anh có thể nghe thấy giọng nói khiêu khích của tên đàn ông kia trong phòng bệnh, có thể nghe thấy tiếng thở dốc khỏe mạnh của hần, thậm chí có thể nghe thấy hần nói lời ngon tiếng ngọt với cô... Anh gắt gao siết chặt quả đấm, trên mu bàn tay nổi gân xanh, trên hai quả đấm giống như ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của anh, chỉ cần một quyền là có thể hủy thiên diệt địa.

"Viên Tiêu!" Thang Viên hét lên, mắt thấy Viên Tiêu sắp tiến vào phòng bệnh, cô cần bản không thể đuổi kịp anh! Từ khi sống lại đến nay, cô đều an tĩnh mà bình thản, cô chưa từng lo lắng, không làm được gì như bây giờ, làm sao cô có thể trở mặt nhìn anh làm ra loại chuyện như vậy trước mặt cô chứ, cô biết, một khi Viên Tiêu đẩy cửa phòng bệnh ra, hết thảy sẽ không còn cách nào để挽 hồi. Ngay khi tay Viên Tiêu đụng vào cửa phòng bệnh, Thang Viên nhắm hai mắt lại, chột hô lên: "Viên Tiêu, không phải anh muốn kết hôn sao?"

Tay Viên Tiêu dừng lại, từ từ quay đầu, giọng nói vẫn còn cứng nhắc: "Cái gì?" Cảm xúc của anh còn chưa hòa hoãn lại từ trong bạo ngược. Thang Viên cũng không quan tâm tới đau đớn trên người, vội vàng đứng dậy từ dưới đất, vọt tới bên cạnh Viên Tiêu, hung hăng ôm lấy anh: "Viên Tiêu, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện có được không? Nhiều người đang nhìn chúng ta kìa."

Con người Viên Tiêu xoay vòng, lúc này mới phát hiện có rất nhiều người trên hành lang đang nhìn về phía bọn họ, nhưng anh không quan tâm, chỉ bình tĩnh nhìn Thang Viên: "Kết hôn? Có ý tứ gì?"

"Anh theo tôi ra ngoài, dù sao Quý Vân Phong vẫn còn ở đây, anh ta sẽ không chạy mất." Ánh mắt Thang Viên có chút ảm đạm, rất nhanh lại bị cô che giấu, quay đầu đi ra ngoài, thanh âm xa xa truyền vào lỗ tai Viên Tiêu: "Nếu tôi nói xong anh còn muốn kiên trì, như vậy thì tùy anh."

Viên Tiêu nhìn theo bóng lưng Thang Viên, lại nhìn nhìn phòng bệnh, trầm mặc mấy giây liền đi theo, cho dù chỉ có 0,01% hi vọng, anh cũng không muốn từ bỏ, chẳng sợ phải chịu đã kích lớn hơn nữa.

Cuối đông đầu xuân, thời tiết ở thành phố R vẫn lạnh lẽo và khô ráo như cũ, cây liễu lạnh run trong gió rét, chim khách ngẫu nhiên bay qua trên đầu, phát ra tiếng kêu cạc cạc khó nghe.

Thang Viên nhìn Viên Tiêu đứng ở trước mắt, mười ngón tay phía sau lưng xoắn lại chặt chẽ với nhau, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý thật nhiều lần, nhưng sao lòng cô vẫn đau đớn như cũ, mỗi lần nhớ tới đều hận không thể quay ngược thời gian trở về, để cho chính mình không cần tiện tay đụng phải tờ báo kia. Nhưng mà, cô biết rõ tư vị tịch mịch, cô sẽ không cản trở hạnh phúc của anh.

"Tôi đã xem báo rồi." Thang Viên lầm bầm mở miệng nói: "Hai người rất xứng đôi, bây giờ anh không còn một mình, cho nên đừng tùy hứng nữa, trước khi làm chuyện gì hãy suy nghĩ cho cô ấy, đừng khiến cô ấy đi theo anh chịu tội."

"Rốt cuộc em muốn nói cái gì?" Viên Tiêu nhũn chặt chân mày, đôi mắt âm trầm lạnh như băng: "Đây chính là lý do mà em tranh thủ thời gian cho tên kia sao?"

Thang Viên chột ngẩng đầu lên cười, cô lắc đầu: "Tôi không có bất kỳ quan hệ gì với anh ta, tôi không cần làm thế vì anh ta." Em chỉ không muốn anh bước vào con đường sai trái mà thôi.

Giống như một tia sáng bỗng nhiên xuyên thấu qua tầng mây đen, thẳng tắp chiếu rọi cả vùng đất, băng sương trong mắt Viên Tiêu dần dần có dấu hiệu hòa tan, anh nắm lấy tay cô: "Không có quan hệ? Thật sự không có quan hệ?"

Thang Viên gật đầu: "Chỉ là đồng nghiệp mà thôi, cho nên từ nay về sau, anh không cần chia mũi nhọn về phía anh ta nữa, hãy sống cho thật tốt." Em sẽ ở phía sau nhìn anh, nhìn anh càng chạy càng xa.

"Nói đi nói lại vẫn là vì hân!" Huyết thái dương của Viên Tiêu nhảy lên vài cái, mạch máu trên trán nóng nẩy lòi ra ngoài: "Em luôn vô tình như thế, luôn luôn không thèm ngó tới anh..."

"Không phải như thế." Thang Viên rũ mắt xuống: "Anh đã là người có hôn ước, về sau đừng tùy ý như vậy nữa, sẽ bị vị hôn thê của anh hiểu lầm mất, tôi..."

"Vị hôn thê? Anh có vị hôn thê khi nào?"

"Không cần gạt tôi! Tôi đã biết, báo chí cũng đã đăng, anh yên tâm đi, tôi sẽ đi uống rượu mừng!" Thang Viên cố làm ra vẻ thoải mái, trong lòng lại khổ sở đau đớn đến nỗi tỉnh rồi ngủ.

"Báo chí?" Viên Tiêu nhìn khuôn mặt tươi cười của Thang Viên, mặc dù Thang Viên không biết vì sao anh lại bỗng nhiên rời khỏi, nhưng cô không có lý do gì để ngăn cản anh, xem ra anh ấy thật sự rất thích người phụ nữ kia. Cô xoa xoa khoeo mắt ướt át, liếc mắt nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Viên Tiêu, xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Viên Tiêu đi tới trước tiệm báo ven đường, liếc mắt cầm lấy một tờ báo, vừa lật sang trang giải trí, đập vào mắt chính là tám chữ bắt mắt màu đen thật to: Viên Chu kết thân, chuyện tốt sắp tới! Phía dưới còn kèm theo một tấm ảnh khi anh và Chu Như ở quán cà phê. Viên Tiêu bộp một tiếng hung hăng ném tờ báo xuống đất, bên trong đôi mắt lộ vẻ ngoan độc: Chu Như, cô đã dám làm như thế thì cũng đừng sợ tôi trả thù! Lại dùng sức đập lên tấm ảnh kia một cước, Viên Tiêu mới nhấc chân rời đi.

"Này, này, cậu còn chưa trả tiền!" Ông chủ tiệm báo đuổi theo phía sau Viên Tiêu hô lên. Này còn pháp luật hay không, giữa thanh thiên bạch nhật mà ngang nhiên cướp báo như vậy! Nhìn bộ dáng ăn mặc lịch sự gọn gàng thế kia, trên thực tế lại mua báo không chịu trả tiền! Bây giờ kẻ có tiền, chắc chắn, rõ là...

Viên Tiêu quay đầu lại, ánh mắt tối đen sâu không thấy đáy, bình tĩnh nhìn ông chủ tiệm báo mấy giây, mãi đến khi ông ta muốn co cẳng lên chạy, anh mới móc bóp ra, tùy tiện rút một tờ tiền mặt nhét vào trong tay ông chủ tiệm báo rồi sai bước rời đi. Ông chủ tiệm báo thấy anh đi xa, sờ sờ mồ hôi lạnh trên đầu, thở phào nhẹ nhõm, lại cúi đầu nhìn tờ tiền giấy màu đỏ trên tay một chút, cười đến mức lộ ra một hàm răng trắng, hôm nay tự nhiên gặp được một kẻ coi tiền như rác!

Mặc dù không muốn dính líu đến Quý Vân Phong, nhưng đối với phiền toái do mình tạo ra, Thang Viên không thể không khắc phục hậu quả, cho nên cô mới xin nghỉ dài hạn đến bệnh viện chăm sóc Quý Vân Phong. Khiến những người khác trong phòng bệnh đều hiểu lầm cô là bạn gái của anh ta, còn ra sức khen ngợi cô hiền lành cỡ nào trước mặt Quý Vân Phong. Nếu như là ngày trước, Quý Vân Phong khẳng định sẽ vui vẻ nhận cái tiện nghi này, nhưng trong lòng hẳn vẫn còn ập ứ một chuyện, đâu còn tâm tư nghĩ nhiều như thế nữa.

Thang Viên cũng biết Quý Vân Phong còn rất hoài nghi đối với lời giải thích ngày đó của cô, mỗi khi nhìn thấy anh ta muốn nói lại thôi, Thang Viên liền biết anh ta rất muốn hỏi cô về chuyện anh ta bị thương. Nhưng cô vẫn nhẫn nại không nói cho anh ta biết. Bây giờ cô vô cùng hối hận, vì sao khi đó cô lại nhất thời xúc động cơ chứ! Sống qua hai đời, gặp phải chuyện như vậy lại không thể giữ bình tĩnh, ngược lại càng khiến cho mọi chuyện thêm hồng bét. Thang Viên thở dài, giống như đã dùng hết vận khí tốt nhất ở đời này, gần đây bất luận là về phương diện tình cảm hay phương diện sinh hoạt đều thật rối loạn. Có lẽ sau khi giải quyết xong mọi chuyện, cô nên đi ra ngoài khuây khỏa một chuyến.

Mặc dù Quý Vân Phong bị thương rất nặng, nhưng cũng không coi là quá phiền toái, muốn cô chăm sóc anh ta một ngày ba bữa cũng không hề gì. Đương nhiên Thang Viên không thể giúp anh ta đi vệ sinh rồi, đành phải gọi y tá tới, dần dà y tá cũng có chút không nhịn được. Thang Viên cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể mặt dày giả bộ không nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của y tá.

Vài ngày sau, cha mẹ của Quý Vân Phong đến thành phố R, mẹ Quý vừa đến bệnh viện liền khóc một trận kinh thiên động địa, người không biết còn tưởng rằng Quý Vân Phong sắp đi đời nhà ma. Cũng may cha Quý kịp thời nhận ra ánh mắt khác thường trong phòng bệnh, vội vàng ngăn lại mẹ Quý kêu khóc lần nữa.

Quý Vân Phong cũng có chút xấu hổ, dù sao người trong lòng mình đang ở trước mắt, mặc dù hẳn bị thương vô cùng nghiêm trọng, nhưng ý vào trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, nên không lâu nữa sẽ khôi phục. Thật ra thì Thang Viên cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, đời trước cô cũng đã gặp qua cha mẹ Quý Vân Phong, khi đó, mẹ của hắn vẫn không đồng ý với chuyện cưới xin của bọn họ, bà ta cảm thấy với điều kiện của con trai nhà bà, có thể lấy được một người tốt hơn cô, ít nhất nên tìm một gia đình có điều kiện tốt hơn. Gần như mỗi khi đi đến nhà họ Quý, Thang Viên đều mang một bụng tức mà trở về, nhưng dù sao bà ta cũng là mẹ của người đàn ông mà cô yêu, vì thế cô đành phải nhẫn nhịn và chịu đựng, mong đợi một ngày nào đó bà ta có thể tiếp nhận cô. Không ngờ, vẫn không chờ được đến ngày này.

Cha mẹ của Quý Vân Phong đối với Thang Viên cảm động đến mức rơi nước mắt, bọn họ không biết nguyên nhân bị thương thực sự của Quý Vân Phong, khi vừa đến phòng bệnh thì nhìn thấy con trai được chăm sóc chu đáo như thế, liền lập tức có hảo cảm đối với cô bé trước mắt này. Bọn họ vội vàng muốn mời Thang Viên đi đến khách sạn lân cận ăn cơm, Thang Viên uyển chuyển cự tuyệt, lấy lý do vì mấy ngày chưa về nhà để rời khỏi. Rời khỏi phòng bệnh, Thang Viên lập tức có một loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Không biết có phải vì ở bệnh viện quá lâu hay không mà cô cảm thấy không khí trong phòng bệnh quá mức đè nén, ngay cả cười cũng rất miễn cưỡng.

Đã muộn rồi, Thang Viên ăn cơm tối ở bên ngoài xong mới về nhà. Cô đã sớm nói với ba mẹ là cô đến bệnh viện chăm sóc một người bạn, gần đây không thể trở về nhà, hơn nữa ba mẹ cô cũng đã đi du lịch nước ngoài từ tuần trước, cho nên trong nhà trống rỗng chỉ còn lại một mình cô. Vừa đẩy cửa ra, Thang Viên liền bị cỗ không khí ngột ngạt trước mặt ập đến làm cho hít thở không thông. Cô để chiếc túi trong tay xuống, mở toàn bộ cửa phòng khách và cửa sổ phòng ngủ ra, trong nháy mắt không khí lạnh lẽo thổi vào, khiến Thang Viên không nhịn được run mình.

Vào tháng 3, thời tiết rét lạnh thấu xương, không thể cảm nhận được một chút ấm áp nào. Sau khi tắm rửa xong, Thang Viên nằm ở trên giường, bọc chăn thật chặt, bắt đầu ngán ngủ. Vẫn không thể ngủ yên được, cô cho rằng mấy ngày trước không ngủ được là bởi vì mình đang ở trong bệnh viện, nhưng hôm nay đã trở về nhà, lại vẫn không buồn ngủ như trước. Trong đầu luôn luôn không tự chủ được hiện ra khuôn mặt của Viên Tiêu, hoặc cười hoặc đau thương, làm cho tâm tình của cô cứ phập phồng lên xuống, giống như đang đi tàu lượn vậy. Một chốc ở nơi cao nhất, một chốc lại rơi vào trong bụi bặm.

Vào giờ phút này, âm thanh tí tách tí tách của đồng hồ báo thức trên đầu giường bị khuếch đại vô hạn, Thang Viên có thể nghe thấy rõ ràng thời gian trôi qua, ở trong lòng đếm một con cừu lại một con cừu, thế nhưng đại não vẫn thanh tỉnh lạ lùng. Cô phiền não nắm tóc, đột nhiên ngồi dậy, chỉnh lại áo ngủ trên người rồi bước xuống giường, kéo rèm cửa sổ nhợt màu ra, trong nháy mắt ánh trăng đẹp đẽ và tĩnh mịch chiếu rọi vào gian phòng, phối hợp chặt chẽ với màu vàng nhợt của drap giường, trông cực kỳ hài hòa.

Thang Viên ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, khuôn mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, thật may vẫn còn ánh trăng để nhìn. Ngắm trăng một hồi, Thang Viên cũng cảm thấy hơi mỏi cổ, cô cúi đầu xuống, ánh mắt bỗng dừng ngừng lại tại một nơi nào đó ở dưới lầu. Cô mở to mắt, bên trong viết đầy không thể tưởng tượng được, thậm chí còn ngây thơ đưa tay dụi dụi đôi mắt mình. Không sai! Cô không nhìn lầm! Là anh! Cô làm sao có thể không nhận ra được thân hình quen thuộc kia cơ chứ!

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, có một người đang đứng trước trạm xe, trong tay kẹp một điều thuốc, hút thuốc từng ngụm từng ngụm, anh hơi cúi đầu, khói thuốc thờ ra xen lẫn vào sương mù, làm nền cho bóng tối, tiêu điều cùng đau thương không nói nên lời.

Thang Viên ngơ ngác nhìn một hồi, chợt xoay người chạy ra ngoài, ngay cả dép cũng quên mang. Đã rạng sáng rồi, tại sao anh lại ở đây? Bên ngoài lạnh như vậy, rốt cuộc anh đã ngây người bao lâu rồi?!

Cô chạy như bay xuống lầu, từ từ đến gần anh, thân thể cô cứng đờ, không biết nên nói gì, cũng không biết mình muốn làm gì, cô chỉ cảm thấy đau lòng cùng cực. Khoảng cách càng ngày càng gần, cô nhìn thấy tầng tầng sương trắng trên đầu anh, nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của anh dưới ánh trăng sáng, cùng với một đồng tử thuốc bên chân anh...

Nước mắt là chắt tuôn rơi, từ gương mặt chảy xuống, thế nhưng cô lại hoàn toàn không biết gì, chỉ ra sức đi về phía anh, dường như khoảng cách càng gần thì càng có thể trấn an đau thương trong mắt anh.

Không phải không nghe thấy tiếng bước chân, nhưng anh không hề nghĩ tới người đang đi về phía mình chính là cô, Viên Tiêu hưng hăng hút một ngụm thuốc, lại từ từ phun ra, trên khuôn mặt lạnh lẽo đến xanh trắng treo lên một nụ cười tự giễu. Sau khi rời khỏi bệnh viện, anh liền lập tức trở về điều tra. Kỳ thật cũng rất đơn giản, loại đại tiểu thư như Chu Như này thường thường đều rất tự phụ, trước nay làm việc khinh thường xóa đi dấu vết, cho nên anh rất dễ dàng tra được mẫu tin tức đó là do nhà họ Chu cung cấp cho tòa soạn.

Cho dù biết sẽ hoàn toàn trở mặt với nhà họ Chu, cũng biết lấy tình hình trước mắt của mình không thể đồng thời đối phó với ba nhà, nhưng anh vẫn phân phó cấp dưới tiến hành điều tra mọi chuyện từ trước đến giờ của Chu Như, cần đầy đủ hình ảnh và video!

Cho tới bây giờ, anh không thể quên được nhiều chuyện như vậy nữa, chỉ cần có thể khiến cô tin tưởng, anh sẽ không quan tâm đến bất kì chuyện gì!

Viên Tiêu ném điều thuốc trong tay xuống, hưng hăng giẫm lên, không ngờ khi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cô đứng ở trước mặt anh, khuôn mặt tràn đầy nước mắt. Anh bỗng cảm thấy luống cuống, tay chân cũng không biết để đâu cho phải. Quen biết bấy năm, anh chưa bao giờ thấy qua nước mắt của cô, từ trước đến nay cô đều điềm tĩnh mà bình thản, mặc kệ là chuyện gì cũng không thể khiến cô mất khống chế, mà giờ đây, trong một ngày đen tối nhất, cô đứng trước mặt anh, nhìn anh, lệ tuôn như suối trào.

"Bánh trôi nhỏ, em đừng khóc, anh... Anh đi." Giọng nói của Viên Tiêu mang theo nồng đậm chua xót. Anh xoay người, nắm chặt quả đấm, anh đi! Anh đi! Anh không thể nhìn cô khóc, anh thật sự rất muốn đi đến bên người cô, tự tay lau đi nước mắt trên mặt cô, nhưng anh không thể, anh không có cơ hội, anh đã làm cô khóc, đã làm cô mệt mỏi, anh không thể làm cô mất hứng thêm nữa. Anh gian nan vươn tay mở cửa xe, cúi người, đang chuẩn bị ngồi vào trong xe lại đột nhiên bị một lực trùng kích va chạm, mạnh đến nỗi khiến anh trực tiếp đụng vào xe.

Viên Tiêu cảm thấy mỗi một giọt máu trong thân thể anh bắt đầu nhanh chóng lưu động, mỗi một tế bào đều nóng lòng muốn thử, chuẩn bị phá tan gông cùm xiềng xích trong thân thể anh, cô, cô ôm lấy anh! Viên Tiêu động cũng không dám động, chỉ sợ đây là ảo giác của chính mình, thân thể anh cứng ngắc, mãi đến khi nhiệt độ ấm áp của cô dần dần xua tan rét lạnh trong anh.

Sau đó, anh nghe thấy cô nói: "Viên Tiêu, anh đừng đi, em nhớ anh."

Là mơ sao? Anh đang nằm mơ sao! Viên Tiêu cười khổ, nếu như là mơ, anh tình nguyện cả đời này đều không tỉnh lại! Viên Tiêu từ từ giơ tay lên, hưng

hăng cho mình một bạt tai, đau rát, khiến anh tỉnh táo lại trong nháy mắt. Đi con mẹ nó mơ! Viên Tiêu chợt xoay người, gắt gao ôm chặt Thang Viên vào trong ngực mình. Hai cánh tay anh hung hăng siết chặt lấy cô, dùng hết hơi sức toàn thân ôm cô về phía mình, dường như sợ cô chạy mất.

Hai người không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng gắt gao ôm nhau như thế, giống như trên thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ. Anh biết đàn ông thà đổ máu chứ không đổ lệ, cũng biết nước mắt đàn ông không dễ rơi, thật lâu trước đây anh đã thề với chính mình, vĩnh viễn không được lộ ra một mặt yếu ớt của mình trước mặt người khác. Nhưng anh vẫn không thể nhịn được, nước mắt ỉa chảy tuôn rơi, anh thật sự rất nhớ cô, nhớ cô đến mức sắp điên rồi!

Cảm giác ướt át trên bà vai khiến Thang Viên bỗng nhiên bừng tỉnh, nghe thấy hơi thở không yên của anh ở bên tai, cảm thụ độ ẩm khi anh ôm ấp, cô đột nhiên cảm thấy những chuyện mình làm trước đây thật vô ích, cô trông mong lâu như vậy, chờ đợi thời gian dài như vậy, thậm chí vượt qua cả hai đời, không phải chỉ vì giờ phút này thôi sao?

Một Quý Vân Phong mà thôi, cô làm sao có thể nhẫn tâm thương tổn anh trong một thời gian dài như thế! Anh chỉ che giấu tính cách chân thật của chính mình, chỉ cần tâm của anh không thay đổi, vậy thì có vấn đề gì. Cô sẽ không buông tay, sẽ không bao giờ buông người này ra nữa! Thang Viên giật giật thân thể, muốn dẫn thẳng ngực này lên lầu, không ngờ cô vừa mới cử động, cánh tay Viên Tiêu nhất thời liền siết chặt hơn. Trái tim Thang Viên chợt giật đau, hóa ra cô chưa từng cho anh cảm giác an toàn.

"Lên lầu đi, anh có lạnh không?" Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng, Viên Tiêu sững sờ một lúc lâu mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô, nhưng anh vẫn không dám buông tay như cũ, anh sợ cô gạt anh.

Trong miệng Thang Viên tràn đầy chua xót, vỗ nhẹ lưng anh, an ủi nói: "Viên Tiêu, thật sự rất lạnh, anh buông em ra đi, chúng ta lên lầu có được không?"

"Em... Em cho anh lên lầu sao?" Viên Tiêu cẩn thận hỏi, lực độ trên tay thoáng buông lỏng. Thang Viên nhân cơ hội thoát ra khỏi ôm ấp của anh, ngay khi trên mặt Viên Tiêu bắt đầu hiện lên vẻ kinh hoàng, trong tích tắc văng vẳng năm lấy tay anh, mười ngón tay đan xen, trái tim đang treo lơ lửng của Viên Tiêu rốt cuộc cũng hạ xuống.

"Bánh trôi nhỏ, anh không có! Em phải tin tưởng anh, anh thật sự không có!" Anh bỗng nhiên kích động, lôi kéo tay cô đặt lên lồng ngực mình.

"Cái gì?" Thang Viên nghi hoặc nhìn anh.

"Anh chưa từng dính hôn với người khác, anh thích em, từ đầu tới cuối chỉ thích một mình em!"

Khóe môi Thang Viên dần dần cong lên, cô nhón chân, trong ánh mắt không dám tin của anh, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn trên mặt anh, đôi mắt sáng ngời, phát sáng rạng rỡ dưới ánh đèn đường, thậm chí còn chói mắt hơn ánh trăng trên bầu trời: "Ừ, em tin tưởng anh."

Bạn đang đọc truyện *Thang Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Viên Tiêu mơ mơ màng màng bị Thang Viên kéo lên lầu, lại mơ mơ màng màng ngồi ở trên giường, cho đến bây giờ anh vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra. Cảm giác mềm mại khi môi cô chạm vào gò má anh vẫn còn, nụ hôn nhẹ nhàng mềm mại kia lại làm cho anh cảm thấy như thể được bước lên thiên đường trong nháy mắt. Tốt đẹp đến mức khiến anh không muốn trở về. Viên Tiêu ngơ ngác nhìn Thang Viên bên cạnh, cảm thấy thế nào cũng không chân thật.

Không biết anh đã đứng ở dưới lầu bao lâu rồi, Thang Viên chỉ cảm thấy tay phải của mình giống như đang nắm một khối băng, rét lạnh thấu xương, trong lòng kịch liệt run rẩy, tựa như bị một lưỡi dao sắc bén nhất cắt trúng thịt đến máu tươi đầm đìa, vô cùng đau đớn, cô sống qua hai đời, chưa bao giờ trải qua đau đớn như vậy.

"Viên Tiêu." Thang Viên nghiêng đầu gọi tên anh, Viên Tiêu lập tức giống như chim sợ cành cong, ngay cả lỗ tai cũng dựng thẳng lên. Thang Viên đưa tay ôm lấy anh, vỗ nhẹ sau lưng anh giống như đang dỗ dành một đứa trẻ: "Em đang ở bên cạnh anh, em sẽ không rời đi nữa, là lỗi của em, thật xin lỗi, thật xin lỗi..." Cô cứ lặp đi lặp lại ba chữ này, giọng nói từ dịu dàng đến nghẹn ngào, cuối cùng khóc không thành tiếng, thân thể cứng ngắc của Viên Tiêu cũng dần dần có phản ứng, anh nhẹ nhàng giữ lấy bà vai cô, đẩy cô ra, thận trọng nâng mặt cô lên, mắt cũng không nháy, nhìn cô từ trên xuống dưới, từ trán đến cằm, anh nghiêm túc như thế, cẩn thận như thế, như thể trong tay anh đang cầm giữ một khối báu vật mất đi mà có lại.

Khuôn mặt Thang Viên hiện lên một tầng mây hồng, nhưng cô vẫn không nhúc nhích để mặc anh nhìn. Mãi đến khi nhìn thấy vẻ kích động cùng vui sướng dần dần lan rộng trong mắt anh.

Vào giờ phút này Viên Tiêu rất nhếch nhác, sắc mặt tái xanh, đầu tóc rối bời, trên người mang theo mùi thuốc lá nồng nặc, nhưng Viên Tiêu như vậy lại càng giống như một thanh nam châm hấp dẫn tâm mắt của Thang Viên, khiến ánh mắt cô không rời đi dù chỉ là một giây, cô nhìn ánh mắt càng ngày càng sáng của anh, như thể bị cái gì đó đầu độc mờ mịt miệng nói, giọng nói rất nhẹ rất nhỏ, nhưng trong không gian yên tĩnh như bây giờ lại bị phóng đại đến cực hạn: "Viên Tiêu, anh muốn hôn em không?"

Vừa dứt lời, Viên Tiêu vốn đang sững sờ, trong nháy mắt giống như bị đánh máu gà, mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực, hung hăng chiếm lấy môi cô, trong

khoang miệng tràn đầy mùi thuốc lá.

Ngay khi Thang Viên còn đang rối rắm vì sao Viên Tiêu lại đột nhiên phản ứng nhanh như vậy thì đầu lưỡi của Viên Tiêu đã sớm tiến quân thần tốc, quấn lấy đầu lưỡi của Thang Viên không rời. Nụ hôn của anh căn bản không có kỹ xảo gì đáng nói, giống như những nụ hôn ít ỏi trước đây của bọn họ, đầu đá lung tung, mang theo bá đạo cùng tham muốn giữ lấy mảnh liệt đặc hữu của Viên Tiêu, cuồng mãnh đến mức Thang Viên không chịu nổi. Đầu lưỡi bị anh hút mút có chút tê tê, cuối cùng có hơi đau đớn, nhưng Thang Viên vẫn không nỡ đẩy anh ra, chỉ có như vậy cô mới có thể cảm nhận được sự hiện hữu của anh. Nóng bỏng như thế, linh hoạt như thế...

Chất lỏng trong suốt chảy ra từ khoe miệng, Thang Viên thừa dịp Viên Tiêu lấy hơi nhanh chóng đẩy anh ra, dựa vào lồng ngực anh há miệng thở dốc, thẳng ngực này, anh cho rằng lượng hô hấp của cô lớn hơn anh chắc? Cho dù anh không cần thở nhưng cô vẫn cần, người này cư nhiên có thể hôn môi trong thời gian dài như vậy, ngay cả khi cô dùng lỗ mũi để thở cũng không theo kịp tốc độ của anh. Thế nhưng nụ hôn là do chính cô nói ra trước, cô không thể trách Viên Tiêu được. Thang Viên đỏ mặt, lưỡi liếm liếm khoe miệng ướt át, trong lòng hạ quyết tâm về sau nhất định phải dạy Viên Tiêu cái gì gọi là hôn môi mới được.

Lại không nghĩ rằng một giây tiếp theo bỗng nhiên bị Viên Tiêu đặt ở dưới thân, trông mắt của anh phấp phấp u quang, nhiệt tình cuộn cuộn nồng cháy như lửa, chỉ mới nhìn anh như vậy thôi, Thang Viên đã cảm thấy nóng lên rồi, cô xoay mặt sang, đẩy đẩy Viên Tiêu càng ngày càng gần lồng ngực cô: "Tránh ra, em không thờ được."

Bên tai lại vang lên tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề của anh, Thang Viên dùng khoe mắt liếc nhìn anh, kết quả không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì tim cũng muốn rút ra luôn rồi. Viên Tiêu, Viên Tiêu đang cười quần áo! Anh ấy muốn làm gì? Thang Viên nhanh chóng suy nghĩ, nếu anh thật sự muốn, vậy cô có nên cho anh không? Nhưng cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý... Chuyện này cũng quá nhanh đi. Nhưng mà... Không phải anh đã đợi thật lâu sao? Hôn nữa, chính sự tùy hứng của cô đã khiến anh đau khổ lâu như vậy... Nghĩ tới đây, Thang Viên hạ quyết tâm, cho anh thì thế nào? Dù sao đời này cô chỉ nhận định một mình anh thôi!

"Viên Tiêu, anh..." Thang Viên đẩy đẩy Viên Tiêu đang chôn đầu ở cổ mình, liều mạng chịu đựng ngượng ngùng trong lòng, nhắm mắt lại nhỏ giọng nói: "Anh muốn thì làm đi!"

Không ngờ chờ đợi thật lâu mà vẫn không thấy Viên Tiêu có động tác gì, Thang Viên nghi ngờ mở mắt đẩy đẩy anh: "Viên Tiêu?"

"Đừng quấy rầy... Bánh trôi nhỏ, anh buồn ngủ quá..." Viên Tiêu lật người, lăn xuống từ trên người Thang Viên, ôm chặt cô vào trong ngực, trong miệng mơ hồ nói không rõ. Thang Viên nhất thời dờ khóc dờ cười, thì ra người này chỉ muốn ôm cô ngủ một giấc, một cô chuẩn bị tư tưởng tâm lý hơn nửa ngày! Thang Viên tức giận cắn môi anh, đưa tay hung hăng nhéo Viên Tiêu. "Uhm..." Viên Tiêu cau mày hừ một tiếng, cánh tay lại siết chặt hơn, nhưng vẫn không chịu tỉnh lại.

Trong lòng Thang Viên vô cùng chua xót, cô đã sớm chú ý đến hai quảng thâm màu xanh đen dưới đôi mắt anh, ngay cả ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt to kia cũng âm ảm đi không ít, anh nhất định đã lâu không được ngủ ngon... Kỳ thật cô cũng giống như thế, Thang Viên dựa vào lồng ngực Viên Tiêu nhắm hai mắt lại. Bây giờ, cô đã có anh ở bên cạnh, rốt cuộc cô đã có thể ngủ thật ngon rồi.

Khi Viên Tiêu tỉnh lại, trong phòng vẫn tối tăm như cũ, anh căn bản không phân biệt được bây giờ là buổi sáng hay buổi chiều, hay vẫn là buổi tối như cũ. Anh chỉ cảm thấy mình ngủ thật lâu thật lâu, lâu đến mức có thể bù lại tất cả những giấc ngủ đã bỏ lỡ vào mấy ngày trước, đã bao lâu anh không thỏa mãn như vậy rồi? Kể từ sau khi cô rời đi... Cô? Viên Tiêu bừng tỉnh trong giây lát, đưa tay sờ sờ chỗ bên cạnh, lạnh lạnh... Trong lòng thoáng chốc lại tràn đầy kinh hoàng.

Cô lại rời đi ư? Hay tất cả những gì đã diễn ra chỉ là ảo giác của anh? "Bánh trôi nhỏ! Bánh trôi nhỏ!" Viên Tiêu một cước đá văng tấm chăn, liều mạng chạy từ trong phòng ngủ ra ngoài, bánh trôi nhỏ của anh đi đâu rồi? Tại sao anh lại không nhìn thấy cô?

Thang Viên tỉnh dậy sớm hơn Viên Tiêu một chút, nhìn đồng hồ, thế nhưng đã xé chiều! May mà bây giờ cô không cần đi làm. Không làm kinh động đến Viên Tiêu, cô lặng lẽ xuống giường, rửa mặt xong liền vào phòng bếp chuẩn bị nấu cơm, đã qua thời gian dài như vậy, anh tỉnh lại nhất định sẽ đói bụng. Thang Viên cười cười, rửa sạch gạo rồi đổ vào trong nồi.

Trong nồi dần dần truyền ra mùi cơm, Thang Viên đơn giản xào vài món ăn, vừa định nấu thêm một nồi canh thì đã nghe thấy giọng nói của Viên Tiêu.

Ánh nắng ấm áp từ cửa sổ chiếu rọi lên người Thang Viên, cô mặc một chiếc tạp dề màu xanh nhạt, trong tay còn cầm một bó hành lá, quay đầu lại nhìn anh mỉm cười. Đây chắc chắn là cảnh tượng đẹp nhất mà anh từng thấy ở đời này.

Viên Tiêu xông tới, hung hăng khảm cô vào trong ngực, Thang Viên kêu lên, bó hành trong tay lạch cạch một tiếng, toàn bộ rơi hết xuống đất: "Viên Tiêu, anh buông em ra, em sắp nấu cơm xong rồi, anh đói bụng chưa? Đợi canh chín là có thể ăn rồi."

"Em đừng đi, bánh trôi nhỏ, đừng đi, anh không cần bất kỳ thứ gì, chỉ cần em đừng rời khỏi anh." Viên Tiêu lăm lăm bên tai cô, anh thật sợ hãi, từ nhỏ đến lớn, anh đều hiểu rõ một đạo lý: những thứ xinh đẹp đều là bọt biển, nếu như không cẩn thận thì chúng sẽ tan ra trong không khí. Ngay cả khi cô mỉm cười đứng ở trước mặt anh như bây giờ, anh vẫn không thể nào tin được. Giống như người phụ nữ kia, một ngày trước rõ ràng còn dịu dàng dẫn anh đi khu vui chơi mà anh chưa bao giờ được đi, mua cho anh rất nhiều quần áo đẹp, vậy mà, chỉ trong một đêm, bà ấy liền vĩnh viễn vứt bỏ anh.

"Em sẽ không rời đi, không bao giờ rời đi nữa, em thề." Thang Viên nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Viên Tiêu: "Nếu vi phạm lời thề này, em..."

"Đủ rồi... Đủ rồi..." Viên Tiêu đưa tay chặn lên môi Thang Viên. Không cần lời thề ác độc như thế, chỉ cần cô nguyện ý cho anh một câu hứa hẹn là đủ rồi. Anh muốn rất nhiều thứ, nhưng anh không thể lập tức lấy đi toàn bộ được, anh muốn từ từ nắm chặt tất cả trong tay, như vậy anh mới có thể an tâm.

Thang Viên muốn vào phòng bếp nấu canh, nhưng phía sau lại đi theo một cục kẹo kéo như hình với bóng, bỏ cũng không xong, mặc kệ cô nói như thế nào anh đều mờ to mắt mà nhìn cô, bộ dáng vô tội khiến Thang Viên không nỡ trách cứ anh, y hệt như năm đó. Thang Viên bắt đắc dĩ, chỉ có thể lấy một cái ghế nhỏ từ trong phòng bếp ra, để anh ngồi trên đó một lát, nếu anh cứ đi theo cô như vậy, làm sao cô có thể xuống tay nấu cơm được.

Viên Tiêu cũng không tiếp tục dây dưa, ngoan ngoãn ngồi trên ghế chờ Thang Viên ở trước cửa phòng bếp, nhưng cặp mắt kia vẫn dính vào trên người Thang Viên, mãi đến khi Thang Viên bùng thức ăn đã nấu xong lên bàn, anh mới xách cái ghế lẳng lặng ngồi ở cạnh bàn ăn, chờ Thang Viên ăn cơm. Dáng vẻ này không giống với một người đàn ông hơn hai mươi tuổi chút nào, ngược lại cực kỳ giống với mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ. Nhất là khi đôi mắt to, đen nhánh như lưu ly của anh xoay tròn nhìn Thang Viên.

Bữa cơm này thật ấm áp mà vui vẻ, Viên Tiêu chỉ cảm thấy khẩu vị mở rộng ra, cho dù anh ăn thế nào cũng không thấy no, cuối cùng vẫn là Thang Viên sợ anh ăn nhiều, trực tiếp thu dọn bàn cơm mới ngăn trở anh ăn uống quá độ.

Sau khi ăn xong, Viên Tiêu vừa đứng lên mới phát hiện mình ăn quá no, kỳ quái, rõ ràng lúc này nhìn Thang Viên không cảm thấy no mà! Viên Tiêu giấu Thang Viên lên lên vuốt vuốt bụng mình, lại không nghĩ tới hành động mờ ám của anh bị Thang Viên bắt quả tang. Viên Tiêu có chút xấu hổ, lỗ tai cũng đỏ lên.

Thang Viên cười híp mắt, kéo anh tới ghế sofa ngồi, điều chỉnh vị trí để anh tựa vào đùi mình, còn mình thì đưa tay vâng về bụng cho anh, động tác trên tay rất dịu dàng, trong miệng lại quở trách: "Đáng đời, ai bảo anh ăn nhiều như vậy!"

Viên Tiêu hạnh phúc đến nỗi sắp ngất đi, Thang Viên nói gì anh cũng ngây ngô vui sướng gật đầu, Thang Viên bắt đắc dĩ, chỉ có thể im miệng, tập trung tinh thần vào động tác trên tay.

Hồi lâu, ngay khi Viên Tiêu thoải mái mơ mơ màng màng, giọng nói của Thang Viên mới vang lên trên đầu anh: "Viên Tiêu, nói cho em nghe một chút về anh đi!"

Viên Tiêu lập tức bừng tỉnh, mở to hai mắt, cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt Thang Viên, xác định cô không tức giận mới nhắm mắt lại.

Anh nói rất nhiều chuyện, chuyện cha sai lầm, mẹ tự sát, anh trưởng thành sớm khi còn nhỏ, sau đó nguy trang khi gặp cô, rồi đến kế hoạch của anh và Viên Dịch, cuối cùng là chuyện kết thân gần đây, không gì không kể, anh đều nói hết cho cô nghe, anh không bao giờ muốn giấu giếm cô nữa. Cô muốn biết rõ quá khứ của anh, vậy anh liền nói toàn bộ cho cô nghe, chỉ cần cô không ghét bỏ anh, chỉ cần cô không sợ hãi...

Thời gian lẳng lặng trôi qua, giọng nói đau thương của Viên Tiêu cũng lặng lẽ truyền đến, cuối cùng, khi màn đêm buông xuống, đèn neon phát sáng trong thành thị, rốt cuộc Viên Tiêu cũng đã nói hết tất cả những chuyện đơn giản mà phức tạp đã xảy ra trong cuộc sống hơn hai mươi năm qua. Anh cẩn thận quan sát về mặt của Thang Viên, hi vọng có thể nhìn thấy một chút cảm xúc từ trên mặt cô. Ví dụ như đồng tình, lại ví dụ như kinh hoàng.

Nhưng anh không nhìn thấy gì cả, trong mắt anh vẫn là khuôn mặt xinh đẹp thanh tú mà lại thuần khiết của cô, ánh mắt cô vẫn bình thản như trước. Ngay khi anh không biết nên làm thế nào thì thoáng chốc đã bị cô ôm chặt vào lồng ngực ấm áp. Giọng nói của cô điềm đạm mà bình thản, nhưng chỉ một thoáng như vậy lại làm cho anh an lòng suốt đời.

Cô nói: "Viên Tiêu, không cần sợ, về sau anh đã có em rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Viên Tiêu càng ngày càng bận rộn, nhiều khi Thang Viên gọi điện thoại qua cũng không có người nhận, thường phải chờ tới vài tiếng sau mới có thể nghe được anh một lời trả lời. Thang Viên biết anh đang vội làm gì, cho nên bình thường không hay quấy rầy anh, chỉ khi nào vài ngày không có tin tức của anh thì mới gọi một cú điện thoại qua. Mặc dù giữa bọn họ hiểu lầm đã giải trừ, nhưng thời gian hai người ở chung với nhau vẫn ít đến thương cảm như cũ. Thang Viên vốn không hay dính người, cứ như vậy thế nhưng hai người cùng thời điểm giận dỗi trước kia không khác nhau là mấy.

Đêm khuya Thang Viên thường nhận được điện thoại Viên Tiêu oán trách, nói cô căn bản không coi anh như bạn trai chân chính, Thang Viên cũng không cùng anh so đo, đều là cười trừ. Cô biết, thời gian Viên Tiêu gọi điện thoại cho cô chính là giờ anh tan sở. Nếu một người đàn ông lúc mệt mỏi còn có thể nhớ tới mình, vậy còn không biết đủ hay sao?

Thời điểm anh làm việc cô không quấy rầy, cô chỉ đứng ở phía sau nhìn anh là tốt rồi. Không có gì đáng sợ, cũng không có gì bất mãn, bởi vì cô biết, anh sẽ luôn quay đầu lại nhìn cô cười. . .

Rất nhiều thói quen của Thang Viên đều trong vô thức thay đổi, chuyện thứ nhất chính là mỗi sáng sớm cô ngủ dậy đọc tin tức, R thị chỉ là thành phố hạng hai, phạm vi lớn như vậy, nhưng đứng đỉnh kim tự tháp cũng chỉ có mấy người, cho nên chỉ cần đỉnh tháp có cái gì gió thổi cỏ lay, truyền thông lập tức giống như bị đánh thuốc kích thích.

Mặc dù cô chưa bao giờ hỏi về công việc của Viên Tiêu, lại vẫn để ý quan sát, bởi vì cô biết Viên Tiêu ở trước mặt cô luôn tốt khoe xấu che, hỏi cũng

vô ích, hưởng chi, cô đối với những thứ đó cũng không hiểu, hỏi nhiều ngược lại sẽ gây rối cho anh, cho nên chỉ có thể từ con đường khác tìm hiểu tất cả về anh.

Bạch gia cùng Viên gia mặc dù cũng chỉ là thương nhân thuần túy, nhưng một khi xáo trộn cũng có thể đem kinh tế R thị đảo lộn. Viên Tiêu vẫn nói với cô chuyện tình tiến hành rất thuận lợi, không bao lâu nữa anh sẽ có vật cần tìm, nhưng cô cũng không phải là sinh viên đại học không rành việc đời, làm sao có thể không biết trong này có nhiều khó khăn, nhất là còn phải đối phó với chính người nhà mình. Thang Viên không biết cô có năng lực làm gì giúp anh, chỉ có thể mỗi lần anh từ công việc bận rộn dành chút thời gian đến thăm cô hết sức chuẩn bị cho anh một bàn cơm ngon, cười nhiều một chút, để cho anh có thể chuyên tâm làm việc, không vì chuyện của mình phân tâm.

Thật ra thì, Thang Viên vô cùng hiểu rõ Viên Tiêu, vào giờ phút này Viên Tiêu sớm bị hai nhà thậm chí ba nhà liên hiệp phản kích làm cho bẽ đầu sứt trán, cho dù cùng Viên Định liên thủ cũng xuất hiện những vấn đề ứng phó không kịp.

Bộ mặt thật một khi bại lộ, căn bản không thể lừa gạt thời gian bao lâu nữa. Mấy ngày trước, Viên Tiêu vừa về nhà đã nhìn thấy Viên Chiến ngồi trên ghế sa lon. Sắc mặt hẳn thật không tốt, nhất là thời điểm nhìn thấy Viên Tiêu, đôi mắt già nua trong phút chốc bắn ra tia sáng bén nhọn, trên người Viên Tiêu từng tắc quét qua, như có thể đem Viên Tiêu cắt rách rồi. Viên Tiêu cũng không giận, thậm chí còn hướng Viên Chiến lộ ra lúm đồng tiền: "Ba, người tới rồi!"

Nghe anh nói như vậy, Viên Chiến nhất thời như bị đổ dầu vào lửa từ trên ghế salon đứng lên, nhìn lên Viên Tiêu cười rục rờ trước mặt, tức giận hồng hộc hồng hộc thở hỗn hển, mắt trừng so với chuông đồng bình thường còn lớn hơn, bên trong toàn không thể tin cùng chán ghét: "Giả bộ tốt lắm ! Ta con mẹ nó mắt bị mù hay sao vẫn đem sói tưởng là chó!"

Viên Tiêu không nói lời nào, vẫn nhìn Viên Chiến, giống như không có cảm giác được đau đớn. Viên Chiến bị thái độ của anh làm cho càng thêm tức giận, liền đỏ ngầu cả mặt: "Lòng của ngươi cũng bị chó ăn hết sao? Nhiều năm như vậy trong ba đứa con ta thương nhất là ai ? Thiên vị nhất người nào? Mỗi lần ngươi và Viên Sanh gây gỗ, ta đều bênh ngươi, chỉ sợ ngươi tính tình mềm yếu bị uất ức! Ngược lại ngươi xem ra rất tốt!" Viên Chiến tức giận cũng run rẩy, hân hưng tợn chỉ vào chóp mũi Viên Tiêu: "Thật là ta hảo nhi tử ! Nếu không phải là Tiêu Nhiễm nói cho ta biết, ngươi còn lừa gạt ta tới khi nào?"

Viên Chiến càng nói càng tức, hân thờ dốc một hơi, chống lại cặp mắt u ám của Viên Tiêu, tay lại không nhịn được giơ lên: "Gia sản ? Ta cho ngươi biết! Một phần tiền ta cũng sẽ không chia cho ngươi! Ta con mẹ nó đời này hối hận nhất chính là không ở thời điểm mẹ ngươi sinh hạ ngươi liền đem ngươi bóp chết!" Nói xong, Viên Chiến tay lại muốn hạ xuống, lần này lại bị Viên Tiêu vững vàng nắm lấy, làm sao cũng không xuống được.

Viên Tiêu chợt cười, cực kỳ giống Hà Viên trong mắt to sáng gọn lân tăn, lại mang theo ác độc cùng xinh đẹp mà Hà Viên không có, khiến Viên Chiến trong khoảng thời gian ngắn nhìn đến ngẩn ngơ. "Giống hay không ?" Viên Tiêu tiến tới bên tai Viên Chiến, khoe môi nhếch lên đường cong không có ý tốt, anh tự tay sờ sờ hai mắt của mình: "Bọn họ đều nói con giống nữ nhân, con cũng vậy cảm thấy rất giống, người nói có đúng không ?"

Viên Tiêu nhìn Viên Chiến trong nháy mắt mặt tái nhợt, trong lòng dâng lên một hồi sáng khoái: "Viên đại lão bản có tình có nghĩa, đối với vợ chưa cưới tình cảm lúc ấy thật sự là cảm động không ít người, nếu ta nhớ không lầm, việc buôn bán của ngài từ khi đó bắt đầu khởi sắc, bởi vì Bạch gia ? Là bà ấy chết để lại cho ngài thanh danh tốt?"

"Ngươi rốt cuộc muốn nói điều gì?" hình như là trong nháy mắt Viên Chiến giống như già hơn mười tuổi, một thân sát khí vừa rồi liền không thấy đâu, thay vào đó chỉ là một lão nhân tóc trắng xoá.

"Không có gì." Viên Tiêu lui về phía sau một bước cùng Viên Chiến kéo ra khoảng cách: "Con biết rõ ngài một mực đang tìm một vật, để tỏ lòng lòng hiếu thảo của con, con đặc biệt tìm tới đưa cho ngài." Viên Tiêu nói qua liền đi nhanh vào thư phòng.

Khi Viên Chiến nhìn thấy thời điểm Viên Tiêu từ trong thư phòng ra ngoài, cả người giống như bị sét đánh trúng, động cũng không thể động, cả người run rẩy dữ dội hơn, hăm răng không được run lên, đôi môi đóng đóng mở mở làm thế nào cũng không phát ra được âm thanh hoàn chỉnh: "Ngươi.
Ngươi."

"Thế nào? Kinh ngạc?" bên môi Viên Tiêu nhếch lên một nụ cười ác ý, nắm con dao găm Thụy Sĩ từ từ, từng bước một đi về phía Viên Chiến, bước chân của Viên Chiến bắt đầu không tự chủ được lui về phía sau, cuối cùng thân hình mất thăng bằng trực tiếp ngã nhào ở trên ghế sofa, Viên Tiêu tiến tới gần ghế sa lon, từ trên cao nhìn xuống Viên Chiến, dao găm trong tay nhắm thẳng vào Viên Chiến, mũi dao sắc nhọn ở dưới mũi Viên Chiến phát ra tia sáng chói mắt: "Có muốn nghe hay không? Phía trên có mũi của bà ấy hay không? A, đúng rồi, tôi quên, ông còn có thể nhớ mũi của bà ấy sao? Đoán chừng bây giờ mũi ông đều là mũi mũi của con tiện nhân Bạch Nhiễm Nhiễm kia !" Viên Tiêu nhẹ nhàng đem mũi dao dời lên trên, tiếp nhận một giọt mồ hôi từ trên trán Viên Chiến chảy xuống, cười lạnh nói: "Nói thật đúng ! Lương tâm bị chó ăn rồi sao?"

"Viên Tiêu!" Viên Chiến chợt đứng lên, một tay hất con dao trong tay Viên Tiêu đi, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn làm gì? Cầm con dao chuẩn bị giết cha sao? Ta không biết ngươi từ nơi nào nghe nói bóng nói gió, tóm lại, tự ta không thẹn với lương tâm ! Chuyện lần này coi như xong, xem mặt mũi mẹ của ngươi trên ta bỏ qua cho ngươi một lần, nhưng chức vị Tổng giám đốc ngươi không cần làm, trả lại cho Viên Sanh!"

"Đã như vậy còn muốn lập đền thờ ?" Viên Tiêu khom lưng nhặt con dao kia lên, đặt trên tay nhẹ nhàng vuốt ve, trước ánh mắt phẫn nộ của Viên Chiến nắm dao chợt đâm một cái về phía trước, ghế sa lon bằng da thật lập tức xuất hiện một vết thương đứt tợn. Viên Tiêu rút con dao ra, ánh mắt mang giễu cợt: "Lúc ấy chính tôi đang ở đây."

"Cái... cái gì?"

"Lúc bà ấy chết, chính mắt tôi thấy." Viên Tiêu chợt chuyển sang Viên Chiến, trong ánh mắt hoảng sợ của Viên Chiến cười ha ha, cười đến mức lúm đồng tiền hiện lên rõ ràng: "Ông biết tại sao ông không tìm được cây dao này không ?" Anh cúi đầu ngưng mắt nhìn thân dao, âm thanh nhẹ nhàng, nhưng

trong nháy mắt khiến Viên Chiến không rét mà run: "Bởi vì, nó luôn nằm dưới gối đầu của tôi!"

Kể từ ngày đó, Viên Chiến liền bắt đầu chèn ép hai anh em Viên Tiêu cùng Viên Dịch, không chỉ có muốn thu về chức quyền Viên Tiêu ở Tổng Công Ty Viên thị, còn phải phá đổ công ty Viên Tiêu cùng Viên Dịch hợp tác. May nhờ Viên Tiêu bọn họ kịp chuẩn bị, không chỉ có chiếm đoạt Viên thị, còn bảo vệ công ty mình mở gió thổi không lọt, cứng rắn chống lại đợt áp lực thứ nhất.

Mà dư luận giới hiện tại ừn ừn kéo đến đều là tin tức Viên gia đấu tranh nội bộ, thậm chí còn có người âm thầm đánh cuộc, xem cuối cùng rốt cuộc là già thắng hay trẻ thắng.

Tính tình Viên Tiêu cho tới bây giờ đều sắc bén, sắc bén giống như có thể cắt ra toàn bộ thế giới. Bị động phòng thủ ngồi chờ chết không phải là phương thức làm việc của anh. Cho nên ở thời điểm ngày thứ nhất Viên Chiến gây áp lực cho Viên Tiêu, Viên Tiêu cùng Viên Dịch đã bắt đầu phản kích. Viên Chiến cùng Bạch gia cũng không ngờ đến Viên Tiêu cùng Viên Dịch lại đang vụng trộm thu nhiều cổ phần của bọn họ như vậy, lần này thật sự là thương gân động cốt. Tầng quản lý Tổng Công Ty Viên thị bắt đầu thay máu, nhưng, bởi vì cổ phần trong tay không nhiều lắm, cao tầng cơ hồ không đã động được, giống như là rễ cây chiếm cứ ở Viên thị, giương nanh múa vuốt hướng Viên Tiêu thị uy.

Không hổ là thế lực uy tín mấy chục năm, dù là không kịp làm ra phòng ngự ăn thiệt thòi lớn như vậy cũng dứt khoát chịu đựng, lấy một tư thái tuyệt đối cường thế bắt đầu phản kích. Mấy chục năm tích lũy, bất luận so về tài phú, hay kinh nghiệm, Viên Tiêu cùng Viên Dịch đều so ra kém hơn, cho nên mấy ngày ngắn ngủi này, công ty của Viên Tiêu cùng Viên Dịch liền bị dả kích mạnh mẽ, cổ phiếu cơ hồ rơi xuống đến đáy cốc.

Đầu tiên là tòa nhà đang xây bán hoặc cho thuê gặp chuyện không may, công nhân bãi công, sau đó là công ty tiêu thụ trong một đêm hủy bỏ đơn đặt hàng. Ngay cả công ty Văn gia trên danh nghĩa kia cũng không có may mắn thoát khỏi, hàng hóa đề xuất khẩu bị kiểm tra kết luận không hợp quy cách, toàn bộ bị cục thuế giữ lại, nhiều hàng hóa trong kho đọng lại, hơn nữa còn nhận được cục thuế cảnh cáo, nếu lại không hợp quy cách thì công ty khó có thể duy trì được.

Viên Tiêu cùng Viên Dịch cả com cũng không để ý, một lòng nhào vào công việc. Lần này bọn họ lấy tất cả đánh cuộc, tuyệt đối không thể thua! Cho dù đối thủ là thân nhân của họ !

Nhưng, cũng không phải đều là tin tức xấu, Trần Thịnh thỉnh thoảng sẽ có tin buôn bán tuyệt đối cơ mật truyền tới. Viên Sanh hiện tại đem anh thành tâm phúc của mình, cái gì cũng tìm Trần Thịnh thương lượng, cho nên Trần Thịnh thường rất dễ dàng biết động tác kế tiếp của Viên gia. Cái này giúp hóa giải áp lực cho Viên Tiêu rất nhiều, Viên Tiêu thậm chí cảm thấy, nếu không có Trần Thịnh, anh và Viên Dịch cho dù mỗi ngày không ngủ không nghỉ cũng không thể duy trì cục diện giằng co tới bây giờ.

Một ngày bận rộn muốn chết, Viên Tiêu chui trong đống tài liệu, sờ sờ dạ dày co rút đau đớn, ăn com hay tiếp tục công việc đây, hừ vẫn là lựa chọn tiếp tục công việc thôi. Mấy ngày nay, một ngày một bữa com đã biến thành thói quen của anh. Là thời khắc mấu chốt, anh không có thời gian có thể lãng phí ở trên những sự việc không đầu. Viên Tiêu cảm thấy mình hiện tại giống như đang giương một cái cung, kéo căng căng cuối cùng mới có thể bắn càng xa, một khi tỉnh táo lại, tất cả cố gắng ngày trước cũng sẽ thất bại trong gang tấc.

Vừa lúc đó, điện thoại chợt vang lên rồi, Viên Tiêu nhìn cũng không nhìn liền nhận: "Xin chào."

"Viên Tiêu, xuống lầu ." Điện thoại bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc, Viên Tiêu ngẩn người, gác điện thoại liền chạy xuống. Thang Viên đến thăm anh ! Cô. . . Có phải nhớ anh rồi hay không?

Thang Viên vốn là muốn com đưa đến phòng làm việc của Viên Tiêu, nhưng nhân viên làm việc thế nào cũng không cho cô vào, Thang Viên bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi điện thoại cho Viên Tiêu. Cô biết anh quá bận rộn, lấy tính tình Viên Tiêu chắc chắn sẽ không ăn com thật ngon, hơn nữa vừa đúng lúc cô hiện tại không làm việc rảnh rỗi ở nhà, cái khác cô không giúp được, đưa com vẫn có thể đi.

"Cho anh, buổi tối chưa ăn com đi! Em làm hai phần, mang cả cho anh hai." Thang Viên nhìn Viên Tiêu long đong mệt mỏi, hốc mắt có chút chua, lúc này mới mấy ngày, người này liền gầy như vậy, ngay cả trên cằm cũng mọc đầy râu, cả người bần thiêu, chừng mấy ngày không có tắm đi, giống như là từ phương xa du lịch vừa trở về. Thang Viên không kiềm hãm được vươn tay sờ sờ mặt của anh, lầm bầm: "Gầy. . ."

Viên Tiêu thô lỗ lấy toàn bộ đồ trên tay cô, cũng không để ý khắp người mình toàn mùi mồ hôi, trực tiếp đem Thang Viên ôm vào ngực thật chặt, mấy ngày thần kinh căng thẳng rốt cuộc cũng buông lỏng, anh dùng sức ngửi hương thơm trên người cô, đột nhiên cảm thấy trên người lại tràn đầy tình thần.

Mặc kệ như thế nào, anh đều không thể để cho cô đi theo mình chịu khổ! Vì cô, cho dù có chuyện gì anh cũng muốn chống đỡ! Viên Tiêu buông Thang Viên ra, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, hung hăng ở môi cô cắn một cái lưu lại một câu: chờ anh trở lại, liền xoay người sai bước đi về công ty.

Thang Viên sờ sờ đôi môi nóng như lửa, cúi đầu nhìn màu đỏ trên đầu ngón tay cái kia bất đắc dĩ lác đác, hung thủ! Giống như con chó con! Thật làm cho người ta an tâm. . .

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Thời tiết dần dần khá hơn, trên đường phố mọi người cũng cởi xuống áo len thật dày nhanh chóng thay chiếc áo khoác thời trang mỏng nhẹ mùa xuân, một tuần lễ trước Thang Viên cũng trở về công ty đi làm. Ngày thứ nhất cô liền gặp Quý Vân Phong. Kỳ lạ, lần nằm viện này giống như đem nhiệt tình hẳn đối cô toàn bộ đều sử dụng hết, khi nhìn thấy cô, hẳn chỉ khẽ gật đầu với cô một cái, Thang Viên có chút ngạc nhiên, cuối cùng vẫn bình thường trở lại, vốn không là người của một thế giới, sớm chấm dứt quan hệ cũng tốt.

Không phải là không đau lòng, dù sao cũng là cô gái mình đem hết toàn lực để yêu, ở khúc quanh Quý Vân Phong rốt cuộc không nhìn được quay đầu lại, nhưng chỉ bắt được một bóng lưng nhẹ nhàng linh hoạt. Quý Vân Phong nắm chặt tay, trong đôi mắt xẹt qua đau lòng thật sâu. Người kia hẳn căn bản không đắc tội nổi, ngày trước không biết còn có thể giả bộ cường ngạnh cùng anh chống lại, nhưng sau khi hiểu toàn bộ hẳn lại bắt đầu sợ. Viên gia nhị thiếu gia lòng dạ độc ác năm gai nếm mật vài chục năm, một chút tình cảm và thể diện đều không để ý, mặc kệ đối phương là người nào. Mà hẳn chỉ là một viên chức nhỏ bình thường, lại có tư cách gì tranh với anh?

Chỉ với một đầu ngón tay là có thể nghiền chết đối thủ của mình, gãy giữa cũng vô ích, chỉ có thể đầu hàng sớm một chút, có lẽ như vậy mới có thể bảo trụ một mạng. Xương sườn dưới vết thương đau đớn mờ mờ ảo ảo như cũ, Quý Vân Phong cảm thấy vào giờ phút này như lại càng đau, lúc nào cũng nhắc nhở mình rốt cuộc vô dụng nhiều như thế nào. Hẳn nhắm mắt, sau lưng tựa trên tường lạnh như băng, chợt vang lên lời Thang Viên đã từng hỏi hẳn: giữa tiền bạc và tình yêu chọn cái nào.

Nếu là mình? Cô và tiền đồ rốt cuộc cái nào quan trọng? Thân thể Quý Vân Phong chợt run một cái, "Đây chính là bất đồng giữa chúng ta." Bên tai rõ ràng vang lên lời nói của cô. Mặt Quý Vân Phong mang giễu cợt, không biết bởi vì mình hay bởi vì câu nói kia của Thang Viên. . .

Viên Tiêu, Viên Dịch đấu tranh cùng Viên Chiến diễn ra càng ngày càng mãnh liệt, từ lúc bắt đầu ngoại giới nào nhiệt theo dõi đến bây giờ đã chuyển sang chú ý tỉ mỉ, ai cũng không nghĩ tới hai anh em dưới sự đã kích mạnh mẽ như vậy lại có thể ngoan cường chống lại tới bây giờ, thậm chí gần đây Chu gia đã đem hết toàn lực bắt đầu giúp một tay nhưng cũng không áp chế nổi hai bọn họ.

Buôn bán, không phải chỉ dựa vào người bên cạnh chỉ đạo, lão nhân kinh nghiệm, còn phải xem thiên phú của mình. Từ rất sớm Viên Dịch đã biết, em trai của anh trên phương diện này có tài năng kinh người, cho nên lần này anh chỉ ở bên cạnh giúp một tay, đem tất cả quyền điều khiển đặt vào trong tay Viên Tiêu, dù cậu làm gì cũng không can dự. Nhìn Viên Tiêu lên kế hoạch tàn nhẫn cùng quả quyết phán đoán, từ trong thâm tâm Viên Dịch cảm thấy vui mừng.

Đó là em trai của anh, em trai ruột thịt của anh, là người thân duy nhất trên thế giới này! Anh kiêu ngạo, anh tự hào. Cho dù thất bại bọn họ cũng có thể làm lại lần nữa, dù thế nào đi nữa bọn họ vẫn còn trẻ tuổi!

So sánh với nhóm Viên Tiêu ý chí chiến đấu sục sôi, Viên Chiến lại cẩn thận nghiêng lợi, sa sút tinh thần không chịu nổi. Ngày trước cục diện giằng co đã mơ hồ có khuynh hướng bị phá vỡ, cán cân thắng lợi đã bắt đầu nghiêng về bên kia, Viên Chiến đánh liều cả đời, chưa bao giờ có thất bại như vậy, vẫn bị hai đứa con của mình đè trở mình không được, ngoài tức giận lại cảm thấy chán nản, đó là máu mủ của hắn, nhưng lại đối đãi với hắn như kẻ thù. Nhất là đứa con thứ hai.

Hắn là người tính cách cường ngạnh, cho tới bây giờ đều là duy ngã độc tôn, cho dù với người thân. Hắn không biết làm sao thương con, chỉ có thể cho bọn họ tiền, địa vị, để chứng minh tình thương người cha của mình. Đây đã là cực hạn hắn có thể làm được. Hắn còn nhớ rõ Viên Tiêu lúc nhỏ, mỗi ngày xách băng ghế đặc chế ở cửa nhà chờ hắn tan việc, mắt to xanh đen sáng trong suốt nhìn hắn, vui sướng gọi hắn ba. Lúc đó trong tim của hắn liền tràn đầy dịu dàng, cảm thấy khổ nữa mệt nữa cũng đáng giá.

Hắn dùng hết toàn lực bảo vệ con thứ hai của mình, hi vọng cậu vẫn có thể sống thuần khiết như vậy, hi vọng cặp mắt cực kỳ giống A Viên kia có thể bảo trì trong suốt ban đầu. Hắn vẫn cho là hắn đã thành công, mặc dù đứa con lớn lạnh lẽo, đứa con nhỏ cũng không phải người giỏi giang, nhưng tới thiếu hẳn còn săn sóc đứa con thứ hai, chỉ tiếc đến cuối cùng mới phát hiện tất cả tất cả đều là giả, đứa con thứ hai hẳn cho là khéo léo đơn thuần mới là người vô tình nhất!

Một tháng này cùng hai đứa con trai tranh đấu cơ hồ đem tinh lực Viên Chiến toàn bộ đều hao phí. Hắn giống như đã tiêu hao mấy chục năm sinh lực, trong một đêm đột nhiên già nua vô cùng. Thân thể cũng có nhiều vấn đề rất lớn. Bạch Nhiễm Nhiễm không thể không phân ra một phần tinh lực tới chăm sóc Viên Chiến, đối với chuyện thương trường hoàn toàn không để ý tới, chỉ có thể để cho Viên Sanh quản lý. Mặc dù biết rõ con trai mình có mấy phần cân lộn, nhưng Bạch Nhiễm Nhiễm vẫn cảm thấy sẽ không xảy ra vấn đề lớn lao gì, đừng nói bọn họ tập hợp lực lượng của Tam đại Thương gia, ngay cả chỉ có bà và Viên Chiến ở phía sau chỉ đạo cũng có thể khiến hai anh em kia chống đối không nổi.

Huống chi Bạch Nhiễm Nhiễm ở trong còn có lòng riêng, con trai của mình không có thiên phú buôn bán, ngược lại ăn chơi rất thành thạo, để cho bà nhưc đầu không chịu nổi, vừa đúng nhân cơ hội này để cho nó hảo hảo rèn luyện một chút. Từ đầu đến cuối Bạch Nhiễm Nhiễm cũng không hiểu rõ Viên Dịch cùng Viên Tiêu, xem hai người chỉ là mấy tên tiểu tử căn bản không gây nổi sóng gió gì, bây giờ mặc dù khí thế hung hăng, nhưng cũng chỉ là con cọp giấy. Cho nên bà gạt Bạch gia cùng Chu gia, đem quyền quyết định giao cho Viên Sanh.

Đối với nhân tài Bạch gia phái tới hỗ trợ cũng bỏ mặc, để bọn họ nhận mấy chức vụ nhàn hạ cho xong chuyện. Bạch gia không có con trai, chỉ có một đứa con gái là Bạch Nhiễm Nhiễm Bạch Lão Gia. Từ lúc Bạch Nhiễm Nhiễm một tuổi bị đạn bắn, từ đó về sau không thể sinh con, cho nên đối với chiến dịch lần này là lỗ vốn. Ánh mắt lão gia tử sắc bén, từ rất sớm đã cảnh cáo Bạch Nhiễm Nhiễm ngàn vạn lần không được xem thường hai đứa con trai này của Viên Chiến, đáng tiếc Bạch Nhiễm Nhiễm căn bản không chú ý.

Tình huống đã trở nên tốt hơn không ít, đối thủ biến thành Viên Sanh nhất thời liền nhẹ nhõm hơn. Nhưng Viên Tiêu cùng Viên Dịch vẫn không dám buông lỏng, dù sao Viên Chiến tuy đã già rồi nhưng cũng là một đầu mãnh hổ, bị chọc tới sẽ quay lại cắn người.

Nhận được tin tức Viên Chiến nhập viện là lúc Viên Tiêu thuận lợi đem công ty hàng hóa hải quan, anh thở phào nhẹ nhõm, nghĩ tới một lát nữa rốt cuộc có thể đi thăm Thang Viên một chút, trên mặt không hề kiềm hãm được hiện ra một nụ cười. Mà điện thoại của Viên Dịch ngay lúc này reo lên.

"Hắn bị bệnh tim." Âm thanh Viên Dịch vẫn lạnh lẽo như cũ, ngay cả đối với em trai mình cũng không thấy có bao nhiêu hòa ái.

Viên Tiêu đang mở cửa xe dừng lại một chút, ngay sau đó không sao cả nói: "Chuyện liên quan gì tới em? Hắn có vợ có con, khi nào đến phiên người ngoài như chúng ta để ý tới." Một tuần trước, Viên Chiến nhiều lần thua thiệt trên tay Viên Tiêu trong cơn tức giận nói một câu: "Tao không có thằng con khốn nạn như vậy!" Những lời này bị truyền thông đặc biệt dành ra nửa trang tin tức. Ở R thị xôn xao loan truyền, Viên Tiêu dĩ nhiên đã biết, dù thế nào đi nữa anh đã sớm không muốn cùng Viên Chiến có chút quan hệ nào, ngược lại thật cao hứng nhân cơ hội này tuyên bố cắt đứt quan hệ cha con với Viên Chiến. R thị tiếp tục xôn xao, Viên Chiến tức giận vài ngày không ngủ, chỉ có Viên Tiêu một người thoải mái nhàn nhã, giống như không có chuyện gì xảy ra.

"Không hối hận?"

"Anh hối hận?" Viên Tiêu khẽ nâng bả vai đang kẹp điện thoại, đôi tay nắm lấy tay lái khởi động xe, như một làn khói hương về nhà Thang Viên.

Tương đương với nói nhảm, Viên Dịch vòng vo đề tài: "Trần Thịnh truyền đến tin tức, Viên Sanh muốn vay ngân hàng 10 tỷ."

"Hả?" trên đường cái xe không bị khống chế trượt đi một đoạn, Viên Tiêu ổn định tâm thần mới tiếp tục nói: "Đánh cuộc tất cả?"

"Không bao gồm ngôi nhà."

"Anh, anh biết nói đùa!" Viên Tiêu làm như phát hiện ra vùng đất mới sợ hãi kêu lên, trong ánh mắt thoáng qua vẻ nhạo báng: "Là bị người nào kích thích à?"

Viên Dịch không để ý tới anh bỗng nhiên động kinh, chỉ đưa ngón tay thon dài gõ bàn một cái mắt chứa nụ cười nói: "Thang Viên nấu cơm ăn thật ngon."

Viên Tiêu lại một lần giống như mèo bị đâm phải đuôi, cơ hồ nhảy lên: "Em cho anh biết Viên Dịch! Về sau không cho đến phòng làm việc của em ăn cơm! Một hột cơm cũng không được!"

Có một lần Thang Viên gọi điện thoại cho Viên Tiêu không được, bắt đầu dĩ đành phải gọi cho Viên Dịch, lại đúng thời gian ăn trưa, theo lễ phép Thang Viên hỏi một câu, ai ngờ Viên Dịch tuyệt không khách khí, trực tiếp lái xe đến nhà Thang Viên. Chờ thời điểm Viên Tiêu vội vã trở về, đồ ăn trên bàn đã sớm bị Viên Dịch quét hết sạch, đến thịt thừa canh cạn cũng không có để lại cho anh!

Từ đó về sau, mỗi khi Thang Viên tới đưa cơm trưa Viên Tiêu liền cảnh giác như đang cần thuốc lách, hễ là địa phương có Viên Tiêu ôm hộp giữ nhiệt xuất hiện tuyệt đối không cho phép Viên Dịch đến gần! Mặc dù mỗi lần Thang Viên cũng cố ý dãn dò, đây là đưa cho hai người anh cùng Viên Dịch. Viên Tiêu đối với việc này cực kỳ cố chấp, làm cho Viên Dịch dở khóc dở cười, cũng hết cách với anh, đành phải gọi đồ ăn ngoài mỗi khi đến thời gian ăn cơm. Dĩ nhiên, Viên Dịch cũng không phải là người dễ khi dễ, thỉnh thoảng cũng sẽ lấy chuyện này nhạo báng anh, nhìn dáng vẻ Viên Tiêu đỏ mặt cổ đã cảm thấy buồn cười.

"Được rồi, được rồi." Viên Dịch day day thái dương, bắt đầu dĩ nói: "Viên Sanh bên kia em dự định làm sao bây giờ?"

Nói chuyện đứng đắn, Viên Tiêu cũng thu lại vẻ mặt cực kỳ tức giận, lạnh lùng nói: "Làm thế nào? Tên ngu xuẩn kia còn hơn cả ngu xuẩn, cho hắn thêm mồi lửa chính hắn cũng có thể tự bốc cháy, cần bản không cần phí bao nhiêu sức lực!"

"Vậy thì tốt, em cứ tiếp tục chơi đùa." Có lẽ gần đây mọi chuyện tiến triển cũng không tệ, Viên Dịch thế nhưng phá lệ nói một câu chúc mừng, làm cho Viên Tiêu khiếp sợ không thôi, cho đến khi Viên Dịch cúp điện thoại cũng không kịp phản ứng.

Ba mẹ Thang đã sớm trở lại từ nước ngoài, gần đây trong công ty cũng không có chuyện gì, cho nên thường xuyên rảnh rỗi ở nhà. Mỗi lần Viên Tiêu muốn kéo Thang Viên làm chuyện xấu, Thang Viên cũng không muốn, chỉ sợ lại bị ba mẹ phát hiện, làm cho Viên Tiêu buồn bực không thôi, tóc cũng bị bứt vài lần. Không ăn được, đến gặm hai cái cũng không được sao?

Chỉ tiếc Thang Viên là một người bướng bỉnh, đã nhận định chuyện gì liền không thỏa hiệp, cho nên Viên Tiêu gần đây vừa có thời gian liền giục giã Thang Viên dọn qua nhà mình ở, đủ loại lý do, cái gì người nhà quấy nhiễu thế giới hai người họ, phiền phức vân vân. Chút tâm tư kia Thang Viên làm sao có thể không nhìn ra, vốn là muốn gạt anh hai ngày, nhưng mỗi lần chống lại cặp mắt to đầy tràn mong đợi kia cô cũng không nhẫn tâm nổi.

Cô gạt Viên Tiêu mua một gian phòng trọ nhỏ ở chung cư Viên Dịch, vừa lúc cha Thang cùng nhà đầu tư có quen biết, cho nên giá nhà cũng hữu nghị hơn, Thang Viên vẫn chấp nhận được.

Cho nên Viên Tiêu mới vừa lái xe đến dưới nhà Thang Viên, liền nhận được điện thoại của cô. Vốn anh muốn nói mình đang ở dưới nhà cô, nhưng còn chưa kịp mở miệng lại bị cô đoạt trước, cô nói: "Viên Tiêu, tới đây giúp em dọn nhà."

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

"Em chờ, anh lập tức đến!" Viên Tiêu đặt điện thoại xuống, trực tiếp nhảy ra từ trong xe chạy ngay lên lầu. Bước chân cũng lơ lửng như bay, cô dâu sắp tới tay rồi! Chạy chạy lại cảm thấy không đúng, dừng bước lại, vội vàng móc điện thoại ra bấm số: "Anh, phải mấy chiếc xe tới nhà bánh trôi nhỏ!"

Bên kia trầm mặc mấy giây, mới truyền đến giọng nói của Viên Dịch: "Làm gì?" Người em trai này của anh mấy ngày nay giống như bị điên. Không có việc gì liền muốn đi tìm đánh!

"Bánh trôi nhỏ muốn dọn nhà! Em ấy muốn dọn đến đối diện nhà chúng ta!" Viên Tiêu kích động hăng giọng rống. Viên Dịch nhú nhú mày, cầm điện thoại cách xa lỗ tai một chút mới nói: "Có nuôi com không?"

Viên Tiêu: "..."

"Anh còn có chuyện phải xử lý, không có việc gì liền cúp điện thoại đi." Khóe miệng Viên Dịch khê cong, đưa tay cầm một phần tài liệu lên, âm thanh lật giấy truyền thẳng đến điện thoại.

"Nuôi! Nuôi! Nhanh tới đây đi!" Viên Tiêu cắn răng nghiêng lợi, nói xong trực tiếp cúp điện thoại, chạy vội lên lầu.

Viên Dịch đứng dậy gọi một cú điện thoại, phân phó mấy tiếng rồi lấy chìa khóa xe, khóa lại phòng làm việc rồi khỏi công ty. Gần đây anh và Viên Tiêu đã không cần làm việc không ngừng nghỉ nữa, cho nên anh cũng thoải mái hơn rất nhiều. Hơn nữa, kể từ khi chuyện này xảy ra, Viên Dịch phát hiện khoảng cách giữa anh và Viên Tiêu càng ngày càng gần.

Trước đây, mặc dù bọn họ cũng rất thân cận, nhưng chưa bao giờ trêu chọc lẫn nhau, trừ bỏ chuyện công tác ra thì gần như không có vấn đề gì khác. Anh biết mình không thú vị, nhưng tính tình lãnh trầm nhiều năm dưỡng thành đã xâm nhập vào trong xương cốt từ lâu, cho dù muốn thân cận với Viên Tiêu một chút cũng không được. Viên Dịch phát động xe, ánh mắt lộ ra vẻ châm chọc, đây có lẽ là chuyện tốt duy nhất mà người kia làm vì bọn họ đi!

"Bánh trôi nhỏ, bánh trôi nhỏ!" Viên Tiêu trông mong cộ đến bên cạnh Thang Viên, đôi mắt to sáng long lanh: "Thu dọn đồ đạc nhanh lên một chút, chúng ta dọn nhà!"

Thang Viên dờ khóc dờ cười, đẩy hai cái móng vuốt của anh từ trên người xuống, chỉ vào một rương hành lý trên mặt đất nói: "Đã sớm thu dọn xong rồi."

"Ít đồ như vậy sao?" Viên Tiêu nhảy xuống giường, nhìn trái nhìn phải, không dám tin, xách rương hành lý của Thang Viên lên: "Thật sự chỉ có bao nhiêu đây đồ?"

"Chẳng lẽ anh cho rằng em sẽ chuyển hết đồ dùng trong nhà qua bên đó sao?" Thang Viên đi tới, để rương hành lý trong tay anh xuống: "Vì chỉ có một rương hành lý như thế, cho nên em mới gọi điện thoại để anh chuyển qua, nếu muốn chuyển đồ dùng trong nhà đi thì em đã sớm gọi điện thoại cho công ty chuyển nhà rồi." Thang Viên cười cười, mở ngăn kéo ra, lấy một bao bì khô ném vào trong ngực Viên Tiêu: "Phần thưởng đó!"

Viên Tiêu cứng ngắc cúi đầu, nhìn thoáng qua bao bì khô được đóng gói với màu sắc rực rỡ kia, lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt chứa đầy ý cười của Thang Viên, chợt lấy tay vứt bao bì khô lên giường, khuôn mặt cực kỳ tức giận: "Xong rồi xong rồi!"

Thang Viên bị anh làm cho cả kinh, tưởng rằng công ty đã xảy ra chuyện gì, liền vội vàng hỏi: "Thế nào? Thế nào?"

Cặp mắt to của Viên Tiêu bởi vì tức giận mà mờ mịt hơi nước, uất ức nhìn Thang Viên: "Viên Dịch muốn đi qua ăn chắc rồi! Anh tưởng rằng em muốn vận chuyển rất nhiều đồ nên đã gọi anh ấy đến. Thiệt thối rồi, thật tiếc quá đi! Căn bản không cần gọi anh ấy tới!"

Thang Viên im lặng dờ mắt đi, người này là Viên Tiêu ư? Tại sao càng lớn lại càng trẻ con như vậy, cô có thể trả lại hàng không?

"Không được!" Viên Tiêu quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Thang Viên, nhìn đến mức nhịp tim của Thang Viên cũng bắt đầu tăng nhanh: "Lại... Lại làm sao vậy?"

"Anh không thể chịu thiệt!"

"Vậy anh muốn gọi điện thoại bảo Viên Dịch đừng đến đây à?" Thang Viên nâng trán, đó là anh ruột của anh có được không, rốt cuộc người này phải keo kiệt tới trình độ nào mới có thể không cho anh ruột mình tới ăn cơm?

Nghe vậy, Viên Tiêu cũng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt tựa như có thể bốc cháy của mình nhìn chằm chằm Thang Viên, mãi đến khi Thang Viên bị anh nhìn đến mức da đầu đều tê dại, anh mới khép hờ mắt, Thang Viên thờ phào nhẹ nhõm, vừa định mở miệng nói chuyện, liền cảm thấy hoa mắt, lúc phục hồi tinh thần thì đã bị người nào đó đụng ngã, sít sao đặt ở dưới thân.

"Viên Tiêu! Anh làm gì đấy?" Thang Viên đưa tay đẩy đẩy anh, nhưng không đẩy ra được, bàn tay chạm vào bắp thịt rắn chắc của anh, Thang Viên chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, vội vàng lấy tay từ trên người anh xuống. "Dậy... Ừm..."

Kháng nghị không có hiệu quả, Viên Tiêu đè lại hai tay lộn xộn của Thang Viên, càng hôn càng sâu, thân hình thon dài đè ép lên thân thể nhỏ bé của cô, quá đôi kháng khí, môi chạm môi, đầu lưỡi chạm vào đầu lưỡi, hương vị hai người hòa lẫn vào nhau, hết sức mê người. Viên Tiêu lại đang trong độ tuổi huyết khí sôi trào, làm sao có thể chịu được hấp dẫn như vậy? Khẽ mở mắt nhìn Thang Viên bởi vì hôn môi mà bên trong đôi mắt đã ẩn hiện mê say, anh lại cúi đầu đặt môi lên môi cô. Bất đồng chính là, đôi bàn tay kia đã sớm không thỏa mãn khi chỉ nắm tay cô, chúng bắt đầu lạng lະ chui vào trong áo sơ mi mỏng manh của Thang Viên.

Có lẽ là bởi vì có chút mê luyến với cảm giác tương du dĩ mật (tương cứu trong lúc hoạn nạn), Thang Viên không hề bị động thừa nhận nụ hôn của Viên

Tiêu, mà thỉnh thoảng cũng sẽ đáp lại anh, điều này làm cho Viên Tiêu càng thêm kích động, đôi tay tiến quân thần tốc, trực tiếp đặt lên mềm mại của cô.

Oành một tiếng, khuôn mặt Viên Tiêu hoàn toàn đỏ bừng, cảm giác mềm mại dưới hai tay này là thứ mà anh chưa bao giờ cảm nhận được, anh không dám động, chỉ sợ sẽ hòa tan mềm mại không nhỏ dưới tay này, cảm giác giống như có một dòng điện truyền khắp tay chân, Viên Tiêu run lên, bàn tay không khỏi gia tăng sức lực.

"Ừm..." Trước ngực chợt đau đớn khiến Thang Viên mờ to cặp mắt mờ mịt, lúc này cô mới phát hiện động tác của Viên Tiêu. "Lấy ra!" Thang Viên tức giận, trợn trừng mắt nhìn Viên Tiêu nhỏ giọng quát. Viên Tiêu làm như có phần không nổi, nhưng khi chống lại ánh mắt tức giận của Thang Viên, anh liền lập tức thu tay trở về. Nhưng cuối cùng vẫn không quên nắn bóp ở nơi mềm mại kia một phen. Thang Viên rên lên, trực tiếp cong chân, hung hăng đá vào bụng Viên Tiêu.

"A..." Viên Tiêu hét thảm một tiếng, lăn một vòng từ trên người Thang Viên xuống, hai gò má đỏ bừng, lỗ tai cũng hồng hồng. Xoa xoa bụng uất ức nhìn Thang Viên. Thang Viên cũng không để ý tới anh, cô đứng lên từ trên giường, giả bộ bình tĩnh sửa sửa quần áo, thần nhiên xuống giường: "Đáng đời!" Nói xong trực tiếp mở cửa đi ra ngoài, chỉ để lại cho Viên Tiêu một bóng lưng.

Mở vòi nước ra, hắt nước lạnh lên mặt, tìm đập thỉnh thoảng, như thể muốn nhảy ra từ lồng ngực. Trước ngực còn lưu lại cảm giác tê dại khác thường, Thang Viên cúi đầu nhìn, thẳng thốt lưu manh này! Nhưng... Nếu như lúc ấy cô không bảo ngừng, suy nghĩ của Thang Viên không nhận được bắt đầu bay xa, vừa nghĩ đến đó, khuôn mặt của cô nhất thời xanh đỏ một trận. Thang Viên lấy khăn lau mặt sạch sẽ, hít sâu một hơi mới rời khỏi toilet, khi sắp bước vào phòng thì chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Cô đi đến mở cửa, nhìn thấy Viên Dịch mặc một bộ tây trang màu xám bạc đứng ngoài cửa, cao lớn vững chãi, khí chất lạnh lẽo, mặc kệ xem qua bao nhiêu lần, Thang Viên cũng không thể che giấu được tán thưởng trong mắt, không thể không nói, ghen của người nhà họ Viên thật tốt, không chỉ Viên Dịch và Viên Tiêu, ngay cả Viên Sanh cũng đặc biệt thanh tú, đi ra ngoài thường thường có thể mê đảo rất nhiều cô gái nhỏ.

"Xe tải ở dưới lầu." Câu nói đầu tiên của Viên Dịch liền trực tiếp đóng băng Thang Viên. Cô ngây ngốc nhìn chằm chằm Viên Dịch: "Xe... Xe tải?"

"Viên Tiêu nói cô muốn dọn nhà." Viên Dịch cũng không để ý đến Thang Viên đang cứng người ngay tại chỗ, anh tự nhiên đổi dép đi vào nhà, quen cửa quen ngõ âm thầm đi vào phòng ngủ của Thang Viên, trước khi vào cửa còn ý vị sâu xa liếc nhìn phòng bếp, may mà Viên Tiêu không nhìn thấy, nếu không anh lại tức đến giậm chân.

"Xe tới rồi." Viên Dịch nhìn Viên Tiêu đang ngồi ngẩn người ở trên giường nói.

"Hả, à, đến đây, đến đây, khuôn đồ." Viên Tiêu lập tức bắn dậy từ trên giường, nói năng lộn xộn, đi quanh trong phòng, Viên Dịch thấy vậy hơi cau mày, đây là bị làm sao?

"Không có bao nhiêu đồ, chỉ có một rương hành lý thôi." Ngay khi Viên Dịch không nhận được muốn mở miệng hỏi thì Thang Viên tiến vào, cô chỉ chỉ rương hành lý lớn trên mặt đất nói. Chỉ có một rương hành lý? Viên Dịch liếc mắt nhìn sang rương hành lý mà anh chỉ cần một tay là có thể xách lên, lại nhường mày nhìn Viên Tiêu, ý muốn anh giải thích rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh điều đến tổng cộng hai chiếc xe tải, kết quả chỉ vì một rương hành lý như vậy sao?

Viên Tiêu tự biết mình đuối lý, hiếm khi không có phản bác, từ từ cọ đến bên cạnh Thang Viên, lấy lòng nói: "Bánh trôi nhỏ, anh giúp em mang hành lý."

Thang Viên sờ sờ đầu anh: "Đi đi!"

Viên Tiêu được khích lệ, vui mừng ôm rương hành lý bỏ chạy xuống lầu, trước khi đi còn không quên vụng trộm nghiêng mắt nhìn nhìn Thang Viên, trên mặt nổi lên một tầng đỏ ửng khả nghi. Viên Dịch thấy vậy nhũn nhũn mày, chẳng lẽ trước khi anh tới hai người kia ở đây... Anh liếc mắt nhìn Thang Viên, vẻ mặt Thang Viên bình bình thần thần, không thể nhìn ra được chuyện gì.

Chẳng lẽ em trai nhà anh là một M? Em ấy mới bị Thang Viên cưỡng bạo? Xem bộ dáng thẹn thùng kia kia, thật sự là xấu hổ chết người! (M trong SM đó, nói một cách ngắn gọn thì đó là thích bị ngược.)

Viên Dịch xoay người, không nhìn người nào đó nữa, trực tiếp gọi điện thoại điều động hai chiếc xe kia trở về. Sau đó về mặt nghiêm túc đi tới trước mặt Thang Viên. Thang Viên vội vàng thay đổi vẻ mặt hòa nhã, đối mặt với Viên Dịch, cô luôn luôn không tự chủ được mà khản trương.

"Buổi trưa hôm nay ăn cái gì?"

Thang Viên: "..."

Nhà mà Thang Viên mua đã được trang hoàng xong, cho nên chỉ cần Thang Viên mang đồ của mình qua đó là được, căn bản cũng không tốn bao nhiêu sức lực, cô vốn định gọi Viên Tiêu lái xe đến đây, mang hành lý của mình qua đó, ai ngờ Viên Tiêu lại làm ra hành động lớn như vậy!

Buổi trưa, dưới ánh mắt oán giận của Viên Tiêu, Thang Viên mời Viên Dịch ở lại nhà dùng cơm, lúc ăn cơm, trên bàn cơm cũng coi như hài hòa, chỉ là trước khi Viên Dịch rời đi còn nói một câu với Thang Viên: "Về sau thường tới." Chọc Viên Tiêu hoàn toàn xù lông. Anh trực tiếp vọt thẳng đến trước mặt Viên Dịch cắn răng nghiêng lợi, nhưng bị Viên Dịch xem như không thấy mà đi qua.

Ăn cơm xong, Thang Viên liền về nhà thu dọn đồ đạc, Viên Tiêu cũng đi theo. Dù sao hôm nay là thứ bảy, anh có thể quang minh chính đại trốn việc. Lau sàn nhà, lau cửa sổ, di chuyển bàn ghế... Tất cả các công việc đều bị Viên Tiêu giành, cho nên công việc của Thang Viên rất nhẹ nhàng, cô chỉ cần sắp xếp quần áo là tốt rồi.

Thật vất vả mới thu dọn xong, trời cũng đã gần tối. Thang Viên vừa định hỏi Viên Tiêu tối nay muốn ăn gì, điện thoại của Viên Tiêu liền vang lên, Viên Tiêu đang rửa tay trong toilet, nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên hướng Thang Viên kêu: "Bánh trôi nhỏ, nghe điện thoại giúp anh đi!"

Nghe vậy, Thang Viên cầm điện thoại của Viên Tiêu lên nghe: "Xin chào."

Điện thoại bên kia trầm mặc mấy giây mới truyền tới một giọng nữ không chút khách khí nào: "Cô là ai?"

Thang Viên ngẩn người nói: "Tôi là bạn gái của Viên Tiêu, xin hỏi cô có chuyện gì?"

"Tôi mới là bạn gái của anh ấy! Cô là cái thá gì!"

Thang Viên tròn trừng mắt, trực tiếp ấn nút cúp điện thoại. Viên Tiêu đi ra từ toilet, tiến tới bên cạnh Thang Viên hỏi: "Là ai vậy?"

Đôi mắt Thang Viên cong cong, cười híp mắt nói: "Bạn gái của anh."

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Viên Tiêu nhất thời choáng váng cả đầu, bạn gái? Anh có bạn gái khi nào? Anh chỉ có bà xã thôi! Cô ấy còn đang ngồi ở trước mặt anh đây này! Mặc dù anh giao thiệp với khá nhiều người ở bên ngoài, nhưng vẫn duy trì khoảng cách thích hợp, chưa bao giờ chơi trò mập mờ gì, nhà anh còn có báu vật không biết phải yêu như thế nào, làm sao còn có thời gian đi để ý đến những hoa dại cỏ dại ở bên ngoài chứ!

Nghĩ tới nghĩ lui, có thể nói ra những lời như vậy cũng chỉ có một người: Chu Như! Anh len lén liếc nhìn Thang Viên, khuôn mặt Thang Viên vẫn tươi cười như cũ, nhưng xem ở trong mắt Viên Tiêu còn đáng sợ hơn so với vẻ mặt lạnh lùng của cô.

"Bánh trôi nhỏ..." Viên Tiêu đưa hai tay ra, kéo Thang Viên vào lòng, đầu anh cọ sát vào cổ cô: "Có người quần lấy anh, làm sao bây giờ? Là Chu Như đó đó, anh đã nói với em rồi, anh tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với em!"

"Nhưng người ta còn tự xưng là bạn gái của anh kia." Trong mắt Thang Viên thoáng hiện ý cười xấu xa: "Vì sao em cảm thấy anh thật giống như đang bắt cá hai tay vậy?"

"Không có! Tuyệt đối không có!" Viên Tiêu lắc đầu như trống bỏi, hai mắt mở thật to, bộ mặt vô tội nói: "Anh chỉ cần một mình em thôi! Là do những người phụ nữ kia cứ bỏ nhào về phía anh, có lẽ là vì sức quyến rũ của anh quá lớn chăng?"

"Tự kỷ!" Thang Viên dở khóc dở cười tát anh một cái, nụ cười trên mặt từ từ thu lại: "Em biết cô ta quần lấy anh, nhưng anh định làm như thế nào?"

"Em không cần lo lắng chuyện này, giao cho anh là tốt rồi." Viên Tiêu nhẹ nhàng hôn lên má Thang Viên, khoe môi giương lên một độ cong tàn khốc. Vốn tưởng rằng mấy ngày nay ả ta không dây dưa với anh nữa, cho nên anh mới thả cho ả ta một con ngựa, nhưng ả ta lại ngu đến mức độ này, tự mình va vào trên họng súng, vậy thì đừng trách anh! Anh cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, Viên Tiêu liếm liếm môi, vẻ mặt tràn đầy tàn nhẫn.

Thang Viên trong lúc vô tình nhìn thấy động tác này của anh, không nhận được toàn thân run lên, cho dù là hiện tại, cô vẫn chưa thể quen với bộ dáng này của anh. Chỉ một cái nhìn là có thể nghĩ thấy mùi máu tươi. Thang Viên xoa xoa huyết thái dương, xem ra thật sự phải chờ tới ngày thói quen thành tự nhiên rồi. Nhưng cô lại không chán ghét bộ dáng này của anh, loại người không biết tốt xấu như thế nên bị hung hăng dạy dỗ một phen mới có thể thành thật! Xuống tay lưu tình. Ngược lại sẽ dung túng những kẻ đó làm bậy.

"Bánh trôi nhỏ, thế nào? Nhức đầu sao? Anh xoa cho em nhé!" Viên Tiêu nhìn thấy động tác của Thang Viên liền lập tức lại gần lấy lòng nói. "Không cần, anh trở về làm việc đi, một mình Viên Dịch không chống đỡ được." Thang Viên đẩy Viên Tiêu ra, đứng dậy rót một ly trà, cầm trên tay từ từ uống.

"Sao em lại quan tâm đến anh ấy như vậy?" Viên Tiêu cắn môi, vừa mở miệng ra thì cả phòng liền tràn ngập mùi dấm.

"Đoán mò gì đó!" Thang Viên đưa chén sứ tới môi anh, uy anh uống một ngụm trà: "Em không hiểu chuyện làm ăn của các anh, nhưng..." Thang Viên dùng một chút mới tiếp tục nói: "Em hi vọng anh có thể cười đến cuối cùng."

Viên Tiêu hơi sững sờ, sau đó chậm rãi cúi thấp đầu, anh không biết cô lo lắng cho anh đến thế, anh cho rằng cô không quan tâm đến công việc của anh, thì ra cô vẫn một mực nhìn anh, ở nơi mà anh không nhìn thấy, yên lặng chú ý đến anh, vì anh mà cố gắng. Bánh trôi nhỏ... Bánh trôi nhỏ của anh... Viên Tiêu siết chặt nắm tay, anh sẽ không để cô lo lắng cho anh, anh phải nỗ lực vì cô bảo vệ một bầu trời yên bình!

Quen biết cô đã bảy năm rưỡi, tính tình của cô vẫn luôn bình tĩnh mà điềm đạm, anh biết cô thích một cuộc sống bình thản, anh tự cho rằng mình đối với cô rất tốt, tuy nhiên anh chưa bao giờ nghĩ tới cô lại một mực chờ đợi lo lắng khi ở bên anh.

"Anh về nhé." Viên Tiêu đứng lên, nắm tay Thang Viên thật chặt, không chút nào lưu luyến, xoay người đi ra cửa. Thang Viên nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh, nụ cười trên mặt càng lúc càng tươi. Viên Tiêu của cô đã sớm có thể tự mình đảm đương một phía, kỳ thật cô căn bản không cần quan tâm đến bất kì chuyện gì. Người đàn ông của cô, đáng giá để cô trả giá tất cả tình yêu và tín nhiệm.

Kể từ ngày đó, Viên Tiêu cũng không gặp Thang Viên, mặc dù hai người sống ở đối diện nhau. Giống như lại trở về mấy ngày trước khi anh trở mặt với Viên Chiến, anh gần như làm việc ngày đêm không ngừng nghỉ, chăm chỉ đến mức ngay cả Viên Dịch nhìn cũng phải chặc lưỡi, không biết anh lại bị cái gì kích thích. Nhưng kết quả cho sự nỗ lực của Viên Tiêu cũng thật rõ ràng, công ty Viên thị đang lạng lẹ thay đổi, thông thả mà kiên định tiến hành điều động một loạt nhân sự. Ngay cả mấy ông lão ngoan cố cũng phải vội vã bán cổ phiếu trong tay cho Viên Tiêu. Lúc này Viên thị đã sớm trải rộng người của Viên Tiêu và Viên Dịch. Thế lực của Viên Chiến ở Viên thị đang bị hai anh em Viên Tiêu xâm chiếm từng chút một...

Bởi vì các tòa soạn ở thành phố R vô cùng chú ý đến chuyện nội chiến ở nhà họ Viên, vì thế, hễ Viên Chiến và Viên Tiêu có biến động nhỏ gì đều sẽ bị báo chí trắng trợn tố vẽ, khiến những người dân ở thành phố R nhìn xem nội đấu hào môn đến phát nguyền, ngay cả Viên Tiêu cũng tự mình mua báo, mỗi ngày đều xem với Viên Dịch.

"Bài báo hôm nay viết thật tốt." Viên Tiêu lật ra một trang báo "Trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, thắng lợi của anh em nhà họ Viên trong tầm mắt." Nhìn bài báo tí mĩ một lần rồi ngẩng đầu lên cười híp mắt nói với Viên Dịch.

"Em đang có ý tưởng gì?" Viên Dịch đề tờ báo xuống, nhú mày nhìn về phía Viên Tiêu, trùng hợp bắt được vẻ tàn nhẫn nhanh chóng lóe lên trong mắt Viên Tiêu.

"Có muốn buông lỏng một chút không?" Khóe miệng Viên Tiêu cong lên một nụ cười tà ác, kéo ngăn kéo lấy một túi tài liệu ra. Viên Dịch nhú nhú mày không lên tiếng.

"Hình ảnh độ nét cao, có video và ảnh chụp." Viên Tiêu rút ra một cái CD từ trong túi văn kiện bỏ vào máy vi tính. Trên màn ảnh máy vi tính nhất thời xuất hiện hai thân thể quấn chặt lấy nhau. Tiếng rên rỉ cao vút của người phụ nữ cùng với tiếng thờ dốc nặng nề của người đàn ông nhất thời tràn ngập cả phòng làm việc. Thật giống như Viên Tiêu đã nói, hình ảnh cực kì rõ nét. Viên Dịch chán ghét muốn dờn tầm mắt đi, nhưng khi thấy rõ khuôn mặt của người phụ nữ dưới thân người đàn ông thì đột nhiên nhìn về phía Viên Tiêu: "Làm sao có được?"

"Camera siêu nhỏ tối tân nhất." Viên Tiêu ném dụng cụ trong tay vào ngực Viên Dịch, liếc mắt nhìn màn ảnh máy vi tính nói: "Chắc chắn, à đàn bà này ở hộp đêm chuyên môn mở một phòng bao dưỡng mấy tên mặt trắng nhỏ, chỉ là thời gian gần đây không thấy đi, không ngờ vận khí của em tốt như vậy, thật sự bắt được một lần."

"Em muốn phơi bày ra ánh sáng?"

"Nếu không anh cho rằng em hao phí sức lực lớn như vậy làm chuyện này làm gì? Người muốn tính kế em phải trả giá gấp trăm ngàn lần!" Viên Tiêu gắt gao nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính, cặp mắt lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Viên Dịch đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, trầm ngâm một hồi rồi nói: "Có thể, một kích cuối cùng phải hung ác và chuẩn xác! Đây là một khởi đầu rất tốt." Viên Tiêu gật đầu không nói gì, mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần chọc phải cô, anh đều tuyệt đối không bỏ qua!

"Nói cho Trần Thịnh chuẩn bị sẵn sàng." Viên Dịch gõ gõ bàn: "Chúng ta có thể thu hồi vốn trở về, trong kho hàng không có hàng dự trữ, trên công trường cũng không tồn, không có bất kì vấn đề gì."

"Đã biết." Viên Tiêu đưa tay lấy CD trong máy vi tính ra, bữu môi, vẻ mặt khinh thường nói: "Dáng người thật kém, không bằng một phần ngàn của bánh trôi nhỏ nhà em." Nghĩ đến Thang Viên, trên mặt Viên Tiêu không kiềm hãm được hiện lên một nụ cười âm áp, có thể so sánh với ánh nắng bên ngoài.

Ánh mắt Viên Dịch dưới thấu kính chột lóe, đẩy đẩy kính mắt hỏi: "Em xem qua?"

"Không có." Viên Tiêu trả lời theo bản năng. Sau khi nói xong mới phản ứng kịp chính mình mắc mưu, nhất thời xù lông: "Viên Dịch, anh là tên biến thái thích dòm ngó người khác!"

Thì ra còn chưa có ăn vào miệng, thật vô dụng mà! Viên Dịch liếc mắt nhìn Viên Tiêu, cũng không để ý đến anh, đứng dậy rời khỏi phòng làm việc, đi xuống lầu dưới thị sát, chỉ để lại Viên Tiêu tức giận đến giậm chân ở trong phòng.

Ngày hôm sau, khắp thành phố R đều bao phủ trong một bầu không khí nhiệt liệt, các tiệm bán báo gần như bị đập sập, bài báo buổi sáng thành phố R trở thành hàng hóa được hoan nghênh nhất trong ngày hôm nay, không vì chuyện gì khác, chỉ vì trên báo có đăng một bức H rõ nét cực cao. Người dân nhanh tay thì xem báo đến nhiệt huyết sôi trào, người dân chậm tay thì không thể làm gì khác hơn là liên tục vỗ ngực buồn bã thất vọng, bọn họ cũng muốn xem tin tức kinh người như vậy nha! Thế nhưng không lâu sau liền nghe thấy trên web không chỉ có hình ảnh rõ nét mà còn có video!

Người dân thành phố R nhất thời chà sát tay thêm nhỏ dãi, có máy vi tính thì dùng trong máy vi tính, không máy vi tính thì dùng điện thoại di động. Tin tức trong ngày được đặt tên là "Cuộc sống thối nát của thiên kim Chu thị, có hình ảnh và sự thật!" ở thành phố R đã nhắc lên làn sóng vô cùng không hài hòa. Cũng trong ngày này, Chu Như bị toàn thể người dân trong thành phố nhìn qua mấy lần, so với xe công cộng còn công cộng hơn.

Chuyện âm ỉ lớn như vậy, nhà họ Chu dĩ nhiên không thể không biết, mặc dù cuộc sống cá nhân không quá sạch sẽ, nhưng đó cũng chỉ ở trong bóng tối mà thôi, ở bên ngoài cô ả vẫn là đại tiểu thư nhà họ Chu nổi tiếng tự phụ, vậy mà hôm nay tất cả bản tính của cô ả đều bị bại lộ dưới ánh mặt trời, Chu Như vừa thẹn lại vừa tức, ngay cả cửa cũng không dám bước ra. Cha Chu lần đầu tiên dùng roi đánh cô ả, toàn thân Chu Như đau nhức đến cùng cực, trong lòng cô ả lại vô cùng khó chịu, thể xác và tinh thần đồng thời bị hành hạ làm cho cô ả gần như sắp phát điên.

Cô ả thê ở trong lòng, nhất định phải bắt kẻ dám can đảm hãm hại cô ả trả giá gấp trăm lần!

Nhưng Chu Như tra tới tra lui lại tra đến trên đầu nhà mình! Chính là tòa soạn của nhà bọn họ đã phơi bày tin tức này ra ánh sáng! Mặc dù tính tình của Chu Như hơi điều ngoa một chút, nhưng tuyệt đối không phải là người ngu, nhiều năm như vậy coi như là mưa dầm thấm đất cũng hiểu được một số thủ đoạn nhỏ trên thương trường, gần như tại một khắc khi tra đến trên đầu nhà mình kia, cô ả liền hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Viên Tiêu, trừ anh ta ra thì không còn ai khác!

Chu Như hận đến cắn răng nghiền lợi, hận không thể uống máu ăn thịt của Viên Tiêu! Nhưng sau khi chịu thiệt thòi lớn như thế, cô ả lại trở nên bình tĩnh hẳn.

Nghĩ tới nghĩ lui, sờ dĩ Viên Tiêu nhắm vào cô ả như vậy không phải là vì nhà họ Chu giúp đỡ Viên Chiến, cũng không phải vì cô ả dây dưa, mà vì người phụ nữ nghe điện thoại vào ngày hôm đó! Nếu là vì hai nguyên nhân trước, Viên Tiêu không thể nào hành động trể như thế, vậy thì nguyên nhân hẳn là vì người phụ nữ kia! Nhưng cô ả chưa từng nghe nói Viên Tiêu có bạn gái qua, không hề có một chút tin tức nào!

Chu Như không biết Viên Tiêu và Thang Viên giận dỗi, nghĩ như vậy liền cho rằng Viên Tiêu quá yêu và che chở Thang Viên, cho nên mới không nỡ công bố tin tức ra ngoài! Trong lòng Chu Như nhất thời vừa ghen lại vừa hận, cô ả không tiếc sa sầm mặt mũi theo đuổi người đàn ông đối với cô ả chẳng thêm ngó tới còn chưa tính, nhưng anh ta lại nâng niu cưng chiều người phụ nữ khác trong lòng bàn tay, như vậy không phải đang đánh vào mặt cô ả sao? Chu Như vừa nghĩ như thế, ngay cả ngồi cũng không yên, đáng tiếc cô ả đang bị cha Chu cấm túc, không thể ra ngoài, ngay cả điện thoại di động và máy vi tính cũng bị tịch thu.

Cô ả gắt gao nhìn chăm chăm vào thế giới ngựa xe như nước bên ngoài cửa sổ kia, ánh mắt thoáng hiện oán độc thâm sâu, cô ả nhất định phải tra được người phụ nữ đó! Không để cho cô ả dễ chịu! Vậy thì cô ả cũng muốn cho cô ta nếm thử tư vị này!

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Viên Tiêu bắt đầu chạy đến nhà của Thang Viên vào mỗi đêm. Không có chặn mền? Tự chuẩn bị! Không có gối đầu? Tự chuẩn bị! Không có chỗ ngủ? Dễ thôi, giường của bà xã khá lớn. Thang Viên dờ khóc dờ cười đối với hành động gõ cửa vào mỗi đêm của người này, cuối cùng dứt khoát ngầm cho phép hành vi của anh, hai người chính thức bắt đầu những ngày sống chung.

Ban ngày hai người đều đi làm, chỉ đến buổi tối mới có thể gặp mặt, dĩ nhiên... Có vài lần thiếu chút nữa lau súng cướp cò, may mắn thay uy tín của Thang Viên luôn sống mãi trong trái tim Viên Tiêu, cho nên mới tránh khỏi cục diện "từ nay quân vương không lâm triều" xuất hiện.

Cũng chính vì vậy mà Viên Tiêu liền tự động lý giải thành: "Nếu làm xong toàn bộ công việc trước mắt là có thể làm gì tùy thích". Anh vừa nghĩ như vậy, nhất thời cảm thấy sức lực toàn thân đều dùng không hết, mỗi ngày cũng không ảm ỉ đòi tan việc đầu tiên nữa, ngược lại bắt đầu liều mạng làm thêm giờ. Nhân viên trong công ty cũng không ngừng than khổ, nhưng bọn họ lại không có cách nào dập tắt ngọn lửa nhiệt tình của Viên Tiêu.

Viên Sanh lại càng luôn miệng kêu khổ, tính cách của hần vốn vô kỷ luật, lập tức bị Bạch Nhiễm Nhiễm đẩy tới vị trí cao như vậy, căn bản không ứng phó nổi, kỳ thật, dựa theo cách nghĩ của Viên Sanh, hần căn bản cũng không hứng thú với việc tranh đoạt công ty, chỉ cần ông già cho hần nhiều tiền là được, về phần công ty gì gì đó, Viên Dịch và Viên Tiêu, người nào thích thì cứ việc đoạt lấy!

Mà mấy ngày nay, thế công của Viên Tiêu bọn họ càng ngày càng mãnh liệt, ngày trước còn có Bạch Nhiễm Nhiễm ở một bên chỉ điểm, nhưng kể từ khi Viên Chiến nhập viện, toàn bộ tinh thần của Bạch Nhiễm Nhiễm đều đặt ở trên người Viên Chiến, mọi chuyện ở công ty đều phải dựa vào chính hần. Không có gái đẹp, lại càng đừng hòng mơ tưởng đến rượu ngon, Viên Sanh chỉ cảm thấy hần sắp bị nghẹn chết rồi, cuối cùng thật sự không chịu nổi cuộc sống cầm dục này nữa, hần mới đẩy Trần Thịnh lên vị trí cao, thay hần xử lý công việc, mà chính hần lại vui sướng hân hoan trong hộp đêm.

Ban đầu Trần Thịnh còn không nguyện ý, nói sợ người nhà họ Bạch nói bóng nói gió, nhưng Viên Sanh không thêm để ý chút nào, vỗ vỗ bả vai Trần Thịnh để cho anh yên tâm to gan đi làm, hần tin tưởng anh. Trần Thịnh không còn cách nào khác cũng liền ồm ồm gật đầu đồng ý.

Trần Thịnh được Viên Sanh cấp cho quyền lực, dĩ nhiên là dựa theo kế hoạch của Viên Tiêu mà làm, do đó, đồng nghĩa với việc Viên Tiêu có thêm một đôi mắt ở trận doanh của quân địch, quan sát từng hành động của đối phương, nắm giữ bước hành động kế tiếp của kẻ địch, tính chuẩn bầy ra kế hoạch tác chiến. Công ty của Viên Sanh dần dần bị Viên Tiêu và Viên Dịch ngấm ngấm chiếm đoạt, thế nhưng hần lại không hề hay biết một chút gì, thậm chí còn đắc chí, cho rằng mình vay 10 tỷ từ ngân hàng có thể cứu vớt được công ty, thiếu chút nữa đi đến tranh công trước mặt Bạch Nhiễm Nhiễm.

Viên Chiến đã nằm viện trong một thời gian dài, nhưng người chăm sóc ông cũng chỉ có một mình Bạch Nhiễm Nhiễm. Ông nuôi ba người con trai, nhưng không có một người đến thăm ông khi ông bị bệnh. Viên Dịch và Viên Tiêu thì cũng thôi, huống chi Viên Tiêu còn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ngày hôm ấy. Nhiều ngày nằm trên giường bệnh đã khiến Viên Chiến nghĩ thông rất nhiều. Ban đầu là ông có lỗi với Hà Viên, ông vẫn muốn đền bù cho hai anh em Viên Dịch và Viên Tiêu, cho nên qua nhiều năm như vậy, cho dù Viên Dịch chưa bao giờ gọi ông một tiếng ba, ông vẫn sắp xếp cho anh vào công ty, bồi dưỡng anh thành tài. Bây giờ, nếu hai anh em bọn họ muốn lấy tất cả của ông, vậy thì cầm đi đi, dù sao đều là con trai của mình, ngay cả khi đoạt lấy từ trong tay ông cũng coi như là nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Nhưng chuyện chân chính khiến Viên Chiến khó có thể quên được chính là Viên Sanh. Ông nằm viện một tháng, đứa con trai út này của ông vẫn không hề bước chân vào cửa phòng bệnh nửa bước! Bạch Nhiễm Nhiễm một mực biện hộ cho Viên Sanh, nói hần gần đây bận rộn công việc, không có thời gian. Nhưng dù có bận rộn như thế nào, bệnh tình của cha ruột mình cũng đã nguy kịch đến như vậy, đứa con trai này của ông vẫn không thèm liếc mắt hay hỏi thăm ông một tiếng. Cho nên mặc dù Viên Chiến nằm trên giường bệnh, kỳ thật trong lòng đã sớm suy nghĩ rất nhiều, thay vì để lại gia sản cho một đứa con phá cửa, không bằng để lại tất cả cho hai đứa con trai có năng lực.

Ông tung hoành thương trường cả đời, sao có thể không nhìn ra một chút tâm tư nhỏ của Bạch Nhiễm Nhiễm? Chỉ là ông không nói thẳng ra thôi, qua nhiều năm như vậy, thật ra thì ông vẫn oán giận ở trong lòng, năm đó nếu không phải Bạch Nhiễm Nhiễm xen vào quan hệ giữa bọn họ thì Hà Viên sẽ không chết. Nhưng dù sao bà ta cũng là người phụ nữ móc tim cho ông suốt nửa đời, lúc về già lại nghĩ đến chuyện báo thù cho vợ trước cũng không khỏi quá mức buồn cười. Cho nên ông cũng ngầm cho phép Viên Tiêu và Viên Dịch tranh đoạt gia sản với Viên Sanh, thậm chí ông còn ngầm đồng ý lưu lại tài sản cho đứa con trai cả và đứa con thứ hai.

Đứa con út còn có nhà họ Bạch giúp đỡ, mà hai đứa con còn lại của ông thì không có gì hết. Viên Chiến cho rằng dù Viên Sanh không giữ được công ty nhưng cũng sẽ gặt gao nắm thật chặt bất động sản của nhà họ Viên, nhưng ông lại không ngờ rằng Viên Sanh lại vay ngân hàng 10 tỷ, sử dụng toàn bộ tài sản của ông, hơn nữa còn kéo theo nhà họ Bạch cùng nhau xuống nước.

Mãi đến khi nhìn thấy Viên Sanh chật vật chạy đến bệnh viện thì Viên Chiến mới biết, ông đã đánh giá quá thấp hai đứa con trai của mình. Vốn cho là chuyện sẽ không quá hồng bát, không ngờ Viên Chiến càng nghe lại càng tức, cuối cùng nghe thấy Viên Sanh lại đi ăn chơi vui vẻ ngay trong thời khắc mấu chốt, không biết lấy hơi sức từ nơi nào, trực tiếp nhảy dựng lên từ trên giường bệnh, không chút lưu tình hung hăng tát Viên Sanh hai cái, sau đó trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Viên Sanh cũng biết mình gây ra họa lớn, tránh cũng không dám tránh, liên tiếp trúng hai bạt tai của Viên Chiến cũng không dám ngẩng đầu. Bạch Nhiễm Nhiễm nhìn con trai mặt xám mây tro, lại nghe thấy lời nói của hần, quả thật cũng đứng không vững, cổ chống đỡ nghe xong toàn bộ quá trình, vừa định hỏi tình huống cụ thể thì Viên Chiến lại hôn mê.

Chuyện lớn hơn nữa cũng phải vút qua một bên, Bạch Nhiễm Nhiễm vội vàng nhấn chuông gọi y tá đến, đẩy Viên Chiến vào phòng cấp cứu. Lúc này mới có thời gian lấy hơi hỏi thăm Viên Sanh đến cùng là xảy ra chuyện gì.

"Mẹ, con sai rồi..." Đôi mắt Viên Sanh âm trầm không có ánh sáng, dấu vết say rượu vẫn còn ở trên mặt, khiến cho khuôn mặt thanh tú có chút dữ tợn: "Đều tại hai thằng kia giờ trò quý! Bọn họ gài gian tể vào trong công ty trộm đi cơ mật, bằng không con cũng không trở nên như thế này!"

Xong hết rồi, nhưng không phải sợ, ít ra bà còn có nhà mẹ đẻ. Bạch Nhiễm Nhiễm – nữ cường nhân trên thương trường, đã từng khiến không biết bao nhiêu người đàn ông phải chùn bước, vào giờ phút này, bóng dáng của bà cũng có chút lão đảo muốn ngã, yếu ớt giống như một tờ giấy mỏng: "Gian tể là ai? Đã tìm được chưa?" Cho dù là như vậy, bà vẫn không nở trách móc con trai một câu nào, trước mắt chỉ có thể tận lực bổ khuyết lỗ thủng mà con trai gây ra.

"Trần Thịnh! Là tên lòng lang dạ sói Trần Thịnh đó!" Nhắc tới Trần Thịnh, Viên Sanh cắn răng lộp cộp vang dội, hàm răng gần như sắp vỡ ra.

Trần Thịnh? Lúc này Bạch Nhiễm Nhiễm mới chợt hiểu ra, hóa ra từ lúc bắt đầu đã là một ván cờ, bà căn bản không để ý đến chuyện này, không ngờ kết quả lại khiến cho con trai bà chịu thiệt. "Không sao, con còn trẻ, còn có thể đông sơn tái khởi, có mẹ ở đây, hai tên tạp chủng kia không là gì cả, cứ chờ coi đi!" Ánh mắt từ ái của Bạch Nhiễm Nhiễm trở nên vô cùng độc ác cay nghiệt khi nhắc đến Viên Tiêu và Viên Dịch: "Ông ngoại của con chỉ có một đứa con gái là mẹ, ông ấy sẽ giúp đỡ một tay." Bạch Nhiễm Nhiễm vô cùng chắc chắn đối với chuyện này, cha bà tuyệt đối sẽ không đứng ở một bên nhìn hai tên tạp chủng đó thông dong! Tài sản của cha cùng với số cổ phiếu trong tay bà, hơn nữa con trai bà vẫn còn trẻ, mặc kệ như thế nào cũng có thể đuổi hai tên tạp chủng đó ra khỏi thành phố R!

"Nhưng... Mẹ..." Nghe Bạch Nhiễm Nhiễm nói xong, ngược lại sắc mặt của Viên Sanh càng thêm không ổn, hần nhìn thoáng qua Bạch Nhiễm Nhiễm, chân chò thế nào cũng nói không nên lời.

"Sao vậy?" Bạch Nhiễm Nhiễm ảm ảm cảm thấy chuyện này có phần không đúng, nhưng vẫn không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đây là biểu hiện sau khi thất bại của người trẻ tuổi.

"Con đã vay ngân hàng." Viên Sanh cắn răng nói. Sớm muộn gì biết, còn không bằng nói ra trước.

"Vay bao nhiêu tiền?" Bạch Nhiễm Nhiễm căn bản không coi là quan trọng.

"10... 10 tỷ."

" Bao nhiêu?" Bạch Nhiễm Nhiễm tròn tròn mắt, không dám tin nhìn Viên Sanh, cả người cũng bắt đầu phát run.

"Mẹ, con sai lầm rồi, con thật sự biết sai rồi." Phịch một tiếng, Viên Sanh quỳ gối trước mặt Bạch Nhiễm Nhiễm, vẻ mặt tràn đầy không cam lòng cùng oán độc: "Chúng ta không còn gì hết, mẹ, nhà họ Bạch của chúng ta, sáng hôm nay toàn bộ bị ngân hàng thu hồi đi hết rồi, ngay cả nhà cửa, bọn họ cũng muốn thu hồi trong một vòng tuần, kêu chúng ta mau chóng dọn ra ngoài ở."

Hai mắt Bạch Nhiễm Nhiễm tối sầm, cả người cũng mềm nhũn đi. Mười tỷ, toàn bộ gia sản nhà họ Viên, thế nhưng trong một đêm không còn gì hết! Đúng rồi, vậy còn nhà họ Bạch, tình hình của nhà họ Bạch còn thảm hơn rất nhiều so với nhà họ Viên!

Nghĩ tới đây, Bạch Nhiễm Nhiễm giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, gặt gao núm chặt lấy cổ áo của Viên Sanh: "Còn nhà ông ngoại con? Bọn

họ không có chuyện tiền qua sao?"

"Con thiếu nợ ở bên ngoài..." Lúc này khuôn mặt Viên Sanh đã tràn đầy nước mắt: "Ngày hôm trước con nợ sòng bạc hai tỷ, mượn lãi suất cao, con sợ càng lâu càng nhiều, vì thế đã tham ô công quỹ nhà họ Bạch."

Đầu óc Bạch Nhiễm Nhiễm lập tức nổ tung, hai mắt trợn ngược ngất đi, bà mạnh mẽ một đời, mặc kệ chính mình coi trọng thứ gì đều có thể đoạt được đến tay, không ngờ đến tuổi trung niên, ngay cả của cải bảo vệ tính mạng cũng mất đi. Là bị chính đứa con trai bà yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay hủy đi, bà có thể trách ai? Có thể trách ai chứ?!

"Mẹ, mẹ, người làm sao vậy? Mẹ! Bác sĩ! Bác sĩ!" Bạch Nhiễm Nhiễm ngất đi, làm cho Viên Sanh hoàn toàn hoang mang lo sợ, hần hoảng đến nỗi ngoại trừ kêu bác sĩ ra thì không biết làm gì khác, mãi đến khi Bạch Nhiễm Nhiễm bị đưa vào phòng cấp cứu, Viên Sanh vẫn còn đứng ở tại chỗ, duy trì cùng một động tác, cặp mắt đỏ đần không có tiêu cự.

Mà giờ phút này tại nhà Thang Viên, mọi người đều rất vui vẻ, không khí hài hòa, ngay cả bình thường lạnh lẽo, chưa từng lộ ra khuôn mặt tươi cười như Viên Dịch, trên mặt cũng mang theo ý cười. Ba người vây quanh bàn ăn bung ly rượu ăn mừng giống như một gia đình nhỏ.

"Cạn ly!" Viên Tiêu giờ ly rượu trong tay hung hăng chạm vào cái ly của Thang Viên, lại chạm vào ly của Viên Dịch rồi một hơi cạn sạch ly rượu.

"Chúc mừng các anh." Thang Viên nhìn Viên Tiêu, lại nhìn nhìn Viên Dịch cũng một hơi uống cạn ly rượu.

"Rót cuộc anh cũng lấy được quà tặng cho em rồi." Giọng nói của Viên Dịch vẫn lạnh nhạt trước sau như một, thế nhưng lại làm cho vành mắt của Viên Tiêu thoáng hồng. Hóa ra anh trai của anh làm tất cả mọi chuyện chỉ để tặng quà cho anh, mặc dù anh trai của anh ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ anh! Viên Tiêu chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, không để cho Viên Dịch nhìn thấy khóe mắt anh ướt át.

"Đêm nay không say không về." Viên Dịch hướng Thang Viên giờ lên ly rượu, Thang Viên cũng bung ly rượu lên đáp lễ. Viên Tiêu cũng làm giống vậy, len lén xoa xoa khóe mắt bung ly lên, trên bàn ăn nhất thời vang lên âm thanh cụng ly thanh thúy, không ai nghe được Viên Tiêu cúi đầu âm thầm lắm bầm nói.

Khi đó anh đã có mấy phần men say, ánh mắt nhìn Thang Viên cũng nhiều hơn mấy phần lửa nóng, anh nói: "Say cũng không về!"

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Mặc dù mấy người cũng rất cao hứng, nhưng không có uống say mềm, tuy rằng vẫn có vài phần men say nhưng lại cực kì tỉnh táo. Sau khi ăn cơm xong Viên Dịch trở về nhà mình, mà Viên Tiêu đương nhiên nương nhờ ở nhà Thang Viên. Thang Viên đã sớm tập mãi thành thói quen đối với chuyện anh ngủ lại, cho nên cũng coi như không thấy gì, hơn nữa còn mừng rỡ vì có người giúp cô dọn dẹp phòng bếp.

Tối nay họ Viên kia đặc biệt ân cần, anh đẩy Thang Viên ra khỏi phòng bếp, còn chính mình thì làm việc đến khi thể ngất trời ở trong đấy, thậm chí còn ngâm nga ca hát. Thang Viên cho rằng cuối cùng anh cũng đỡ xuống gánh nặng trên người cho nên mới vui vẻ như vậy, vì thế cô cũng liên tùy ý anh. Viên Tiêu chỗ nào cũng tốt, nhưng chỉ có một khuyết điểm duy nhất chính là: ngủ âm không được đầy đủ mà thôi! Bạn nói anh ấy hát rất khó nghe ư, anh ấy rõ ràng hát đến nghiêm túc như vậy, làm cho người ta căn bản không thể nhẫn tâm cắt đứt. Để tránh cho lỗi tai của mình bị độc hại, Thang Viên cầm lấy quần áo chuẩn nhanh vào toilet, tắm rửa.

Thang Viên tắm xong liền tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy Viên Tiêu chính trực ngay thẳng nằm ở trên giường, vẻ mặt mang ý cười xấu xa, không biết anh đang suy nghĩ gì. Thang Viên đi tới, nhất thời ngủi thấy được một hơi mùi rượu, mặc dù khi uống không cảm thấy gì, nhưng vì cô vừa mới tắm rửa xong cho nên mới cảm thấy đặc biệt nặng mùi. Đưa chân đá đá Viên Tiêu: "Đi tắm mau, hơi chết đi được."

Viên Tiêu nghe thấy lời nói của Thang Viên, vội vàng nhảy xuống từ trên giường, nết to chớp chớp, lộ ra một lúm đồng tiền: "Tuân lệnh! Bà xã!" Xem ra tâm tình cực kỳ tốt. Thang Viên cũng không để ý anh động kinh, bật máy sấy, ngồi sấy tóc trước bàn trang điểm.

Trong lòng Viên Tiêu áp ủ chuyện xấu, đương nhiên không thể kéo dài thời gian, mau chóng vọt vào phòng tắm, tắm nhanh rồi ra. Tốc độ nhanh đến mức có thể so sánh với máy bay chiến đấu! Thang Viên giương mắt nhìn toàn thân Viên Tiêu trên dưới nhỏ nước, nghĩ thầm, chẳng lẽ là uống rượu đến hồng đầu? Có kiểu tắm này sao? Cô còn chưa lau khô tóc vậy mà anh đã tắm xong rồi!

"Sao anh tắm nhanh vậy?" Thang Viên đi tới đưa khăn lông cho anh, nước trên tóc người này nhỏ xuống làm ướt hết thảm rồi, thật là không biết chú ý gì hết!

Viên Tiêu nhận lấy khăn lông dùng sức lau vài cái rồi vứt khăn lông lên bàn trang điểm, đột nhiên nhào qua ôm lấy Thang Viên, mặt dán mặt cọ xát: "Bánh trôi nhỏ..."

"Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, không được ném đồ lung tung!" Thang Viên cau mày đẩy Viên Tiêu ra, xoa xoa vết nước trên mặt do anh cọ cọ mà ra,

đi tới treo khăn lông lên: "Nhớ kỹ chưa? Lần sau tái phạm thì trở về nhà anh đi!"

"Bánh trôi nhỏ..." Viên Tiêu cũng không để ý cô quát lớn, vẻ mặt ngây ngô cười chạy tới bên cạnh Thang Viên, khuôn mặt đỏ bừng, không biết là vì vừa mới tắm xong hay là vì uống rượu, mắt to chớp chớp: "Bánh trôi nhỏ, chúng ta đi ngủ đi!"

"Tóc khô rồi hãy nói!" Thang Viên cau gợn tròng mắt liếc anh, ngồi ở trên giường cầm lấy một quyển sách trên tủ ở đầu giường lật xem.

Trong lòng Viên Tiêu vốn đang kìm nén một trận lửa, nhất là sau khi uống rượu, ngọn lửa này càng cháy càng mạnh, khiêu khích toàn thân anh bốc khói, vô cùng khó chịu. Nay lại nhìn thấy Thang Viên vừa muốn nổi giận lại vừa then thùng, nhất thời oanh một tiếng cháy hừng hực lên, không chút suy nghĩ trực tiếp nhào tới áp Thang Viên ở dưới thân.

"Bánh trôi nhỏ, chúng ta làm đi, làm đi, có được không? Có được không?" Viên Tiêu dán chặt vào thân thể Thang Viên, chậm chậm cọ xát, thân thể rất nhanh có biến hóa. "Anh thấy mình ngốc chưa!" Thang Viên đẩy đẩy lồng ngực rắn chắc của anh, hơi hơi ngượng ngùng xoay mặt đi, đến tận cùng da mặt của người này phải dày bao nhiêu mới có thể nói thẳng ra những lời như thế?!

"Ừ ừ, anh ngốc, anh ngốc..." Viên Tiêu không chút nghĩ ngợi hòa theo Thang Viên, hi hục cúi đầu gặm cắn cổ Thang Viên.

"Ừm... Đau, anh nhẹ một chút..." Thang Viên đưa tay nắm lấy tóc Viên Tiêu, Viên Tiêu phối hợp ngừng đầu lên, vừa lúc bắt được vẻ ngượng ngùng mà cô cực lực che giấu dưới đáy mắt. "Anh sẽ không làm em đau." Viên Tiêu sờ sờ gò má phần hồng của Thang Viên, nhẹ nhàng in lại một nụ hôn trên trán cô.

Thang Viên ngừng đầu lên hôn môi anh, đôi môi Viên Tiêu rất mềm, còn mang theo mùi vị của rượu đỏ chưa tan, say đắm lòng người, Thang Viên ôm lấy hông Viên Tiêu, cổ sức nghiêng hợp với sự đòi lấy ngày càng kịch liệt của anh. Áo ngủ mỏng manh bị vén lên, bàn tay Viên Tiêu tinh chuẩn tìm được hai khóa mềm mại, nắm trong tay từ từ xoa nắn, hơi thở của Thang Viên dần dần tăng nhanh, nghiêng đầu rời khỏi đôi môi của Viên Tiêu, thờ dốc từng ngụm từng ngụm, khoe môi sáng bóng trong suốt cực kì mê người.

Một tay Viên Tiêu vòng qua cổ Thang Viên ôm lấy cô vào lòng, một cánh tay khác linh hoạt cởi bỏ áo ngủ của Thang Viên, nụ hôn nóng bỏng dần dần trượt xuống từ trên cần cổ trắng mịn của Thang Viên, in lại từng dấu dẫu tây trên làn da tuyết trắng.

Quần ngủ cũng bị tuột xuống, bàn tay Viên Tiêu lúc nặng lúc nhẹ vuốt ve bờ mông ngao nghễ của cô, lửa nóng dưới người càng thêm cứng rắn. Ánh mắt cũng không nháy, chăm chú nhìn khuôn mặt Thang Viên, Viên Tiêu từ từ cởi bỏ quần áo trên người, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô chuyển động trên cơ bụng của anh, xoa dịu dục vọng sắp bùng nổ.

Đây là lần đầu tiên Thang Viên nhìn thấy thân thể của Viên Tiêu, chỉ liếc mắt một cái liền không dám nhìn nữa. Lúc mặc quần áo chỉ cảm thấy đáng người của anh thon dài, cởi quần áo ra mới biết người này có bao nhiêu hấp dẫn, lồng ngực rộng lớn kia, bắp thịt rắn chắc kia, đường cong thân thể xinh đẹp kia, còn có... Lửa nóng dưới thân kia... Làm cho Thang Viên then thùng đến nỗi muốn chạy trốn.

Môi Viên Tiêu dần dần dời xuống, đi tới bên đùi Thang Viên. Thịt non nhạy cảm bị môi lưỡi anh kích thích, cảm giác tê liệt thoáng chốc truyền khắp toàn thân, cả người Thang Viên run rẩy, ngay cả ngón chân cũng cuộn lại. Từng đợt khoái cảm ập đến, khoe mắt Thang Viên lộ ra một vẻ ướt át, bắt đầu đứt quãng ni non.

Đây không thể nghi ngờ là kích lệ đối với Viên Tiêu, anh không thể khống chế cắn bập đùi Thang Viên một ngụm, bàn tay dần dần đưa vào trung tâm thân thể Thang Viên.

"Viên... Viên Tiêu, đủ... Đủ rồi." Thang Viên nắm lấy cánh tay Viên Tiêu muốn ngăn cản động tác của anh, lại bị Viên Tiêu trở tay nắm lại: "Giao cho anh." Viên Tiêu khẽ hôn lên bàn tay cô, trong đôi mắt to là nghiêm túc trước nay chưa từng có: "Bánh trôi nhỏ, giao cho anh là tốt rồi." Mặc dù anh chưa từng làm, nhưng vì ngày này anh đã chuẩn bị rất nhiều, cho dù động tác vẫn vô cùng trắc trặc nhưng anh biết phải tiếp tục như thế nào.

Thang Viên và anh nhìn nhau mấy giây, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, cũng tốt, cho dù thế nào đi nữa, cô vẫn không muốn ngừng lại, vậy thì giao tất cả cho anh đi. Thấy vậy, Viên Tiêu nhẹ nhàng hôn lên lông mi run rẩy của Thang Viên: "Bánh trôi nhỏ thật biết nghe lời."

Mặc kệ bình thường hình thức ở chung giữa hai người như thế nào, một khi đàn ông đã đến trên giường thì vẫn cường thế như cũ, nhất là Viên Tiêu, cường thế gần như có chút bá đạo. Nụ hôn này thay vì nói là hôn còn không bằng nói là khẽ cắn! Thang Viên bị anh cắn như vậy có chút đau, sau khi đau lại có một loại cảm giác tê dại nói không nên lời, cô muốn mở miệng bảo anh dừng cắn, rồi lại không nỡ từ bỏ loại cảm giác này, chỉ có thể ánh mắt mông lung mờ mịt nằm ở dưới thân Viên Tiêu, uốn éo thân thể mềm nhũn thành một bãi xuân thủy.

Đầu ngón tay của Viên Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve vòng quanh khóa anh đào, thỉnh thoảng xẹt qua điểm mẫn cảm của cô, Thang Viên cắn môi chịu đựng không phát ra tiếng, âm thanh thờ dốc lại càng ngày càng nặng. Mồ hôi trên trán Viên Tiêu từng giọt rơi xuống thân thể trần trụi của Thang Viên, anh đã sớm nghẹn đến mức sắp nổ tung, hận không thể lập tức vọt vào, dục vọng kêu gào vì không được thỏa mãn, nhúc nhích, cứng rắn đến đáng sợ, giống như bàn ủi gặt gao chồng đống trên người Thang Viên, Thang Viên dĩ nhiên biết anh ản ản, cắn cắn môi dưới, đưa tay nắm lấy lửa nóng dưới thân anh.

"Ừm..." Viên Tiêu kêu lên một tiếng, động tác trên tay cũng ngừng lại. Anh thở hổn hển, một thanh đê xuống bàn tay nhỏ bé còn muốn chuyển động của Thang Viên: "Dừng động."

"Không sao..." Thang Viên cố nén xấu hổ trong lòng: "Vào... Vào đi..."

"Anh... Anh sợ em..." Viên Tiêu còn chưa nói hết câu, Thang Viên liền chủ động tách hai chân ra, vòng quanh hông anh, gương mặt ửng đỏ say lòng người, giả bộ cứng rắn: "Đã nói là không sao rồi mà!"

Viên Tiêu sững sờ, khoe miệng dần dần giương lên ý cười xấu xa, đưa tay đi xuống thăm dò: "Thì ra là bà xã muốn..." Anh nhìn chăm chăm vào chất lỏng ướt át trên đầu ngón tay, mắt đầy thâm ý. Oanh một tiếng, Thang Viên hoàn toàn đổ bưng từ đầu đến chân, vùng vẫy ngồi dậy, lại bị Viên Tiêu đè xuống, làm thế nào cũng tránh không thoát.

Vừa muốn mở miệng mắng anh, lại thấy Viên Tiêu đưa ra đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi chất lỏng trên ngón giữa, đôi mắt to thẳng tắp nhìn cô, từ từ ngâm đầu ngón tay vào trong miệng, trần trọc mút vào, phát ra âm thanh chụt chụt.

"Ngọt quá." Viên Tiêu rút ngón tay từ trong miệng ra, bàn tay dọc theo đường cong xinh đẹp trên bắp chân, từ từ mở rộng hai chân Thang Viên ra. Lần đầu tiên của người phụ nữ sẽ rất đau, đàn ông phải dòi đi lực chú ý của người phụ nữ, đây là Viên Tiêu tham khảo ở trên mạng. Anh nhớ rất rõ ràng, vận dụng cũng linh hoạt, anh cực kì sợ sẽ làm cô đau, cũng sợ sẽ làm cô bị thương.

Thang Viên lại không biết ý tưởng của Viên Tiêu, chỉ cảm thấy người này da mặt thật dày, ở trên giường trêu chọc đùa giỡn cô, khiến cô xấu hổ đến nỗi đỉnh đầu cũng muốn bốc khói, muốn cho anh một cái tát lại thành linh bị lập tức xô xuyên. Nước mắt thoáng chốc tuôn ra, đau, thật sự rất đau, đời này cô chưa bao giờ đau như vậy! Có mạnh như thế sao? Không phải anh sẽ đến từ từ sao? Thang Viên đau đến nỗi mặt mũi trắng bệch, rốt cuộc nhịn không được nước nở nghẹn ngào ra tiếng. "Cút! Anh... Anh đi ra ngoài... Đi ra ngoài!"

"Ngoan, bánh trôi nhỏ ngoan nào, lập tức sẽ không đau." Viên Tiêu thương tiếc hôn lên gò má của Thang Viên, trong lòng co quắp từng trận, anh cũng không muốn làm cô đau, thế nhưng nhất định phải qua một cửa này. Cô đau, anh cũng đau. Nhưng anh vẫn muốn cô, muốn đến chết, hận không thể làm cho cô trong trong ngoài ngoài đều in lại ấn ký của anh, mặc kệ là ai cũng không dám nhúng chàm!

"Viên Tiêu! Anh là tên... Khốn kiếp!" Thang Viên vừa khóc vừa mắng: "Anh chậm một chút, chậm một chút... Sẽ, sẽ... Chết sao?"

"Là lỗi của anh, là lỗi của anh." Viên Tiêu bị nước mắt của Thang Viên làm cho hoảng hồn, sau đó phải làm gì cũng không nhớ nữa, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể ra sức dùng ngôn ngữ an ủi cô.

Thang Viên chỉ cảm thấy dưới thân đau đớn kịch liệt, cô không dám động thậm chí không dám há miệng thở. Nửa ngẩng đầu nhìn Viên Tiêu trên người, trán anh đầy đặc mồ hôi, ngọn lửa trong mắt bùng cháy như củ nhưng anh vẫn không dám động dậy, chỉ đau lòng chăm chú nhìn cô. Trong lòng cô thoáng qua rất nhiều cảm xúc, cuối cùng vẫn không nở nhìn thấy anh khó chịu.

"Anh ngốc đó làm gì?" Thang Viên nặng nề thở một hơi, nhìn Viên Tiêu ngây ngốc, nhắm hai mắt lại rống lên: "Động đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thang Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Giọng nói của Thang Viên lập tức đánh thức Viên Tiêu, anh đột nhiên nhớ đến những điều nhìn thấy ở trên mạng, sau khi tiến vào không thể trì hoãn, nếu không sẽ làm cho người ấy càng ngày càng đau, biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng giúp cho người ấy cảm nhận được khoái cảm! Viên Tiêu có chút ảo não, loại chuyện như vậy lại để cho bà xã phải nhắc nhở, anh vứt mặt mũi của đàn ông ở nơi nào! Về sau nhất định phải rèn luyện kỹ thuật thật tốt, phục vụ cô ở trên giường đến dục tiên dục tử!

Vừa nghĩ như vậy, Viên Tiêu nhất thời tỉnh táo tinh thần, đỡ lấy thắt lưng của Thang Viên, bắt đầu chuyển động.

"Đau... Đau... Chậm, chậm một chút..." Về mặt Thang Viên khổ sở vòng tay lên cổ Viên Tiêu, giọng nói yếu ớt không ngừng kích thích thần kinh Viên Tiêu. Anh có bao giờ nhìn thấy Thang Viên mềm yếu, lệ thuộc vào anh như vậy chưa? Từ trước đến nay cô đều rất lý trí, rất ít khi mất đi không chế như bây giờ, thậm chí đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nước mắt của cô. Bản năng của người đàn ông bị kích thích lớn dần lên, Viên Tiêu thuận tay kéo Thang Viên lên, để cho cô ngồi lên trên đùi mình, tiến vào sâu hơn.

Đôi môi chính xác bắt được môi Thang Viên, dịu dàng cuốn lấy cái lưỡi của cô hôn thăm thiết, phía dưới lại mãnh liệt rút ra cắm vào, phát ra âm thanh bành bành, có vẻ đặc biệt đậm mị trong đêm khuya yên tĩnh.

"Không, không được... Đau, Viên Tiêu... Đau..." Nước mắt của Thang Viên rơi từ khuôn mặt xuống chỗ giao hợp của hai người, nóng rực, khiến Viên Tiêu run run một hồi.

Cô lắc đầu, sợi tóc xốc xếch dán chặt vào gương mặt, đôi môi lấy lòng cọ xát vào cổ Viên Tiêu, thân thể mềm mại tựa vào trên ngực anh, giống như giao toàn bộ thể giới của mình cho anh.

Trong lòng Viên Tiêu run lên, dục vọng chưa được xoa dịu càng lúc càng lớn, nhưng anh lại không dám động, bóp chặt toàn thân căng lên thật chặt, dường như chỉ cần ấn vào một cái là có thể vỡ ra, ngay cả gân xanh trên trán cũng bắt đầu nhảy lên, trong mắt đều là ngọn lửa màu đỏ.

"Bánh trôi nhỏ, bánh trôi nhỏ..." Anh khẽ vuốt ve vòng eo nhạy cảm của cô, giọng nói bởi vì ấn nhẫn quá độ mà có chút khàn khàn, lại thêm một phần gọi cảm: "Nhịn một chút, lập tức sẽ không đau, anh sẽ làm cho em thoải mái, nghe lời nào."

Thang Viên hận không thể tát anh một cái, đáng tiếc thật sự là không còn hơi sức gì, thoải mái cái rắm á! Cô đau muốn chết! Nào có đau qua như vậy bao giờ, hạ thân giống như bị xé rách, đau đến thu tâm thu phế. Đều tại Viên Tiêu! Cái đồ háo sắc! Cái đồ lưu manh!

Lúc này Thang Viên đâu còn nửa điểm lý trí nào? Càng nghĩ càng giận, tại sao chỉ có một mình cô đau? Cô đau anh cũng phải đau theo!

Thang Viên ngang ngược mạnh mẽ vùng lên cũng chẳng quan tâm tới hạ thân đau đớn, há mồm cắn lên chấm nhỏ màu đỏ trên bộ ngực của Viên Tiêu, đồng thời phía dưới hung hăng co rút lại...

Viên Tiêu chỉ cảm thấy lồng ngực vô cùng đau đớn, đau đớn qua đi lại bắt đầu có một trận khoái cảm truyền khắp toàn thân, hai người đều là lần đầu tiên, căn bản cũng không biết phải làm như thế nào. Thang Viên đau, Viên Tiêu đương nhiên cũng không cảm nhận được khoái cảm gì, mà Thang Viên khẽ cắn như thế lại làm cho Viên Tiêu trong nháy mắt cảm thấy cực kỳ thoải mái, nhưng không đợi anh phục hồi tinh thần từ trận khoái cảm này, nơi giao hợp của hai người lại khẽ động, Viên Tiêu chỉ cảm thấy giống như bị một cái gì đó đột nhiên đẩy đến thiên đường, thoải mái đến nỗi anh không nhận được rên lên thành tiếng, toàn thân nhẹ nhàng, tựa như bay bổng trên không trung, một hồi lâu sau vẫn không lấy lại được tinh thần.

Khi Viên Tiêu tỉnh lại từ trong trận khoái cảm chìm ngập này thì phát hiện Thang Viên đang trừng to mắt mà nhìn anh: "Viên Tiêu..."

"Cái... cái gì?" Viên Tiêu còn đang đắm chìm trong dư vị vừa rồi, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Anh mềm nhũn..."

Ba chữ, lại giống như một cây búa lớn đập thẳng vào đỉnh đầu Viên Tiêu, anh cứng ngắc cúi đầu, lại cứng ngắc nhìn Thang Viên một chút, vẻ mặt khiếp sợ hỏi: "Anh bắn rồi?" Thang Viên đập tới một cái tát: "Cút ra ngoài ngay cho em!"

Viên Tiêu yên lặng cúi đầu, lặng lẽ lui ra ngoài từ trong thân thể Thang Viên, lặng lẽ túm chăn trùm lên đầu, anh tiết sớm! Anh miếu bắn! Anh mất mặt trước bánh trôi nhỏ! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Bánh trôi nhỏ có xem thường anh hay không? Tại sao anh lại vô dụng như vậy? Viên Tiêu xấu hổ thiếu chút nữa đội chân chạy ra khỏi phòng ngủ, trong lòng cực kỳ khó chịu. (trước giờ toàn thấy miếu sát, anh Tiêu lại miếu bắn =))

Thang Viên cũng không để ý Viên Tiêu giả bộ đã đi, cô xuống giường muốn đi vào phòng tắm, trên người dính dính không cách nào ngủ được. Thật ra thì cô còn vui mừng vì Viên Tiêu "giao nộp vũ khí" nhanh như vậy, bằng không cô còn phải chịu tội dài dài, ai nói vận động trên giường rất sáng khoái cơ chứ? Đều là gạt người! Sắp đau chết cô rồi!

Thang Viên ác độc nguyên rủa ở trong lòng: hi vọng về sau mỗi lần Viên Tiêu đều nhanh như vậy! Nhưng chân của cô vừa mới chạm đất, liền kêu lên một tiếng rồi ngồi xuống, đau quá, hai chân mềm nhũn giống như sợi mì, căn bản không có cách nào chịu đựng được sức nặng của cơ thể.

Viên Tiêu nghe thấy tiếng kinh hô của Thang Viên vội vàng ngẩng đầu lên, xuống giường một tay ôm lấy Thang Viên vào trong ngực: "Bánh trôi nhỏ, em sao vậy?"

"Em muốn tắm rửa!" Thang Viên chui đầu ở trong ngực Viên Tiêu, buồn bực khó chịu nói. Trong lòng âm thầm ghen tỵ thể lực bất bình đẳng giữa nam và nữ, rõ ràng cùng nhau làm một vận động, anh lại có thể vui vẻ nhảy loạn, còn cô ngay cả đi bộ cũng có thể ngã xuống!

"Anh ôm em đi." Viên Tiêu nói xong liền bế Thang Viên lên, đi về phía phòng tắm, Thang Viên ngoan ngoãn tựa vào ngực anh mặc anh ôm đi, dù sao cô cũng không có cách nào đi tới phòng tắm, có sức lao động miễn phí, tội gì không xài! Huống chi cô như vậy là do anh tạo thành!

Thân thể trong ngực thật trơn mượt, mang theo mùi hương thơm ngát đặc hữu trên người cô, mỗi một bước đi lại càng gần sát anh thêm một chút, thân thể mềm mại của cô chạm vào lồng ngực anh, mang theo một tia lửa thật nhỏ, nhanh chóng chạy đến trái tim anh. Anh vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy bộ ngực trắng nõn của cô, hai khóa anh đào màu đỏ vẫn đứng thẳng như cũ, run lên từng đợt theo nhịp điệu đi đường của anh, cực kỳ mê người. Viên Tiêu nhất thời cảm thấy có một cây đuốc bốc cháy từ bụng dưới, tay không nhìn được vuốt ve bụng nhỏ của cô, dần dần bắt đầu hướng lên trên, xoa nắn khóa mềm mại kia. Dục vọng vừa mới phát tiết không nhận được lại bắt đầu ngẩng đầu.

Thang Viên chỉ cảm thấy Viên Tiêu càng đi càng chậm, cuối cùng im lìm bất động, bàn tay to lớn kia cũng bắt đầu không thành thật, trong lòng cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên, trùng hợp chống lại đôi mắt gần như có thể phun ra lửa của đối phương.

"Viên, Viên Tiêu, anh thả em xuống! Em tự đi!" Đôi mắt không chút nào che giấu dục vọng kia khiến Thang Viên sợ đến hết hồn hết vía, không phải vì mới làm rồi ư? Vì sao người này lại bắt đầu muốn? Nhưng cô lại không muốn đau thêm một lần nữa!

"Đứng lên! Không cho sờ! Lấy tay ra!" Thang Viên cực kỳ tức giận giãy dụa trong lồng ngực Viên Tiêu, đè lại một bàn tay lại không tránh được một bàn tay khác, cuối cùng mệt mỏi đến mức thờ dốt hồng học nhưng vẫn không thể ngăn cản được hành động của Viên Tiêu.

"Bánh trôi nhỏ..." Viên Tiêu mập mờ cắn cắn vành tai đầy đặn của Thang Viên, giọng nói khàn khàn truyền vào lỗ tai cô: "Anh cứng rồi..."

"Ai thêm quan tâm anh cứng hay anh mềm! Mau thả em xuống!" Thang Viên vội đến sắp khóc rồi, thế nào cũng không tránh khỏi cánh tay như gong xiêng của Viên Tiêu, đau đớn vừa rồi thật sự đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng cô, nếu lại đến một lần nữa nhất định sẽ lấy mạng cô mất!

"Đừng động!" Viên Tiêu đè lại hông cô, bắt lấy tay cô đặt lên dục vọng của mình: "Em xem, em càng động nó càng cứng rắn."

Thang Viên nhất thời cứng ngắc ở trong ngực Viên Tiêu, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, bàn tay cầm lấy dục vọng không an phận của anh, phần lửa nóng đó tựa như có thể làm bỏng lòng bàn tay cô, người này... Người này...

"Ngoan nào, chúng ta cùng nhau đi tắm." Viên Tiêu siết chặt hai cánh tay, bước nhanh vào phòng tắm, điều chỉnh nhiệt độ nước vừa phải, trực tiếp ôm Thang Viên ngồi vào bồn tắm, bàn tay chậm rãi dạo động bên đùi Thang Viên: "Bánh trôi nhỏ... Chúng ta cùng nhau tắm."

Thang Viên kinh hồn bạt vía nằm ở trên người anh, bụng dưới gắt gao chống đỡ dục vọng nóng bỏng của anh, muốn lắc đầu nói không, lại bị anh chặn lại miệng.

Toàn bộ thân thể như bị nắm giữ trong tay anh, ngay cả hô hấp cũng đi theo tiết tấu của anh, đầu Thang Viên choáng váng, không biết là vì hơi nước trong phòng tắm quá nhiều hay là vì nguyên nhân nào khác.

Ngón tay của anh nương theo nước ấm trơn trượt với vào trong thân thể cô, từ từ ra vào. Một loại cảm giác khó có thể diễn tả thành lời từ từ lan truyền khắp toàn thân cô, khoái cảm chưa từng có cuốn sạch lấy toàn bộ lý trí của Thang Viên, cô gắt gao cắn chặt môi dưới nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn trở được thanh âm rên rỉ vui sướng phát ra.

Thang Viên ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Viên Tiêu, ánh mắt của anh tối đen đến dọa người, con ngươi bởi vì hưng phấn mà có chút phóng đại, phả lên một chút mông lung, mờ mịt hơi nước, cực kì xinh đẹp, cô không nhìn được giờ tay lên xoa xoa đôi mắt của anh, trong miệng lầm bầm: "Thật, thật xinh đẹp..."

Viên Tiêu ngừng hít thở, nhịp tim đột nhiên gia tốc, bỗng dưng đỡ lấy thắt lưng của Thang Viên đâm vào trong thân thể cô. Thang Viên ưm một tiếng, ôm chặt thắt lưng anh. Viên Tiêu lật người lại đặt Thang Viên ở dưới thân, hôn lên khoe môi cô, nâng cao eo, mạnh mẽ lướt động.

"Bánh trôi nhỏ... Bánh trôi nhỏ..." Viên Tiêu giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của Thang Viên, hung hăng rút ra tiến vào, đem toàn bộ chính mình khảm vào trong cơ thể Thang Viên, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đôi mắt mờ mịt của cô, dịu dàng tựa như có thể chảy ra nước.

"Viên, Viên Tiêu..." Thang Viên nâng nửa người trên ứng hồng lên, cọ cọ hai má vào lồng ngực rắn chắc của Viên Tiêu, âm thanh mềm mại như oanh hót. Khiến Viên Tiêu càng thêm hưng phấn, động tác dưới thân càng ngày càng nhanh, nhanh đến mức Thang Viên gần như không chịu nổi. Nhịn không được mở miệng cầu khẩn: "Chậm, chậm một chút... Chịu... Chịu không nổi..."

"Bánh trôi nhỏ, thoải mái không?" Viên Tiêu nắm lấy phần thịt non mềm trên mông Thang Viên, nhiệt tình xoa nắn, trong miệng không ngừng phun ra dâm ngữ. Đôi mắt Thang Viên đắm lệ mông lung gật đầu, lắc lư thân thể theo nhịp điệu của Viên Tiêu, vừa mở miệng là tiếng ngâm mị hoặc chết người.

"Nói ra, bánh trôi nhỏ, anh muốn nghe em nói!" Viên Tiêu khích lệ vỗ vỗ mông Thang Viên, há mồm ngâm lấy khóa anh đào bên ngực trái của cô, nhẹ nhàng mút vào.

"Không... Không..."

"Không thoải mái?" Viên Tiêu thẳng lưng, hung hăng đâm tới, đôi mắt sáng rực càng ngày càng lớn của Thang Viên.

"Xem ra anh còn cố gắng chưa đủ." Anh nhả khóa anh đào trong miệng ra, ôm lấy Thang Viên đặt lên trên đùi, bắt lấy chân của cô vòng quanh thắt lưng mình, lướt động càng thêm hung mãnh, miệng không ngừng nói: "Nói! Thoải mái không?"

Mặc dù là bồn tắm đôi nhưng không gian vẫn khá nhỏ hẹp, Viên Tiêu lại dùng tư thế như vậy, hai người áp sát vào nhau, chỉ cần hơi động một chút là có thể gia tăng khoái cảm gấp mấy lần, Thang Viên vô ý thức dùng môi cọ xát cổ Viên Tiêu, khoe mắt ẩn hiện nước mắt kích tình, lung tung gật đầu: "Thoải... Thoải mái, a... Nhẹ, nhẹ một chút..."

"Bà xã, bà xã..." Mô hôi chảy xuống từ khuôn mặt Viên Tiêu, nước trong bồn tắm bởi vì động tác mãnh liệt của anh mà vãi đầy mặt đất, cả phòng tắm tràn ngập tư vị tình dục nồng đậm.

"Ông xã có giỏi không? Có làm em dễ chịu không?" Viên Tiêu in lại thật nhiều ấn ký màu hồng phấn trên người Thang Viên, động tác dưới thân vẫn không ngừng, không biết xấu hổ hỏi.

"Có... Có... A ưm!" Thang Viên lắc lư trên người anh, cô đã sớm không còn ý thức, anh nói cái gì thì là cái đó.

"Bánh trôi nhỏ, bánh trôi nhỏ..." Cuối cùng, khi Thang Viên đã sớm mệt mỏi không chịu nổi mềm nhũn ở trong ngực Viên Tiêu, rốt cuộc Viên Tiêu cũng đạt tới cực điểm. Nhưng vẫn không rời khỏi cơ thể cô, chỉ ôm chặt cô như vậy, khẽ hôn lên môi cô, ở bên môi cô thì thầm: "Anh yêu em, anh yêu em..."

Anh không biết cô có nghe thấy hay không, mà anh cũng không thêm để ý đến chuyện đó. Dù thế nào đi nữa anh vẫn còn một đời để chứng minh.

Anh yêu cô, vừa mới bắt đầu đã yêu, cả đời cũng yêu...

P/s: Ngàn lần xin lỗi các bạn vì mình lại thất hứa, ngày mai chắc chắn sẽ có chương mới, chắc chắn...

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Sáng hôm sau, lúc Thang Viên thức dậy cũng không có nhìn thấy Viên Tiêu, rèm cửa sổ vẫn kéo lên như cũ, ngăn trở toàn bộ ánh mặt trời của ngày xuân ở bên ngoài, bên trong phòng đen như mực chỉ có một mình cô. Thang Viên nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài một chút âm thanh cũng không có, xem ra Viên Tiêu đã đi rồi, phải đi làm sao? Thang Viên vén chăn trên người đi xuống giường, chân vừa mới chạm đất, nhất thời kêu lên một tiếng, hạ thân đau đớn dữ dội, tuy không đau bằng buổi tối hôm qua, nhưng vẫn rất đau, chỉ là cũng may, cô còn có thể đi bộ bình thường.

Mở điện thoại ra nhìn thời gian, đã 10 giờ trưa rồi, Thang Viên nhất thời cảm thấy đầu đau nhức, hôm nay khẳng định không thể đi làm, gọi điện thoại cho tổ trưởng thôi. Ai ngờ đã có người xin phép với tổ trưởng vào buổi sáng rồi. Thang Viên ném điện thoại đi động ngồi ở trên giường, cũng may, ít ra người này còn biết giúp cô xin nghỉ, còn không có ăn sạch sành sanh rồi phui mông chạy lấy người.

Cho dù cô có bình tĩnh hay hòa nhã như thế nào, vào buổi sáng sau đêm động phòng không thấy được một nửa kia của mình đều sẽ cảm thấy mất mát và đau lòng, nhưng cô không thể bốc đồng yêu cầu anh trốn việc với cô, anh còn có trách nhiệm của mình, cô biết rõ ràng điều này, cho nên cô cũng chỉ có thể đứng ở sau lưng anh, cố gắng không trở thành gánh nặng của anh.

Thang Viên mặc quần áo tử tế đi tới trước cửa sổ kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời ùn ùn rọi vào gian phòng, trong nháy mắt liền xua đi tất cả bóng tối. Lại là một ngày mới, Thang Viên cười cười xoay người chuẩn bị đi rửa mặt, lại vừa khéo nhìn thấy Viên Tiêu mở cửa đi vào.

"Anh..." Cô bỗng nhiên bối rối, không phải anh đi làm sao? Tại sao còn ở đây? Hơn nữa, mới vừa cô rõ ràng không nghe được bất kì tiếng động nào ở bên ngoài.

"Anh đi mua bữa sáng!" Viên Tiêu chớp chớp đôi mắt to nhìn Thang Viên quơ quơ bao thức ăn trong tay, đi tới trước tủ đầu giường, lấy thức ăn trong bao ra đặt lên bàn, màu sắc rực rỡ, có cháo có thức ăn có bánh bao, còn có sữa đậu nành và dầu cháo quấy nữa. "Bánh trôi nhỏ, tới ăn điểm tâm!"

Hóa ra anh không có đi, chỉ là ra ngoài mua bữa sáng mà thôi, âm thanh cô kéo rèm cửa sổ đã át đi tiếng anh mở cửa, vì thế cô vừa quay đầu lại mới có thể nhìn thấy được kinh hi lớn như vậy, Thang Viên có chút chật vật xoay người, bỏ lại một câu: "Em đi rửa mặt." Bỏ chạy vào toilet.

Viên Tiêu nghi hoặc sờ đầu, bánh trôi nhỏ mới vừa rồi là... Khóc sao? Quả nhiên anh làm thật quá tốt cho nên bánh trôi nhỏ mới cảm động! Khóe mắt anh cong cong, lộ ra lúm đồng tiền thật sâu, anh nhất định phải không ngừng cố gắng, khiến bánh trôi nhỏ mỗi ngày đều hạnh phúc như vậy!

Thang Viên rửa mặt đánh răng xong liền đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Viên Tiêu vẫn quy quy củ củ, sống lưng thẳng tắp ngồi ở trên giường, bữa sáng trên bàn vẫn còn nguyên như cũ, có chút nghi hoặc hỏi: "Sao anh không ăn?"

"Anh chờ em!" Viên Tiêu nhìn thấy Thang Viên ra ngoài, lập tức đưa lên một đôi đũa, đưa sữa đậu nành đã cắm vào ống hút lên khoe miệng Thang Viên: "Bánh trôi nhỏ, a..."

"Anh tự mình uống đi." Khuôn mặt Thang Viên ửng đỏ, nghiêng đầu sang chỗ khác né tránh ống hút anh đưa tới, tiện tay gấp một cái bánh bao, nhìn cũng không cần nhìn, trực tiếp bỏ vào trong miệng.

"Em uống đi, uống đi mà!" Tay Viên Tiêu bất động, nhất định bảo trì động tác ụy sữa đậu nành, trong đôi mắt to tràn đầy uất ức: "Bánh trôi nhỏ đang tức giận sao? Tối hôm qua anh đâu có làm em đau, em rõ ràng nói rất thoải mái, anh... Ừm..."

"Câm miệng ăn cơm!" Thang Viên hung hăng nhét một cái bánh bao vào trong miệng Viên Tiêu, chặn lại miệng của anh, tại sao cái miệng của người này lại càng ngày càng không có chừng mực? Rốt cuộc cô làm sao lại ra nông nổi này, mỗi ngày bị anh chọc đến nổi tức gần chết nhưng không thể phản bác? Cô có thể trả lại hàng không? Có thể không?

Viên Tiêu cắn nửa cái bánh bao nuốt xuống, đôi mắt to tỏa sáng lung linh: "Bánh trôi nhỏ đối với anh thật tốt! Còn tự tay gấp bánh bao cho anh ăn! Nè, sữa đậu nành, uống đi! Uống đi mà!" Viên Tiêu đưa ly sữa đến môi Thang Viên, nửa ép buộc cay mờ môi cô: "Thừa dịp còn nóng, uống mới ngon."

"Anh yên tĩnh ăn cơm cho em!" Thang Viên nuốt xuống sữa đậu nành hung hăng trừng mắt liếc anh, thấy anh không cam lòng còn muốn mở miệng nói, lại bồi thêm một câu: "Nếu không về sau anh đừng đến nữa! Trở về ngủ với Viên Dịch đi!"

Quả nhiên, Viên Tiêu ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chỉ là thỉnh thoảng sử dụng đôi mắt to kia của anh nhìn trộm Thang Viên, giống như là chịu uất ức gì đó, khiến trong lòng Thang Viên nhất thời tràn đầy cảm giác tội ác quỷ dị, cuối cùng vẫn mở miệng nhận thua trước: "Vì sao hôm nay anh không đi làm?"

Vừa nghe thấy giọng nói của Thang Viên, Viên Tiêu lập tức giống như uống thuốc lắc, cặp mắt to sáng lấp lánh: "Anh muốn chăm sóc em!" Về mặt anh đương nhiên: "Tối hôm qua vừa mới bắt đầu em vẫn nói đau, ngay cả đi bộ cũng không thể đi, anh làm sao có thể để em ở nhà một mình được!"

"Anh có thể đừng nhắc lại chuyện tối qua không?" Thang Viên bắt đắc dĩ, rốt cuộc người này có biết xấu hổ hay không?! Chuyện như vậy nhất định phải treo ở bên miệng nói sao? Anh không biết thẹn thùng nhưng cô vẫn ngượng ngùng nha!

"Tại sao không nhắc tới, rõ ràng chính là chuyện tối ngày hôm qua." Viên Tiêu mờ mịt nháy mắt, lông mi thật dài như một cái quạt nhỏ chớp chớp, ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào trên người anh, Thang Viên thậm chí có thể nhìn thấy lông tơ thật nhỏ trên mặt anh, khuôn mặt không có gì thay đổi so với người thiếu niên năm đó. Trong lòng Thang Viên run lên, thờ dãi không nói gì thêm, muốn nói thì cứ nói đi, dù sao chỉ có hai người bọn họ. Mãi đến sau này, thật lâu thật lâu về sau, cô mới biết người này thế nhưng lấy chuyện này ra khoe khoang ở khắp nơi, thiếu chút nữa lột xuống một lớp da của Viên Tiêu, dĩ nhiên, đây là nói sau.

Nhìn Thang Viên thỏa hiệp, Viên Tiêu cười híp mắt rút ra một tờ khăn giấy lau lau khước miệng dính nước sốt, trong đôi mắt tất cả đều là giao hoạt.

Sau khi ăn cơm xong, Thang Viên vẫn cảm thấy cả người không thoải mái, nơi nào cũng đau, còn mơ mơ màng màng, vậy mà Viên Tiêu lại luôn luôn âm ỉ tới âm ỉ lui bên tai cô, Thang Viên ngại phiền đuổi anh về nhà, chính mình một người núp trong chăn ngủ.

Tâm tình Viên Tiêu tốt lắm, cũng không bởi vì bị Thang Viên đuổi ra ngoài mà tiêu tán, mãi đến khi đến công ty, lúm đồng tiền trên mặt anh vẫn chưa từng biến mất qua.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Viên Dịch đang xem bảng báo cáo tài vụ ở bên trong. Viên Tiêu kéo một cái ghế ngồi ở bên cạnh Viên Dịch, cười hi hi nhìn anh.

Cảm giác tồn tại của người này quá mạnh mẽ, Viên Dịch muốn bỏ qua cũng khó, anh đẩy đẩy mắt kính, từ trong đồng tài liệu ngẩng đầu lên, nhìn bộ mặt của Viên Tiêu: "Phát tình?"

Viên Tiêu nghe thấy câu nói của anh chẳng những không tức giận ngược lại cười càng thêm vui vẻ, cố ý kéo dài ngữ điệu: "Phát tình thì thế nào? Không như ai kia, muốn phát tình cũng không biết tìm ai để phát!" Kể từ khi phá hủy nhà họ Viên, tính cách như ánh mặt trời của Viên Tiêu càng ngày càng biểu hiện nhiều ra, thậm chí đã thật lâu rồi, Viên Dịch cũng không nhìn thấy vẻ mặt tàn bạo khi cầm con dao Thụy Sĩ của Viên Tiêu. Viên Tiêu bắt đầu thích nói giỡn, bắt đầu chân chính tràn ngập sức sống. Viên Dịch thật vui mừng khi nhìn thấy Viên Tiêu thay đổi như vậy, mặc dù anh cũng không có biểu lộ ra ngoài.

"Em đang châm chọc anh sao?" Viên Dịch vẫn lạnh lùng như cũ, ngay cả giọng nói cũng không có phập phồng gì, giống như anh nói không phải câu hỏi mà là câu trần thuật.

"Không có, không có." Viên Tiêu khoát khoát tay, lúm đồng tiền trên mặt ảm ảm hiện: "Em chỉ đang nhớ tới bánh trôi nhỏ thôi!"

Xem ra tối qua đã ăn người ta vào miệng rồi, nhìn khuôn mặt phờ phợt kia kia, đoán chừng bây giờ Viên Tiêu nhìn thấy cái gì cũng đều là màu hồng. Vẻ mặt Viên Dịch không chút thay đổi nghĩ.

"Thang Viên có biết em đang ở đây khoe khoang chuyện hai người làm vào tối hôm qua cho khắp thế giới này nghe không?" Viên Dịch đẩy đẩy mắt kính, cầm tài liệu lên một lần nữa, chiến dịch đã kết thúc. Quả nhiên...

"Viên Dịch! Nếu anh dám nói với bánh trôi nhỏ thì anh chết chắc!" Viên Tiêu cắn răng, ánh mắt y hệt cái đinh hung hăng dính trên người Viên Dịch. Viên Dịch không thèm để ý, vẫn như cũ bình tĩnh nhìn văn kiện trong tay anh, cuối cùng Viên Tiêu trừng mắt con mắt, không thể làm gì khác hơn là thở phì phò chui vào bên trong đồng tài liệu.

Viên Dịch tòa núi băng chết tiệt, đáng đời không lấy được vợ! Hừ!

Viên Tiêu chỉ làm việc không đến hai giờ là đến lúc nghỉ trưa, anh ăn điểm tâm khá trễ, nên không cảm thấy đói, để cho Viên Dịch tự mình xuống lầu đi ăn, còn anh thì ở lại trong phòng làm việc tiếp tục công việc. Viên Dịch mới đi một lát, đã có người tới đẩy gõ cửa. Viên Tiêu từ trong đồng tài liệu ngẩng đầu lên: "Vào đi."

"Ông chủ, em trai của ngài tới, anh ta nói muốn gặp ngài, chúng tôi cũng không còn cách nào khác, cho nên..." Trợ lý còn chưa nói xong, liền bị một nguồn sức mạnh ở phía sau đẩy sang một bên, từ cửa lộ ra khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu nào của Viên Sanh: "Viên Tiêu!"

"Cô đi ra ngoài trước đi." Viên Tiêu đứng lên, trên mặt còn treo lên một nụ cười. Trợ lý nghe vậy lập tức xoay người đi ra ngoài, hơn nữa còn khép cửa, tất cả động tác đều liền mạch lưu loát, giống như đã luyện thật nhiều lần. Mãi đến khi cửa hoàn toàn đóng lại, rốt cuộc trợ lý mới thở phào nhẹ nhõm, cô không sợ vẻ mặt lạnh lùng của ông chủ lớn, chỉ sợ khuôn mặt tươi cười của ông chủ nhỏ, mới nhìn một chút đã cảm thấy hoảng hồn, hi vọng vị đã từng là tổng giám đốc của bọn họ may mắn.

"Viên Tiêu! Lương tâm của mày bị chó ăn rồi sao? Con mẹ nó, mày chính là thằng súc sinh!" Viên Sanh không quan tâm chỉ vào lỗ mũi của Viên Tiêu mắng to, dù thế nào đi nữa bây giờ hán cũng không còn gì, hán còn sợ gì nữa, từ trong biệt thự chuyển ra ngoài, từ khi không thể không cùng cha mẹ chen chúc trong nhà họ Bạch hán liền thề, về sau nhất định phải làm cho hai anh em này nếm thử một chút tư vị như vậy!

"Thế nào?" Viên Tiêu thông thả ung dung đi tới trước mặt Viên Sanh, từ trên cao nhìn xuống hán. Anh cao hơn Viên Sanh nửa cái đầu, chỉ dựa vào khí thế, Viên Sanh cũng không thể chiếm được một chút ưu thế nào.

"Bây giờ tiền nằm viện của cha đều do ông ngoại nhà tao chi trả! Nếu không phải bọn mày lòng lang dạ sói cướp đoạt gia sản, chúng ta sẽ nghèo túng như vậy sao? Cha thiên vị mày bao nhiêu... mày không thể không biết! Bây giờ ông ấy cũng bệnh thành bộ dạng này, mày không thể ra một phần tiền hay sao?"

"Nói thật có đạo lý." Viên Tiêu nhếch môi cười tà, anh lấy tay vén vén tóc mái trên trán, trong đôi mắt to đều là ý cười: "Thật là người con tốt của Viên Chiến, tôi có nên vì tam thiếu gia có hiếu mà vỗ tay không?"

"Mày! Khi còn bé tao đã cảm thấy mày không giống con người! Bây giờ rốt cuộc tao mới biết con mẹ nó mày chính là đồ chó đẻ!" Viên Sanh bị thái độ của anh kích thích đến phát điên, câu nói không dùng đến não liền bật thốt ra.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Viên Tiêu dần dần biến mất không thấy, anh túm chặt cổ tay của Viên Sanh, rắc rắc bẻ xuống, trong phòng làm việc nhất thời truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Viên Sanh: "Fuck, Viên... Viên Tiêu, mày con mẹ nó..."

"Miệng còn không sạch sẽ?" Tay Viên Tiêu lại tăng thêm một phần lực, hài lòng nghe thấy tiếng kêu càng thêm thảm thiết của Viên Sanh: "Đồ chó đẻ? Mày không biết mẹ mày có bao nhiêu tiện sao? Tiện đến mức còi hết quần áo bỏ lên giường của người đàn ông đã kết hôn, biết cái này gọi là gì không? Cái này gọi là thiếu bị người chơi!"

Về tàn khóc trong ánh mắt của Viên Tiêu khiến Viên Sanh nhìn đến kinh hãi không thôi, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp: "Câm... Câm miệng! Mẹ tao..."

"À, đúng rồi, tao quên, mày đương nhiên không biết." Viên Tiêu nhếch môi nhàn nhạt cười: "Khi đó còn chưa có mày, dĩ nhiên, cũng chưa có tao." Anh hơi dừng một chút tiến tới bên tai Viên Sanh nói: "Lại nói, mày ra đời cũng là nhờ vào công lao của Viên Dịch, năm đó anh ấy ngồi ở góc tường nghe cả một đêm, nhưng mà anh ấy lại không nói một tiếng nào, mày nói xem anh cả của chúng có bao nhiêu bình tĩnh!"

Viên Sanh đột nhiên mở to hai mắt, không dám tin nhìn Viên Tiêu: "Thế nào... Tại sao lại như vậy?"

"Nếu không mày cho rằng tính tình của anh tao làm sao lại biến thành như vậy?" Đôi mắt của Viên Tiêu gắt gao nhìn chăm chăm Viên Sanh, trong con ngươi tràn đầy sát ý: "Đều tại bọn mày! Mày và con mẹ đẻ tiện của mày! Yên tâm đi, đây không phải là kết thúc, tất cả bọn mày đều chờ cho tao! Chúng ta sẽ từ từ chơi, xem ai có thể sống lâu hơn!"

"Không, không..."

"Sợ sao?" Viên Tiêu cười lạnh một tiếng, buông ra bàn tay như gông xiềng đối với Viên Sanh, dùng khăn tay trên bàn làm việc lau lau bàn tay đã chạm qua Viên Sanh: "Bản rồi. Người bản thể này còn sống trên thế giới làm gì!" Anh nhìn thẳng vào đôi mắt hoảng sợ của Viên Sanh nhếch miệng cười một tiếng, đưa tay lên cổ, làm động tác chặt đầu: "Viên Sanh, từ từ hưởng thụ đi, sẽ không thành thời quá lâu đâu."

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Viên Dịch vừa trở về phòng làm việc đã cảm thấy không khí có phần không đúng, mặc dù Viên Tiêu vẫn làm việc như cũ, nhưng khí áp càng ngày càng thấp lại rõ ràng chứng minh lúc anh rời đi nơi này nhất định đã xảy ra chuyện gì. Viên Dịch liếc mắt nhìn Viên Tiêu đang ngồi cầm bút ký tên lên tài liệu. Không cần hỏi, cũng không cần chất vấn, em trai của anh có năng lực ứng phó tất cả mọi chuyện, cho nên trừ phi Viên Tiêu nói, bằng không anh liền xem như không biết.

Trong phòng làm việc hoàn toàn yên tĩnh, Viên Dịch và Viên Tiêu ai cũng không nói chuyện, cùng nhau vui đùa làm việc, không khí lại cực kỳ hài hòa.

Viên Sanh gần như là vừa lăn vừa bò ra khỏi công ty Viên thị, cổ tay bị Viên Tiêu bẻ gãy, đau như kim châm muối xát, đau đến tận đáy lòng, hẳn không hề biết người anh hai bị hẳn khi dễ từ nhỏ đến lớn lại có bản lĩnh tốt như vậy, hẳn ở trong tay anh tựa như một đứa bé, không thể động đậy, chỉ có thể mặc anh vẽ tròn uốn đẹp.

Hắn vốn muốn kiểm soát một chút, tuy rằng không được chục triệu, nhưng dùng Viên Tiêu uy hiếp Viên Dịch cũng có thể kiếm được mấy triệu, nhưng ai biết, chẳng những không lấy được một phần tiền nào, bây giờ ngược lại còn hại mình bị thương! Viên Sanh cắn răng nghiên lợi đi đến khoa xương của bệnh viện, trong lòng nguyên rủa Viên Tiêu ngàn vạn lần, ngay cả đau đớn khi nối xương cũng xem nhẹ.

Viên Sanh là ai, là con trai út nhà họ Viên, là bảo vật mà Bạch Nhiễm Nhiễm nâng niu trong lòng bàn tay, hẳn hư hỏng, hẳn ăn chơi trác táng, hẳn đánh bạc, hẳn quần là áo lượt, nhờ có Bạch Nhiễm Nhiễm che chở mà 20 năm qua hắn vẫn sống trong ánh sáng rạng rỡ, không ngờ một khi nhà có biến, tất cả tài sản mà hắn dựa vào để sinh tồn đều bị Viên Dịch và Viên Tiêu cướp sạch, hắn lập tức từ con cưng của trời té xuống địa ngục, thậm chí không thể không sống nhờ ở nhà của người khác, chịu đựng người khác xem thường. Tất cả bạn bè ngày trước đều bỏ hắn mà đi, những ả đàn bà luôn miệng nói yêu hắn bây giờ còn không thèm nhìn mặt hắn một lần. Hết thảy những chuyện này đều do hai người tạo thành! Mỗi khi Viên Sanh nhớ tới cuộc sống của hắn khi trước, ngẫm lại bộ dáng nghèo túng bây giờ, trong lòng càng hận Viên Dịch và Viên Tiêu. Nhất là Viên Tiêu!

Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ hắn và Viên Tiêu phát sinh mâu thuẫn gì, cha đều nghiêng về phía Viên Tiêu, căn bản không thèm để ý đến hắn! Cho dù là bây giờ, biết rõ người nọ già vờ ngây thơ đơn thuần, mỗi khi Viên Chiến nhắc tới Viên Tiêu, yêu thích trong mắt ông vẫn không có mấy may giảm bớt! Rõ ràng đều là con ruột của ông, tại sao Viên Chiến lại thích cái tên cầm thú lục thân bất nhận đó? Hắn không cam lòng! Hắn giỏi hơn cái tên có cha sinh không có mẹ dạy kia rất nhiều, nhưng tại sao cha lại không nhìn thấy điểm tốt của hắn?

Viên Sanh mặt mày xanh mét đi ra từ trong bệnh viện, tiến vào một quán ăn nhỏ ở ven đường, gọi hai món ăn và hai chai rượu trắng. Hắn – Viên Sanh chưa bao giờ đến một nơi bán thịt rẻ tiền như vậy. Nếu không phải là Viên Tiêu... Nếu không phải anh ta... Viên Sanh uống sạch ly rượu, đáy mắt đã nhiễm một màu đỏ điên cuồng. Hắn nhất định phải khiến Viên Tiêu nếm thử tư vị nghèo túng này, không, không phải Viên Chiến thích sự mạnh mẽ ngoan độc của Viên Tiêu sao? Vậy hắn sẽ càng ngoan (ngoan trong ngoan độc) hơn tên đấy! Hắn muốn Viên Tiêu nhà tan người chết, đau đớn đến mức muốn chết mà không được!

"Ồi chào, đây không phải là Viên tam thiếu sao?" Một giọng nữ cổ ý cất cao truyền vào lỗ tai Viên Sanh, Viên Sanh chợt ngừng đầu, một ả đàn bà trang

điểm thật đậm đang đi về phía hắn, không chút khách khí đặt mông ngồi xuống ghế đối diện hắn, tay chống cằm có chút hăng hái nhìn hắn: "Thế nào, Viên tam thiếu cũng tới loại địa phương này?"

"Chu Như, cô đừng làm tôi buồn nôn!" Ngọn lửa trong con ngươi Viên Sanh lập tức cháy lên, hồ xuống đồng bằng bị chó khi, rốt cuộc bộ dáng hôm nay của hắn khiến bao nhiêu người chê cười? ! Nhưng hắn có thể làm sao? Con mẹ nó hắn còn có thể làm sao nữa? !

"Tại sao tính tình lại thay đổi thành nóng nảy như vậy?" Chu Như cũng không để ý hắn quát lớn, vẫy vẫy tay với nhân viên phục vụ, để cho cô à gọi thêm vài món ăn.

"Bữa này để tôi mời! Viên tam thiếu của chúng ta sao có thể chỉ ăn hai món một bữa chứ?" Chu Như che miệng cười duyên: "Viên Tiêu thật đúng là vô tình, dù sao anh cũng là em ruột của anh ta, vậy mà anh ta cũng xuống tay được."

Viên Tiêu – cái tên này hoàn toàn làm cho lửa giận trong lòng Viên Sanh bùng nổ, hắn hung hăng ném đôi đũa lên bàn, đột nhiên đứng thẳng lên, tức giận tròn trĩnh mắt nhìn Chu Như: "Con mẹ nó mày cứ đi cho tao! Tao thế nào có liên quan gì đến mày? Con mẹ nó, mày cho rằng mày tốt hơn tao sao? Mày có bỏ lên giường của người khác, người ta cũng không muốn mày!" Một hơi nói xong một đồng lời, Viên Sanh kim nén đến mặt đỏ bừng, há miệng thở hổn hển mấy hơi mới khỏi phục lại.

Nghe thấy lời nói của Viên Sanh, trong mắt Chu Như lóe lên vẻ âm lãnh, nhưng rất nhanh bị cô à che giấu xuống: "Viên Sanh, tôi không nghĩ tới anh hèn nhát như vậy, Viên Tiêu có anh cũng có, Viên Tiêu không có anh cũng có, làm sao anh có thể bị anh ta chèn ép đến trình độ này!"

Cô à chống lại cặp mắt sắp phun ra lửa của Viên Sanh, không chút nào sợ sệt: "Anh có biết bây giờ Viên Tiêu sung sướng đến mức nào không, đi làm có Viên Dịch giúp anh ta xử lý mọi chuyện, tan việc còn có người đẹp trong ngực, mà anh..." Cô à dừng một chút mới nói tiếp: "Nghèo túng đến nỗi ru rú uống rượu mới mình trong quán cơm nhỏ, chẳng lẽ cho tới bây giờ anh cũng không muốn báo thù? Không muốn cướp đi tất cả mọi thứ mà Viên Tiêu đang có sao?"

Viên Sanh giống như mất hết sức lực toàn thân ngồi xuống, trên mặt tất cả đều là bi thương: "Đoạt lại? Làm sao đoạt? Bây giờ tôi không còn gì hết..." Chuyện của nhà họ Viên bọn họ chỉ sợ đã sớm truyền khắp thành phố R, mặc dù người phụ nữ trước mắt cũng không phải hạng người tốt đẹp gì, nhưng hắn sắp bị ghen chết rồi, mỗi ngày cố gắng giả bộ tươi cười, đối với hắn mà nói là một loại đau khổ, cho dù cô à đang cười nhạo, đang châm chọc, hắn cũng không thêm để ý, chỉ cần có thể tìm được một người nói ra tất cả mọi chuyện là tốt rồi.

"Viên Sanh, xem ra tôi đã uống công đến đây rồi." Chu Như lấy ra một xấp hình từ trong bao nhỏ ném lên bàn: "Xem một chút đi, bây giờ Viên Tiêu sống thật tốt, nhìn lại bản thân anh đi!" Cô à đứng dậy rồi đi, đi tới trước mặt ông chủ quán thanh toán tiền, hơn nữa phân phó ông chủ mang cho Viên Sanh thêm hai chai rượu, liền thân nhiên rời khỏi quán cơm nhỏ, mở cửa xe ra nghênh ngang rời đi. Chịu đủ kích thích, lại thêm tác dụng của cơn, cô à cũng không tin tên Viên Sanh ngu xuẩn này không mắc câu!

Trên những tấm ảnh kia, toàn bộ đều là bộ dáng hạnh phúc của Viên Tiêu: anh cười với Thang Viên, vui đùa, hôn... Lúm đồng tiền nhỏ luôn luôn nở rộ trên mặt người nọ, tràn đầy hạnh phúc, không giống với tươi cười giả tạo ở trong nhà ngày trước, đó là nụ cười chân thật phát ra từ nội tâm... Càng xem, lửa giận trong lòng Viên Sanh càng thêm bùng cháy.

Viên Sanh trải qua một buổi chiều trong quán cơm nhỏ đó, sau khi uống sạch rượu mà hắn và Chu Như gọi mới lảo đảo bước ra ngoài.

Màn đêm buông xuống, mới vừa lên đèn, những năm gần đây thành phố R càng ngày càng phồn hoa, đèn neon bảy sắc lấp lánh, các CLB giải trí phong phú cũng bắt đầu tiến vào thời kì kinh doanh hoàng kim. Người qua lại trên đường phố càng ngày càng nhiều, không vì bóng đêm mà trở nên vắng lặng. Viên Sanh cảm thấy hắn giống như một du hồn lang thang trong nhân thế, nhìn người khác vui vẻ, đùa bỡn, còn chính bản thân hắn thì không có chỗ dựa vào. Mà mọi chuyện vốn không phải như thế, ngày trước, hắn đã từng nở mày nở mặt, ngậm chìa khóa vàng từ lúc mới sinh ra, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng bây giờ lại bị người khác cướp đi tất cả.

Hắn không thể lớn tiếng khoe khoang, không thể lấy lại mọi thứ đã mất, thậm chí ngay cả đi ở dưới ánh mặt trời cũng cảm thấy xấu hổ. Đấy mắt Viên Sanh căng đầy tơ máu, trong mắt ánh lên vẻ điên cuồng, đặc biệt khi nhìn thấy hộp đêm hắn thường đến trước đây? Tại sao hắn lại bị người cười nhạo, bị người chỉ trích, mà Viên Tiêu có thể có được vô số tài sản, sống ở bên cạnh người mình yêu? Hắn xem qua người phụ nữ kia, điềm tĩnh mà lạnh nhạt, tuyệt đối không giống với những oanh oanh yến yến vây quanh bên cạnh hắn. Mặc kệ đi đến chỗ nào đều có thể tự hào nói: Đây là bà xã của tôi, nhưng tại sao chuyện tốt như vậy lại để cho Viên Tiêu chiếm mất? Tại sao? Hắn không cam lòng!

Viên Sanh cắn răng vang dội khanh khách, nhớ lại ánh mắt Viên Tiêu nhìn người phụ nữ trong hình kia, dịu dàng cùng yêu say đắm như thế, như thể người phụ nữ đó chính là trời của anh ta, là tất cả của anh ta. Viên Tiêu cướp đi mọi thứ của hắn, vậy thì hắn cũng sẽ không bỏ qua cho Viên Tiêu! Hắn muốn Viên Tiêu nếm thử tư vị mất đi tất cả! Cho dù là đồng quy vu tận (cùng đến chỗ chết) hắn cũng không tiếc!

Bạch Nhiễm Nhiễm chỉ cảm thấy tối nay con trai có hơi khác thường, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, nhưng khi người thấy mùi rượu trên người hắn thì liền bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra là uống rượu. Bà biết mấy ngày này con trai quả thật cực kì không ổn, thậm chí còn mượn rượu giải sầu. Nhìn bộ dáng sa sút của con trai, bà cũng vô cùng đau lòng, nhưng bà không nở mắng hắn, con trai vốn chịu đã kích rất lớn, nếu bà lại mắng chửi, khó tránh khỏi hắn không làm chuyện điên rồ.

Cho nên Bạch Nhiễm Nhiễm nấu một chén canh giải rượu cho Viên Sanh, bảo Viên Sanh đi ngủ rồi rời khỏi phòng, mặc dù còn một bụng muốn nói, nhưng vẫn lắc đầu không nói ra.

Viên Sanh bụng canh giải rượu mà Bạch Nhiễm Nhiễm nấu lên, uống một hơi cạn sạch, kéo ngăn tủ đầu giường ra, con dao sắc bén ở bên trong lóe ra từng trận ánh sáng khiêu người dưới ánh đèn, lại không lạnh bằng ánh mắt của Viên Sanh, hắn lấy con dao bên trong ra, lạnh lùng nhìn một hồi lâu mới thả xuống, kẻ đó ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Viên Tiêu chuyển hết tất cả đồ dùng của mình vào nhà Thanh Viên, tính toán ở lại lâu dài, Thanh Viên nhìn anh vui vẻ thu dọn đồ đạc cũng không ngăn cản anh. Mặc dù anh đã vào ở, nhưng vẫn là nhà của cô! Nếu như anh dám có hành vi gây rối gì liền một cước đá anh đi ngủ với Viên Dịch!

Viên Tiêu mới vừa ăn mặn, tất nhiên sẽ không thành thật như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên của Thanh Viên, anh cũng không dám quá mức càn rỡ, huống chi anh cũng không nỡ nhìn thấy cô đau, dù nhìn thật vất vả nhưng anh vẫn vui vẻ chen chúc trên cùng một cái giường với Thanh Viên, về phần nửa đêm đi xuống tắm nước lạnh mấy lần, đều bị Thanh Viên xem như không thấy.

Sáng hôm sau, Viên Tiêu lái xe đưa Thanh Viên đi làm, đến công ty lại không để cho Thanh Viên xuống xe, bắt lấy người gác cửa một hồi mới thả Thanh Viên rời đi, trước khi đi còn nói một câu: "Tan việc đừng đi đâu, ở đây chờ anh!"

Thanh Viên dờ khóc dờ cười xoa xoa nước miếng trên mặt Viên Tiêu, gật gật đầu, chuyện này còn phải đặc biệt nói sao, anh đều đưa đón cô lâu như vậy thế mà mỗi ngày đều dận dỏ, thật dài dòng! Cô không không chế được nở một nụ cười, có xe ngồi tại sao phải đi chen xe buýt, cô lại không ngốc! Viên Tiêu mới ngốc!

Viên Tiêu nhìn bóng lưng dần dần đi xa của Thanh Viên, trong lòng đau nhói, anh nhú nhú mày, chợt muốn xông lên giữ lấy cô, không cho cô đi. Viên Tiêu thở dài day day huyết thái dương, xem ra anh bị rối loạn thần kinh rồi, chẳng lẽ bánh trôi nhỏ còn có thể chạy sao? Anh xem nhẹ cảm giác đau đớn mới vừa rồi, tập trung tinh thần lái xe đến Viên thị, còn ở trong lòng tự giễu mình lo được lo mất.

Về sau, trong cuộc đời sau này của Viên Tiêu, mỗi khi nhớ lại ngày hôm nay, anh đều vô cùng thống hận bản thân mình lúc đầu sơ sót, kết quả thiếu chút nữa khiến cô hoàn toàn rời khỏi mình...

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Kỳ thật công việc của Thanh Viên rất nhẹ nhàng, chỉ cần tập trung tinh lực thì một buổi sáng đã có thể hoàn thành tất cả các công việc của một ngày, đây cũng là nguyên nhân mà Viên Tiêu ngầm cho phép cô tiếp tục làm việc ở nơi này, nếu không thì với tính tình của Viên Tiêu nhất định anh sẽ mất dầy mày dạn xin Thanh Viên từ chức, sau đó sắp xếp cô đến công ty của mình. Một ngày qua đi, Thanh Viên gần như không có cảm giác gì, sau khi tan việc, cô thu dọn đồ đạc xong liền rời khỏi công ty, ở cửa ra vào còn đụng phải Quý Vân Phong, sau khi lễ phép mỉm cười, hai người liền ai đi đường nấy.

Gần đây nghe mấy cô gái trẻ cùng ngành thích bắt quái nói, anh đẹp trai của bộ phận máy vi tính đã có bạn gái, Thanh Viên suy nghĩ thật lâu mới bừng tỉnh hiểu ra, anh đẹp trai của bộ phận máy vi tính chính là Quý Vân Phong. Trong lòng cô mờ mờ ảo ảo cảm thấy chuyện này không phải đơn giản như vậy, đợi đến ngày nào đó tình cờ nhìn thấy Quý Vân Phong đi cùng một người phụ nữ thì cô nhất thời hiểu được cảm giác quái dị kia không phải là con gái của tổng giám đốc công ty thành phố H đời trước sao?

Cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi trói buộc của vận mệnh, trừ cô và Viên Tiêu, số mạng của tất cả mọi người cũng không xảy ra biến hóa gì, chỉ diễn ra sớm hơn một chút mà thôi. Nhưng mặc kệ như thế nào, cô vẫn tìm được hạnh phúc thuộc về mình, như vậy là đủ rồi. Đúng vậy, cô rất ích kỷ, cô không vĩ đại, cô chỉ hy vọng cô và người cô yêu được khỏe mạnh, cô không có bao nhiêu tình cảm để quan tâm những người còn lại. Cho dù quan hệ đời trước vẫn chưa cắt đứt, sau khi trải qua tử vong mới quay đầu lại nhìn, vậy cũng chỉ có thể cười cười nói gắp lại sau.

Thanh Viên rẽ vào khúc quanh đi đến một hẻm nhỏ, đó là con đường bọn họ phải đi qua khi về nhà, Viên Tiêu đang đợi cô ở cuối hẻm. Khu vực gần công ty cô quá mức sầm uất, dừng xe ở nơi đó chẳng những dễ dàng ùn tắc giao thông còn không tìm được chỗ đậu xe, vì thế cô mới để cho Viên Tiêu đợi cô ở nơi vắng vẻ như thế này, mặc dù cô phải đi hơn một đoạn đường nhưng ít nhất tránh khỏi nạn kẹt xe.

Viên Tiêu còn chưa đến, đoán chừng lại đang xử lý chuyện gì ở công ty, Thanh Viên cũng không gấp, yên tĩnh đứng tại chỗ chờ anh, trong lòng tính toán tối nay phải nấu gì, cũng nên gọi Viên Dịch tới nhà ăn bữa cơm, một đằng mày râu như anh ấy hẳn là không biết nấu cơm, chỉ có thể ăn đồ ăn mua ngoài, cứ như vậy mãi cũng không tốt đối với thân thể. Nhưng không biết vì sao Viên Tiêu không thích Viên Dịch tới nhà ăn cơm, Thanh Viên thở dài, tối nay đoán chừng lại phải phí một phen miệng lưỡi.

"Thanh Viên?" Phía sau chợt truyền tới một giọng nam, Thanh Viên quay đầu nhìn lại, nhất thời cảm thấy có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở nơi nào, cô cũng không muốn nghĩ nhiều, khẽ mỉm cười, nói: "Xin hỏi anh là?"

"Viên Sanh." Người đàn ông miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, treo trên khuôn mặt tái nhợt có vẻ vụn vặt khác thường, còn không bằng không cười, Thanh Viên chỉ cảm giác thấy tóc gáy trên người đều dựng cả lên trong nháy mắt, nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ bình tĩnh như thường: "Xin chào, xin hỏi anh tìm tôi có việc gì?"

"Cô là bạn gái của Viên Tiêu?!" không biết có phải cô bị ảo giác hay không, cô cảm thấy lúc Viên Sanh nhắc tới Viên Tiêu trong mắt hắn xuất hiện hận ý kinh người.

cô gật gật đầu: "Vâng, có chuyện gì..." Thanh Viên lơ đãng liếc mắt nhìn Viên Sanh, lại đột nhiên nhìn thấy phía sau tay hắn có cái gì đó phản quang! Trong lòng Thanh Viên run lên cả người cũng bắt đầu run rẩy, không sai, tia sáng chói mắt như vậy, tuyệt đối không phải là đồ tốt gì! Lại liên tưởng đến

mấy ngày trước Viên Tiêu và Viên Định ăn mừng thắng lợi ở nhà cô, trong chớp mắt Thang Viên hiểu được mục đích của Viên Sanh.

Thang Viên chợt dừng lại khiến Viên Sanh có chút khó hiểu, trong lòng hấn căng thẳng: "Sao vậy?"

"không có... không có chuyện gì." Thanh Viên nuốt nuốt nước miếng, giờ một bàn tay lên làm bộ vén vén tóc, trên thực tế trong lòng đang tính toán con đường chạy trốn. Bây giờ cô đang ở cuối hẻm, phương pháp tốt nhất là quay về con đường ban đầu, nhưng Viên Sanh đang ở phía trước cô, điều này hiển nhiên không thể nào thực hiện. Ra khỏi con hẻm nhỏ này còn phải đi một đoạn đường rất dài mới có thể chạy đến địa phương có nhiều người. Bởi vì trước mắt thành phố R đang tu sửa đường sắt ngầm, rất nhiều đoạn đường đều bị phong tỏa, mà hẻm nhỏ này lại cách ly với con đường lớn bên ngoài. Thanh Viên đã từng đắc chí vì cô phát hiện ra con hẻm nhỏ rất ít người biết này, bởi vì không cần chen chúc trên đường cái là một chuyện hạnh phúc, mà bây giờ cô lại vô cùng hối hận vì sao không đi đường cái.

"Viên Tiêu đến rồi!" Thanh Viên nhảy bén nhận thấy được tay phải Viên Sanh hơi động đậy, cái khó ló cái khôn hướng sau lưng Viên Sanh hô to một tiếng. Viên Sanh cả kinh, lập tức quay đầu nhìn, lại vừa vặn nhìn thấy chiếc xe màu bạc của Viên Tiêu đang chạy về phía bên này. Thang Viên cũng không ngờ Viên Tiêu đến thật, sau khi sửng sốt một giây liền lập tức nhanh chân bỏ chạy, mặc kệ như thế nào chạy đến chỗ an toàn trước rồi hãy nói. Viên Tiêu chắc hẳn cũng đã nhìn thấy Viên Sanh ở chỗ này, cô phải đi nhanh lên, nếu không sẽ liên lụy anh, thậm chí trở thành công cụ để người khác uy hiếp anh.

Viên Sanh vừa thấy xe Viên Tiêu cũng biết phải nắm chặt thời gian, nếu không về sau sẽ không còn cơ hội, hấn nhất định phải khiến Viên Tiêu trả giá đắt! hấn khổ sở thì Viên Tiêu cũng đừng mong dễ chịu! Viên Sanh cắn răng, xem như Viên Tiêu ở phía sau, đột nhiên giờ con dao trong tay lên, vậy mà, chỉ vài giây như thế, Thanh Viên cũng đã chạy rất xa tuy nói thể lực giữa nam và nữ khác biệt rất lớn, nhưng phía sau còn có một Viên Tiêu, nếu bây giờ hấn đuổi theo Thang Viên chưa chắc đã có thể đạt được ước muốn. Viên Sanh hạ quyết tâm, cũng không đuổi theo, giờ dao đứng tại chỗ, ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm Viên Tiêu đang chạy tới. Chuyện đã bại lộ, mặc kệ như thế nào hôm nay hấn nhất định phải lấy được một kết quả!

Viên Tiêu vừa vào ngõ nhỏ đã nhìn thấy Thang Viên ở đối diện Viên Sanh, đương nhiên cũng nhìn thấy con dao trong tay hấn. Cũng chẳng quan tâm đến chuyện lái xe, anh một cước đạp thắng rồi vô cùng lo lắng lao xuống xe, trái tim đều nhảy lên đến cổ rồi, giống như lại quay về năm ấy, khi anh núp ở cửa nhìn mẹ anh tê liệt ngã xuống trong vũng máu, khi đó anh bảy tuổi, nhưng hôm nay anh đã 24 rồi! Nếu anh còn không thể bảo vệ được người mình yêu, như vậy cho dù anh có chết cũng không nhắm mắt được!

May mắn, may mắn, bánh trôi nhỏ xem như cơ trí, biết bỏ chạy thật nhanh, Viên Tiêu thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa xui xẻo trên mặt đất, sợi tóc trên trán ướt sũng, giống như mới được vớt ra từ trong nước. Bước chân Viên Tiêu chậm lại, đi từ từ đến trước mặt Viên Sanh, khinh thường nhìn con dao trong tay Viên Sanh "Thế nào? Bây giờ tam thiếu gia nhà họ Viên đòi nghề thành giết người phóng hỏa rồi?" Mặc dù Viên Sanh đang cầm dao trong tay, nhưng Viên Tiêu vẫn không thêm để ý, anh biết cân lượng của Viên Sanh, mà bản lĩnh của anh lại là số một số hai, tất nhiên sẽ không đem công phu mèo cào của Viên Sanh để vào trong mắt.

"Viên Tiêu!" Ánh mắt Viên Sanh tràn đầy hận ý khắc cốt ghi tâm, tay phải nắm dao thật chặt, giống như đó là chỗ dựa duy nhất còn sót lại trong cuộc đời này của hấn: "Bây giờ mày sống thật tốt, nhưng còn tao? Tao thì sao?!" hấn tức giận gầm to, đáy mắt đỏ ngầu: "Con mẹ nó, tao như chó nhà có tang! Người người đều khinh thường tao! Cười nhạo tao!"

"Đều tại mày! Đều tại mày! Từ nhỏ đến lớn đều đối đầu với tao! Tao cũng không muốn tranh đoạt gia sản với mày, tao chỉ muốn lấy phần của tao thôi! Nhưng tại sao mày không buông tha tao? Tại sao không buông tha tao?" hấn oán hận nhìn Viên Tiêu, trong mắt đã dẫn theo lệ.

"Tại sao?" Viên Tiêu cười lạnh: "Có phải mày cảm thấy mình đặc biệt vô tội, đặc biệt đáng thương không?" Viên Tiêu đón nhận ánh mắt của Viên Sanh, lạnh lùng quay lại nhìn: "Vào lúc 7 tuổi mày đang làm gì? Lúc tao 7 tuổi, tao đang làm gì? Lúc Viên Định 7 tuổi, anh ấy đang làm gì?"- Anh bắt lấy cổ tay Viên Sanh: "Viên tam thiếu tẩn mất thấy qua người chết chưa?" Anh nhìn Viên Sanh bỗng nhiên tròn to cặp mắt tàn khốc cười một tiếng, âm thanh rất nhẹ, lại làm cho người ta không rét mà run: "Tao đã thấy! Khi mẹ tao chết, một vũng máu thật lớn, bà ấy tự sát trước mặt tao! Con mẹ nó, tao núp ở cửa không dám động đậy! Nếu không vì mẹ mày, không vì ả đàn bà dê tiện đó, bà ấy sẽ không chết! Báo ứng này là bọn mày nên nhận! Đáng đời bọn mày!" Anh càng nói càng kích động, cuối cùng đã bắt đầu gầm thét.

Thừa dịp Viên Sanh bị anh rống đến ngây người, trên tay dùng sức muốn đoạt lấy con dao kia, nhưng Viên Sanh một giây trước còn đang đứng ngốc ở nơi đó trong nháy mắt giống như đánh mấu gấu, bắt đầu hung hăng phản kháng, dù cho thể lực Viên Tiêu khác hẳn với người thường cũng có chút chịu không nổi.

"Viên Sanh, mày bỏ con dao xuống, tao còn có thể cho mày một con đường sống!" Viên Tiêu vừa giằng co với Viên Sanh vừa nói.

"Tao không tin mày tốt bụng như vậy!" Khuôn mặt Viên Sanh trắng bệch lắc lắc đầu: "Chỉ có giết mày, giết chết mày, tao mới có thể sống! Đúng vậy, giết chết mày! Giết chết mày!" Viên Sanh vô ý thức nỉ non, sức lực đột nhiên tăng lên, cứng rắn thoát khỏi tay Viên Tiêu.

Đánh nhau sợ nhất liều mạng, bây giờ Viên Sanh chỉ có thể liều mạng, hấn đã sớm mất đi lý trí, căn bản không biết mình đang làm gì, chỉ dựa vào bản năng bỏ nhào về phía Viên Tiêu, khi có cơ hội liền lập tức cầm dao hung hăng đâm tới.

Thang Viên đứng từ xa vô cùng lo sợ nhìn Viên Tiêu đối mặt với Viên Sanh, lúc nhìn thấy Viên Sanh bỏ nhào về phía Viên Tiêu rút cuộc cũng không nhịn được mà chạy đến.

Đó là người đàn ông mà cô yêu nhất, cô không thể để anh gặp nguy hiểm được. Bọn họ biết nhau đã tám năm, người đàn ông này vẫn luôn xem cô như trân bảo nâng niu trong lòng bàn tay, vì cô không biết phải chịu bao nhiêu uất ức, dù cô có hung hăng tổn thương trái tim anh, anh vẫn không hề để ý vết thương trong lòng mà mỉm cười với cô, cô thà rằng mình bị thương cũng không nguyện ý nhìn anh bị thương dù chỉ là một chút!

Thang Viên ném túi xách, dùng hết sức lực toàn thân chạy tới đối diện Viên Sanh, chắn trước người Viên Tiêu.

"Tao giết người...Giết người..." Viên Sanh ngậy ngốc nhìn chăm chăm vùng bụng đang ứa ra máu tươi của Thang Viên, hoảng sợ lắm lắm, ném đi con dao co cẳng chạy.

"Bánh trôi nhỏ! Bánh trôi nhỏ!" Nước mắt không khống chế được tuôn ra ngoài, Viên Tiêu ôm Thanh Viên máu me đầy người, lòng như đao cắt, tại sao lại trở về? Anh không có gì đáng ngại, anh da dày thịt béo chịu một dao cũng không hề gì! Nhưng bánh trôi nhỏ của anh phải làm sao đây? cô sợ đau nhất, ngay cả bị dao nhỏ cắt trúng tay cũng không chịu nổi, nhưng bây giờ, anh ôm cô, lấy tay che miệng vết thương nhưng máu vẫn chảy không ngừng, cô nhất định rất đau, tại sao cô có thể ngốc như vậy?

"Bánh trôi nhỏ, em mở mắt ra nhìn anh đi, nhìn anh có được không? Anh cầu xin em... Cầu xin em..." Viên Tiêu dán chặt gò má của Thang Viên nước mắt đầy mặt cô đến trên mặt cô. Tâm như bị xích sắt buộc lại, siết chặt siết chặt, đau đến chết lặng, nếu một dao kia đâm vào người anh thì tốt biết bao nhiêu! Tốt biết bao nhiêu!

"Viên... Viên Tiêu..." Thang Viên thờ hồn hển, bụng cô đau đến mức sắp chịu không nổi rồi, nhưng bây giờ người đàn ông của cô không làm chủ được tinh thần của mình, cô nhất định phải khiến anh tỉnh táo lại! "Đừng... Đừng khóc, đi... đi bệnh viện..."

nói xong lời này cô cũng không còn sức lực nữa, ý thức sau cùng là, cũng may, một dao kia không có đâm vào người anh, thật đau.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

"Đứng, đứng, đi bệnh viện! Bệnh viện..." Viên Tiêu bế Thang Viên lên, miệng nói năng lộn xộn, gần như điên cuồng. Con dao đâm vào cơ thể cô như một thanh kiếm sắc bén, trực tiếp đâm vào trái tim anh, làm trái tim anh tan vỡ, nghiền nát, nỗi đau đón theo máu chạy khắp cơ thể, khiến anh hận không thể trực tiếp bắt được Viên Sanh cầm lấy con dao chém hẳn thành thịt vụn.

Dây thần kinh đập thình thịch, mạch máu đại não dường như muốn nổ tung, anh từng cho rằng anh có thể bảo vệ cô, anh từng tưởng rằng nếu cô đi theo anh thì sẽ trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian. Nhưng bây giờ, cô lại ngã gục ở trước mặt anh, máu tươi đầm đìa.

Mà anh, ngoài việc dồn sức ôm chặt cô rồi nhấn mạnh ga xe ra, chuyện gì cũng đều không làm được.

Viên Tiêu dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bệnh viện, anh ôm Thang Viên đã hôn mê, khuôn mặt dữ tợn, toàn thân máu tươi đầm đìa, một cước đá văng phòng làm việc của bác sĩ trực ban, khiến tiểu y tá một bên sợ thét chói tai không dứt, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Viên Tiêu quét qua liền ngậm miệng lại.

"Kêu bác sĩ giỏi nhất! Dùng thuốc tốt nhất! Lập tức cứu cô ấy cho tôi!" Viên Tiêu cùng y tá nhẹ nhàng đặt Thang Viên lên giường cấp cứu, ngẩng đầu nhìn về phía bác sĩ đang đeo khẩu trang gần từng chữ. Ánh mắt anh đỏ ngầu, trong mắt toàn là tàn độc, khiến toàn thân bác sĩ phát rét, vội vàng gạt đầu không ngừng, liền kêu mấy người trợ thủ cùng y tá nhanh chóng đẩy Thang Viên vào phòng cấp cứu.

Viên Tiêu gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng đang đóng chặt cửa, lấy điện thoại ra: "Anh, Thang Viên xảy ra chuyện rồi, giờ đang ở trong bệnh viện. Anh giúp em kiểm tra hành động của Viên Sanh vào một tuần gần đây nhất, càng kỹ càng càng tốt".

"Được". Viên Dịch chỉ nói một chữ liền cúp điện thoại. Bên kia Thang Viên đã có Viên Tiêu nên sẽ không có chuyện, anh chỉ cần chịu trách nhiệm trông chừng kỹ tất cả những kẻ không an phận là được.

Viên Tiêu mở to hai mắt dựa vào hành lang trên tường, không khí lạnh giá hung hăng xuyên thấu qua quần áo xâm nhập vào bên trong da tay anh, giống như muốn đem đông cứng cả người anh. Hai tay anh ôm đầu, thân thể căng cứng, giống như một cây cung đã lên dây, dường như một giây tiếp theo là có thể lập tức bay ngay ra ngoài.

Khắp người đều là máu của cô ấy, trên tay, trên mặt, thậm chí là cả trên quần áo. Ngay lúc này hơi thở ấm áp của cô vẫn như cũ vờn quanh đây, giống như gió xuân khiến anh luôn cảm thấy tươi đẹp. Nhưng chỉ trong một đêm, tất cả mọi thứ đều bị phá vỡ, cô vô lực ngã nhào vào trong ngực của anh, máu chảy đầm đìa... Tại sao lại như vậy? Anh thật vất vả mới tìm được cô, thật vất vả mới có thể khiến cô trở thành người của anh. Anh hứa hẹn muốn yêu cô cả đời, muốn bảo vệ thật tốt cho cô, muốn cô vĩnh viễn không bị thương, nhưng tất cả những điều đó anh đều không làm được...

Cửa chính phòng phẫu thuật đóng chặt giống như một cái động tói, đem cả người cô nuốt vào trong. Anh không dám nhìn về hướng đó, lại càng không dám nhắm mắt, màu đỏ ừng ực kéo đến gần như muốn bức bách anh điên lên rồi. Viên Tiêu siết chặt nắm tay thành quả đấm, làm túi quần căng đến cực hạn, cảm giác bị vùi vốc ép sát làn da thật không khó chịu, thế nhưng hôm nay một chút cảm giác anh cũng không nhận ra. Trong mắt chứa đầy hình ảnh cô nhào tới đỡ cho anh một dao.

Viên Tiêu, này là phế vật.

Anh dựa vào tường từ từ trượt chân xuống, ngồi xuống ở đá hoa trên mặt đất lạnh lẽo như băng, hai tay ôm mặt khóc. Lúc đầu chỉ là khóc nước nướ, cuối

cùng lại càng lúc càng lớn, tha thiết mà mê lương. Trong bệnh viện nhiều người đều theo quy luật sinh lão bệnh tử, mỗi ngày đều có đủ kiểu người đang dựa vào hành lang bất lực khóc thút thít. Viên Tiêu cũng không phải là người duy nhất, thỉnh thoảng có người đi qua nhìn anh đồng cảm, không còn gì khác.

Một mình anh ngồi ở ngoài cửa phòng phẫu thuật, vừa ngẩng đầu lên chính là bóng đèn phẫu thuật, mặc kệ nước mắt còn chút ít chảy khô.

Sau một tiếng rưỡi phòng phẫu thuật mở cửa, khi đó, Viên Dịch đã xách túi hồ sơ vội vã chạy tới bệnh viện, cho dù ngoài miệng không nói gì, cũng không có hỏi đến, nhưng anh vẫn lo lắng.

Mặc dù ngày đó anh cũng giống như em trai mình nhìn thấy mẹ tự sát trước mặt đều chỉ có thể chịu đựng trong im lặng mong tìm được hi vọng sống sót, bỗng nhiên Viên Tiêu bỏ nhào về phía giường cứu hộ, đẩy bác sĩ, y tá xung quanh ra, hung hăng ôm lấy người Thang Viên còn nằm trên tấm đệm giường bệnh trắng như tuyết.

Viên Dịch nghiêng đầu đi chỗ khác, đầu ngón tay hơi hơi run, lông mi động vài cái, cuối cùng không có đi qua.

“Người nhà bệnh nhân, xin tránh ra được không? Như vậy sẽ dè lên miệng vết thương của cô ấy.” Tiểu y tá bên cạnh nhìn không được bắt đầu nhấc nhỏ, cô ở bên cạnh nhìn kinh hồn bạt vía, nào có ai ôm như vậy, người này đứng nói là hôn mê, chính là không hôn mê cũng bị anh dè bất tỉnh.

Viên Tiêu không để ý đến lời của tiểu y tá, vẫn ôm chặt Thang Viên như cũ. Anh ôm có chừng mực, tuyệt đối sẽ không dè lên miệng vết thương của cô. Không có gì hạnh phúc so với việc đánh mất đi mà tìm lại được, tuy rằng anh biết cô sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng trong lòng không ngừng lo lắng và lo âu như cũ. Cô bị tổn thương một tác, anh đau toàn thân. Mặc dù quan hệ của bọn họ có lúc lạnh như băng một thời gian, mặc dù anh nhớ là đã dùng bao nhiêu sức mạnh đem cô buộc chặt bên người, anh vẫn chịu đựng như cũ, đứng từ xa nhìn cô, chỉ sợ đã thương cô một phần, một chút.

Nhưng hôm nay, lại vì chính mình nhất thời sơ ý khiến cô bị tổn thương lớn như vậy, đau như vậy muốn anh chịu đựng như thế nào đây? Đau khổ như vậy muốn anh nuốt như thế nào đây? Quan trọng nhất là, sợ hãi như vậy anh chịu không nổi lần thứ hai. Chỉ có thể đem hết tất cả nhân tố uy hiếp đến cô nhỏ có tận gốc thì mới có thể vĩnh viễn tránh khỏi chuyện như vậy xảy ra lần nữa. Một chút ngoan độc trong mắt Viên Tiêu chợt lóe lên, cùng lúc đó xuất hiện tia máu đỏ ngầu cực kỳ kinh hãi, bác sĩ muốn đưa anh đi ra, nhìn thấy chợt kinh hãi, đành rút tay mới đưa ra lại trở về.

“Muốn phòng bệnh tốt nhất!” Viên Tiêu dịu dàng hôn lên trán Thang Viên, đứng lên, mặc dù khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi, quần áo lộn xộn, nhưng khí thế đã quay lại được 10 phần như trước.

Bác sĩ nghe xong lời của anh, vội vàng nghiêng đầu căn dặn y tá mấy câu, rồi đẩy Thang Viên đẩy về phía cuối hành lang, có lẽ bị ánh mắt của Viên Tiêu hù dọa, còn đặc biệt giải thích một câu: “Bên kia là phòng đơn tốt nhất trong tất cả các phòng bệnh”.

Viên Tiêu cũng không nói lời nào, chỉ là theo chân bác sĩ và y tá vào phòng bệnh, lúc đi vào còn có cả Viên Dịch. Điều kiện bên trong quả nhiên rất tốt, diện tích phòng rất lớn, có hai cái giường, một cái là cho bệnh nhân và một cái là cho người nhà chăm sóc bệnh nhân để ngủ. Không cho người khác chạm vào, Viên Tiêu vén tay áo lên cẩn thận ôm Thang Viên đặt ở trên giường, đắp chăn rồi mới quay về phía bác sĩ hỏi: “Cô ấy thế nào rồi?”

“Không có vấn đề gì lớn, chỉ là mất máu quá nhiều, mặc dù lưỡi dao sắc bén trực tiếp đâm xuống, nhưng mà vết đâm không sâu, chỉ may chín mũi khâu, nên không có gì quá đáng ngại.” Bác sĩ lấy khẩu trang, lau những giọt mồ hôi trên trán.

Viên Tiêu nhớ khi đó cô bỏ nhào về phía trước, mặc dù trực tiếp ngăn cản ở trước mặt anh nhưng bởi vì bước chân vô cùng vội vàng nên ngã về phía sau một chút, thật may là ngã xuống như vậy, Viên Tiêu nhìn sắc mặt trắng bệch của Thang Viên đang nhắm chặt hai mắt, anh thật sự rất may mắn.

“Tuy nhiên...” Giọng điệu bác sĩ do dự, hình như là đang không biết mở miệng như thế nào.

Viên Tiêu liền cảnh giác, câu nói này nhất định không phải là lời nói hay ho, anh nắm tay thành quả nắm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào bác sĩ: “Tuy nhiên làm sao?”

“Một dao kia đâm vào dưới bụng, thương tổn tới tử cung, về sau sợ là cô ấy muốn sinh con sẽ rất khó khăn.” Bác sĩ khẽ cắn môi, một hơi nói ra, khí thế của chàng trai này quá kinh người, tuổi trẻ bây giờ, thật là không thể tin được!

“Ông, nói cái gì, sao?” khuôn mặt Viên Tiêu thoáng âm trầm xuống, anh đi đến trước mặt bác sĩ nhìn xuống, cắn răng từng chữ một bật ra, âm thanh hỗn loạn giống như mây đen cuộn cuộn xen lẫn cùng sấm sét vang dội, dường như chỉ cần bác sĩ gật đầu một cái, giây tiếp theo sẽ nổi lên cuồng phong, mưa rào trút xuống.

“Cô ấy... Muốn, muốn mang thai...” Bác sĩ lắp bắp, còn chưa nói hết câu lập tức đã bị Viên Tiêu nắm lấy cổ áo, cả người bị đưa lên không trung, trong mắt anh u ám giống như hàn băng ngàn năm lạnh giá, mang theo khí lạnh bắn về phía bác sĩ: “Con mẹ nó ông nói lại cho tôi? Nói?”

“A! Đê... Buông ra!” Bị anh siết cổ áo suýt nữa không thở nổi, bác sĩ ngộp thở mặt nổi đỏ lên, không vùng vẫy được, hai tay vô vô cánh tay Viên Tiêu, hy vọng có thể thay đổi được hiện thực, nhưng làm thế nào cũng không thể tránh ra được.

“Lang băm!” Viên Tiêu mất hết lý trí điên cuồng hét lên, mang bác sĩ đi đến cửa sổ: “Đồ vô dụng như ông không nên tồn tại, nếu cô ấy có mệnh hệ gì, các người không ai được phép sống!” Thực ra anh không để ý, nếu thiếu đi một người để phân tán đi sự chú ý của cô thì anh vẫn vui vẻ, nhưng mà làm sao có quên lúc ở chung cư khi cô nhìn thấy một đứa bé thì khuôn mặt tươi tắn sáng lên? Cho tới bây giờ cô cũng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, ngay cả khi nhìn về phía anh, cho tới khi nghĩ đến đứa nhỏ mới có thể cười rất hạnh phúc. Anh đã từng vô tình hỏi cô có phải thích em bé hay không, ánh mắt cô cười cong cong, ánh mắt ôn nhu dịu dàng: “Đúng vậy, làm mẹ là điều hạnh phúc nhất trên thế giới này”.

Vậy mà hôm nay, hôm nay, bọn họ lại dám nói cô không thể sinh con được? Những người này đều đáng chết! Đều nên xuống địa ngục! Tất cả những ai muốn làm cô khóc anh đều sẽ không bỏ qua.

Bác sĩ hoảng sợ trợ tay hai mắt hơi thờ nặng nề, trong miệng ô ô nói không nên lời, người này điên rồi! Hắn thật sự muốn ném mình từ lầu 6 xuống! Tôi không muốn chết! Tôi còn có nhiều việc chưa làm, tôi không muốn chết!

“Viên Tiêu, em bình tĩnh một chút!”. Viên Dịch vừa nhìn thấy chuyện không hay, chạy nhanh lại túm lấy cánh tay của Viên Tiêu không cho anh tiếp tục đi lên phía trước, nếu đi vài bước nữa là sẽ đến cửa sổ, nếu cứ để anh đi đến đó, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện không thể cứu vãn, làm sao anh có thể ngồi nhìn bỏ qua.

“Cút”. Viên Tiêu đỏ mắt nhìn về phía Viên Dịch rống lên. Anh sớm đã không tỉnh táo rồi, chỉ nghĩ đến điều duy nhất là bọn họ tổn thương cô, bọn họ đều đáng chết!

“Viên Tiêu, Thang Viên ở chỗ này”. Viên Dịch buông tay, mặt không chút thay đổi nhìn mắt Viên Tiêu rồi nói.

Viên Tiêu sững sờ, sức lực trên cánh tay từ từ buông lỏng xuống. Quay người lại đi tới, cô đang nhắm mắt nằm ở nơi đó, yên lặng ngủ say như một đứa trẻ. Hốc mắt nóng lên, Viên Tiêu mạnh tay ném bác sĩ xuống đất: “Tất cả cút đi!”

Bác sĩ liền lăn một vòng ra khỏi phòng bệnh, đến ngay cả áo khoác trắng mới bị xé vụn cũng không kịp sửa sang lại liền nhanh như chớp chạy mất dạng.

Viên Tiêu từ từ đi đến bên giường cầm tay Thang Viên áp lên mặt, có lẽ là mất quá nhiều máu, tay cô lạnh dọa người, anh có làm thế nào cũng không ấm lên, trong lòng Viên Tiêu co rút đau đớn dữ dội, hận không thể dùng một đao róc xương óc thịt Viên Sanh.

“Viên Tiêu...” Thang Viên chậm rãi mở mắt, từng giọt nước mắt len theo khóe mắt rơi xuống: “Em không thể mang thai?”

Không ai nghĩ tới, Thang Viên tỉnh lại, nhất thời trong phòng bệnh ngoại trừ yên tĩnh ra thì chỉ có yên tĩnh.

Thật ra thì vào lúc phẫu thuật bác sĩ muốn tiêm morphine cho Thang Viên, nhưng cơ thể Thang Viên có chút đặc biệt, lượng morphine tiêm vào cơ thể không thể quá nhiều, mà cho ít morphine cơ bản là không có tác dụng gây mê, cuối cùng bác sĩ chỉ có thể dùng Đỗ Lãnh Đình Mà Đỗ Lãnh Linh là giảm đau, hiệu quả gây mê rất ít, thời điểm Thang Viên mất máu cũng là do tác dụng của... mà hôn mê, nhưng trong phòng bệnh, Viên Tiêu lớn tiếng như vậy lại đánh thức cô dậy, tuy rằng đầu óc cô mơ mơ màng màng, nhưng vẫn bắt được một chữ mấu chốt nhất” sau này cô không thể sinh con.

Một hồi lâu sau, trong phòng bệnh rốt cuộc cũng vang lên âm thanh của Viên Tiêu: “Không quan trọng Thang Viên, chúng ta không cần đứa bé”. Viên Tiêu khẽ hôn lên đầu ngón tay của cô, đem đau thương trong ánh mắt biến mất, khóe miệng xuất hiện lúm đồng tiền nho nhỏ: “Anh không cần chia sẻ em với người khác, Thang Viên chỉ là của một mình anh!”

Thang Viên nhắm mắt lại, nước mắt vẫn tiếp tục chảy xuống như cũ không dứt không ngăn cản được.

“Thang Viên, đừng khóc, ngoan, đừng khóc.” Viên Tiêu đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, dán sát khuôn mặt mình lên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của cô: “Như vậy thật tốt, sau này chúng ta không cần mua áo mưa an toàn rồi, tiết kiệm được nhiều tiền thật đấy!”

Cái chuyện cười này không buồn cười, Viên Tiêu, không buồn cười... Thang Viên đưa tay ôm cổ Viên Tiêu, rốt cuộc cũng không nhịn được âm thanh tuyệt vọng: “Viên Tiêu cái người khốn kiếp này! Không buồn cười! Tuyệt đối không buồn cười. Cô muốn có một đứa bé biết bao, muốn có cục cưng là cốt nhục của anh và cô nhưng lại không có khả năng, cả đời cô không thể mang thai, Nhưng cô vẫn mong sẽ có một ngày, sẽ có một cục cưng nhỏ nằm trên giường trẻ con, mở đôi mắt to sáng ngời giống anh nhìn cô cười, thật sự là rất đẹp, thật là đẹp...”

“Anh là tên khốn kiếp, là tên khốn kiếp...” Viên Tiêu vui mặt ở cổ Thang Viên, trong miệng ni non, không để ý cô đang ở đây, rơi lệ không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Thang Viên nhanh chóng xuất viện, mặc dù bác sĩ đề nghị ở lại chăm sóc thêm vài tuần nữa, nhưng Thang Viên lại cố chấp phải về nhà. Ba Thang không hoàn toàn không biết gì về chuyện Thang Viên bị thương, Viên Tiêu giấu diếm tin tức hết mức, không lộ một chút ra ngoài. Không những sợ cha Thang lo lắng, mà còn sợ Thang Viên sẽ bị mang đi, việc lựa chọn giữa cha mẹ và người yêu, có khi lại là chuyện tàn khốc nhất trên thế giới, mặc kệ ai đúng.

Viên Tiêu dừng lại hết tất cả công việc, toàn bộ chuyện của công ty đều giao cho Viên Dịch, còn mình thì toàn tâm toàn ý ở nhà chăm sóc Thang Viên. Anh không biết làm cơm, lại lo lắng đồ ăn mua ở ngoài không đảm bảo vệ sinh, không đủ chất dinh dưỡng, liền tìm vú nuôi ở nhà làm cơm một ngày ba bữa cho bọn họ, mỗi ngày món ăn đều dựa trên thực đơn nghiêm ngặt do chuyên gia dinh dưỡng lập mà làm, không được sai tí nào.

Nhưng mà, cho dù được chăm sóc chu đáo, nhưng Thang Viên lại gầy đi từng ngày, ngay cả ánh sáng trong mắt cũng ảm đạm đi xuống, cả người như mất đi sức lực, ngay cả đối với Viên Tiêu cũng là lạnh nhạt, chỉ mỗi khi Viên Tiêu trầm trồ khen ngợi vài tiếng thì Thang Viên mới ưỡn oai đáp lại một tiếng.

Viên Tiêu nghĩ hết tất cả các biện pháp để làm cô vui vẻ, nhưng hầu như cuối cùng đều là thất bại, anh không cảm thấy có chút phiền chán nào, chỉ là mỗi ngày đều thay đổi đa dạng để đùa cô, đến ngay cả khi cô không tự chủ được sẽ mỉm cười cũng có thể khiến anh vui vẻ rất lâu.

Bên trong khu chu cư tất cả cây đều mọc lá xanh, những bông hoa trong hoa viên cũng dần dần nở hoa. Ngay cả chim én đuôi cắt đậu trên dây điện cũng bắt đầu liu liú hót, toàn bộ thành phố R tràn đầy sức sống. Mà Thang Viên, giống như bị ngăn cách với tất cả bên ngoài, trong mắt tràn đầy khô héo, không có chút sức sống. Viên Tiêu đều nhận thấy trong mắt, gấp ở trong lòng. Người ta thường nói muốn coi được chuông thì phải do người buộc chuông coi mới được, nhưng mà Thang Viên cũng không để ý phải làm sao mới tháo gỡ được nút thắt. Anh cũng không biết phải làm thế nào mới có thể chia sẻ nỗi đau của cô, chỉ có thể ban đêm lạnh lẽo ôm sát cô, lấy chính mình sưởi ấm cho cô.

Anh biết cô đau đớn trong lòng, tuy nhiên chuyện đó thực sự không có đã thương đến anh. Bởi vì trong mắt anh, không có cục cưng lại là một chuyện tốt, lại không biết trong lòng Thang Viên, không thể mang thai cục cưng yêu thương là chuyện tàn nhẫn. Anh cho rằng cuối cùng cô thật sự sẽ quên chuyện này tiếp tục cuộc sống của bọn họ, nhưng không nghĩ chuyện này lại biến thành trở ngại lớn nhất giữa hai người, so với trước kia anh lại càng tự đánh lừa mình.

Cho nên khi Thang Viên yêu cầu anh dọn ra ngoài, Viên Tiêu hoàn toàn ngây ngốc ngay tại chỗ.

“Vì, vì sao muốn anh chuyển ra ngoài?” Anh tóm lấy tay Thang Viên nắm chặt trong lòng bàn tay, trên trán xuất hiện mồ hôi, ở sâu trong mắt đều là sợ hãi.

Thang Viên khẽ mỉm cười, đây là nụ cười xuất hiện lần đầu tiên kể từ khi cô ra viện, nhưng lại không làm Viên Tiêu cảm thấy vui vẻ chút nào, anh làm sao có thể không nhận ra sự đau khổ mà cô che giấu chứ? “Không có gì, Viên Tiêu, đừng lo lắng”. Cô đưa bàn tay không bị nắm lấy vỗ vỗ ở mu bàn tay anh: “Anh cũng nên lo chuyện của công ty, Viên Dịch đã vất vả nhiều ngày như vậy rồi”.

“Nhưng như vậy cũng không cần phải dọn ra ngoài!”. Ánh mắt Viên Tiêu sáng quắc nhìn chằm chằm Thang Viên, trong mắt nhuộm dần một tầng sương mù. “Em không muốn anh sao? Em không cần anh sao?” Anh hít hít lỗ mũi, uất ức giống như một đứa trẻ. “Anh sẽ không âm ỷ với em, em đừng đuổi anh đi”.

Thang Viên nhìn Viên Tiêu như vậy hơi có chút thất thần, nếu như có một cục cưng như vậy, một cục cưng nhỏ mập mạp, cũng sẽ nhìn về phía cô làm nũng như vậy thì tốt bao nhiêu, nhưng mà cả đời cô cũng không còn có cơ hội... Cô rũ mắt xuống, giọng nói có chút run run: “Anh làm thêm giờ sẽ âm ỷ đến em, anh dọn ra trước đi, chờ thân thể em khỏe mạnh một chút rồi đến ở có được hay không?”.

“Không!”. Giọng của Viên Tiêu kiên quyết, anh cứng rắn đưa tay nâng cằm Thang Viên lên, ép buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Em ở đâu thì anh ở đó! Anh không đi đâu hết!”.

Thang Viên bình tĩnh nhìn Viên Tiêu mấy giây, chợt phát tay đẩy tay anh ra: “Anh cứ tùy tiện đi”. Cô biết anh đối tốt với cô, cô cũng biết ngoài anh ra, cả thế giới này cô cũng không thể tìm không được Viên Tiêu thứ hai, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh, những chuyện tàn nhẫn kia sẽ xuất hiện trong đầu. Cô muốn yên tĩnh một mình trong một thời gian, đợi đến khi tâm tình thực sự hồi phục lại thì mới để anh trở về, cô sợ sợ ý một chút nói điều gì đó sẽ làm tổn thương anh, đến lúc đó, muốn cứu vẫn cũng không thể cứu vãn được.

Ngoài chuyện kia ra, đây là lần đầu tiên cô tức giận anh. Viên Tiêu hơi mím môi, bỗng nhiên bỏ nhào ôm chặt Thang Viên: “Thang Viên, có phải em chê anh trừng phạt Viên Sanh chưa đủ hay không? Anh không có bao che hấn! Thật không có, anh chỉ là chờ em mở lời, em muốn thế nào liền được cái đó, cho dù em muốn hấn chết, anh đều có thể làm được! Thang Viên, em đừng tức giận! Đừng nóng giận được không? Anh sẽ không đi ra ngoài! Không giết chết Viên Sanh anh tuyệt đối không trở lại! Em đừng đuổi anh đi có được hay không?”. Trước đó một khắc còn tàn nhẫn làm cho lòng người kinh hồn bạt vía, một giây kế tiếp liền thay đổi thành một đứa bé đau lòng, mắt to lấy lòng nhìn cô, lông mi dài vút sáng, Thang Viên thật vất vả cứng rắn thì tâm lập tức liền mềm nhũn ra.

“Đừng như vậy, Viên Tiêu”. Thang Viên thở dài, vui đầu vào lồng ngực Viên Tiêu: “Anh ta dù sao cũng là em trai của anh, em không cần anh vì em mà giết người.” Đối với Viên Sanh, cô cực kì hận, chính anh ta đã tước đoạt khả năng làm mẹ của cô, cũng vì anh ta mà khiến cuộc sống yên tĩnh vốn có của cô thay đổi hoàn toàn. Tất cả phương pháp trả thù cô đều suy nghĩ một lần trong đầu, cô biết, nếu có mở lời, Viên Tiêu nhất định sẽ lập tức hành động.

Nhưng cô không thể, đó là em trai ruột thịt của Viên Tiêu, mặc dù Viên Tiêu coi anh ta là kẻ thù, coi thường anh ta, vẫn không thể gạt bỏ được sự thật này. Viên Tiêu có thể lấy đi tất cả những thứ từ tay anh ta, có thể cả đời không liên lạc với anh ta, coi anh ta như không khí, nhưng cũng không thể tự tay mình làm tổn thương tính mạng của anh ta. Cô vốn không tin quy luật tuần hoàn, nhưng từ sau khi sống lại cũng không thể không lo sợ chuyện này trong lòng. Nhưng cô tuyệt đối sẽ không như vậy, Viên Tiêu không thể động thủ, đã có pháp luật ở đây, Viên Sanh phải trả giá thật đắt cho những hành động mà anh ta đã làm! Cho dù có hai nhà Viên Bạch che chở cũng không thể làm được gì!

“Thang Viên yên tâm, anh chưa từng coi hấn là người thân!”. Viên Tiêu nắm bả vai Thang Viên cúi đầu hôn trán cô một cái, trong mắt đều là lạnh băng: “Em chỉ cần chăm sóc bản thân thật kỹ là tốt rồi, ai làm tổn thương đến người của anh dù chỉ là một chút anh cũng sẽ không bỏ qua.”

Lời nói này của anh có chút lập lờ nước đôi, trong lòng dường như đang cất giấu một tầng ý tứ khác, Thang Viên có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ lôi kéo góc áo của anh ngẩng đầu lên: “Viên Tiêu, mặc kệ thế nào anh cũng không thể làm tổn thương tính mạng của anh ta!”. Cô muốn anh sống thật tốt, đời này, kiếp này, kiếp sau sau nữa...

“Được”. Viên Tiêu sờ vào mái tóc mềm mại của cô, hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước trên môi cô: “Chờ anh quay về, đừng đi, cũng đừng bảo anh đi.”

Thang Viên gật đầu: “Ừ, em không đi”.

Viên Tiêu mặc áo khoác vào, nhanh nhẹn mở cửa đi ra ngoài. Thang Viên ở sau lưng nhìn anh, cho đến khi cửa chống trượt vừa dày vừa nặng hoàn toàn đóng lại. Cô cúi đầu vén áo sơ mi lên cao, nhìn chăm chú rất lâu vào vết sẹo nhân nhật trên bụng, khi khâu ở bệnh viện dùng chỉ khâu thẩm mỹ, yêu cầu bác sĩ tốt nhất, dùng kỹ thuật tốt nhất, có lẽ chưa hết tháng, ngay cả vết sẹo nhân nhật này cũng không nhìn thấy nữa rồi, nhưng tổn thương vẫn tồn tại vĩnh viễn, sẽ theo suốt cuộc đời cô, trở thành tổn thương vĩnh viễn trong lòng cô...

Thang Viên脱下áo sơ mi xuống, đi vào phòng bếp rót một chén nước nóng nâng ở lòng bàn tay, nhắm mắt lại ngồi ở trên ghế salon không biết đang suy nghĩ điều gì, chỉ là khóe mắt mang theo một chút âm ứ.

Thời gian qua Viên Tiêu nổi danh là một người quyết đoán sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn, kể từ khi trở mặt với Viên Chiến, một loạt hành động của anh hoàn toàn trấn áp được những người trong nghề, ngay cả đối thủ cạnh tranh với anh cũng khiếp sợ tới mấy phần, càng không nói đến Viên Sanh?.

Anh vốn không muốn giữ lại tính mạng của Viên Sanh, không chỉ vì chuyện của Thang Viên, mà còn cả chuyện của mẹ anh, nhưng nếu Thang Viên không thích anh làm như vậy, anh đương nhiên cũng sẽ không làm trái ý của cô. Nhưng làm sao anh có thể để hán sống dễ dàng như vậy? Làm cô đổ máu rơi lệ, anh tuyệt đối muốn đem bọn họ rút gân lột da chém xương gọt thịt bọn họ!

Ngày đó Viên Sanh bỏ chạy về nhà tay toàn là máu, tinh thần đã bị đã kích cực điểm, mặc dù hán quần áo lụa là chịu không nổi, nhưng cũng không đến nỗi hư hỏng đến tận xương tủy, chỉ vì ghen tỵ cùng với không cam lòng nên gây chuyện, mới có thể gây ra chuyện lớn như vậy. Một đao đâm xuống, hán liền hối hận, hán không biết giờ Thang Viên sống hay là chết, hán nên làm cái gì bây giờ? Hán cũng sẽ đền mạng, nhưng hán không muốn chết, hán còn trẻ... Viên Sanh nhào tới trước ngực Bạch Nhiễm Nhiễm khóc lóc nước mắt: “Mẹ, mẹ, con sai rồi, mẹ nghĩ cách cho con! Con xin mẹ, nghĩ cách, con không muốn ngồi tù, không muốn!”

Bạch Nhiễm Nhiễm bị bộ dạng của Viên Sanh hù dọa, liền vội vàng hỏi Viên Sanh chuyện gì đã xảy ra. Viên Sanh khó khăn một lần nói ra tất cả mọi chuyện cho Bạch Nhiễm Nhiễm nghe, Bạch Nhiễm Nhiễm kinh hãi, bà tuyệt đối không ngờ Viên Sanh lại to gan lớn mật làm chuyện như vậy. Bà chợt nghĩ đến mấy thủ đoạn kia của Viên Tiêu, không nhìn được phát lạnh, thật vất vả mới thoát khỏi được con người ôn thần kia, tại sao con mình lại không chịu thua kém dụng chàm đến anh! Bạch Nhiễm Nhiễm hận không thể cho Viên Sanh một cái tát, nhưng khi nhìn mặt con mình đầy nước mắt như thế cũng không thể xuống tay.

Chuyện này có thể là lớn cũng có thể là nhỏ, điều quan trọng nhất chính là ở hai điểm, một là tình trạng vết thương của Thang Viên, một điểm khác chính là thái độ của Viên Tiêu. Bạch Nhiễm Nhiễm sợ hãi trong lòng, chỉ có thể kể lại chuyện cho Viên Chiến, Viên Chiến tức giận cả người run run, đẩy Bạch Nhiễm Nhiễm ra mang theo roi da đi đánh Viên Sanh, lại bị Bạch Nhiễm Nhiễm liều mạng kéo lại. Mẹ nuông chiều thì con hư, Viên Chiến không có còn cách nào khác, dù sao cũng là con trai của mình, cho dù nó không ra hồn như thế nào cũng không thể cứ để mặc kệ nó được.

Lấy sự hiểu biết của ông về Viên Tiêu, chuyện này tuyệt đối sẽ không chịu để yên như vậy, cho dù đã lâu như vậy anh vẫn chưa có động thủ ông cũng không dám khinh thường.

Nhưng mà không để cho bọn họ đợi lâu, Viên Sanh rốt cuộc cũng bị bắt đến đồn cảnh sát, bị khởi tố về tội cố ý giết người. Thái độ Cục cảnh sát rất kiên quyết, không được nộp tiền bảo lãnh! Viên Chiến cùng với Bạch Nhiễm Nhiễm tìm sự giúp đỡ từ các mối quan hệ trên dưới, nhưng tất cả đều chỉ nhận được một câu: “Thực xin lỗi, không giúp được gì”.

Con trai bị giam giữ bên trong, không biết sẽ bị định trạng tội gì, Bạch Nhiễm Nhiễm khóc rống lên trước mặt Viên Chiến, muốn Viên Chiến nhất định phải đưa Viên Sanh ra ngoài, Viên Chiến bị bà làm cho phiền lòng không dứt.

Thật ra ông đã nỗ lực hết sức lực, nhưng sức ảnh hưởng của ông không còn như xưa, thậm chí không bằng Viên Tiêu, cho nên mới vấp phải trở ngại xung quanh.

Viên Chiến là ai, chịu cúi đầu đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, nhưng Bạch Nhiễm Nhiễm lại không biết ý, cuối cùng Viên Chiến dứt khoát đóng cửa, chuyện gì cũng không quản. Cho dù hiện tại sống nhờ người cấp dưới, Viên chiến vẫn không bỏ đi khí thế toàn thân. Bạch Nhiễm Nhiễm không còn cách nào khác chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của Bạch Lão gia, đáng tiếc từ lâu Bạch Lão gia đã thất vọng cực độ với Viên Sanh, lần này cho dù Bạch Nhiễm Nhiễm nói rách miệng lưỡi cũng không chịu giúp.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, con trai lại luôn ở trong tù, bà lại không có cách nào, Bạch Nhiễm Nhiễm càng ngày càng lo lắng, nhưng bây giờ thật sự hết cách rồi, cuối cùng khế坎môi đi đến nhà Viên thị.

Lần đầu tiên, bà lại có dễ dàng đi vào đại sảnh như vậy. Bạch Nhiễm Nhiễm hít một hơi thật sâu, đẩy cửa phòng làm việc của Viên Tiêu, Viên Tiêu đang cúi đầu phê duyệt công văn, nhìn thấy bà đi vào dường như không chút bất ngờ, thậm chí còn nở nụ cười: “Chuyện gì”.

“Viên Tiêu, tôi cầu xin cậu thả Viên Sanh ra, cậu muốn tôi làm chuyện gì cũng được!”. Bạch Nhiễm Nhiễm đi thẳng vào vấn đề, không chút dài dòng dây dưa nào. Về mặt mạng theo chút xem cái chết như không.

Viên Tiêu ung dung nâng cằm lên nhìn Bạch Nhiễm Nhiễm, biến cố lớn như vậy khiến một người phụ nữ khoan thai lộng lẫy trước đây giờ đã xuất hiện nhiều nếp nhăn trên mặt, nhưng vẫn lộng lẫy vô cùng, vừa nhìn đã biết là người xuất thân từ Phú Quý. Khóe môi Viên Tiêu từ từ cong lên, anh đợi lâu như vậy rốt cuộc cũng đến được ngày này.

“Thật sự chuyện gì cũng có thể làm?” Ánh sáng trong đôi mắt Viên Tiêu quay vòng không cùng một dạng, nụ cười trên khóe miệng giống như ác ma, làm cho dưng khí toàn tâm toàn ý của Bạch Nhiễm Nhiễm trong khoảnh khắc tiêu tan mất, bà kiên trì đối mặt với Viên Tiêu: “Đúng vậy”.

“Viên phu nhân thật có dũng khí!”. Viên Tiêu vỗ tay, phòng làm việc vốn yên tĩnh bỗng vọng lên âm thanh vỗ tay, nghe cực kì rợn người, Bạch Nhiễm

Nhiệm cảm thấy tóc gáy đều dựng lên.

“Lời đã nói thì không được thu hồi”. Viên Tiêu chậm rãi đi đến đối diện với Bạch Nhiễm Nhiễm, cúi đầu nhìn bà, dường như đang hưởng thụ cảm giác đấu tranh của bà.

“Được”. Bạch Nhiễm Nhiễm suy nghĩ hai giây, hạ quyết tâm đồng ý, vì con trai, dù có bắt bà phải lên núi đao xuống biển lửa bà cũng bằng lòng.

“Thật sáng khoái!” trong mắt Viên Tiêu rốt cuộc cũng chân thực nhuộm nụ cười châm biếm, anh từ từ cúi đầu nhìn về phía Bạch Nhiễm Nhiễm nói một câu, chỉ trong chốc lát sắc mặt Bạch Nhiễm Nhiễm trắng bệch, bà run run dùng đầu ngón tay chỉ vào Viên Tiêu: “Mày...tên này...Khốn...Khốn kiếp!”.

Mặt Viên Tiêu lạnh lẽo, ngay cả việc giả bộ cười cũng mất đi: “Lời này không đến lượt bà nói? Bà là cái thá gì?”. Anh đưa tay chỉ vào cửa phòng làm việc: “Cút đi, nhìn bà chỉ khiến tôi cảm thấy dơ bẩn mắt!”. Nước mắt Bạch Nhiễm Nhiễm rơi xuống, nắm lấy túi xách định muốn rời đi, bỗng nhiên Viên Tiêu thả giọng điệu nhẹ nhàng: “Tôi nói bà không nên quên, nếu không con trai bà...”.

“Yên tâm!”. Bạch Nhiễm Nhiễm cắn răng nghiền lợi ném hai câu, đóng cửa phịch một tiếng đi ra.

Viên Tiêu cười ha ha ấn điện thoại đường dây nội bộ trên bàn: “Anh, em có chuyện tốt muốn nói cho anh biết”.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Viên Tiêu anh chưa bao giờ là người tốt, hai chữ quân tử này lại càng không liên quan, không chọc đến anh là tốt, nếu đã chọc đến anh thì cũng đừng nghĩ anh sẽ bỏ qua. Anh hay mang thù, có thù tất báo, người khác làm thương tổn anh một phần, anh nhất định phải lấy lại mười phần. Anh cũng không nề nang, trừ Thang Viên ra, cũng không tìm được người thứ hai có thể khiến anh dốc hết toàn lực che chở, mà ngay cả Viên Dịch cũng không ngoại lệ.

Cho nên khi Viên Dịch thấy anh cầm tấm ảnh Bạch Nhiễm Nhiễm quỳ gối trước mộ mẹ thì cũng không kinh ngạc chút nào. Anh sớm dự đoán được chắc chắn chuyện sẽ không đơn giản như vậy, cũng biết đem trai của anh tuyệt đối sẽ không xuống tay lưu tình với những người đã gián tiếp hại chết mẹ của bọn họ.

“Đợi một lát, đến khi bà ta quỳ xuống van xin em, em có thể suy nghĩ lại để bà ta thoải mái một chút!”. Viên Tiêu cẩn thận cầm một xấp hình bỏ vào trong túi hồ sơ ở trên có niêm phong đóng chặt, ngẩng đầu nói với Viên Dịch.

“Em muốn hành động trước bên kia?”. Viên Dịch nhú mày, giọng nói rất chắc chắn. Anh hiểu rất rõ Viên Tiêu, sợ là đã từ lâu không thể chờ đợi được nữa.

Viên Tiêu cũng không trả lời câu hỏi này của anh, mà nâng cằm lên nở một nụ cười thích thú sâu xa: “Tôi nay đi với em đến Lư Liên” Lư Liên, là nơi vui chơi giải trí cao cấp xa hoa nhất thành phố R, đương nhiên, không chỉ có giải trí, ở đây cũng không thiếu những người đến tiến hành giao dịch không thể lộ ra ngoài sáng, thậm chí đây mới điểm chốt đỡ của Lư Liên, hẳn là người có địa vị đều mong muốn đến Lư Liên chơi một chút, bất kể là muốn ăn chơi hay là vì muốn tìm cái khác. Viên Tiêu chưa bao giờ đi đến nơi này, lần này bỗng nhiên mở miệng muốn đi, Viên Dịch đẩy mắt kính, gãi đầu, Viên Tiêu muốn làm chuyện gì, đại khái anh cũng hiểu rồi.

Tan giờ làm, Viên Tiêu gọi điện thoại cho Thang Viên, thông báo cho cô biết đêm nay anh sẽ về muộn nửa giờ, ý muốn nói, cô không cần chờ anh ăn cơm cùng, bảo cô ăn cơm trước. Thang Viên đáp một tiếng, cũng không hỏi kỹ anh có chuyện gì liền cúp điện thoại. Cũng không vì Thang Viên lạnh nhạt mà Viên Tiêu mất hứng, ngược lại cười hiện lên lúm đồng tiền nhỏ, Thang Viên toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, không chút nghi ngờ! Với anh đây là chuyện vui nhất trên đời.

Lư Liên thật là một nơi khiến cho người ta lưu luyến quên đường về, ánh đèn hoa mỹ, không khí xa xỉ thối nát, nếu không có ý chí kiên định chỉ cần một lần vào nơi này có thể khiến con người ta mê muội bất tỉnh. Viên Tiêu cùng với Viên Dịch đi vào thu hút sự chú ý của mọi người, hai người đều là người thượng lưu, dù đi tới đâu đều thu hút ánh mắt những người xung quanh. Có vài người phụ nữ quần áo hở hang nhanh chóng bùng ly rượu đi tới. Viên Dịch vẫn nghiêm mặt như cũ không chút thay đổi, mà lúc này Viên Tiêu cũng tháo nụ cười trên mặt xuống, khuôn mặt thay đổi muốn nhắc nhở người lạ không nên tới gần, khiến vài người phụ nữ chột rợn ngứa ngáy trong lòng.

Viên Tiêu dẫn Viên Dịch đi thẳng đến lầu dâng hương, đẩy cửa ra, người đàn ông đang ngồi kính cẩn lễ phép trên ghế sofa nhìn thấy Viên Tiêu và Viên Dịch đi vào lập tức đứng lên, cúi đầu vái một một cái: “Chuyện đã làm xong”.

“Đủ liều chưa?”. Viên Tiêu tiện tay mở một chai rượu trên bàn, uống một ngụm lớn, tùy ý nói: “Không để lại sơ hở gì chứ?”.

“Ngài yên tâm, tuyệt đối không để lại một chút dấu vết!”. Khẩu khí người nọ hết sức chắc chắn. Viên Tiêu khẽ cười một tiếng, nhìn về phía người nọ đưa bình rượu lên: “Tốt lắm, lần này xem như tôi nợ anh một lần”.

“Đây là việc tôi cần phải làm”. Về mặt người nọ vẫn chất phác như cũ, Viên Tiêu lắc đầu: “Cho dù thế nào lần này anh đã giúp tôi một đại ân”. Anh nhìn

đáng về người nọ còn muốn nói điều gì vội vàng khoác tay: “Anh đi xuống trước đi, hai anh em tôi còn muốn ở chỗ này một chút”.

Người nọ gật đầu, nhanh nhẹn xoay người đi ra ngoài khép cửa lại.

“Chờ xem kịch vui đi”. Viên Tiêu một hơi uống sạch rượu trong bình, đặt chai rượu thật mạnh trên bàn, tâm tình có vẻ tốt.

“Người đó có thể tin được không?”. Viên Dịch lấy ngón tay chà lên bàn, nhận bình rượu Viên Tiêu đưa đến.

“Con trai của kẻ thù không đội trời chung với Bạch lão đầu”. Viên Tiêu bĩu môi, nghiêng đầu nhìn về phía cửa: “Không cần lo lắng, tuyệt đối đáng tin. Mạng của anh ta là do em cứu”.

Viên Dịch gật đầu, không nói gì, chỉ đưa tay cụng ly với Viên Tiêu, từ từ uống gần hết một chai rượu.

“Tôi nay mời anh đến nhà em ăn cơm!”. Uống rượu xong, Viên Tiêu đứng lên sửa sang lại quần áo, cầm điện thoại lên vừa nhắn tin gửi cho Thang Viên vừa nói.

“Sao vậy?”. Tự nhiên lại chủ động mời anh ăn cơm? Nói gì Viên Dịch cũng không tin, bình thường ngay cả hộp cơm cũng che dấu kỹ càng, làm sao lần này tự dưng lại hào phóng như vậy?

“Đương nhiên không phải do Thang Viên làm!”. Viên Tiêu tròn to hai mắt: “Vết thương của cô ấy chưa khỏi nên chưa thể nấu ăn được, vẫn mua đồ ăn ngoài!”. Anh nhếch miệng cười: “Thang Viên chỉ có thể nấu cơm cho một mình em ăn!”.

Đức hạnh ghê! Viên Dịch đẩy mắt kính, không thèm phản ứng với Viên Tiêu, đi thẳng ra cửa, thời gian dài như vậy, miệng vết thương của Thang Viên đã sớm lành lặn. Nhưng em trai ngốc nhà mình vẫn còn lo lắng, cả ngày nhốt người ta trong nhà, làm việc cũng không cho, may mà Thang Viên chịu được nó!

Phục vụ được huấn luyện nghiêm chỉnh cúi đầu chín mươi độ, trên mặt lộ nở nụ cười khéo léo: “Hoan nghênh lần sau đến chơi”.

Bỗng nhiên Viên Dịch nghĩ ra điều gì đó, quay đầu lại hỏi Viên Tiêu: “hôm nay có rất nhiều người đã nhìn thấy chúng ta đến đây”. Lần đầu tiên Viên Dịch nói nhiều chữ như vậy, làm Viên Tiêu sợ hết hồn, sau đó kịp phản ứng nâng khoe môi: “Yên tâm, máy ghi hình không có băng giám sát, với lại chúng ta đến chơi, không liên quan”. Anh vỗ vai Viên Dịch: “Em làm việc như vậy anh đã yên tâm chưa?”.

Viên Dịch đẩy cánh tay Viên Tiêu ra, đi vào lối đi VIP, không trả lời, chỉ cần anh suy tính kỹ càng mọi vấn đề là tốt rồi.

Đêm đó, Viên Dịch không cùng đi với Viên Tiêu đến nhà Thang Viên, nếu là đồ ăn ngoài, còn không bằng một mình ở nhà ăn cơm, bớt quấy rầy cô dâu mới về nhà mình. Về phương diện này Viên Dịch không cần thầy dạy cũng biết, rất tự giác.

Viên Tiêu mang hộp đồ ăn trở về nhà, khi đó Thang Viên đã ăn xong cơm tối, đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách đọc báo, mặc dù đã rời trường học, nhưng Thang Viên vẫn không thay đổi thói quen thích đọc sách, khi có thời gian rồi nhất định sẽ cầm một quyển sách lên, làm cho Viên Tiêu thường xuyên cảm thấy một mối với giá toàn là sách trong nhà.

“Ăn cơm chưa?”. Viên Tiêu để hộp cơm trên bàn trà, ngồi cạnh Thang Viên, hôn má cô rồi mới mở miệng nói.

Thang Viên để sách xuống, giúp anh mở nắp hộp cơm “Em ăn rồi, nhân lúc còn nóng anh ăn đi”. Nói xong đưa đôi đũa đặt trên tay anh. Viên Tiêu cười tủm tỉm cầm lấy, gắp một cây cải dầu nhỏ xanh mơn mơn lên: “Thang Viên, a...”.

“Anh ăn đi, em ăn no rồi”. Thang Viên khẽ xoay đầu đi, tỏ ý cô không muốn ăn.

“Ăn một miếng thôi, ăn một miếng thôi”. Viên Tiêu không bỏ qua, vẫn tiếp tục gắp tay ép Thang Viên ăn. Thang Viên thật sự không muốn ăn, nhưng hiện tại anh mở to mắt ngập nước nhìn cô chăm chăm, làm cô muốn từ chối thế nào cũng không được. “Viên Tiêu, thật sự em ăn no rồi”. Nhìn thấy đôi mắt to tròn của Viên Tiêu hiện lên ủy khuất, Thang Viên nhanh chóng nắm tay anh đặt lên bụng mình: “Không tin anh sờ xem, có nhô lên đúng không?”. Cô nhìn vào mắt Viên Tiêu, trong mắt đều là nghiêm túc.

Nhiệt độ trên người cô truyền qua áo sơ mi mỏng đến bàn tay anh, lập tức liền nhớ đến đêm tốt đẹp đó, thật là tiêu hồn thực cốt, ngón tay Viên Tiêu có chút run run, toàn thân đều là khát vọng muốn tìm lại cảm giác này lần nữa. Anh hơi cúi đầu, trong mắt che dấu ý nghĩ sâu xa, bàn tay vuốt ve bụng cô: “Nào có nhô! Rõ ràng chẳng giống với ăn rồi cả!”. Không đợi Thang Viên giải thích, Viên Tiêu nhanh chóng vén quần áo Thang Viên lên, trong miệng nói lầm bầm: “Anh muốn kiểm tra thật cẩn thận!”.

Sắc mặt Thang Viên ửng hồng, nhưng cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều, anh muốn kiểm tra thì kiểm tra, dù sao tối nay thật sự cô đã ăn no. Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng nhắm hai mắt lại mặc kệ động tác của Viên Tiêu.

Món ngon đưa đến miệng không ăn là có lỗi với bản thân! Ngón tay Viên Tiêu dần dần đi lên, nắm một bên mềm mại của Thang Viên, ngăn cách bởi áo ngực nên không thể cảm nhận được, bỗng nhiên anh ôm nửa người trên Thang Viên vào lòng, tay kia linh hoạt tháo áo ngực cô ra. Lúc này Thang Viên mới phát hiện có chuyện gì đó không đúng, làm gì có kiểu kiểm tra như vậy? Đây là công khai sờ cô! “Đừng làm bừa, nhanh ăn cơm đi!”. Thang Viên giữ cánh tay không đứng đắn của anh, ánh mắt có chút né tránh.

“Rõ ràng... Rõ ràng Thang Viên bé nhỏ để cho anh kiểm tra!” Viên Tiêu cúi đầu hôn bụng cô, trong miệng mơ hồ ni non không rõ.

“Em...” lỗ tai Thang Viên nhuộm sắc đỏ nhàn nhạt, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh: “Viên Tiêu, da mặt anh thật dày!”.

“Thang Viên đừng làm ồn!”. Viên Tiêu tỉnh mắt, nhanh chóng giữ nửa người trên Thang Viên: “Phải cẩn thận miệng vết thương”.

Thang Viên thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, rốt cuộc là ai đang làm loạn đây. Anh còn biết trên người cô có thương tích? Sao còn muốn làm chuyện này! Chuyện này không phải vận động mạnh sao? Nhưng mà, vết thương...Thang Viên rũ lông mi xuống, cho dù thế nào thì cũng là vết thương không tốt.

Viên Tiêu vừa nhìn thấy sắc mặt của cô biết mình không nên nói những lời như vậy, trong lòng tự mắng chính mình nghìn lần, ngoài miệng vội vàng trấn an cô: “Thang Viên, chúng ta không cần có con, thật sự, anh không thích đứa nhỏ chút nào”. Viên Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Thang Viên, trong ánh mắt tất cả đều là nghiêm túc: “Em chỉ cần để ý một mình anh là đủ rồi, anh không muốn có thêm một người phân tán đi sự chú ý của em, anh biết em thích đứa nhỏ, nếu em thật sự muốn có, chúng ta có thể nhận nuôi, hoặc để Viên Dịch sinh một đứa nhỏ đưa cho chúng ta”.

Tâm tư không tốt đều được anh làm tiêu tan, Thang Viên nâng khóe miệng, còn để Viên Dịch sinh một đứa con đưa cho bọn họ, anh cho rằng là gì vậy, là món đồ chơi sao? Có thể tùy tiện tặng người khác? “Anh, thật sự anh không muốn có đứa nhỏ sao?” Thang Viên có chút do dự.

“Không muốn!” Giọng điệu của Viên tiêu một chút chần chừ cũng không có, anh chậm rãi cởi quần Thang Viên ra, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn cô: “Ngoài em ra, anh không cần cái gì hết”.

Thang Viên trầm mặc vài giây đồng hồ mới mở miệng nói: “Kia...Miệng vết thương...Có thể nút ra không?”

“Anh sẽ thật cẩn thận” Viên Tiêu cúi hôn lên môi cô, không phải hôn sâu, mà nhẹ nhàng cọ xát lên cánh môi cô: “Sẽ không làm đau em, được không?”. Thang Viên không trả lời, chỉ hơi ngửa đầu hôn trả anh, càng hôn sâu thêm.

Một hồi lâu sau hai người mới tách ra, giọng nói trầm thấp của Thang Viên ở trong phòng vang lên: “Viên Tiêu, anh nhẹ một chút, em sợ đau”.

“Ngao, anh biết, anh biết”. Tay Viên Tiêu treu chọc người cô, thân thể đã nóng bỏng muốn dọa người, hơi thở giống như có thể bốc cháy lên.

Thang Viên gạt đầu, đón nhận động tác của anh, cả phòng khách tràn ngập không khí triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Tin tức nóng nhất mấy ngày nay ở thành phố R chính là chuyện đại tiểu thư nhà Chu chết do hưng phấn quá mức với đàn ông ở trên giường. Báo chí tiến hành tăng thêm số trang đưa tin chuyện này, hơn nữa không biết làm thế nào mà còn lấy được tấm hình lúc Chu Như đang lúc phấn kích, trên giường không chỉ có một người đàn ông mà là hai! Người dân ở thành phố R cầm tờ báo lên đọc đều cảm thấy kinh khủng, tiểu thư nhà Chu mạnh mẽ đến thế sao? Một người đàn ông còn không thỏa mãn được, vậy mà còn muốn hai người đàn ông! Thảo nào chết ở trên giường đàn ông!

Mặc dù người dân ở thành phố rất chú ý đến chuyện này, nhưng chỉ thảo luận trong bóng tối, thậm chí nếu thấy có đứa nhỏ nào liếc mắt nhìn tờ báo ngay lập tức ném vào thùng rác, cái này không thể để cho trẻ con nhìn được, nếu như học theo thì phải làm sao bây giờ!

Cha mẹ Chu gia người đầu bạc tiền người đầu xanh, trong lòng vô cùng đau khổ, nhất là cha Chu, vì chuyện con gái mà tất cả cơ nghiệp buôn bán gần như sụp đổ, tại sao có thể để con gái chết không minh bạch như vậy? Cha Chu nói, thì thể Chu Như lập tức được mang đi giải phẫu. Mặc dù mẹ Chu nhất quyết phản đối nhưng cũng không thể ngăn cản được quyết tâm của cha Chu. Nhưng sau khi nhận được kết quả giải phẫu, cha Chu hoàn toàn choáng váng, một chút vấn đề cũng không có! Nguyên nhân là do Chu Như hút thuốc phiện quá liều lượng, hơn nữa lại hưng phấn trên giường, do đó trái tim làm việc quá tải nên mới dẫn tới tử vong.

Nói thẳng ra Chu Như chết là do quá hưng phấn! Còn là do hưng phấn quá kịch liệt mà chết.

Thật ra cha Chu đã sớm biết chuyện Chu Như dính vào thuốc phiện, đã nói đi nói lại nhiều lần nhưng vẫn phản tác dụng, cha Chu dứt khoát mặc kệ, dù sao con nhiều nhà phú quý ở thành phố ít nhiều đều dính, cho nên cha Chu cũng đành mắt nhắm mắt mở, nhưng bây giờ cha Chu hối hận đau đớn trong lòng, bởi vì nhất thời trước đây ông không quản lý con gái nên con mới chết, làm sao ông không thể tự trách bản thân? Ngày lễ tang Chu Như, Viên Tiêu cũng tham dự, nhìn thấy Cha Chu chỉ trong một đêm đã già đi rất nhiều cũng không làm anh hưng phấn, chỉ cảm thấy thương tâm.

Mỗi khi nhớ tới ngày cô bị con dao đâm vào người, người đầy máu, mỗi lần nghĩ lại anh đều rất sợ, nếu ngày đó anh vĩnh viễn mất cô, anh nên làm gì bây giờ? Với Chu Như, anh không cảm thấy áy náy, người nào uy hiếp đến người của anh đều phải diệt trừ! Tuyệt đối không ai được làm tổn thương đến cô dù chỉ là một phần! Huống chi, đây cũng là do Chu Như gieo gió gặt bão, anh cũng không muốn lấy tính mạng của cô, không nghĩ tới hôm đó cô điên rồi, liên tục tiêm thuốc phiện ba lần! Cho dù anh không cho thêm vào liều thuốc thì cô cũng chỉ còn nữa cái mạng.

Viên Tiêu tắm rửa ở văn phòng rồi mới trở về nhà. Anh không thể mang xui xẻo về nhà, vết thương của cô mới lành lặn, anh muốn chăm sóc cho cô thật tốt.

Gần đây Thang Viên đặc biệt miễn cảm với âm thanh mờ chột, giống như chìm sợ cảnh công. Thực ra vết thương của cô đã tốt hơn nhiều rồi, Nhưng Viên Tiêu vẫn cẩn thận chăm sóc cô, cô suy nghĩ một chút thấy, một lần chăm sóc cho tốt rồi thôi, đỡ sau này còn phải chịu tội, cho nên không phản bác anh. Nhưng không ngờ gần đây vết thương đã tốt hơn, chỉ sợ sau này mới đáng lo.

Cũng không biết Viên Tiêu bị làm sao, mấy ngày nay vào buổi tối đều phải đem cô đến giường vận động. Vài ngày ban đầu thì còn có thể, nhưng lại không nghĩ tới hằng đêm anh không buông tha cô! Thật sự bây giờ Thang Viên khổ không thể tả, hầu như mỗi sáng thức dậy đều đau xương sống thất lưng, mỗi đêm cô đều mơ tưởng đẩy anh ra khỏi giường ngủ của mình, nhưng nhìn ánh mắt nhẫn nại của anh cũng không đành lòng. Chỉ có thể mỗi đêm để mặc anh quán quýt.

Nhớ lại khoảng thời gian một năm khi cô còn đi làm, hầu như đều là xin nghỉ, chỉ có mấy tháng đi làm dằng hoàng. Thang Viên cảm thấy mình không thể tiếp tục chán chường như vậy nữa, cũng không thể ngồi trong nhà để Viên Tiêu nuôi. Vì thế đêm hôm đó khi Viên Tiêu đang phản khởi cởi áo Thang Viên, Thang Viên mặc kệ!

“Viên Tiêu, ngủ” Thang Viên nắm chặt cổ áo mình, bắt đầu không phối hợp.

Món ngon ngay trước mặt mà lại không được ăn thật khó chịu? Áo ngủ mỏng manh không che được đường cong cơ thể quyến rũ của cô. Viên Tiêu tập trung nhìn vào làn da trắng nõn ở xương quai xanh, nuốt một ngụm nước bọt. Nhìn sẽ chết người đấy! Anh đã nhìn tám năm rồi, giờ lại nhìn nữa sẽ nổ tung mắt! “Thang Viên, một lần thôi, một lần là tốt rồi!”. Viên Tiêu nắm lấy ngón tay mảnh khảnh của Thang Viên, hôn lấy lòng, dưới ánh đèn đôi mắt to ngập nước giống như viên Ngọc Thạch, sáng óng ánh.

“Quá mệt mỏi, chúng ta làm ba ngày một lần được không?”. Thang Viên nghiêng đầu đi chỗ khác không để anh mê hoặc, đôi mắt nhỏ quả thực làm chết người!

Hồi lâu cũng không thấy Viên Tiêu nói gì, Thang Viên cảm thấy kì quái, nghiêng đầu sang chỗ khác vừa nhìn thấy: A!, thiếu chút nữa bị ngọn lửa trong mắt anh thiêu đốt! “Viên, Viên Tiêu...” Thang Viên bị anh nhìn như vậy nên mới nói chuyện cà lăm, chỉ cảm thấy mình giống như con cá lao theo dòng nước, sống hay chết đều do đối phương quyết định. Viên Tiêu nhìn chăm chăm cô không nói một lời nào, Thang Viên không có biện pháp, đành phải lấy lại bình tĩnh hỏi: “Viên Tiêu, anh... anh bị làm sao vậy?”

“Anh cứng rồi”. Viên Tiêu giữ chặt tay Thang Viên đưa vào trong quần lót, thấy sắc mặt Thang Viên đỏ bừng lên về mặt anh cũng không thay đổi: “Thang Viên bé nhỏ, cứng thì phải làm sao bây giờ?”

“Anh, anh là tên lưu manh!” Thang Viên bị anh làm tức giận bốc khói lên đỉnh đầu, làm thế nào cũng không rút tay ra được, nhận thấy vật kia trong tay mình ngày càng có khuynh hướng lớn lên, Thang Viên khế cắn răng hung dữ nắm chặt một cái.

“Hít...” Viên Tiêu hít một hơi thật sâu, khó khăn lắm mới cảm thấy đỡ đau hơn một chút. “Vợ à, em định giết chồng sao?”

“Ai là vợ của anh!” Thang Viên dùng chân đạp lên đầu, dứt khoát không nhìn Viên Tiêu, mắt không thấy tâm không phiền!

Chuyện này lớn rồi! vào giờ khắc này Viên Tiêu cũng không quan tâm đến đau đớn nữa, liền kéo chân nằm xuống ôm lấy Thang Viên: “Thang Viên chính là vợ của anh! Đời này, kiếp này, kiếp sau nữa vẫn là vợ của anh!” Tuy lời nói có vẻ hơi ngây thơ, Thang Viên cong khóe môi, cười dịu dàng, tuy nhiên ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận: “Nhưng em không chấp nhận!”

Như vậy sao được! Mình đã suy nghĩ tám năm, thật vất vả mới lừa được cô ấy lên giường, nhưng bây giờ vẫn còn không chịu nhận! Không được! Nhất định phải quyết định xong chuyện này, nếu không Thang Viên chạy mất thì phải làm sao bây giờ! “Thang Viên, em gả cho anh đi!” Bỗng nhiên Viên Tiêu ngồi xuống, mắt mở to nhìn Thang Viên, bên trong trăm phần trăm đều là nghiêm túc.

Đây là đang diễn đoạn nào vậy? Sao tự nhiên lại thành chuyện cầu hôn! Thang Viên đau đầu nhìn Viên Tiêu, rõ ràng là anh nói thật, vô cùng giận bản thân mình đã khơi mào đề tài này: “Viên Tiêu, anh ngủ trước đi được không?” Thang Viên day day huyết thái dương, cảm giác hình như mình đang đối mặt với một đứa trẻ bốc đồng.

“Em đáp ứng anh trước đã!” Viên Tiêu không chịu nghe theo, hôm nay nhất định anh phải nghe được đáp án từ miệng Thang Viên nếu không tuyệt đối anh sẽ không bỏ qua.

Kết hôn. Thang Viên chưa từng nghĩ đến chuyện này, mặc dù đang ở chung một chỗ với Viên Tiêu, ngay cả chuyện thân mật nhất giữa hai người cũng đã xảy ra. Thực ra kết hôn với Viên Tiêu chính là lựa chọn duy nhất của cô, nhưng bây giờ chuyện này không còn giống như trước đây, cô không thể giống như trước kia hưởng thụ sự cung chiều của anh mà không kiêng nể gì cả, cô vĩnh viễn không thể sinh cho anh một đứa con mập mạp, mặc dù anh nói không cần. Nhưng cô vẫn đề tâm, làm sao có thể không cần, làm sao cô có thể tước đoạt đi quyền làm ba của anh?

Thang Viên yên lặng, một lúc sau cũng không nói. Nói cho cùng, do cô vẫn chưa vượt qua được vết thương sâu trong lòng.

“Em không muốn lấy anh sao?” Ánh mắt Viên Tiêu ngày càng âm trầm, cho dù mình có cố gắng thế nào vẫn không thể chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng cô, cô vẫn không chịu giao mình cho anh chăm sóc, cô còn muốn làm thế nào nữa? Còn muốn anh phải làm thế nào thì cô mới an tâm? Nhưng chuyện đã đến đây muốn rút lui cũng không còn có đường quay về nữa, cô muốn lui về phía sau, anh nhất định sẽ đi tới! Cho dù thế nào nhất định cô cũng phải là vợ của anh! “Thang Viên, em phải gả cho anh! Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em, nhất định em phải gả cho anh!”

“Viên Tiêu, anh đừng như vậy”. Giọng Thang Viên khàn khàn: “Chúng ta, chúng ta đợi vài năm nữa...”.

“Anh đã đợi tám năm rồi!” bỗng nhiên Viên Tiêu đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Thang Viên: “Một khắc anh cũng không chờ được nữa, Thang Viên bé nhỏ, rốt cuộc em có đồng ý hay không?”

“Anh..Anh để cho em suy nghĩ thêm suy nghĩ thêm một chút ... Cô không giống người phụ nữ thận trọng, nhưng cô nhất định phải để cho anh có thời gian suy nghĩ, cô không muốn sau này anh hối hận.

Sắc mặt Viên Tiêu xanh mét, nghiêng hàm răng ken két, bên trong đôi mắt ló ra sự căm phẫn. Nhiều năm qua, anh thật lòng thật tâm với cô, chưa bao giờ không nghe lời cô, nhưng hôm nay lại nhận được kết quả như thế này! Anh lạnh lùng liếc Thang Viên một cái, lập tức đi xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Tức giận, làm sao có thể không tức giận chứ? Đây là lần đầu tiên anh tức giận với cô, nhưng cô không hề trách anh dù chỉ là một chút, Thang Viên cắn môi, ánh mắt có chút mơ hồ, cũng tốt, nếu chiến tranh lạnh có thể dập tắt nhiệt huyết của anh cũng tốt. Ít nhất còn có thể cho anh lựa chọn một con đường sống. Cô hít hít mũi vừa định nằm xuống ngủ, chợt nghe cửa mở phịch một tiếng, Thang Viên vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Viên Tiêu đang cầm một con dao đi về phía cô. Trên lưỡi dao nhọn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, khiến da đầu Thang Viên tê dại một lúc.

“Viên Tiêu, anh muốn làm gì?” Thang Viên có chút khản trương trừng mắt nhìn Viên Tiêu, không phải sợ bị anh làm tổn thương, chẳng qua là do đột nhiên rơi vào tình huống này ai cũng sẽ kinh hoàng.

“Thang Viên, em có đồng ý không?” Viên Tiêu không chớp mắt nhìn chằm chằm Thang Viên, hình như sợ cô chạy đi liền nói: “Nếu em không nói một tiếng, anh sẽ chém một dao lên người, đến khi nào em đồng ý mới thôi!”

“Viên Tiêu, anh buông dao trước đã!” Thang Viên luống cuống chân tay chạy đến bên cạnh Viên Tiêu muốn cướp con dao trên tay anh, nhưng Viên Tiêu lại né qua một bên. Anh quát cường nhìn Thang Viên, đột nhiên tay phải nắm con dao chém lên cánh tay một nhát! Lập tức máu đỏ liền chảy ra, tuy nhiên Viên Tiêu lại không có cảm giác đau , chỉ nhìn Thang Viên: “ Thang Viên bé nhỏ, em có đồng ý không?”

“Em đồng ý, em đồng ý! Anh mau bỏ dao xuống trước đã rồi chúng ta nói chuyện!” Thang Viên nhanh chóng rơi nước mắt, làm sao cô có thể trơ mắt nhìn anh tự làm thương chính mình? Chỉ là kết hôn, không thể sinh thì không thể sinh! Đến lúc anh hối hận cô cũng không rời khỏi anh!

“Em thật lòng hay là do vạn bất đắc dĩ”. Máu trên cánh tay Viên Tiêu nhỏ giọt tí tách trên sàn nhà, Thang Viên nhìn thấy ghê người, trong lòng rất đau, không cần nghĩ ngợi liền nói: “Đương nhiên là thật lòng! Viên Tiêu, xem như em cầu xin anh được không?” Giọng nói cô có chút nghẹn ngào, tay Viên Tiêu run lên, nhưng vẫn không bỏ dao xuống.

“Em chưa từng nói em yêu anh”

“Em yêu anh em yêu anh em yêu anh!” Thang Viên nói liên tục ba tiếng, nước mắt từ hai má rơi xuống, nặng nề đập vào lòng Viên Tiêu. Rốt cuộc anh cũng bỏ dao xuống ôm lấy Thang Viên: “Đã nói rồi thì không thể đổi ý! Lập tức chúng ta kết hôn!”

Thang Viên bị anh làm sợ choáng váng, cũng không còn biết phản bác, vừa nắm lấy cánh tay chảy máu của anh vừa gật đầu.

“Thang Viên ngoan...” Viên Tiêu khẽ hôn lên khuôn mặt đầm lệ của cô: “Không cần lo lắng, chỉ là vết thương nhỏ, Thang Viên không cần lo lắng”.

“Về sau anh không được phép làm những chuyện như vậy nữa”. Thang Viên rời khỏi ngực anh, lấy tay xoa nước mắt, chạy tới tủ đầu giường kéo ra, lấy ra một cái hộp thuốc nhỏ từ bên trong, vừa bôi thuốc cho anh vừa nói.

“Được, không làm”. Viên Tiêu cúi đầu nhìn cô, trong lòng giống như uống mật ngọt. Không những Thang Viên nói thương anh mà còn đồng ý gả cho anh, vết thương nhỏ này có là gì. Nếu biết như thế này cô sẽ đồng ý, anh đã sớm đi lấy dao!

Cảm xúc tối nay thay đổi rất nhanh, vừa mới lên giường Thang Viên đã nhanh chóng ngủ thiếp đi, anh giống như ma nhập nhìn chằm chằm Thang Viên ngủ, từng lần từng lần hôn lên mặt cô.

Tám năm, rốt cuộc anh thật sự đã có thể khiến cô trở thành người của anh! Chỉ một mình anh! Viên Tiêu nắm chặt tay Thang Viên, nhắm hai mắt lại, nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Ba Thang cảm thấy việc Thang Viên đột nhiên muốn kết hôn có chút vội vàng, nhưng cũng không phản đối. Bọn họ đã tiếp xúc với Viên Tiêu được một năm, hai người bọn họ đều có thể nhận ra anh có thật lòng với Thang Viên hay không, trước đây không biết thân phận thật của anh, sau này Viên Tiêu nói sự thật cho hai người biết, có chút khiếp sợ, lại càng lo lắng nhiều. Thang gia bọn họ nhà nghèo địa vị thấp, sợ là không xứng với nhà Viên giàu có. Hơn nữa còn nghe nói thật ra nội bộ nhà Viên rất phức tạp, ba mẹ Thang sợ gả con gái đi sẽ chịu thiệt.

Nhưng sau một thời gian xem xét, phát hiện Viên Tiêu toàn tâm toàn ý với Thang Viên, tình cảm không một chút giả dối, cha mẹ Thang cũng bình thường trở lại. Bối cảnh gia đình thế nào đều mặc kệ, điều quan trọng chính là ở người kia, chỉ cần anh đối xử tốt với Thang Viên thế là đủ rồi. Không thể không nói, thật ra ba mẹ Thang rất sáng suốt, dù là chuyện nhỏ hay là chuyện lớn đều theo ý của Thang Viên, thật ra từ nhỏ Thang Viên đã có chính kiến của riêng mình, nếu không làm sao ba mẹ Thang Viên có thể dễ dàng gả con gái đi được? Lại nói tiếp, Viên Tiêu chiếm tiện nghi lớn rồi.

Về chuyện hôn lễ, Thang Viên không muốn tổ chức lớn, cô rất chán ghét những nơi ồn ào, chỉ cần mời vài người thân đến ăn cơm, sau đó công nhận chuyện hôn nhân của hai người là được rồi. Cô nói suy nghĩ của mình cho Viên Tiêu nghe, lập tức bị Viên Tiêu phản đối mạnh mẽ, Viên Tiêu trừng to đôi mắt nhìn cô không buông tha, ý muốn nói nếu cô không nghe theo ý kiến của anh thì anh sẽ tiếp tục nhìn cô! Thang Viên bắt đầu dỗi, đành phải thương lượng với anh, càng ít người càng tốt.

Viên Tiêu định tổ chức một buổi hôn lễ thật long trọng dành cho Thang Viên, nhưng cô lại không cảm động, thậm chí còn không ủng hộ anh chuyện này. Viên Tiêu rất buồn, anh xem TV, nghe nói đôi với người phụ nữ chuyện kết hôn là chuyện quan trọng nhất trong đời, nhất định phải mang đến những điều tốt đẹp nhất cho cô, để cô vừa nghĩ tới đã thấy cảm động. Nhưng ai biết được, khi anh đang hào hứng nói suy nghĩ của mình cho cô nghe, lại bị hắt một chậu nước lạnh. Anh nhìn sắc mặt bình thản của Thang Viên, trong lòng cảm thấy bất ngờ. Đây chính là chuyện kết hôn! Tại sao không thấy cô hưng phấn dù chỉ một chút? Chuyện này so với những chuyện khác không có gì đặc biệt sao! Viên Tiêu cảm thấy bị đã kích sâu sắc, liên tục mấy ngày không lấy nổi tinh thần, ngày cả thời điểm chọn lễ phục cũng thất thần,

Thang Viên cũng không quản anh, tùy ý chọn mấy bộ váy có kiểu dáng đơn giản rồi định luôn, để Viên Tiêu ở lại một mình chọn mấy bộ trang phục hoa cả mắt. Thật ra không phải là cô không hứng thú, nhưng thật sự cô không biết biểu cảm như thế nào. Cô có thói quen dấu tâm sự trong lòng, trong thời gian ngắn mà Thang Viên có thể biểu lộ cảm xúc ra ngoài thì đó quả là một thử thách rất lớn đối với cô. Huống hồ, chuyện của Viên Tiêu vào tối hôm đó vẫn còn làm cô sợ hãi, cho dù có vui mừng đến đâu cũng không thể lấy lại tinh thần được.

Mấy ngày nay Thang Viên luôn nghĩ, nếu như lúc đó Viên Tiêu không dùng dao ép buộc cô, liệu cô có đáp ứng anh hay không. Bản thân cô chưa muốn kết hôn sớm như vậy, kết hôn đồng nghĩa với trách nhiệm càng ngày càng nhiều, căn bản là bây giờ cô chưa chuẩn bị sẵn sàng đã bị Viên Tiêu kiên quyết đòi kết hôn. Nhưng mà rất kì lạ, thật ra cô cũng không hối hận, dù sao cuối cùng cũng phải kết hôn, kết hôn khi nào cũng không còn quan trọng nữa. Đột nhiên Thang Viên cảm thấy sợ hãi bởi chính suy nghĩ của mình.

Thật ra, với cô Viên Tiêu sớm đã là máu hòa tan đến tận xương, lau không đi không thể quên được.

Làm người ta phải rớt kính mắt, chuyện kết hôn, vui nhất không phải là Thang Viên, không phải là Viên Tiêu, càng không phải là cha mẹ Thang, mà là Viên Dịch! Vì bữa tiệc, lễ hỏi phải có thiệp mời... Ngay cả chuyện của công ty Viên Dịch cũng không quan tâm, thậm chí đây là lần đầu tiên Thang Viên nhìn thấy Viên Dịch vui vẻ như vậy! Không thể ngờ núi băng lạnh lùng nhất thế giới lại có thể tươi cười! Thang Viên cảm thấy kinh hãi, không biết hôn lễ của mình với Viên Tiêu rốt cuộc đã làm chạm đến dây thần kinh nào của anh, mà có thể khiến một người không cảm thấy hứng thú với bất cứ chuyện gì như Viên Dịch lại chạy trước chạy sau đây.

Thật ra Viên Dịch là người kinh doanh nên cũng không giỏi biểu đạt cảm xúc, đó cũng là lý do vì sao dù quan tâm đến chuyện của Viên Tiêu, anh cũng chưa có ý định sẽ nói rõ nguyên nhân. Anh chỉ đơn thuần vui vẻ, đã nhiều năm trôi qua mình cùng em trai sống nương tựa lẫn nhau, rốt cuộc em trai cũng muốn kết hôn, chuyện này so với chuyện kết hôn của mình còn khiến anh cảm thấy vui vẻ hơn. Qua nhiều năm như vậy, hai anh em bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, cùng chung mục tiêu mà cố gắng, tình cảm vô cùng thân thiết, nếu không phải hai người bọn họ là người lạnh lùng khó có thể tiếp cận, đã quen nguy trang, e rằng đã xuất hiện rất nhiều trường hợp có kẻ mù mắt nói hai anh em họ là huynh hữu đệ cung.

(Huynh đệ hữu cung là tình yêu giữa anh trai và em trai)

Viên Dịch biết em trai mình rất yêu Thang Viên, lúc trước có thời gian hai người giận nhau, Viên Dịch thậm chí còn nghĩ đến chuyện đánh ngất xiu Thang Viên sau đó đưa tới giường Viên Tiêu! Nhưng đó chẳng qua là suy nghĩ, dù sao Viên Dịch cũng là người có chừng mực, biết là không thể tùy tiện nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác, nếu không có khi chuyện tình cảm giữa Thang Viên và Viên Tiêu lại càng loạn thêm.

Bên này mấy người Viên Tiêu đang vui mừng chuẩn bị hôn lễ, thì bên kia Bạch Nhiễm Nhiễm lại đang u sầu thê thảm. Viên Tiêu đã đồng ý với bà nếu bà đi đến trước mộ Hà Viên quý một ngày thì anh sẽ bỏ qua chuyện của Viên Sanh, nhưng vì sao đã nhiều ngày trôi qua Viên Sanh vẫn bị giam trong ngục cảnh sát, thậm chí sắp đến giai đoạn đầu kết án, Bạch Nhiễm Nhiễm rốt cuộc ngồi không yên, lại da mặt dày tìm đến Viên Tiêu.

Viên Tiêu vẫn đang ở trong phòng làm việc nhìn Bạch Nhiễm Nhiễm, trong tay đang cầm tấm ảnh Bạch Nhiễm Nhiễm quý gởi trước mộ mẹ mình, giống như đang thưởng thức món ngon. Bạch Nhiễm Nhiễm vừa bước vào cửa liền thấy cảnh tượng trên, nổi giận thiếu chút nữa trực tiếp xoay người đi, nhưng lại nghĩ đến con trai mình, đành phải quyết tâm cố nén tức giận đi vào cửa.

“Viên Tiêu, nói chuyện không giữ lời sao?”. Bạch Nhiễm Nhiễm lập tức chỉ trích, hình như Viên Tiêu không tức giận, tay vẫn cầm tấm hình quan sát cẩn thận, cũng không thèm nhìn Bạch Nhiễm Nhiễm lấy một cái.

“Viên Tiêu! Xem như là tôi cầu xin cậu, thả A Sanh đi, tôi cầu xin cậu!” Khuôn mặt Bạch Nhiễm Nhiễm thoáng lộ vẻ thê lương, không ngờ mấy ngày nay sốt ruột tóc trắng mọc dài ra, nếp nhăn cũng xuất hiện già đi vài tuổi không thể nói lên lời. Đại tiểu thư Bạch gia, từ nhỏ đã được nuông chiều, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, chưa từng chịu ủy khuất ai? Mà bây giờ đã qua tuổi bốn mươi, lại vì con mình một lần nữa cúi đầu trước kẻ thù, xót thương tấm lòng cha mẹ trong thế giới này, Viên Tiêu hừ một tiếng, lông mi dài hơi run run, nếu mẹ mình vẫn còn sống mà có một ngày anh rơi vào trường hợp như vậy thì mẹ có thể vì anh mà chuyện gì cũng làm không?

Thật ra không cần, anh tuyệt đối sẽ không giống Viên Sanh, anh sẽ không để mẹ thua kém bất cứ ai, sẽ khiến mẹ tự hào, cũng sẽ kiếm tiền chăm sóc mẹ, chỉ cần mẹ ở bên cạnh đối xử tốt với anh là tốt rồi. Nhưng bà lại không muốn, trong sinh mệnh của bà ngoài Viên Chiến ra không có gì cả, ngay cả hai đứa con trai cũng không giữ được bước chân bà rồi đi...

“Được tôi bỏ qua cho hẳn”. Viên Tiêu để tấm hình xuống nhìn về phía Bạch Nhiễm Nhiễm, nhìn thấy trong mắt Bạch Nhiễm Nhiễm lộ vẻ vui mừng chậm rãi nâng khóe môi lên: “Tôi sẽ không truy cứu nữa, cũng sẽ không bắt hẳn nữa, bây giờ bà có thể đi rồi”.

Tại sao có thể dễ dàng như vậy? Trong lòng Bạch Nhiễm Nhiễm có chút nghi ngờ, nhưng vẫn không nén được niềm hạnh phúc, đã lâu rồi bà chưa nhìn thấy con trai mình, không biết con mình có chịu khổ hay không? Có chịu đói hay không? Có bị mấy tên vô lại bắt nạt hay không? “Cảm ơn nhiều”. Đây là lần đầu tiên Bạch Nhiễm Nhiễm thật lòng cảm kích Viên Tiêu.

“Đừng cảm ơn quá sớm”. Bỗng nhiên Viên Tiêu đứng lên nhìn Bạch Nhiễm Nhiễm rồi nói: “Tôi nói tôi sẽ bỏ qua cho Viên Sanh nhưng cũng không nói Viên Dịch sẽ bỏ qua cho anh ta!” Anh nhún vai, trong mắt có chút tiếc nuối: “Viên Dịch ghét nhất là những kẻ ăn bám, không biết là bà có biết hay không, đáng tiếc con trai bảo bối của bà lại thuộc loại người này”.

“Viên Tiêu, tao giết mày!” Bạch Nhiễm Nhiễm tròn tròn hai mắt, hét lớn một tiếng rồi đột nhiên nhào về phía Viên Tiêu, bộ dạng hung ác dường như muốn đem Viên Tiêu xé xác ăn tươi nuốt sống! Nhưng Viên Tiêu là ai, vài thanh niên trai tráng khỏe mạnh rơi vào tay anh đều giống như những đứa trẻ không hề có khả năng phản kháng, huống chi là Bạch Nhiễm Nhiễm!

Anh một cước đá Bạch Nhiễm Nhiễm ngã xuống đất, đưa tay nhấn điện thoại nói: “Gọi an ninh tới đây đem bà điên này ra ngoài!” Khóe miệng anh cong lên tàn ác, từ trên cao nhìn xuống Bạch Nhiễm Nhiễm: “Cảm thấy hận tôi? Muốn giết tôi?” Giọng nói Viên Tiêu nhẹ nhàng, làm cho Bạch Nhiễm Nhiễm không tự chủ được run rẩy: “Viên, Viên Tiêu, mày sẽ bị báo ứng! Nhất định sẽ bị báo ứng!”

“Báo ứng?” Viên Tiêu khẽ cười: “Báo ứng cũng không đến lượt tôi! Bà quên năm đó bà đã làm những chuyện gì rồi sao? Tôi tận mắt nhìn thấy mẹ mình chết như thế nào, ngày đó tôi đã từng thề, chỉ cần một ngày tôi còn sống, tôi sẽ không để các người sống hạnh phúc! Bao gồm cả Viên Chiến! Còn có các người, thằng chó nhãi con!”

Bỗng nhiên Bạch Nhiễm Nhiễm tròn to hai mắt, cũng quên phản kháng, không dám tin nhìn Viên Tiêu: “Mày, mày...”

“Không sai, đúng như bà nghĩ!” Lúc này, bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa, Viên Tiêu chậm rãi đi về phía ghế ngồi xuống: “Cho nên, các người đừng nghĩ nhiều nữa! Tiến vào!” Một đoàn an ninh nối đuôi nhau đi vào, liền đưa Bạch Nhiễm Nhiễm đã xụi lơ ra ngoài, Viên Tiêu ở phía sau nhìn, gọi người cuối cùng lại: “cẩn thận đem ra ngoài, nếu không sẽ có bệnh chó dại!”

Ngày trước, vì chuyện lấy lại công bằng cho mẹ luôn đè nặng trong lòng anh, khiến anh không có lúc nào dám buông lỏng, bây giờ, rốt cuộc anh cũng dùng chính khả năng của mình đòi lại hết tất cả uất ức, nhưng anh lại không cảm thấy vui, Viên Tiêu ngồi trong phòng làm việc ngầy người trong chót lát, bỗng nhiên đứng dậy đi ra cửa công ty.

Đi đến cửa hàng mua một bó hoa Bách Hợp, anh lái ô tô đi đến mộ Hà Viên. Trên bia mộ ở Hà Viên là một người còn rất trẻ, cười vô cùng rực rỡ, giữ lại thời kì trẻ tuổi điển hình là kiểu tóc điển hình, so với người bình thường lại càng thêm dịu dàng, mỹ miều. Viên Tiêu đặt bó hoa bên cạnh, ngồi xuống nhẹ nhàng vuốt ve tấm hình của Hà Viên, mắt mờ to nhìn ánh mặt trời chiếu xuống cảnh vật xung quanh, đây là lần đầu tiên anh tới nhìn mẹ, trước đây hình ảnh của mẹ trong lòng anh đã hơi mờ hồ, nhưng bây giờ khi nhìn tấm hình lại gọi trí nhớ của anh.

“A Tiêu ngoan, một mình con chơi xếp gỗ nha, mẹ muốn ra ngoài cửa chờ cha”.

“A Tiêu, gần đây ba rất hay về trễ, chắc là vì phải chăm sóc cho mẹ nên rất mệt, sau này con lớn lên nhất định phải hiếu thuận với ba biết không?”

“Viên Tiêu! Đều tại mày! Ông ấy không thích tao! Không thích tao nữa! Làm sao bây giờ? Mẹ phải làm gì đây?”

“A Tiêu, con phải sống thật tốt, con và A Dịch đều phải cẩn thận...”

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, Viên Tiêu nhận điện thoại, là Thang Viên: “Viên Tiêu, cơm đã làm xong rồi, anh mau trở về ăn cơm”.

Viên Tiêu lau nước mắt, giọng nói có chút khan khan: “Ừ, Anh về đây”.

Bên kia Thang Viên sững sốt, nhưng vẫn cúp điện thoại, mặc kệ anh bị làm sao, cứ đợi anh về nhà rồi nói chuyện sau.

Viên Tiêu xoay người lái xe rồi đi, trên mặt lộ một nụ cười đồng tiền nhỏ, những vết thương kia rốt cuộc cũng vĩnh viễn rời xa anh, về sau ở trong nhà của anh, sẽ có một người chờ anh về ăn cơm.

Con tha thứ cho mẹ, anh cúi đầu, tay nắm tay lái thật chặt, nếu như mẹ ở trên trời có linh, hãy phù hộ cho cô ấy được bình an về sau, cả đời không lo lắng. Như vậy, con sẽ tha thứ cho mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Sau khi Viên Tiêu về nhà, Thang Viên cũng không có hỏi anh đi đâu, yên lặng dọn thức ăn lên bàn, kêu anh ăn cơm. Hai người yên lặng ăn cơm, Viên tiêu mới trở về từ mộ Hà Viên, cảm xúc chưa lắng xuống, còn Thang Viên thì không biết nên mở miệng như thế nào.

Ăn cơm xong, Viên Tiêu tự động dọn dẹp bàn cơm sạch sẽ, cũng đi phòng bếp rửa chén. Thang Viên mở tủ lạnh lấy ra mấy quả táo rửa sạch rồi đặt vào trong mâm đựng trái cây, sau đó ngồi ở trên ghế sofa mở ti vi, vừa ăn táo vừa chờ anh.

"Viên Tiêu, ngồi ở đây nè." Thang Viên nhìn anh rửa tay sạch xong liền vẫy tay để cho anh tới đây, thật ra thì cho dù cô không nói, Viên Tiêu vẫn sẽ đi qua.

Viên Tiêu đoạt lấy quả táo trong tay Thang Viên, cắn một cái, hương nước táo nhất thời tràn đầy khoang miệng, trong khoảnh khắc liền xua tan cay đắng bên trong. "Buổi tối anh đi đâu vậy?" Thang Viên cúi đầu cắn trên quả táo anh đưa tới một cái rồi nói.

Viên Tiêu im lặng một chút mới nói: "Đi thăm mộ thôi." Thang Viên lập tức hiểu, anh là đi thăm mẹ của anh rồi. Cô đưa tay cầm tay của anh: "Sao đột nhiên lại đi vậy?" Mặc dù cô biết Viên Tiêu làm tất cả đều vì mẹ anh, cũng rất ít nghe anh nhắc tới người phụ nữ đáng thương đó, thậm chí có thời điểm, cô có thể thấy rõ ràng hận ý trong mắt anh đối với bà.

"Bởi vì, bởi vì anh muốn kết hôn." Viên Tiêu chợt mắt tự nhiên, trên mặt nhuộm phần hồng nhàn nhạt, mắt to ngượng ngùng, tựa như thiếu niên mới lớn. Nhìn Thang Viên thậm chí có loại kích động muốn xông lên cắn một cái. Cô ho hai tiếng mới tìm được âm thanh của mình: "Mẹ em đã chọn ngày xong, là ngày 22 tháng 6, nghe nói là. Ngày hoàng đạo." này Thang Viên hơi nhíu lại, có chút không lý giải được sự chấp nhất của các bậc cha mẹ cùng lứa với máy thứ này.

"Còn không tới một tháng!" Viên Tiêu vui mừng nói, trong đôi mắt to ướt nhẹp đều là vui mừng, nhưng lập tức biến thành lo âu: "Nhưng lễ phục của anh còn chưa có chọn xong, đứng rồi, còn có nhẫn cưới, khách sạn, danh sách khách mời dự tiệc."

"Còn chưa chọn xong lễ phục sao?" Thang Viên nghi ngờ, anh đã đi ba lần rồi mà còn chưa chuẩn bị xong? Ban đầu lúc thương lượng, anh chết sống không đồng ý dùng lễ phục có sẵn, nhất định phải thiết kế, muốn độc nhất vô nhị. Nhưng anh lại không tin ánh mắt nhà thiết kế, cố tình muốn mình chọn kiểu dáng phù hợp rồi để cho nhà thiết kế thiết kế lại. Hiện tại thời gian còn lại không tới một tháng, anh lại vẫn mè nheo? Đến tận cùng có muốn kết hôn hay không? ! Thang Viên nổi giận, đánh lên đầu Viên Tiêu một cái: "Gọi điện thoại nhanh lên! Kiểu dáng là cái lần trước chúng ta chọn! Không cho kéo nữa! Nếu không anh tự kết hôn đi!"

"Nhưng." Viên tiêu uất ức nhìn Thang Viên, đây là chuyện đời này anh coi trọng nhất, anh phải chọn kỹ lựa khéo chứ! Thang Viên sao lại không hiểu cho anh chứ!"Anh."

"Nhanh đi!" Thang Viên trừng mắt liếc anh một cái."Được, được, anh lập tức gọi!" dưới ánh mắt của Thang Viên Viên Tiêu gật đầu như con gà mổ thóc, vội vàng móc ra điện thoại dặt dờ bên kia một chút, cúp điện thoại lấy lòng cọ đến bên cạnh Thang Viên: "Thang Viên, xong rồi."

"Về sau không được lè mè như vậy!" Thang Viên cầm hộp điều khiển tv lên đối đài nhìn cũng chưa từng nhìn gương mặt Viên tiêu đang cầu xin khen ngợi.

Anh có lè mè chỗ nào đâu ! Anh làm việc chưa từng lè mè ! Viên Tiêu uất ức, đây không phải đại sự của bọn họ sao, cho nên anh mới thấp thòm như vậy, nhìn một kiểu dáng lại một kiểu dáng, chung quy lại cảm thấy cái tiếp theo sẽ đẹp mắt hơn, cho nên mới chậm chạp không cách nào xác định! Căn bản cũng không phải vấn đề về tính cách của anh! Viên Tiêu cảm thấy anh nên giải thích giải thích cho Thang Viên điểm này, vì vậy ——

"Viên Tiêu! Anh lại muốn làm gì?" Gương mặt Thang Viên đỏ bừng nhìn Viên tiêu chợt dè chính mình ở dưới người.

"Anh không lè mè!" Viên tiêu thở hơi về phía lỗ tai Thang Viên, hô hấp ấm nóng khiến Thang Viên trong lòng của anh run rẩy một hồi, lại như cũ không hiểu chuyện gì xảy ra. "Anh...anh chính là lè mè! Ba lần cũng không quyết định được một chuyện nhỏ!"

Viên Tiêu không trả lời lời nói của cô nữa, mà dùng hành động thực tế để chứng minh ——

"Viên tiêu, đừng loạn sò! Anh...anh tránh ra!"

"Ừm. Không...không được ở chỗ này."

"A Tiêu. ừm. ừm a. A Tiêu."

Viên tiêu bắt được môi của Thang Viên, quần lấy cái lưỡi của cô hôn thật sâu, thất lung lại nhắm tâm va chạm, sức lực lớn muốn đè Thang Viên xuống dưới ghế sofa. "Thang viên. Thang Viên." Viên Tiêu khẽ liếm khóe miệng ướt át của Thang Viên, một tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô mãnh liệt dao động. "Anh không phiền phải không? Há? Muốn làm thì cứ làm phải không?"

Lúc này chút lý trí của Thang Viên vẫn còn tồn tại, dĩ nhiên có thể nghe rõ lời nói của Viên Tiêu, không khỏi xấu hổ, dùng đôi tay mềm mại đẩy Viên Tiêu trên người ra.

"Xấu hổ?" khóe mắt Viên Tiêu ướt át, khắp khuôn mặt đều là xuân sắc."Ngoan, cũng không phải lần đầu tiên, thẹn thùng cái gì?" Tay của anh dao động trên thân thể mềm mại của Thang Viên, sắc tình vượt ve, phối hợp động tác trên người càng thêm dâm đãng! Lông mi Thang Viên run rẩy, khóe mắt nhuộm màu hồng, quỳn rũ đến kinh người! Tiếng thở dốc của Viên Tiêu càng thêm nặng nề, động tác càng lúc càng nhanh. Thang Viên cắn mạnh môi khắc chế để không bật thốt lên tiếng rên, đại não còn nghĩ phải phản bác Viên Tiêu.

"Anh. Biển, cút. ừm a, không..không được nhìn chỗ đó !" Giọng điệu mềm nhũn quá thật là làm nũng, thần kinh Viên Tiêu bắt đầu nhảy lên thành thịch , hưng phấn gần như sắp bốc cháy."Thang Viên nhì là ngại tư thế này chưa đã ghìen sao? Bảo bối, chúng ta đổi lại!"

Vừa dứt lời, anh chợt rút phân thân của mình lật Thang Viên lên, quỳ gối trên ghế sa lon, chính mình thì đứng ở dưới ghế sa lon, cầm mông của Thang Viên chợt đâm vào, áp lên trên người Thang Viên mãnh liệt rút ra đâm vào, mặt kích động ửng hồng: "Thang Viên. Như thế nào? Sướng hay không?? Hà? Trả lời anh?"

"A Tiêu. Không..không được. Đổi, đổi lại." Thang Viên khó chịu uốn éo người, muốn thoát khỏi tư thế nắc cở này, nhưng hai tay của Viên Tiêu lại nắm thật chặt hông của cô, cô căn bản trốn không thoát."A Tiêu. Van cầu anh." Không biết là kích tình quá mãnh liệt hay là nước mắt xấu hổ theo khoeo mắt chảy giọt xuống, Thang Viên mềm mại khóc, lời nói ra gần như khiến Viên Tiêu nổi điên.

"Lặp lại lần nữa!" Ánh mắt Viên Tiêu nóng dọa người, anh vỗ mông của Thang Viên bành bạch rồi ra lệnh . Giữa bọn họ chưa từng có kịch liệt, có lẽ là hai người không đủ kinh nghiệm, có lẽ là do không phóng túng, nhưng lần này lại khiến Viên Tiêu kích động run rẩy tay."Nói mau!" Chậm chạp không nghe được giọng của Thang Viên, Viên Tiêu không cam lòng, chợt cắn mạnh một cái lên trên cái mông trắng nõn của cô, trên thịt non mềm lập tức hiện lên dấu răng hồng, không ngờ dấu răng trong suốt như thế lại cực kỳ sắc tình.

"Xin, xin anh. Ô. A tiêu, xin. Xin anh."

"Tiêu bảo bối thật ngoan!" Viên Tiêu đang kìm hông của cô chợt lật người cô lại, ép thân thể nặng nề xuống: "Thang Viên bé nhỏ ngoan ngoãn sẽ được phần thưởng!"

"Ô ô. Đừng, đừng như vậy." Thang Viên bất lực cảm lấy tay anh mà rên, khoeo mắt đều là nước mắt kích tình.

Viên Tiêu đưa lưỡi ra liếm đi nước mắt của cô, ngón tay nắm được một chỗ đỏ hồng từ từ vuốt ve, eo ếch nhanh chóng chuyển động: "Cứ như vậy! Chính là muốn như vậy! Khi dễ chết em!" Kích tình nóng rực bao thật chặt lấy hai người, hừng hực thiêu đốt, Thang Viên ở bên dưới Viên tiêu, quên mất mọi thứ, chỉ nhớ người phía trên cô cho cô vui sướng cực hạn.

Ngày ấy, Viên tiêu ôm Thang Viên từ phòng khách đến phòng tắm, lại từ phòng tắm đến trên giường, cả người vô cùng kích động, quả thật giống như ăn phải thuốc kích thích. Nếu không phải cuối cùng nhìn thấy Thang Viên thật sự là không chịu nổi rồi, đoán chừng còn có thể làm mấy lần!

Rạng sáng ngày thứ hai , Viên Tiêu thức dậy thật sớm , lú lo xuống lầu mua điểm tâm, quay lại thấy Thang Viên vẫn chưa dậy. Anh đi tới bên giường cúi người khẽ hôn lên trán Thang Viên: "Thang Viên bé nhỏ, (mặt trời lên cao rồi! Mau thức dậy ăn cơm!"

"Ừm. Đừng quấy rầy!" Thang Viên lật người giấu đầu vào trong chăn không nhìn tới Viên Tiêu.

"Thang Viên bé nhỏ, ngoan ngoãn nghe lời, đồ ăn sáng sắp nguội rồi." Viên Tiêu chẳng những không tức giận, ngược lại rất hưởng thụ loại cảm giác này. Lý trí của Thang Viên luôn tỉnh táo khiến Viên Tiêu có lúc muốn thương cô cưng chiều cô đều không tìm được cơ hội, mà nay, cô mơ mơ màng màng nằm ở trên giường, lộ ra một mặt vô cùng mềm mại mà anh chưa từng thấy qua, phía dưới Viên Tiêu lại bắt đầu rộn rạo cả lên. Thang Viên như vậy thật sự quá ngon miệng, để cho anh không nhịn được muốn một hộp ăn cô vào bụng! Ăn thế nào cũng không chán!

Viên Tiêu có chút tà ác nghĩ, nếu sau này Thang Viên bé nhỏ đều nghe lời giống như tối hôm qua, muốn nói cái gì thì nói cái đó, muốn làm cái động tác gì liền làm ra cái động tác đó thì tốt rồi! Chỉ là nghĩ thì nghĩ, bây giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là gọi bảo bối của anh dậy ăn cơm.

"Bảo bối, thức dậy ăn cơm, ngoan ngoãn nghe lời!" Viên Tiêu mang cả người lẫn chăn ôm vào ngực, giọng điệu êm dịu tràn đầy tình yêu, rốt cuộc mỹ nhân ngủ trên giường cũng tỉnh lại.

"Viên, Viên Tiêu, bây giờ mấy giờ rồi?" Thang Viên dụi mắt, tựa trán vào bả vai của Viên Tiêu.

"Gần tám giờ, thức dậy ăn cơm có được hay không?" Viên Tiêu nâng đầu Thang Viên lên, sửa sang lại đầu tóc bù xù của cô.

.

"Huhm

Thang Viên mơ mơ màng màng đứng lên đẩy Viên tiêu ra, mắt nhắm lúng lúng đi tới về phía phòng tắm.

"Thang Viên bé bóng, quay lại!" Viên tiêu ở phía sau vội vàng kêu, qua loa cầm lấy mấy thứ trên giường rồi rời khỏi.

"Hà?"

"Em còn chưa mặc quần áo!" Viên Tiêu chớp mắt to đưa quần áo của Thang Viên tới trước mặt cô , giọng điệu vô cùng nghiêm túc: "Cầm, Thang Viên bé bóng, không mặc quần áo sẽ bị cảm."

Rầm! Mặt của Thang Viên đỏ hoàn toàn, sau đó xem như tỉnh táo, cũng không thèm nhìn tới trực tiếp kéo quần áo Viên tiêu đưa tới vào trong ngực rồi nhếch nhác vọt vào phòng tắm. Đây là lần đầu tiên cô mất bình tĩnh ở trước mặt Viên Tiêu.

Hôm nay không khí trên bàn cơm cực kỳ quý dị, Thang Viên chỉ lo cúi đầu ăn cơm, thế nào cũng không ngẩng đầu, Viên Tiêu cười lộ ra lúm đồng tiền thật sâu, mắt to cũng híp lại, giống như con hồ ly nhỏ trộm được gà. Đợi đến lúc ăn gần no , tiếng chuông điện thoại của Viên Tiêu chợt vang lên, anh

nhận trực tiếp nhấn hands-free bỏ điện thoại lên bàn, đôi đũa trong tay vẫn gấp thức ăn: "Viên Dịch, chuyện gì?"

"Mau tới đi làm, đừng có lè mè!" lời nói lạnh lùng của Viên Dịch từ đầu dây bên kia truyền tới.

Viên Tiêu sững sờ, ngay sau đó cười lên: "Anh hai, em lập tức đến, bảo đảm không lè mè!" Nói xong liền cúp điện thoại, nhìn đầu Thang Viên cơ hồ muốn thấp đến trong bát, có thâm ý khác nói: "Thang Viên bé bỏng biết, anh không lè mè đúng không?"

"Cút!" Quả táo đỏ tên là Thang Viên rốt cuộc bị chọc giận! Bắt đầu nổi đóa!

Viên Tiêu ảo não chuẩn bị xông chạy ra khỏi cửa nhà, gãi gãi đầu, quả nhiên, Thang Viên vẫn còn quá xấu hổ, xem ra sau này anh cần "Mạnh mẽ vang dội" mấy lần!

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Thời tiết bắt đầu nóng bức, thành phố R có vị trí địa lý lệch về phía nam, nóng nhanh hơn. Ánh mắt Viên Tiêu phát sáng nhìn mọi người mặc áo ngắn quần ngắn trên đường, trong lòng hồi hộp, mỗi ngày mặt mày hớn hớn, trên mặt luôn có lúm đồng tiền, thỉnh thoảng ra ngoài đi bộ.

Động tác của Viên Dịch rất nhanh, cho dù là chuyện vụn vặt trong hôn lễ, anh đều chuẩn bị thỏa đáng, huynh trưởng như cha, ai cũng không ngờ lạnh lẽo như Viên Dịch sẽ vì Viên Tiêu làm được đến mức này. Trừ tìm phù dâu, phù rể có chút khó khăn, thì những chuyện còn lại Viên Dịch đều làm thuận buồm xuôi gió, thật ra thì điều này cũng không thể trách Viên Dịch, đều do cả Viên Tiêu và Thang Viên đều không có bạn thân, cho nên không biết nên tới chỗ nào tìm phù dâu phù rể. Cuối cùng vẫn là ba Thang giải vây cho Viên Dịch, từ nhà họ hàng xa tìm được mấy người, cuối cùng cũng giải quyết việc này.

Thiệp mời đã phát ra ngoài từ mấy ngày trước rồi, khách mời không nhiều, không ai không là tình anh trong các ngành các nghề. Đại sự cả đời chỉ có một lần, anh tuyệt đối không thể uất ức em trai của anh.

Chỉ là, thiệp mời từ đầu đến cuối không đưa đến Bạch gia, làm cha như Viên Chiến, ngay cả con trai kết hôn cũng không được mời. Chuyện lớn như vậy làm sao ông ta không biết? Viên Chiến nhốt mình trong phòng suốt hai ngày, cuối cùng thở dài một cái, đóng gói cẩn thận vòng ngọc tổ truyền. Đời này của ông chỉ thiên vị đứa con thứ hai, mà thua cũng bởi đứa con này. Nhưng sai lầm của ông đã không thể nào bù đắp lại, chỉ có thể chúc con mình hạnh phúc, đừng dẫm vào vết xe đổ của mình.

Ngày cưới gần tới, tâm trạng của Thang Viên càng ngày càng loạn, mặc dù cô không biểu lộ ra, nhưng Viên Tiêu đã nhạy cảm nhận ra cô có chỗ không đúng. Thang Viên lẩn tránh công việc, trễ nải nhiều ngày như vậy thế nào cũng cảm thấy ngượng ngùng, không bằng trực tiếp từ chức, sau khi cưới lại tìm việc lần nữa, dù sao cô có trình độ học vấn có kinh nghiệm làm việc, ở phương diện này nhất định không cần lo.

Sau khi từ chức, trong lòng Thang Viên cảm thấy trống trải, cả người giống như bay trên không trung, làm sao cũng không đạp được xuống mặt đất. Không phải bởi vì kết hôn, mà là trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Cảm xúc buồn bực ở trong lòng lâu dài không được phóng thích, người cũng mất bình tĩnh ngày xưa, Thang Viên ở trong nhà phiền não, đành phải mỗi ngày ra ngoài đi dạo phố một chút, hóa giải tâm tư phiền muộn. Đừng nói, phương pháp kia thật sự có tác dụng, mỗi ngày ra ngoài dạo quả thật làm cho tâm tình Thang Viên tốt rất nhiều, nhưng khẩu vị lại càng ngày càng không tốt, cái gì cũng không muốn ăn, nhất là món nhiều dầu mỡ.

Viên Tiêu cực kỳ lo lắng, lại không dám biểu lộ ra, lên mạng tra xét nửa ngày rút ra kết luận cuối cùng: Thang Viên bị bệnh sợ hãi trước hôn nhân! Như vậy sao được? Viên Tiêu nóng nảy, nếu Thang Viên thay đổi, tạm thời không muốn lấy chồng thì phải làm sao? Anh tuyệt đối không cho phép tình huống như thế xảy ra! Sau hồi lâu suy nghĩ, Viên Tiêu liên lạc với một bác sĩ tâm lý, hỏi thăm chữa bệnh sợ hãi trước khi kết hôn như thế nào, bác sĩ tâm lý yêu cầu dẫn Thang Viên tới phòng khám bệnh của mình, để cho anh ta tự mình khai thông cô, nhưng Viên Tiêu không yên lòng, thế nào cũng không đồng ý. Cuối cùng bác sĩ tâm lý bắt buộc, buộc lòng phải nói cho Viên Tiêu nên tận lực làm dịu đi tâm tình khẩn trương của cô dâu, tốt nhất là tìm cách dời đi lực chú ý của cô. Viên Tiêu nhớ kỹ từng chút, cúp điện thoại, nâng cằm lên khổ cực suy nghĩ phương pháp để Thang Viên buông lỏng tinh thần.

Thang Viên vừa về nhà liền thấy Viên Tiêu đang nhủ chặt chân mày, trong lòng có chút nghi ngờ. Trong khoảng thời gian này anh ấy đều vui vẻ, hôm nay đã xảy ra chuyện gì? "Viên Tiêu, anh làm sao vậy?" Thang Viên để ba lô xuống, treo áo khoác lên, đi tới hỏi Viên Tiêu.

"Không có gì." Viên Tiêu lấy lại tinh thần, đưa tay ôm Thang Viên vào trong ngực, đặt cằm lên trên vai của cô, ho khan hai tiếng mới nói: "Cái gì kia, em còn nhớ lần trước Viên Dịch từng nói với chúng ta anh ấy có một bằng hữu vừa kết hôn không?"

"Nhớ." Thang Viên mặc dù nghi ngờ vẫn gật đầu một cái.

"Người nọ không phải mở một chi nhánh công ty ở nước Mĩ sao, từ đầu thành tích không tốt lắm, nhưng sau này em có biết thế nào không?" Viên Tiêu cố ý dừng lại hỏi Thang Viên.

"Thế nào?" Thang Viên khẽ nghiêng đầu nhìn Viên tiêu.

"Kể từ sau khi kết hôn sự nghiệp thăng tấp lên cao, bây giờ đã mở thêm 3 chi nhánh công ty rồi !" mắt to của Viên tiêu lóe sáng: "anh nghe nói có vài người sau khi kết hôn có thể mở vận! Thì ra là thật!"

Thang Viên khoe môi nở nhẹ: "ý của anh là?"

"Anh chính là kiểu người như thế, hơn nữa anh cảm thấy em cũng là kiểu người như vậy!" Viên Tiêu cầm tay Thang Viên, cúi đầu cọ xát trên bả vai Thang Viên mấy cái, nhìn như đang làm nũng, trên thực tế đã bắt đầu găm thét trong lòng, đời này của anh chưa từng nói qua lời nói dối cấp thấp như vậy ! thông minh như Thang Viên khẳng định nghe ra ngay lập tức! A a a! Nhưng thời gian có hạn, anh không có nghiên cứu đối với phương diện này, chỉ có thể như vậy thôi!

"Anh đang lo lắng em không cần anh sao?" trong mắt Thang Viên có chút ý cười, lúc Viên tiêu đang xấu hổ muốn cong người thì kịp thời mở miệng: "Viên tiêu, không phải em không muốn kết hôn, chỉ là gần đây không hiểu sao tâm trạng không tốt, anh đừng lo lắng, không quan trọng. Hơn nữa, chỉ còn một tuần lễ là kết hôn, em còn có thể chạy mất hay sao?"

lần đầu tiên Thang Viên hơi trêu chọc anh, nhưng mà Viên Tiêu một chút ý tứ vui vẻ cũng không có, chỉ là vội vã cuống cuống tiến tới trước mặt Thang Viên: "em nói thật sao?"

"ừ." Thang Viên gật đầu một cái: "Mấy ngày nữa sẽ tốt, thật đấy."

"Vậy ngày mai anh ra ngoài cùng em có được không?" ánh mắt Viên tiêu trông mong nhìn Thang Viên.

"Được." Thang Viên đồng ý mà không hề suy nghĩ.

Ngày hôm sau lúc Thang Viên đi ra ngoài, Viên tiêu đi theo bên cạnh giúp cô xách giỏ, mặc kệ vào cửa hiệu nào cũng đi cùng, một chút không kiên nhẫn cũng không có, đi tới trưa, hai người ăn cơm trưa ở bên ngoài, lúc đi ngang tiệm nước giải khát, Thang Viên đột nhiên muốn ăn kem ly, cô rất ít khi chủ động muốn cái gì, Viên tiêu vui mừng vào tiệm mua cho cô một ly kem vị Hương Thảo cực lớn, không ngờ mấy phút sau Thang Viên đã ăn xong, sau khi ăn xong còn chưa hết thèm, lại muốn thêm một ly. Viên Tiêu sợ dạ dày của cô không chịu nổi không chịu mua, hai người trực tiếp trở về nhà. hình như Thang Viên còn cố chấp ăn đồ ăn lạnh tiếp, chạy đến phòng bếp lấy rất nhiều viên đá, ngồi ở trên ghế sa lon vừa xem ti vi vừa nhai, cắn rột rột, Viên tiêu nghe đến da đầu tê dại, không nhịn được ăn hai miếng, cắn hai cái thì không chịu nổi, quá lạnh! Tuy nói bây giờ là mùa hè, nhưng nào có cách ăn đá như thế này.

Anh không để ý kháng nghị của Thang Viên, mang mấy viên đá còn dư lại cất vào trong tủ lạnh, không cho cô ăn nữa, nếu ăn đến bệnh thì làm sao có thể làm hôn lễ? Bọn họ lập tức sẽ kết hôn, sao có thể để cô đang bệnh mặc áo cưới?

phòng ngừa Thang Viên lại làm ra chuyện gì "Không thích hợp", về sau mỗi ngày Thang Viên ra đường anh đều đi theo, đi theo liên tục ba ngày, sau đó Thang Viên dứt khoát không đi nữa. Không phải ghét anh đi theo, mà là tâm trạng vốn phiền muộn bị anh quấy nhiễu đến khá hơn nhiều, tiếp tục đi bộ là không cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Trời đất bao la, vào giờ phút này chủ rẻ là lớn nhất! Viên Tiêu ra lệnh một tiếng, phía sau một đám thanh niên nhiệt huyết lập tức bắt đầu gõ cửa gõ cửa, chào hỏi, đem trọn cả tầng lầu ầm ỹ đến gà chó không yên! Mấy cô bé giữ cửa thoáng mở ra một cái khe nhỏ, từ bên kia cửa đưa ra từng bàn tay trắng nõn nhỏ bé, ý tứ không cần nói cũng biết. Viên Tiêu cũng không kéo dài, trực tiếp móc ra một xấp bao tiền lì xì đặt vào trong tay mấy cô bé kia, nghĩ tới một giây kế tiếp sẽ nhìn thấy Thang Viên, làm sao còn nhớ được cái khác? Giống kẻ ngu vui vẻ đưa tiền cho người ta.

Ai ngờ được, tiền lì xì lấy rồi, nhưng cửa chính vẫn không mở, mấy cô bé tay nhỏ rút lại cất xong tiền lì xì rồi duỗi tay ra lần nữa tiếp tục muốn, Viên Tiêu cũng không để ý những chuyện này, lại một lần cho tiền lì xì. Thế nhưng như cũ cửa vẫn không mở, Viên Tiêu nổi giận, đưa tiền không quan trọng, nhưng anh muốn nhìn thấy Thang Viên cơ, không thấy được vợ, tại sao anh phải đưa tiền ! Anh cũng không phải người coi tiền như rác! Hai mắt ngọc của Viên Tiêu chuyển động, gọi tới một người thanh niên đứng phía sau, hướng về phía lỗ tai anh ta phân phó mấy câu.

Thanh niên kia càng nghe mặt càng hồng, bộ dạng lắc đầu với Viên Tiêu, đáng tiếc bị một ánh sáng lạnh của Viên Tiêu quét qua chỉ có thể yên lặng khuất phục. Anh ta hít sâu một hơi, tiến lên một bước đột nhiên nắm một cái tay từ bên kia cửa đưa ra, nắm chặt ở trong tay không thả. Bên kia nhất thời vang lên tiếng kinh hô, cổ anh thanh niên cũng nghẹn đỏ, nhưng là không buông tay, hết cách rồi, chỉ cần khe hở cửa mở lớn ra một chút, sẽ kéo tay cô bé này trở về.

Ai ngờ chỉ có một khe hở như thế thì cũng đủ cho Viên Tiêu thừa cơ lợi dụng, anh nháy mắt ra hiệu với Viên Định, hai anh em liền cùng nhau tiến lên,

nhân lúc mấy cô bé ở bên kia còn chưa kịp phản ứng, mượn khe hở nhanh chóng kéo cửa ra.

"Ô! Chú rể chơi xấu!"

"Đúng vậy a, Đúng vậy a, cho tiền lì xì, nếu không không cho đi!"

"Nhanh lên một chút nhanh lên một chút! Lấy tiền lì xì ra!"

Mấy cô bé vây quanh Viên Tiêu lú lú nhất quyết không tha, Viên Tiêu cũng không giận, cười híp mắt lộ ra lúm đồng tiền trên mặt, tay vươn vào trong túi móc ra mấy bao tiền lì xì thật to: "Đều có phần đều có phần! Mỗi người đều có, đừng có gấp."

Mấy cô bé nhìn mấy bao tiền lì xì lớn bắt đầu chảy nước miếng, chú rể này hào phóng quá, mới vừa rồi bao tiền lì xì nhỏ như vậy đã chứa nhiều tiền như vậy, vậy lần này mấy bao tiền lì xì lớn ở bên trong nhất định có rất nhiều tiền! Lập tức không chặn đường nữa, cầm bao tiền lì xì vui mừng chạy, mặc cho Viên Tiêu nghiêng ngang vào phòng ngủ của Thang Viên.

Ánh mắt của Viên Tiêu híp lại, nhìn lướt qua mấy cô bé đang hào hứng, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt. Hừ, dám ngăn cản anh gặp lão bà? Chờ về nhà mở bao tiền lì xì ra sẽ biết, bao tiền lì xì hai đồng này nhất định có thể khiến mấy cô bé trợn đời không quên! Thật may là mình làm công tác chuẩn bị trước!

"Lão bà." Viên Tiêu không để ý nhóm người phía sau, cúi đầu hôn cái trán của cô, mắt to dưới phản xạ của ánh mặt trời nổi lên ánh nước: "Anh rất cuộc cưới được em." Giương mặt Thang Viên

ửng đỏ, nhả nhận lịch sự ngồi ở trên giường, lông mi hơi hơi run rẩy, không nói một lời.

"Ôm đi! Ôm đi!"

"Đúng vậy, chú rể mau ôm cô dâu!"

Nhóm người phía sau la hét, nhất định làm cho chú rể phải ôm cô dâu lên. Viên Tiêu quay đầu lại, nhếch miệng cười một tiếng, khom người đột nhiên ôm ngang Thang Viên vào trong ngực. "Ôm thì ôm!" Lão bà của anh đương nhiên anh muốn tự mình ôm!

"Chú rể giỏi lắm!"

"Oa, rất đẹp trai!"

Ở giữa tiếng ca ngợi của một đám người, Viên Tiêu ôm Thang Viên đi ra cửa, Mười hai tầng thì sao? hoàn thành cũng dễ dàng thôi mà!

"Viên Tiêu, anh thả em xuống, tự em đi." Thang Viên đau lòng cho anh, không chịu để cho anh ôm đi nhiều tầng lầu như vậy, giằng giằng liền muốn xuống.

"Đừng động! Chồng em rất mạnh mẽ! Nếu không tối nay chúng ta thử một chút?" Viên Tiêu cắn lỗ tai của Thang Viên, nói nhỏ bên tai cô, nói ra đều là lời nói không đứng đắn. Thang Viên trầm mặc, anh muốn ôm thì ôm đi! Cô đúng là ngu mới có thể thảo luận với anh loại chuyện này vào ngày hôm nay!

Viên Tiêu từ tầng mười hai một đường ôm Thang Viên vào trong xe hoa, sau cùng lại vẫn có thể mặt không đỏ hơi thở không gấp trên ghẹo với một đám người! Các tân khách bội phục không thôi, đã đính hôn rồi rít quyết định tập thể dục thật tốt, rèn luyện tốt thân thể, cũng muốn một đường ôm lão bà của mình giống như vậy, rất vinh quang a!

Đoàn xe trùng trùng điệp điệp đi tới nhà của Viên Tiêu, mở cửa ra, bọn họ không mua tân phòng, hai người ở phòng trọ của Thang Viên quen rồi, đôi phòng cũng phiên toái, hơn nữa đối diện là nhà Viên Dịch, có chuyện gì cũng dễ dàng.

Tình hình giao thông ở thành phố R rất không tốt, bởi vì gần đây đang sửa xe điện ngầm, cho nên rất nhiều con đường đều bị chặn. Nhưng đội xe của Viên Tiêu bọn họ lại đi thông suốt. Thành phố R có tập tục: bất kỳ chiếc xe của người đi đường nào cũng phải nhường đường cho xe hoa, hơn nữa không được sáp vào đội xe của người ta, phá hư đội hình của người ta, nếu không sẽ gặp phải báo ứng. Lúc đến nhà mới của Thang Viên mới khoảng mười giờ, Viên Tiêu lại ôm cô lên lầu, tự mình đến giúp cô mang vào giày cưới, đặt đạo trong tân phòng một vòng, thái độ khoe khoang trắng trợn, làm cho đàn ông độc thân trong đoàn đón dâu tức giận tới mức hận không được xông tới đánh anh một quyền!

Viên Dịch đẩy đẩy mắt kiếng, đúng lúc ngăn trở Viên Tiêu đang đắc ý, đem một nhóm người vào trong khách sạn tốt nhất. Hôn lễ ở thành phố R rất đơn giản, thậm chí chỉ lấy ăn com uống rượu làm chủ. Thang Viên cùng Viên Tiêu ở lại phía sau, thật ra thì Viên Tiêu nên đi theo Viên Dịch, để chào hỏi khách mời. Thang Viên ở lại vì phải thay áo cưới, nhưng Viên Tiêu không thuận theo, anh nhất định phải đi cùng Thang Viên, Thang Viên rất bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể tùy anh.

Lần này, cô đổi lại một bộ đường trang* màu đỏ tinh khiết, tóc búi lên thật cao, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng nõn xinh đẹp. Viên Tiêu thậm chí cảm thấy Thang Viên như vậy còn mỹ lệ hơn so với lúc mặc áo cưới, trên đường đi khách sạn không nhận được hôn nhiều lần, đến lúc Thang Viên không nhận được nữa mới bỏ qua.(* đường trang: phục sức của Trung quốc, có hai loại)

Buổi trưa chính là thời gian mời rượu, Viên Tiêu cùng Thang Viên một bàn lại một bàn mời rượu, Thang Viên không thể uống rượu, cô chỉ dính chút rượu liền nhức đầu, cho nên Viên Tiêu một người uống hết phần của hai người. Tuy nói còn có phù rể ở đây, nhưng phù rể chỉ là thằng nhóc choai choai, bộ dạng tuổi trẻ..., không ai nhẫn tâm đi rót rượu cho cậu, chỉ có thể cho Viên Tiêu tự mình uống.

Thật may là Viên Tiêu có tử lượng không tệ, hơn nữa anh còn là người rất nhỏ mọn, chỉ có một chai rượu đầu tiên là rượu thật, sau đó đổi hết thành nước lọc để uống, bởi vì kỹ thuật cao, động tác nhanh, tân khách toàn trường lại không có một người phát hiện! Thang Viên lúc bắt đầu còn lo lắng là Viên Tiêu ai đến cũng không cự tuyệt có thể một giây kế tiếp gục xuống hay không, nhưng lúc Viên Tiêu lên lút đem miệng bình tiến tới bên lỗ mũi của cô, cô mới bừng tỉnh hiểu ra, ông xã nhà mình lại bắt đầu làm kẻ bịp bợm rồi!

Lúc tan tiệc đã hơn ba giờ chiều, Thang Viên cảm giác mặt của mình cười đến cứng lại, chân cũng đứng đến tê dại, kết hôn quả thật chính là công việc tội tình mà! Cô vốn cho là buổi chiều có thể trở về nghỉ ngơi, lại bị nói cho biết rằng buổi chiều còn phải đi chụp hình cưới, Thang Viên thiếu chút nữa đã ngất xỉu! Cô cảm thấy bây giờ đi một bước cũng khó khăn, chứ đừng nói là đi chỗ khác chụp hình! Nhưng lại thấy nhìn hy vọng trong mắt Viên Tiêu, lời cự tuyệt đến bên bờ môi lại nuốt trở vào.

Buổi chiều, bọn họ đi bờ biển, công viên, thậm chí Hải Dương quán. . . . gần như là tất các địa phương tương đối nổi tiếng của thành phố R đều để lại dấu chân của hai người họ, bận đến trời tối mới hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm nay. Sau khi về nhà Thang Viên liền ngã trên giường, thế nào cũng không ngủ tới, ngay cả Viên Tiêu luôn hưng phấn cũng mệt mỏi ngã xuống, bộ dạng ỉu xìu so với buổi sáng quả thực giống như hai người.

Cuối cùng cũng là Thang Viên lôi Viên Tiêu vào trong phòng tắm rửa sạch sẽ, hai người cứ như vậy vội vội vàng vàng ngủ thiếp đi. Đêm động phòng hoa chúc Viên Tiêu luôn luôn chờ mong cũng vì hai người ngủ mà bỏ lỡ.

Ngày thứ hai sau khi kết hôn vẫn là đi chụp hình, tiếp tục hành trình của ngày hôm qua. Thang Viên thậm chí muốn nói với Viên Tiêu là không chụp nữa, ngày hôm qua đã chụp nhiều rồi. Nhưng hành trình đã sắp xếp xong, vô duyên vô cớ để nhiếp ảnh gia đi ít nhiều gì cũng có chút không tốt, Thang Viên chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ thân thể đau đớn tiếp tục đi chụp hình, thật vất vả chịu qua một ngày.

Ngày thứ ba sau khi kết hôn, chú rể phải cùng cô dâu về nhà mẹ ăn bữa cơm trưa. Thang Viên cùng Viên Tiêu miễn cưỡng nở mắt ra đi một chuyến qua nhà Thang Viên. Thật may là ba Thang mẹ Thang đều là người sáng suốt, cơm nước xong đã cho bọn họ về nhà nghỉ ngơi, không cưỡng chế bắt bọn họ ở lại qua đêm.

Chuyện đầu tiên làm khi hai người về nhà vẫn là ngủ, từ xế chiều ngủ thẳng tới giữa trưa ngày thứ hai mới cảm thấy mệt mỏi trên người thoáng vui đi một chút. Thang Viên tùy tiện nấu mấy món ăn, hai người ráng chịu đựng ăn hai miếng rồi lại tiếp tục ở nhà.

Nhưng buổi chiều Thang Viên bỗng nhiên bị đau bụng, mồ hôi lạnh trên mặt chảy xuống, sắc mặt trắng bệch như giấy. Viên Tiêu bị dọa sợ, cầm chìa khóa xe muốn đưa Thang Viên đi bệnh viện. Nhưng Thang Viên lại rất sợ hãi bệnh viện, vô luận như thế nào cũng không chịu đi. Viên Tiêu hết cách rồi, chỉ có thể ôm cô vào lòng xoa bụng cho cô, nhưng cả nửa ngày cũng không thấy hiệu quả, Viên Tiêu không quản Thang Viên kháng nghị, khiêng cô lên liền đưa cô vào bệnh viện.

Sau khi có kết quả kiểm tra, đến khi ra ngoài, hai người chưa hết kinh ngạc. Thế nào cũng không nghĩ đến kết quả là như vậy, Thang Viên mang thai! Chuyện này. Chuyện này. sao có thể? Viên Tiêu nắm cô áo bác sĩ hỏi không biết bao nhiêu lần, cuối cùng bác sĩ cũng bình tĩnh được, trực tiếp mang hình ảnh chân thực ra trước mặt anh: "Thấy được chưa? Cái này! đây chính là đứa bé của hai người! Chưa từng thấy qua cặp vợ chồng nào như vậy! Có ai mang thai mà không vui mừng?"

"Nhưng. . . ." Viên Tiêu ngờ ngác nhìn vào mắt Thang Viên, thật lâu sau mới hỏi bác sĩ: "Chúng tôi đã từng làm kiểm tra, bác sĩ nói. Nói về sau có ấy không thể mang thai."

"Nói hươu nói vượn!" Bác sĩ trợn mắt nhìn Viên Tiêu một cái: "từ cung của cô gái này bị thương, nhưng không nghiêm trọng, mang thai khó khăn hơn người bình thường mà thôi, sao lại không thể mang thai được chứ!"

Viên Tiêu nghĩ lại, hình như ban đầu vị bác sĩ kia nói như vậy thật, nhưng mà lúc ấy anh lừa gạt trời cho nên đã hiểu lầm.

"Viên Tiêu. Viên Tiêu." trong vô thức, Thang Viên lẩm bẩm tên của Viên Tiêu, ánh mắt mê mang không tiêu cự.

"Anh ở đây, anh ở đây!" Viên Tiêu cũng không quan tâm tới bác sĩ đang nói chuyện, chạy vội đến bên cạnh Thang Viên.

"Em mang thai thật sao?" Cô không thể tin được, niềm vui tới quá đột ngột, cô sợ đây chỉ là giấc mơ đẹp.

"Thật." Viên Tiêu gật đầu, tay khẽ vuốt ve bụng còn bằng phẳng của cô, ánh mắt dịu dàng muốn chảy ra nước: "Chúng ta có tiểu cục cưng rồi, em sắp làm mẹ rồi!"

Thang Viên nhắm mắt lại, dùng sức ôm Viên Tiêu, giọng nói nghẹn ngào khiến lòng Viên Tiêu chua xót vô cùng: "Em..em. Tiểu cục cưng. Là thật! Là thật!"

Viên Tiêu ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, thanh âm êm ái vô cùng, giống như sợ quấy rầy cô: "Ừ, là thật, là thật! Thang Viên bé nhỏ của anh sắp làm mẹ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Thang Viên bị bảo vệ giống như đại gấu mèo. Ngay cả tự mình rót chén nước Viên Tiêu cũng không cho, mặc kệ chuyện gì anh cũng đều thay Thang Viên làm, thậm chí đi toilet Viên Tiêu cũng muốn đi theo. Tuy rằng Thang Viên rất cẩn thận đối với Bảo Bảo, nhưng mà thật sự là không chịu nổi loại phương pháp chăm sóc này của Viên Tiêu, vừa lúc mẹ Thang nghe nói cô mang thai cũng mãnh liệt yêu cầu cô chuyển về nhà ở, Thang Viên liền nhân cơ hội này trở về nhà mẹ đẻ, đẩy Viên Tiêu một mình vào cái tổ nhỏ của bọn họ.

Hôm đó Viên Tiêu mua thức ăn trở về không thấy Thang Viên, ngay lúc lòng như lửa đốt, lại nhận được điện thoại của Thang Viên muốn ở nhà mẹ đẻ lâu dài. Viên Tiêu nóng nảy, càng cảm thấy từ khi có cục cưng thì càng về sau Thang Viên càng thêm lạnh nhạt với anh, nếu cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng sau này con còn chưa ra đời vị trí anh ở trong lòng Thang Viên đã đi xuống rồi! Nghĩ vậy, nhất thời Viên Tiêu ngồi không yên, ở nhà thu dọn mấy bộ quần áo, khóa cửa đi thẳng xuống lầu, lái xe đến nhà Thang Viên.

Vợ anh ở đâu anh ở đây!Hừ!

Thang Viên cũng không đến nỗi kinh ngạc đối với việc Viên Tiêu, cô sớm dự đoán được Viên tiêu sẽ không ngoan ngoãn ở nhà một mình, quả nhiên đoán không sai.

Mẹ Thang là người từng trải, kinh nghiệm phong phú, bình thường có thời gian liền lôi kéo tay Thang Viên rồi nói với cô thời kì mang thai phải chú ý cẩn thận, Thang Viên nghe rất nghiêm túc, đứa bé này đến thật không dễ, cô tuyệt đối không cho phép cục cưng có bất kỳ ngoài ý muốn nào. Viên Tiêu nhìn dáng vẻ này của cô trong lòng không ngừng khó chịu, cho tới bây giờ Thang Viên chưa từng có đề tâm với anh như vậy! Anh nhất định phải nhanh chóng đề phòng, đứa trẻ trong bụng tuyệt đối là đại địch với anh!

Khẩu vị Thang Viên không được tốt cho lắm, may mắn là không có phản ứng nôn nghén, cho dù là cái gì cũng đều có thể ăn, mẹ Thang cũng hay thay đổi làm đồ ăn đa dạng có dinh dưỡng cho cô, Thang Viên cũng không từ chối, chỉ cần đồ ăn tốt cho đứa nhỏ cho dù không thích cũng sẽ ăn, mẹ Thang nhìn vậy hết sức vui mừng.

Cục cưng thật hiểu chuyện, còn chưa sinh ra Thang Viên đã thuận lợi chăm sóc, ngoại trừ bụng từ từ lớn lên, Thang Viên cũng không có bất kỳ chỗ nào khó chịu, mẹ Thang thường xuyên vui mừng nói đứa bé này sau này lớn lên sẽ là một người con hiếu thuận, mỗi khi nghĩ đến giờ phút này Viên Tiêu đều thích thú ở lòng nguyên do đây là giống anh. Có một lần, khi mẹ Thang đang nói những lời này, Viên Tiêu không cẩn thận nói ra những suy nghĩ trong lòng, nhất thời gặp ánh mắt kỳ dị của Thang Viên, dường như người này đã quên anh và cha anh đang trong tình thế căng thẳng.

Viên Dịch cũng thường xuyên qua đây nhìn cục cưng, tuy rằng vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng mà mỗi lần tiếp xúc với cái bụng nhô lên của Thang Viên ánh mắt sẽ thay đổi dịu dàng. Viên Tiêu nhìn thấy liên tục ghen tuông, mỗi khi Viên Dịch liếc mắt nhìn Thang Viên một cái, sẽ bị anh kéo đi. Nhưng mà Viên Dịch càng bị áp chế lại càng hăng, Viên Tiêu càng không cho xem anh càng phải xem, còn cố tình thừa dịp đến lúc Viên Tiêu không có ở nhà, khiến Viên Tiêu tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, hết cách với anh.

Mẹ Thang nói, trước kia thai đập của Thang Viên đặc biệt sớm, bốn tháng thì có phản ứng. Nhưng đã sáu tháng cục cưng trong bụng Thang Viên vẫn không nhúc nhích. Thang Viên rất lo lắng, lôi kéo Viên Tiêu đi bệnh viện chụp hình màu, nhưng mà sau khi ra ngoài lại chẳng hề có vấn đề gì. Bác sĩ muốn Thang Viên chờ một chút, dù sao đứa bé đều đầy đủ. Nhưng mà Thang Viên chờ đợi tới mùa thu, Bảo Bảo cũng không có phản ứng. Điều này chẳng những Thang Viên, mà ngay cả Viên Tiêu luôn chỉ biết liếc mắt dao găm hướng về bụng Thang viên cũng nóng nảy.

Nhưng cho dù kiểm tra thế nào đều nói không có vấn đề, Viên Tiêu thầm hận trong lòng, nghĩ sau này khi con sinh ra nhất định phải hung hăng đánh đòn! Vì cục cưng mà mấy ngày nay Thang Viên gây đi, làm anh thật vất vả bỏ sung thịt cho cô.

Chỉ có điều có thể nghe được tiếng lòng của Thang Viên, vào một ngày lúc ăn cơm trưa, cục cưng trong bụng rớt cuộc lười biếng vươn chân nhỏ hung hăng đá mẹ mình một chút. Tâm Thang Viên vẫn treo ở giữa không trung rớt cuộc cũng buông xuống, mặc dù hơn mấy tháng mong đợi chỉ có như vậy, cô cũng thỏa mãn.

Từ sau khi mang thai Thang Viên luôn luôn kiên trì rèn luyện, để tránh sinh con khó khăn. Nhưng thời tiết càng ngày càng lạnh, thân thể của cô cũng càng ngày càng mập mạp. Cuối năm, dưới chợ có một trận bão tuyết, nói cái gì thì Viên Tiêu cũng đều không cho cô ra ngoài, mặc dù tuyết trong khu chung cư đã được dọn dẹp một lần, nhưng đường vẫn rất trơn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm sao. Thang Viên cũng không tiếp tục kiên trì, chỉ là mỗi ngày đều ở trong nhà đi vài vòng coi như là rèn luyện.

Lúc này hai người đã trở về nhà mình, bởi vì phải ăn tết, cho dù thế nào cũng phải làm gia đình mình có thêm chút sinh khí. Thang Viên ở trong nhà chỉ huy Viên Tiêu mua cái này cái kia, hơi có chút đáng về đại nhân chỉ bảo. Viên Tiêu cũng không phản bác lời nói của cô, nói cái gì thì làm cái đó, đặc biệt nghe lời. Xét thấy anh biểu hiện tốt, thường còn có thể được Thang Viên thơm một cái, khiến Viên Tiêu cho dù làm cái gì cũng hăng hái, hận không thể hai tư giờ đều là lao động! Chỉ vì được Thang Viên hôn nhẹ trên gương mặt.

Giao thừa hôm đó, Viên Tiêu vụng về nấu sủi cảo bùng lên bàn đang muốn gọi Thang Viên ăn cơm, lại phát hiện Thang viên ngồi ở trên ghế salon ôm bụng, biểu cảm trên mặt hết sức khổ sở. Anh cũng chẳng quan tâm đến bánh sủi cảo, trong đầu bùm lên một tiếng, sợ là Thang Viên sắp sinh rồi! Lập tức không để ý Thang Viên nói gì, đã lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Mấy ngày nay anh vẫn đều lo lắng đề phòng, buổi tối chưa bao giờ dám ngủ thật sự. Bọn họ hoàn toàn không biết rốt cuộc cục cưng sẽ tới khi nào, sau khi ở cùng một chỗ, số lần họ làm rất nhiều, mỗi lần đều không có làm các biện pháp an toàn, cho nên ngày sinh dự tính của cục cưng cũng không định được, chỉ là ước chừng ngày.

Ba Thang mẹ Thang nghe được tin Thang Viên sắp sinh cũng không còn ăn cơm tất niên, vội vàng từ trong nhà chạy đến, ba người ở trong phòng bệnh lo

lặng ngồi chờ. Ai ngờ chẳng qua là sợ chuyện không đâu, vẫn cố nhịn đến buổi sáng, Thang Viên cũng chẳng có một chút dấu hiệu sắp sinh nào, bác sĩ chỉ nói là thời kì cuối mang thai thường đau bụng sinh. Viên Tiêu âm ỉ như Đại Ô Long, không những không ngưng ngừng, ngược lại càng ngay không sợ chết đứng nhìn về phía Thang Viên tranh công, nhìn anh lo lắng nhiều cho cục cưng, về sau nhất định sẽ là một người ba tốt!

Thang Viên dở khóc dở cười sờ sờ đầu anh bày tỏ phần thưởng, làm sao cô không biết cái tiểu tâm tư của anh. Sợ là khi đó ngay cả một chút ít tinh thần anh cũng không có chia cho cục cưng, chỉ lo lắng cho cô. Cho tới bây giờ trong mắt Viên Tiêu đều chỉ có một mình cô, một người như vậy, cố chấp đáng sợ, lại cố chấp đáng yêu.

Từ sau khi mang thai, so với trước kia Thang Viên hoạt bát hơn rất nhiều, tâm tư có gì buồn cũng không để ở trong lòng, bao nhiêu cũng biểu lộ ra ngoài. Viên Tiêu thường xuyên đoán mò trong lòng, chính là nghĩ về điểm này, anh cũng muốn đối xử với con mình tốt hơn một chút.

Viên Tiêu nom nớp lo sợ suốt một năm nay, chỉ sợ lúc nào đó đột nhiên Thang Viên muốn sinh con. Nhưng nói cũng kỳ quái, từ sau lần đó bụng Thang Viên không còn quá đau nữa.

Tết Nguyên Tiêu ngày đó, thành phố R giăng đèn kết hoa, nơi nơi đều là hoa đăng nhiều màu, bỗng nhiên Thang Viên muốn đi xem hoa đăng, Viên Tiêu không đồng ý, trên quảng trường có quá nhiều người xem hoa đăng rồi, ngộ nhờ đụng đến Thang Viên phải làm sao bây giờ? Thang Viên có chút rầu rĩ không vui, cô cũng biết Viên Tiêu nói đúng, nhưng mà hôm nay cũng không biết là làm sao, ngay cả trong lòng cũng không thoải mái, muốn đi ra ngoài một chuyến.

Nhưng mà Thang Viên chưa bao giờ là người bốc đồng, cho dù là mang thai cũng không có hay nổi nóng cái gì. Viên Tiêu không đồng ý đi, hai người ở nhà nấu bánh trôi chia nửa để ăn, lại ngồi trên ghế sofa nhìn TV một lát mới đến phòng ngủ.

Đến nửa đêm, Viên Tiêu chợt thấy bên kia Thang Viên có động tĩnh, anh trở mình một cái đứng dậy, chỉ thấy Thang Viên đang dựa đầu giường thở hồng hộc. Anh lập tức xuống giường mặc quần áo đưa Thang Viên đi bệnh viện, lại bị Thang Viên ngăn cản, nói không chừng cũng giống lần trước, cần bản là không phải muốn sinh. Nhưng ai biết đau bụng lại ngày càng kịch liệt, cuối cùng Thang Viên cũng không nhịn được rên rỉ. Viên Tiêu vừa thấy chuyện không tốt, chạy nhanh ôm Thang Viên đi xuống lầu.

Lần này thật sự sắp sinh rồi! Viên Tiêu đưa mắt nhìn Thang Viên bị đẩy vào phòng sinh, trái tim giống như bị chảo dầu chiên khó chịu. Cô đau đến mức độ như thế kia thì còn sinh thế nào? Có thể có sức lực sao? Còn phải lúc nào thì mới có thể chấm dứt? Điều nói sinh con là đau nhất, mà Thang Viên lại sợ nhất là đau, nếu anh có thể thay Thang Viên chịu đau thì thật tốt! Viên Tiêu siết cú nắm đứng ở hành lang, ánh mắt cũng phiếm hồng. Thời gian đã trôi qua lâu vậy rồi, tại sao Thang Viên của anh còn chưa ra?

Vào lúc phòng sinh mở cửa, Viên Tiêu nhìn không được muốn đi phá cửa, trong tay y tá ôm một cái tã lót vội vàng đi tới bên cạnh anh, muốn anh xác nhận giới tính đứa nhỏ, nhưng anh ngay cả nhìn đứa bé lấy một cái cũng không nhìn liền chạy vào phòng sinh. Anh nhìn Thang Viên đang nằm ở trên giường cười với anh, cô nói: “Viên Tiêu, là con trai”

Anh gạt đầu, lại không biết làm gì tiếp theo. Cô lại tiếp tục mở miệng: “Viên Tiêu, em đói, em muốn ăn cái gì đó” Viên Tiêu đột nhiên quay đầu, nước mắt tràn mi.

Phòng sinh, bác sĩ...chuyện này bọn họ đã sớm dự tính tốt, cho nên dù là đêm đã khuya cũng không có xảy ra một chút hỗn loạn nào. Thang Viên trải qua bốn giờ, rốt cuộc cũng bình an sinh ra con trai của bọn họ.

Thang Viên chỉ cảm thấy rất đói, giống như cho dù là cái gì đều có thể nuốt vào bụng. Nhìn thấy Viên Tiêu bưng lại cô cũng không còn để ý liền trực tiếp há miệng, để Viên Tiêu đút cho cô. Đợi đến khi cảm thấy bụng đã no cô mới cảm thấy mình như được sống lại.

Sau đó, Viên Tiêu mới nói cho cô biết, lúc đó cô ăn chín quả trứng gà.

Cho tới khi bên ngoài đã sáng, Viên Tiêu mới gọi điện cho ba Thang mẹ Thang và Viên Dịch. Đến lúc bọn họ đến bệnh viện, Thang Viên đã ngủ say, cục cưng của hai người nằm ở bên cạnh cô, ngủ cùng với mẹ rất say sưa, thân mình nhỏ nhỏ còn hồng hồng, mắt còn chưa mở. Mẹ Thang nhìn thấy rất cao hứng cười toe toét, nói sau này cục cưng lớn lên nhất định cực kì xinh đẹp.

Sau ba ngày sinh, Thang Viên ra viện. Bởi vì vào thời gian mang thai được bổ sung nhiều chất dinh dưỡng, sữa của Thang Viên rất nhiều, dư dả nuôi cục cưng.

Cục cưng rất nhanh liền có tên, tên Viên Đoàn, tên mẹ là Đoàn. Đảo lại vừa vặn là Đoàn Viên, có Viên Tiêu có Thang Viên. Viên Tiêu rất đặc chí với khả năng thiên phú đặt tên cho con của mình, mỗi ngày nhìn về phía cục cưng vẫn còn ngủ kêu Đoàn Đoàn. Thang Viên nhìn thấy thậm chí chỉ muốn ném cu cậu ra khỏi phòng ngủ.

Đoàn rất yên tĩnh, không vì gọi tên mà lăn qua lăn lại, giống hết thời gian ở trong bụng Thang Viên, khôn ngoan không giống một đứa bé, hầu như ăn no liền ngủ, tỉnh cũng không khóc, chính là mở to đôi mắt cứ động xoay tròn cực kỳ giống Viên Tiêu, khiến Thang Viên yêu đến tận trong lòng.

Đúng thật là mẹ Thang nói trúng rồi, Đoàn càng lớn càng rất đẹp, xinh đẹp đủ để náo loạn giới tính. Khuôn mặt trắng mịn mềm mại, cặp mắt to tròn đen nhánh, tập trung hết tất cả ưu điểm của Viên Tiêu và Thang Viên, làm cho người khác vừa liếc nhìn một cái trái tim đã mềm nhũn. Viên không thích nhất là bị người ta ôm, để một mình trên giường ngáy ngốc cả ngày cũng không khóc, nhưng mỗi lần bị người ta ôm lên, lông mày nhỏ liền bắt đầu nhíu lại, mắt to tròn sẽ biến thành ướt nhẹp, mặc dù không có khóc lên, nhưng cũng đủ để nhìn ra là cu cậu cực kỳ mất hứng.

Ngoài Viên Tiêu và Thang Viên, ai ôm đều không được! Mà ngay cả Viên Tiêu cũng không được! Không biết sao lại thế này, Đoàn thực sự thích Viên Dịch, chỉ cần Viên Dịch đến gần, đôi mắt cục cưng sẽ tập trung vào Viên Dịch, không bao giờ nhìn người khác nữa. Viên Tiêu tức giận gặm gặm chân,

mấy ngày nay muốn cùng con bồi dưỡng tình cảm với con, lại sau khi ôm Đoàn xong, chỉ có thể ôm gương mặt đau khổ nhận thất bại. Làm cho Viên Tiêu thường xuyên uy hiếp Viên: Nếu con không để cho ba ôm, ba sẽ nói mẹ sinh một cục cưng khác, để mặc con! Viên mỗi lần trả lời anh đều là chớp chớp lông mi thật dài.

Vào ngày trăng tròn, Viên Tiêu làm cho Đoàn một cái khóa bằng vàng đeo ở trên cổ, Đoàn chớp chớp mắt nhìn, xưa nay chưa từng thấy Viên Tiêu lộ ra vẻ tươi cười. Ba Thang trêu ghẹo nói đứa nhỏ này về sau nhất định là một tiểu tham tiền, Đoàn không để ý đến ông, nhìn thấy Viên Dịch lại gần liền trực tiếp vươn đôi tay nhỏ bé muốn Viên Dịch ôm. Ba Thang yên lặng quay đầu liếc mắt nhìn Viên Tiêu, đều nhìn thấy trong mắt nhau một câu thơ: cùng một lứa bên trời lận đận!

Thang Viên chăm sóc cục cưng rất tốt, khi nào Viên cũng đều sạch sẽ, vô cùng vui mừng. Nhưng mà khi cục cưng lớn lên một chút, Thang Viên luôn cảm thấy có một cảm giác kì lạ. Mỗi khi Viên Dịch đến nhà ăn cơm, loại cảm giác kì lạ này cũng được giải thích: Đoàn nhà cô rõ ràng chính là phiên bản Viên Dịch thu nhỏ sao!

Đều giống nhau không để ý đến ai cả, giống nhau đều không cười, thậm chí mặt lạnh cũng giống nhau!

Thang Viên rối rắm, nhìn Viên Tiêu bên cạnh dương dương đắc ý cười xuất hiện má lúm đồng tiền, lại xụ mặt nhìn Đoàn nằm trong nôi đang nhìn Viên Dịch, một miếng cơm ghen ở cổ họng cũng không thể nào xuống được.

Khi Viên lớn lên, Thang Viên thường xuyên mang theo cục cưng đi tản bộ ở khu chung cư, thân thể của Đoàn rất tốt, chưa từng bị bệnh, cho nên Thang Viên cũng không lo lắng. Cô từ từ đẩy Đoàn chậm rãi đi tới khu chung cư, nghĩ tới đã đến giờ Viên Tiêu tan việc, chợt muốn đi ra cửa đón anh.

Vì thế lúc tan tầm khi Viên Tiêu trở về đã nhìn thấy Thang Viên đang đứng bên cạnh xe em bé chờ anh. Đã là cuối mùa thu, nhưng trong hoa viên hoa hồng vẫn đang nở rộ mềm mại, không có chút khuynh hướng lụi tàn.

Viên Tiêu để xe ở đó đi tới, cúi xuống hôn Thang Viên một cái, nhận xe trẻ con trong tay Thang Viên giúp cô đẩy, cùng Thang Viên chậm rãi đi vào nhà. Đoàn nhìn ba, lại nhìn mẹ, an tâm nhắm đôi mắt to lại nằm trong xe trẻ em từ từ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thang Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.